

LỬA
HẬN?

Tiểu thuyết

JESSICA
HALL

Nhà xuất bản Văn học **vh**

Thông tin sách

Tên sách: **Lừa hận**

Nguyên tác: **Into the Fire (Gamble Brothers #1)**

Tác giả: **Jessica Hall**

Người dịch: **Lê Đình Hùng**

Nhà phát hành: **Văn Lang**

Nhà xuất bản: **NXB Văn Học**

Khối lượng: **450g**

Kích thước: **14,5x20,5cm**

Ngày phát hành: **11/2007**

Số trang: **347**

Giá bìa: **45.000đ**

Thể loại: **Tiểu thuyết Trinh thám, Lãng mạn**

Thông tin ebook

Nguồn: <http://diendanlequydon.com>

Thực hiện ebook: **thanhbt**

Ngày hoàn thành: **28/01/2015**

Dự án ebook #69 thuộc Tủ sách BOOKBT

[Giới thiệu](#)

Một bi kịch của sự ghen ghét, hận thù, danh vọng đã khiến một người đàn bà trở thành kẻ đánh mất nhân tính, đẩy đưa bao số phận vào chốn hiểm nguy, mạng sống như ngàn cân treo sợi tóc.

Với ngòi bút sắc bén, đôi khi có phần cay đắng, trần tục, Jessica Hall đã vén lên một bức màn cuộc sống đầy rẫy tội ác, hận thù và cả sự phân biệt sang hèn, giai cấp... Thế nhưng, ẩn sâu trong đáy trần tục ấy, vẫn lóe lên một tia sáng bất biến chiếu rọi mọi tâm hồn, đó chính là tình yêu thương, lòng bao dung độ lượng và niềm khát khao hạnh phúc.

LỜI DẪN

*N*gày 23 tháng sáu năm 1974

Mình đang làm cái quái gì ở đây thế nhỉ?

Marc LeClare gắng giữ sạch bùn đất trên quần áo. Có vật gì đó như mạng nhện quấn quanh mấy ngón tay mà chỉ khi giữ khỏi anh mới nhận ra là mớ rêu vấy bùn. Mùi văng bùn nồng nặc của bãi lầy tràn vào mũi anh trong khi những tia nắng cuối cùng le lói lọt qua tầng lá sồi, lá bách xù dày đặc. Trời sắp tối, và chỉ có mình anh, trơ trọi.

Trơ trọi, lạc đường, và điên tiết như vừa bị kiến đốt.

Louis Gamble và cả đám bạn bè của gã hăn đã hạ trại đâu đó ngoài kia, chắc đang cười nhạo anh và uống nốt mớ bia còn lại.

Marc chùi khuôn mặt lấm bùn bằng ống tay áo cũng bết bùn không kém. “Phen này bay sẽ biết tay ta”.

Một phần vụ này cũng do lỗi của chính anh. Tên bạn cùng phòng đã tán dương hết lời về những cuộc phiêu lưu kiểu này ngay từ lúc ở trường, và lẽ ra anh phải phát hiện được âm mưu đó khi họ vượt qua biển báo ranh giới nội ô băng về phía ngoại thành. Nhưng lúc ấy anh đang gắng phá ngang ý đồ của mẹ vừa bắt anh phải định ngày làm đám cưới vừa căn nhắc chuyện phải mau rời xa đội bóng đá của trường. Hai lon bia Louis quăng cho cũng chẳng giúp được gì.

“Uống đi, uống tới đi. Cả mẹ lẫn cô bồ nhỏ của cậu sẽ không biết gì đâu”.

Louis đã thuyết được cả đám tự lèn mình vào xe để lên đường, rồi gã lái xe về hướng tây, một vùng hoang vu, qua những con đường lầy lội, các bãi xe và những bến thuyền. Marc không hề bận tâm. Kể cả khi xe chết máy giữa đồng hoang anh cũng chẳng chút nghi ngờ.

Bởi uống nhiều mà nghĩ ít.

“Quái thật, mình đã kiểm tra xăng hôm cuối tuần rồi mà”. Như thường lệ, Louis giữ vẻ mặt tỉnh bơ khi quay sang anh. “Cậu ra ngoài coi lại xem, Marc. Tớ thề nếu còn chút xăng nào tớ sẽ đốt tiêu cái xe khốn kiếp này ngay”.

Gã bạn chờ cho đến lúc Marc bước ra dợm đi về phía nắp mui xe mới điềm nhiên sập cửa và nổ máy, còn thò đầu qua cửa xe cười nhạo. “Cậu vẫn ngây ngô như phỗng ấy. Hẹn gặp lại nhé, LeClare”.

Anh đã có thể cứ ở lại trên đường, bọn họ sẽ quay lại đón vài giờ sau đó. Họ luôn làm thế. Nhưng đêm nay anh không thích đợi, lại nhìn thấy ánh đèn thấp thoáng xa xa phía đầm lầy. Hẳn anh đã quá say nên coi ánh đèn là một căn nhà, và nếu vậy ở đó chắc phải có diện thoại có thể dùng để gọi cho Louis. Rồi anh lạc hướng, cả ánh đèn lẫn con đường quay ra đường lớn.

Có tiếng động sau lưng, anh quay phắt người, tay nắm chặt. “Ồ khốn, Louis, chui trong lỗ nào thế? Mẹ kiếp, dám bỏ tớ giữa đồng không...”

Nhưng đó không phải tên bạn cùng phòng của anh mà là một cô gái trẻ đang đứng trong ranh giới nhập nhòa của ánh hoàng hôn đang sập xuống. Cô gái nhìn anh bằng đôi mắt mở to, đen nhánh.

Mắt cô mở tròn vì tai cô đã nghe lọt từng lời chửi rủa của anh. “Ôi, chào cô. Xin lỗi, tôi cứ tưởng... Tôi không có ý làm cô sợ...”

Cô gái vẫn đứng yên chỗ cũ, lặng lẽ nhìn anh. Áo váy cô cũ nhưng sạch dù bùn bết dính trên cặp chân trần thanh mảnh của cô. Mồ hôi tó thấm mái tóc đen dài kéo ngang trên mắt cô và kết lại đằng sau kiểu đuôi ngựa. Tay phải cô gái cầm chiếc lồng bẫy tôm trống không.

Marc đưa mắt từ chiếc lồng sang hàng nút bên dưới cổ áo cô. Xét theo những đường cong uốn nhẹ trên ngực áo, tuổi cô ta hẳn nằm trong khoảng từ mười ba đến mười sáu. Điều anh không hình dung nổi là cảm giác như

đã biết cô ta. Thậm chí như họ đã từng gặp nhau trước đó, tuy không chắc lắm. Và đây cũng không phải là cảm giác dễ chịu duy nhất nơi anh, vào lúc ấy.

Cô gái nhận thấy cái nhìn của anh và thận trọng bước lùi lại.

“Khoan đã”. Lo sợ cô gái biến mất, anh loạng choạng chạy vội ven bờ đầm hướng về phía cô, mặt mũi vẫn vấy lem bùn đất. “Cứt thật, đợi tôi với! Làm ơn giúp tôi”.

“Cậu nhóc bị lạc hả?”

Huấn luyện viên Lewis cũng thường gọi anh là nhóc. “Cậu chẳng bao giờ có thể thành một tiền vệ đâu, nhóc. Điều tốt nhất cậu có thể làm cho đội bóng là vợ lấy một con lừa trắng Creole^[1] dễ thương nào đó và biến khỏi nơi này”.

Anh sẩy chân và đập đầu vào một cành cây thấp xia ngang.

“Mẹ kiếp!” Anh đưa tay ôm đầu, cảm thấy nó sắp vỡ đôi, vừa chong mắt nhìn cô. “Cô đang nghĩ cái quái gì thế?”

Cô xoay người, chuyển tay cầm chiếc bẫy tôm. “Tôi nghĩ mẹ cậu phải dùng cả đồng xà phòng mới rửa sạch miệng cho cậu được. Tạm biệt”.

“Ôi, đừng đi”. Anh đưa tay lên, rồi lại buông thõng xuống. “Xin lỗi, tôi xin lỗi. Hôm nay thực là ngày xui xẻo của tôi”.

“Vậy hãy nói đi”, Cô nhìn anh dò hỏi, chân mày hơi hạ xuống. “Cậu từ đâu đến?”

Giọng thánh thót ngồ ngộ khiến anh chăm chú nhìn cô lần nữa. Phải chăng cô là người Cajun? Mẹ anh từng nói người Cajun đều dốt nát, vô dụng và sẵn sàng cuỗm ngay mọi thứ không được cất giữ. Nhưng cô gái này trông không có vẻ ngu ngốc hay gian xảo, chỉ nghèo thôi.

“Tôi tên Marc, đến từ thành phố”. Anh cảm thấy có lỗi khi nhận ra hình ảnh mình trong suy nghĩ của cô ta - một gã trai dơ dáy lấm lem văng tục luôn mồm - nên đứng yên và hỏi bằng giọng cố tỏ ra vô hại, “Còn cô tên gì?”

“Genevieve”.

“Tên rất đẹp”. Hệt như một nàng công chúa từ chuyện cổ tích bước ra. “Cô sống gần đây hả?”

“Ừa”.

Tốt hơn rồi đấy, vậy hẳn cô ta phải biết rõ đường đi lối lại nơi này.

“Cô có thể chỉ cho tôi đường ra khỏi đây không?”

Cô ngẫm nghĩ hồi lâu khiến anh bắt đầu cảm thấy ngứa ngáy vì mồ hôi vẫn tứa ra. Cuối cùng cô đưa tay chỉ về phía hàng cây. “Hướng này”.

Anh theo cô băng qua trảng cỏ cao ngang hông, rời khỏi bờ đầm đi về phía đám cây nọ. Cô ta làm gì mà quanh quẩn ở đây lúc chạng vạng thế này nhỉ? Đặt bẫy tôm ư? Anh rảo bước vội hơn nhưng vẫn không sao bắt kịp cô trên con đường mấp mô xa lạ.

“Ginny, chờ tôi với, cô đi nhanh quá”.

Cô đứng lại chờ anh bắt kịp. Anh có cảm giác cô đang lầm bầm gì đấy về lũ trai thành phố, rồi chợt nghe tiếng cô hỏi, “Cậu làm gì mà loay hoay ở khu Atchafalaya này vậy?”

Khốn khổ cái thân lừa ngựa này. “Đám bạn tôi khoái đố cho tôi say rồi quẳng xuống đây”.

“Như thế có gì là hay nhỉ”. Cô mạnh tay kéo anh đi vòng qua một cây lá sẫm. Khi ngoái nhìn anh nhận ra đó là một cây thường xuân rất độc. “Mà việc gì cứ phải uống cho thật say?”

“Hơn hai chai bia là muốn xin rồi”. Bàn tay cô ta thật bé bỏng dưới ống tay áo anh. Các móng đều ngắn, không sơn phết, đầu móng phẳng như được dùng kéo xén ngang. Người cô thoảng mùi xà bông và hương nắng càng khiến anh cảm nhận rõ hơn sự hôi hám thâm hại của mình. “Cô bao nhiêu tuổi vậy?”

“Tháng sau là mười bảy”. Cô ngẩng đầu, hơi nghiêng sang bên. “Cậu đang học một trường ở thành phố hả, Marc?”

“Ừ, tôi đang học năm thứ hai”. Anh chẳng thích thú gì chuyện đó. “Tôi mười chín tuổi”.

“Anh họ tôi là Darel cũng mười chín”. Cô thoảng đưa tay sang bên về hướng nhánh sông. “Anh ấy không đi học nhưng chẳng bao giờ lạc đường hết”.

“Nhưng tôi đã đến vùng đầm lầy này bao giờ đâu”. Anh biện bạch, vừa đập tay vào chiếc áo khoác của mình lần nữa. “Cô sống cùng với anh ấy hả?”

“Không”. Cô chỉ tay về hướng mấy cây sồi tắm trong ánh hoàng hôn rực rỡ đang phai dần. “Nhà tôi ở đằng kia”.

Khi đến gần hơn, Marc nhận thấy ngôi nhà chỉ lớn hơn căn lều nhỏ bằng ván ghép một chút. Nó nằm cách bờ một nhánh nhỏ của sông Atchafalaya vài thước, nép mình dưới mấy cây sồi già nua, u nần xương xẩu. Làm sao mà cả một gia đình có thể sống vừa ở một chỗ bé teo thế này nhỉ? Gian kho của nhà anh còn lớn hơn nhiều.

“Cô sống chung với bố mẹ hả?”

“Vâng”. “Bố tôi bấy hôm đánh cá còn mẹ thì bán mỗi câu cho ngư dân. Cả tôi cũng vậy”, vẻ mặt cô chột thay đổi khi nhìn anh, “Sao? Anh không thích cá à?”

Ánh gắng thử hình dung bà mẹ phong lưu của mình đang bán mỗi câu cá. Chuyện đó chẳng bao giờ xảy ra, ngay cả khi một ai đó có bỏ bả cho bà.

“Tôi cũng thích ăn cá chứ”. Anh đưa mắt nhìn ngôi nhà vừa nghĩ đến lời đồn đại về dân Cajun anh nghe được ở vùng nhánh sông. Thiên hạ nói người Cajun bản trước hỏi sau. “Liệu cha cô có điên tiết và làm ầm lên khi thấy tôi đi với cô không?”

“Anh có làm gì xấu đâu. Ba sẽ đưa anh về thành phố”.

Marc cũng mong thế. Anh không muốn bị bắt gục, cũng chẳng muốn mẹ mình lo hoảng vì chuyện đó. Anh còn phải tính sổ với Louis và đám bạn của mình nữa. Rất nhiều việc phải làm.

Những ý nghĩ lo âu ấy trôi chậm qua óc anh khi các tia nắng cuối chạm vào Genevieve. Làn da trắng hoàn hảo khiến mắt cô trở nên gần như đen thẫm. Và mái tóc... Lạy Chúa, mái tóc cô mới lộng lẫy làm sao.

Anh chưa gặp người con gái nào như cô. Trong lành thuần khiết như cô. Tỏa mùi hương nắng như cô. Cô như một sinh vật xa lạ với nơi này, như cánh bướm kiêu sa lạc vào bãi rác. Cảm giác ấy trào dâng trong anh, nhưng lần này kèm theo sự khát khao nôn nóng.

“Cô muốn đi với bọn tôi không?”

“Vào thành phố ư?” Cô bật cười. “Để làm gì chứ?” Anh nhận thấy một khoảng sạch trên vạt áo khoác của mình và chùi tay vào đó trước khi cầm tay cô chào tạm biệt. Bàn tay cô có mấy vết chai, rất cứng cáp và mạnh mẽ. Đó cũng là lúc anh nhận biết, tựa như nhìn thấu tương lai, rằng họ hẳn sẽ còn gặp nhau, sẽ còn cùng nhau gần gũi.

Bởi cô chính là người con gái của đời anh.

Mình sẽ cưới cô ấy. “Có thể nói chuyện với cô thêm chút nữa được không?”

CHƯƠNG 1

*T*hời hiện tại

“Ôi”.

Isabel Duchesne khép lại cánh cửa sau lưng và bước vào gian nhà kho bỏ không, vừa đưa mắt ước lượng kích thước tầng trệt với hai dãy cửa sổ đối diện ở hai bên gian nhà. Sau gần cả năm trời cố công tìm một văn phòng với giá cả phải chăng làm trụ sở cho dự án của mình không được, giờ đây nàng chưa thể tin rằng những thứ này đã thuộc về mình.

“Đây là điều tối thiểu tôi có thể làm được cho cô, Sable”. Marc LeClare đã nói vậy khi đề nghị hiến gian nhà kho bỏ không của mình cho dự án của nàng. *“Hình ảnh tôi nhờ vậy chắc trông sẽ khá hơn nhiều trong kỳ bầu cử sắp tới đây”*.

Nàng nhớ đã mỉm cười đáp trả nụ cười dễ lây của ông. *“Chùng nào ông còn chưa đòi lại sau khi được bầu làm thống đốc thôi nhé”*.

Marc có nhắc chuyện một quan chức đã cho mượn căn nhà này vài năm, và đây cũng là lý do khiến mùi gỗ thông thoang thoảng vẫn còn vương vất ở nơi này. Mạng nhện, mặt cửa, những kệ thép cũ kỹ đang còn đó, nhưng một khoảng không rộng lớn, thoáng đãng cũng lý tưởng lắm rồi. Quá lý tưởng, phải nói là tuyệt hảo. Và nó là của nàng. Sable không thể không bật cười phẫn khích trong lúc đi vòng quanh xem xét mọi thứ. Nàng đã phải chạy đôn đáo khắp nơi chỉ mong tìm cho được một chỗ để thuê, giờ thì nàng có đủ chỗ cho cả khu tiếp nhận lẫn nơi dành cho các nhân viên tình nguyện nàng tính sẽ thuê, thậm chí cả khu chờ sinh và khu nữ nhi dành cho các bà mẹ và đám trẻ sơ sinh. *“Chắc chắn ông sẽ có lá phiếu bầu của tôi, Marc”*, nàng nhủ thầm khi đi lang thang trong gian chính căn nhà. Trên lầu còn

mấy phòng xếp đang dùng làm kho hẳn sẽ rất hữu dụng. “Quá tốt để có thể tin là sự thật”.

Hệt như Marc vậy.

Nàng thoáng nhúu mày khi nhớ lại cảm giác lúng túng vụng về lúc họ gặp nhau lần trước. Nàng cảm thấy thật khó khăn chẳng biết ăn nói làm sao, ứng xử thế nào với những cảm xúc mới mẻ ấy. Thậm chí nàng không chắc mình có muốn duy trì mối quan hệ với ông không. Marc thì trái lại, ông cảm thấy thật hạnh phúc và mọi thứ dường như vô nghĩa ngoại trừ việc họ được ở bên nhau. Ông lắng nghe và ngắm nhìn nàng chăm chú, đối xử với nàng như một báu vật quý giá trên đời. Dầu cuộc đời ông có quan trọng và bận rộn đến đâu, ông nói nàng vẫn là ưu tiên số một.

Hy vọng mình sẽ không làm ông ấy thất vọng.

Nàng nhìn lại quần áo mình. May cắt xoàng xĩnh, màu xám than nẹp trắng. “Hãy ăn mặc như bất kỳ luật sư nào ở Ally McBeal”, cô em họ Hilaire của nàng từng khuyên thế, “Chị sẽ hòa được vào đám đông ở đây ngay thôi”. Nàng chưa bao giờ cảm thấy thoải mái giữa đám người giàu sang, quyền thế ấy, nhưng Marc sẽ giúp nàng. Ông đã khẳng định với nàng điều đó.

“Họ cũng như mọi người thôi, Isabel. Ngoài ra giờ họ còn biết về quan hệ giữa hai chúng ta nữa”.

Gia sản thương mại ở thành phố New Orleans hiện là sự bảo đảm số một khiến cách duy nhất để có được một không gian khả dĩ ở đây là phải giành giật lấy hoặc tích góp dần. Do đề án của Sable chỉ được tài trợ bởi những người quyền góp và các quỹ từ thiện cá nhân, nàng không thể chọn cách nào trong số đó.

“Cháu không làm ăn chung với đám dân thành phố được đâu”, Bà cô nàng đã nói vậy khi nghe Sable kể về đề nghị của Marc. “Các quyền hợp pháp của Caine ư? Họ quan tâm gì đến những chuyện của chúng ta”.

Nụ cười của nàng héo đi khi nhớ lại việc đó, và cả những chuyện Caine Gantry đã làm để chống lại đề án của nàng. Như phần lớn những người Cajun ở Atchafalaya, ông ta đã kéo cả hội đến khi Sable tổ chức cuộc họp mặt đầu tiên ở nhà thờ Thánh Mary. Đám ngư dân đứng lặng yên ở nơi tôn nghiêm phía cuối giáo đường, lắng nghe bài thuyết trình của nàng nhưng không thảo luận một lời về đề án ấy.

Khi Sable nói xong, Caine là người đầu tiên bước đến khoảng sân trước nhà thờ, phớt lờ tờ giấy gom chữ ký nàng đưa. Ông ta lù lù tiến tới, thản nhiên cầm lấy bản phân công của nàng xé tan thành nhiều mảnh.

“Chúng tôi đâu cần lòng thương hại của cô, đâu cần đám bạn bè thành phố của cô chõ mũi vào đây”.

“Tại sao, Caine?” Nàng nhìn ông ta, rồi nhìn đám người đứng đó. Nàng biết họ vẫn chiến đấu với các quan chức Phòng bảo vệ nguồn lợi thú săn và thủy sản về các yêu cầu liên quan đến dụng cụ đánh bắt, giấy phép khai thác và không ít người trong số họ dính đến buôn lậu cùng những trò gì nữa có trời biết. *“Hay các anh có chuyện gì đó phải giấu?”*

Ông ta cúi người trên bàn, ánh mắt đen sắc, lạnh lùng hết như giọng nói: *“Quay về Shreveport đi, Isabel. Cô không còn là người của nơi này nữa”.*

Sự liên tưởng về những mối quan hệ ngày trước với cộng đồng Cajun và mối quan hệ mới ngày nay cùng Marc LeClare ở Louisiana khiến lòng nàng chùng xuống. Vị thống đốc tương lai của bang Louisiana dường như sẵn sàng đối mặt với tất cả để bảo vệ nàng, song Caine Gantry cũng đã chứng tỏ mình là một trở lực đáng kể. Và báo giới cũng vậy, một khi họ phát hiện ra mối quan hệ giữa nàng với Marc. Hẳn sẽ là một cơn bão tố đến với cả hai người.

“Đã bao nhiêu lần cháu chết cháy trước khi kịp học thêm được điều gì đó, đúng không, cháu yêu của ta?” Bà cô của nàng từng hỏi vậy. *“Cháu hoàn toàn không thuộc về nơi phố thị ấy”.*

Quả thật nhiều năm rồi nàng chưa trở lại New Orleans kể từ ngày rời khỏi Tulane đến bang Louisiana. Từ buổi dạ vũ hội hoa mộc lan tối tệ ấy, một đêm hè kinh khủng nhất đời nàng.

“Đồ lừa cái! Bờ mày đâu? Có sợ hăn nhờ ai đó đóng móng mày không hả? Đừng quên bọc cặp vú đấy”.

Những tiếng cười rộ lên, những âm thanh khả ố vang vọng trong đầu nàng, suốt những tháng năm qua...

Không, nàng đã quyết không ủ ê suy ngẫm về Jean-Del cùng nỗi nhục anh ta từng gây cho mình thêm một giây nào nữa. Đó là chuyện của ngày xưa, mọi việc bây giờ đã khác. *Marc đã thay đổi mọi sự. Giờ mình không còn phải sợ bất kỳ ai.*

Một tiếng động bên trên kéo vụt nàng khỏi dòng suy nghĩ. Dường như có tiếng chân người.

“Ai đó?” Tiếng nàng vang trong khoảng không tĩnh lặng, và nàng hạ giọng hỏi, “Marc, ông ở trên ấy phải không?”

Có tiếng ho, rồi một giọng đáp, “Phải”.

“Tôi lên ngay đây”. Sable nhắc chiếc cặp và theo cầu thang đi lên. Các bậc thang sắt rên rỉ bên dưới khiến nàng phải bám chặt tay vào thanh chắn. “Ôi, gian nhà tuyệt lắm, nhưng chắc chúng tôi sẽ phải thay cầu thang khác”. Khi lên đến tầng trên tất cả những gì nàng thấy chỉ là những hình khối lơ mờ, nhập nhoạng. “Marc, ông bật đèn lên được không?”

Có vật gì đó chuyển động nghe sột soạt nhưng đèn vẫn không bật sáng.

“Hay bị đứt cầu chì?” Một mùi hôi lạ thoảng qua khiến nàng nhăn mũi. “Ông có biết hộp điện ở đâu không?” Khi mắt quen dần với bóng tối, nàng đặt chiếc cặp xuống và thận trọng đi về phía tiếng động. Mùi lạ ấy - mùi xăng và... mùi cá - nghe nặng hơn.

“Marc, ông không sao chứ?”

Chân vấp phải vật gì đó bất động khiến nàng ngã chúi về phía trước. Hai tay chống xuống theo phản xạ tự nhiên khiến tay và gối nàng đè lên một vũng chất lỏng dính ướt kề bên vật gì đó to cứng. Mùi tanh nồng khủng khiếp làm nàng muốn ói. Ánh sáng nhấp nhোang phía trên đầu.

Nàng đang quì trên một vũng máu đen, ngay bên xác một người đàn ông.

Xác chết nằm sấp mặt, đôi mắt to của nàng nhìn chăm vào mái tóc ngắn ánh bạc. Một vết lõm sâu làm biến dạng phần sau gáy với khoảng tóc xung quanh đen xỉn màu máu đông bê bết.

“Ôi, lạy chúa!” Nàng chộp lấy người đó và lay điên đại bằng đôi tay đầy máu. “Không, không phải ông. Không...” Nàng lạng đi.

Khuôn mặt Marc LeClare trông mệt mỏi, ánh mắt nâu hiền từ hướng cái nhìn vô tri lên trần. Sable quệt máu vào áo trước khi đặt đầu ngón tay lên bên cổ ông để tìm mạch. Da ông ẩm và lạnh, mạch hoàn toàn bất động.

Ông đã chết, chắc khá lâu rồi. “Không, Chúa ơi!” Găng loạng choạng đứng lên nhưng đầu gối run rẩy khiến nàng quì xuống. Mặt đấng trào lên họng và nàng cố nuốt vào, ánh mắt hoang dã nhìn quanh khoảng không gian khủng khiếp đang vây bủa hai người.

Ông ấy ngã chăng? Vì sao? Ai đã... Nàng nhìn lên các ngọn đèn và từ từ bước lui về phía cầu thang. Mùi cá, mùi xăng càng lúc càng rõ.

Kẻ làm chuyện đó cũng là kẻ đã tắt đèn. Chính hắn đã gọi mình lên đây.

Có vật gì đó từ bóng tối nhảy bổ ra đánh vào đầu nàng khiến nàng loạng choạng lùi lại. Nàng trượt chân vào vũng máu nhưng găng gượng đứng lên. Mùi cá, mùi xăng, mùi tử khí vẫn ám nồng trong không khí. “Dừng lại, không được...”

Một cú đánh nữa đẩy nàng chìm vào bóng tối.

Mọi chuyện điên cuồng như trong địa ngục.

Billy Tibbideau cúi người kéo lại đũng quần. Hai hòn bi của gã dường như đã đông cứng, mồ hôi bết thành vệt dài dọc sống lưng chiếc áo thun. Trước giờ gã chưa từng đánh phụ nữ, và cảm giác khó chịu cứ bó lấy ngực gã.

“Đừng bao giờ xuống tay đánh một người đàn bà, Billy”. Caine đã nhiều lần khuyên gã. *“Cậu là đàn ông, lại to khỏe, còn họ yếu ớt thế kia”*.

“Tôi buộc phải làm chuyện này”. Billy Tibbideau bước quanh người đàn bà bất tỉnh và người đàn ông đã chết. *“Cô ta chẳng việc quái gì phải đến chỗ mũi vào đây cả”*.

“Đàn bà là tai ương mà Thượng đế giáng cho đàn ông”. Đó là điều cha gã thường dạy gã. Khi gã còn nhỏ, cha gã gần như vắt kiệt sức mình chỉ để có được cho họ một mái che trên đầu và đồ ăn mỗi bữa, nhưng mẹ gã nào có biết ơn về chuyện đó? Có bao giờ bà ta dành cho ông được chút bình yên? Không, bà ca cẩm ngay mỗi khi ông bước qua bậc cửa, cảm râm chuyện tiền nong, chuyện ông rượu chè hay chuyện Billy cho đến khi ông phải xáng cho một bạt tai để buộc bà câm miệng.

Lão William Tibbideau nói đàn bà dẫu sao cũng có ích - dù để đánh đập hay để làm tình - và phải cho họ thật đầy đủ cả hai thứ đó để giữ họ trong khuôn phép. Sự căng thẳng bức bối khiến Billy muốn đá mạnh vào người phụ nữ nằm đó, nhưng rồi gã cúi xuống xem, và lần đầu tiên nhìn rõ khuôn mặt cô ta. *“Ôi chết thật”*. Lại là Isabel, con gái nhà Remy Duchesne, kẻ đã khuấy động ối dân vùng nhánh sông này với trò ‘làm việc tốt’ vớ vẩn của mình. Remy hẳn đã nhiều năm dạy dỗ con bé, nhưng lão ta chưa bao giờ kiểm soát được đám phụ nữ của mình.

“Không được đánh phụ nữ”. Giọng Caine vang trong óc Billy. Cô ả thấy mặt mình chưa nhỉ? Không biết ả có nhận ra mình không? Billy quăng sang bên cây gậy cạy hàu gã vừa dùng đánh gục nàng và đi ra phía cửa sổ để nhìn xuống con phố đằng sau. Không một bóng người, song gã còn một việc nữa phải làm để kết thúc mọi chuyện. Tất nhiên gã cũng có thể phải

tay bỏ đi, nhưng như vậy sẽ không thể nhận nốt khoản tiền còn lại. Gã đã kiếm được một mớ tiền và sẽ còn được thêm ít nữa. Chai rượu dẹt trong túi quần sau của gã đã vỡ phân nửa, gã nốc cạn rồi lấy ống tay áo quệt miệng. Cảm giác khó chịu giảm bớt đôi phần. Điểm ghé đầu tiên trên đường về nhà sẽ là quán rượu để gã lấy thêm vài xị. Vợ gã không ưa gì chuyện đó, nhưng khác với mẹ gã, Cecilia biết tốt nhất lúc nào nên mở mồm trước gã.

“Rất đơn giản, Billy. Chỉ cần đốt trụi chỗ ấy, thế thôi”. Gã chụp lấy chiếc thùng đựng mấy chai xăng đã mang đến từ trước bê lại phía cầu thang. Có thể thôi, đồ ngốc.

Mấy cái xác làm thay đổi mọi chuyện - chúng phải được thiêu rụi cùng với ngôi nhà. Gã không thể để bị buộc tội sát nhân chỉ vì con ngốc nhà Remy không biết đường tránh xa việc thọc mũi vào công chuyện người khác. Gã dùng bật lửa đốt cháy mớ giẻ đã nhồi trong ba chai xăng rồi ném vào các góc nhà. Giẻ bắt xăng cháy bùng lên khi các chai bị vỡ.

Nhanh lên mới được. Gã lôi vội cái thùng xuống cầu thang, kéo ra đường, châm lửa ném mấy chai còn lại qua các cửa sổ rồi ngược nhìn tầng hai đang bốc cháy.

Gã chợt phát hiện những ngón tay dính máu hiện ra trong khe hở giữa các tấm ván phía trên cửa sổ. Những ngón tay biến dạng bấu chặt vào các tấm ván.

Con nhỏ vẫn sống và đang cố thoát ra ngoài.

“Dám chơi trò giả chết với tao, đồ chó cái”. Billy chạy vòng sang bên để kiểm tra con phố từ một góc đường trước khi luồn ra phía trước gian nhà kho. Không thể để cô ả thoát ra qua cửa sổ, nhưng nếu ả theo cầu thang xuống dưới...

Isabel cũng biết Caine. Hẳn ả sẽ báo cho Caine.

Bàn tay gã lật bật lục lọi trong túi, rồi gã cũng tìm thấy chiếc chìa khóa đã nhận được trước đó. Gã nhét nó vào lỗ khóa và xoay ngang, nhưng do vận

sức quá mạnh chiếc chìa khóa bị gãy ngang, kẹt luôn trong ổ. “Cút!” Gã cố kéo mảnh khóa gãy ra nhưng không được, nó đã kẹt cứng bên trong, như gắn liền với ổ.

Đám cứu hỏa khẩn cấp chắc chắn sẽ phát hiện ra chuyện này, gã thầm nghĩ. Hơi nóng và khói đang tràn ra từ các cửa sổ lầu một, vài phút nữa cả chỗ này sẽ chỉ toàn khói lửa. Điều cốt tử là Isabel không được sống sót rời khỏi nơi này. Không thể để cô ả mách với Caine về gã.

Gã như cảm thấy bàn tay to lớn của cha vỗ nhẹ vai mình. “Làm khá lắm, con trai, *bớt đi được một con chó cái*”.

Việc ngắm nhìn đám cháy và hình dung người phụ nữ bên trong đang quần quai trong lửa đã xua đi những cảm giác khó chịu cuối cùng nơi gã. Chẳng hiểu sao gã chợt cảm thấy cương cứng. Không sao, gã sẽ vô xiết lấy Cecilia ngay khi về nhà. Tiếng còi hú đến gần khiến gã chạy vội vòng qua ngôi nhà để lao như tên về nơi đỗ xe của mình.

Billy trèo vào xe, nổ máy và lấy tay xoa sát trước quần. Gã sát thật mạnh, như không thể chờ đến lúc về tới nhà. Nhưng rồi gã vẫn lái xe chạy xa căn nhà nọ trước khi dừng lại để nhìn kỹ hơn đám cháy.

Chỉ để tin chắc vào chuyện đó.

“Anh có thể cho biết vì sao ta lại phải đáp ứng ngay yêu cầu của 10-20-6 không?”

Jean-Delano Gamble nhìn xéo cô bạn đồng sự của mình là Therese Vincent. “Ngôi nhà ấy thuộc về ông Marc LeClare”.

“Ra thế”. Terri (*tên thân mật của Therese Vincent - ND*) nhìn một bà mẹ đang đẩy hai đứa trẻ song sinh trên chiếc xe đôi đi qua vùng sáng trước mặt. “Giờ chắc sắp đang bận rộn lắm?”

Jean-Del gật đầu. “Từ sau hội nghị an toàn cháy nổ ở Biloxi”.

“Ông ấy đã gọi điện đến?”

“Phải”. Đèn đường chuyển sang xanh và anh cho xe vượt qua giao lộ.

“VẬY là Cort cử chúng ta đi làm công việc của ông ấy, như một ưu ái dành cho ông bạn đồng học thân thiết của cha anh”. Terri lắc đầu. “Điều đó nghe quá tuyệt vời. Ta có thể đậu xe cạnh ngôi nhà cháy để điền đầy đủ cho báo cáo của ông ấy sau này được không?”

“Sếp đánh máy còn giỏi hơn cô đấy”.

“So với tôi thì khi đánh máy còn tệ hơn”. Cô bạn đồng sự của Jean-Del chăm chú nhìn mấy đầu móng tay cắt sát của mình. Cô làm vậy để tránh không cắn chúng. “Jean-Del này, đã bao giờ tôi nói với anh rằng ông anh của anh chỉ là đồ lừa ngang bướng chưa?”

Anh hơi nhếch mép, “Cũng mấy lượt rồi”.

Tuy mới 8 giờ sáng và phần lớn cửa hàng còn đang đóng cửa, vài cặp đồng tính nam đã lượn lờ trên phố. Rẽ sang đường Bienville, khi chạy ngang lớp lưới sắt chế tác cầu kỳ bảo vệ cho cửa sổ bày hàng của một tiệm đồ cổ, Jean-Del nhìn thấy một đôi mang mặt nạ gắn lông chim đang uống cà phê trong ly nhựa xộp. Dẫu chưa đến cao điểm của lễ hội hóa trang lớn nhất hành tinh thì cũng chẳng ai thèm để mắt nhìn đến lần hai các du khách mang mặt nạ ấy. Lễ hội Mardi Gras^[2] vốn là cơ hội làm ăn quanh năm ở khu Vieux Carré này.

Terri rút một điếu thuốc và hơi hạ cửa kính xe trước khi châm lửa. Một trong các cửa hàng dành cho du khách đang chơi một bản zydeco, điệu nhạc sôi động vang vọng trên con phố vắng. “Họ hàng bên anh có về dự buổi dạ hội thường kỳ tuần tới không vậy?”.

Ngày lễ Trắng Đen hàng năm tổ chức tại biệt thự quận Garden của cha mẹ anh vào dịp nghỉ cuối tuần ngay sau lễ Mardi Gras cũng hoành tráng như ngôi nhà hàng sang trọng của cha anh. Tuy khách du lịch vẫn tụ tập mỗi ngày tại nhà hàng Krewe của Louis để đặt món từ các bản thực đơn toàn

tiếng Pháp, buổi liên hoan gia đình lại chỉ giới hạn ở năm trăm thành viên lỗi lạc nhất của các gia tộc hàng đầu ở New Orleans. Trang phục qui định chỉ gồm hai màu đen trắng và nhiều bạn bè của mẹ anh vẫn bay đi Paris hàng năm để tìm cho mình những bộ trang phục mới đủ sức làm lác mắt cánh phóng viên.

“Có chứ. Evan và vợ ông ấy sẽ từ Montana bay đến đây vào thứ sáu này”. Anh liếc nhìn cô bạn đồng sự. “Hình như mẹ tôi có gửi thiệp mời cho cô rồi mà, đúng không?”

“Để làm gì cơ chứ? Chưa, lạy Chúa”. Terri áp một tay lên má. “Có lẽ nó bị thất lạc đâu đó trong bưu điện rồi”.

Anh biết Elizabet sẽ làm gì nếu anh hỏi bà chuyện đó. Bà hẳn sẽ vung cả hai tay và kết tội một cô hầu nào đó. “Tôi mời cô kia mà. Hãy đến đi, cô sẽ gặp Wendy, vợ Evan. Tôi tin thế nào cô cũng mến chị ấy”.

“Không, cảm ơn”. Terri đưa tay vuốt mái tóc nâu cắt ngắn rồi đưa mắt nhìn bộ đồ xám đen của mình. “Áo váy tôi chẳng hợp chút nào với các bữa tiệc của mẹ anh đâu”.

“Chuyện đó đâu có nghĩa gì”.

“Trái lại, anh bạn. Nếu bạn là người phụ nữ duy nhất mặc bộ đồ thường nhật trong khi khắp phòng toàn những bộ áo váy bằng lụa trắng được vẽ kiểu riêng và may đo theo ni tắc, điều đó vô cùng ý nghĩa”. Mùi gỗ cháy ủa vào trong xe, qua kính chắn gió Terri nhìn thấy một đám khói đen lớn đang cuộn cuộn bốc lên trời. “Chúng ta đến rồi”.

Sau khi luồn lách qua các rào chắn của cảnh sát, Jean-Del dừng lại bên đường cách chiếc xe cứu hỏa một khối nhà. Những tia chớp đỏ, xanh, trắng nhấp nháy rọi qua đám khói mờ ảo hiện như trong một vũ trường. Sức nóng tràn qua màn khói thành những đợt sóng vô hình đẩy ngược bất kỳ ai có ý định đến gần. Lính cứu hỏa hướng các vòi rồng từ mọi phía vào căn nhà đang âm ỉ cháy tuy rõ ràng phần ruột bên trong đã cháy trụi. Mùi khét

của gỗ than ướt cùng lớp bột hóa chất chống cháy phun lên chiếc ô tô cháy đen đổ cạnh nhà càng làm tăng sự khó chịu của bầu không khí nồng nặc ấy.

Terri bước ra ngoài cùng Jean-Del và đập cửa xe, vừa đưa mắt nhìn toàn cảnh. “Hy vọng tay này đã nâng mức bảo hiểm”. Cô ta nói, hất đầu về phía chiếc xe trước khi quét mắt qua các tòa nhà lân cận. “Đây đâu phải nơi thích hợp cho các đám lửa trại. Nguyên khu nhà này có thể đã đi tong rồi”.

Jean-Del đến gần một cảnh sát tuần tra đang chăm chú ghi biên bản kiểm tra hiện trường. Viên cảnh sát mặc đồng phục nhận ra anh và hạ tầm bìa kẹp hồ sơ xuống. “Chào trung úy?”

Jean-Del đưa mắt nhìn khắp đám đông xem có khuôn mặt nào tỏ ra đặc biệt háo hức. Phần lớn bọn họ là khách du lịch, vài người đang bấm máy chụp ảnh. “Người của các anh đâu rồi”.

“Họ đến đây khi đám cháy hầu như đã tàn, thưa trung úy, ngôi nhà cũ quá rồi”. Viên cảnh sát hơi nhíu mày. “Dầu sao chúng tôi cũng gặp được một người sống sót”.

“Một kẻ có phước”. Terri cởi chiếc áo ngoài vắt lên cánh tay và giật nhẹ vài lần vạt áo cánh. “Chắc phải nóng lắm”.

“Nhà quá cũ, toàn gỗ”. Tay cảnh sát cho biết. “Chỉ cần một ít xăng, vài que diêm, mấy miếng giẻ là đủ chế món thịt quay rồi”.

“Thưa trung úy”. Một người lính cứu hỏa đến bên họ, nước chảy thành vệt trên khuôn mặt lấm lem. “Cảnh sát bảo vệ đằng kia nói nhà này không có người ở nhưng chúng tôi đã kéo được một người ra khỏi đây. Chúng tôi tính lần tìm thêm xem có còn ai bị kẹt bên trong không”.

Jean-Del gật đầu. “Người sống sót đâu?”

“Đang được tiếp ôxy ở trạm cấp cứu đằng kia”. Anh lính cứu hỏa hất cằm về bên trái.

“Là một phụ nữ sao?”

“Vâng, thậm chí rất đẹp”. Tay cảnh sát hăng giọng khi Terri đưa mắt nhìn lại. “Lại không phải người ở đây, theo lời các nhân chứng. Cô ta không có thể căn cước và cũng chẳng nói gì nhiều. Bị vài vết thương nhẹ trên đầu”.

“Anh nhận xét giỏi nhỉ”. Terri dài giọng. “Cô ta trông rất đẹp, chấm hết”.

Jean-Del không cười. Quay sang Terri anh nói, “Giải tán đám đông đi. Tôi sẽ nói chuyện với cô ta”.

Terri trả lời, giọng bức bối. “Anh lúc nào cũng thăm vấn các cô gái hả”.

Sự chú ý của Jean-Del đang dồn vào người phụ nữ với chiếc mặt nạ dưỡng khí trùm lên mặt. Tóc cô ta đỏ, một màu đỏ khác thường, sẫm và thuần khiết, rực rỡ như ngọc hồng lựu. Trước giờ anh chỉ biết một người phụ nữ có màu tóc đặc biệt như vậy.

Không thể là cô ấy.

Anh vượt qua quăng đường dài gấp đôi chiếc ống cứu hỏa màu xám để đến chỗ trạm cấp cứu. Gần đến nơi anh chợt phát hiện thêm vài chi tiết đáng chú ý - dáng người cô ta thanh mảnh, nước da nhợt nhạt, những ngón tay thon dài. Ngay những mảnh rách của đôi vớ vẫn còn trên chân cô ta cũng không làm xấu đi cặp chân dài thon thả ấy. Cả vết sẹo khoảng năm phân chạy dọc phía trước chân phải nữa. Ký ức nóng bỏng dội vào ngực anh như một cú đấm.

Cô không sao chứ? Anh nhớ gương mặt cô trắng xanh, máu chảy dài dưới chân. Cô đã ngã xuống ngay trong quán cà phê, sát cạnh bàn anh. Anh đã nâng cô dậy. Cô đang bị chảy máu kìa... Một nhân viên y tế đưa mắt nhìn anh. “Anh có sao không, trung úy?”

“Không sao”. Nhìn chỗ máu trên y phục nạn nhân, Jean-Del khẽ nhắc chiếc mặt nạ dưỡng khí khỏi mặt người phụ nữ. Tuy đã ngờ ngợ nhưng việc thấy tận mắt gương mặt ấy vẫn khiến anh sụm xuống. “Sable!”

Đôi mắt mở to, đen sẫm như cà phê brulot nhìn anh thẳng thốt. Nàng không nói một lời.

Anh đẩy chiếc mặt nạ sang bên, vẫn chưa tin rằng đây chính là nàng, bằng xương bằng thịt. Khi anh đưa tay, nàng khẽ nhấc đầu để tránh đi sự đụng chạm, ánh mắt từ sững sờ chuyển sang bức tức và căm hận.

Cơn giận đáp lại chợt trào lên nơi anh, nóng và mạnh đến mức anh những muốn vồ lấy nàng. Anh buộc mình phải xem xét người nàng thật kỹ song vẫn không tìm ra máu chảy từ đâu. “Cô ấy có sao không? Bị thương ở đâu?”

Người hộ lý đặt lại chiếc mặt nạ dưỡng khí. “Cô ấy không sao, chỉ hít phải ít khói và bị đập đầu, có thể do té ngã khi đang cố thoát ra”.

Anh muốn cởi đồ cho cô và tự mình kiểm tra mọi sự. “Thế còn máu?”

“Vết thương trên đầu không làm rách da. Tôi không nghĩ đây là máu của cô ấy”.

Jean-Del nhận thấy vẻ sợ hãi thoáng qua mặt nàng. “Cô ấy có thể hồi phục ngay tại đây chứ?”

Người hộ lý dùng ống nghe kiểm tra phổi nàng rồi gật đầu. “Vâng, song sau đó cũng cần chăm sóc chút ít. Có thể cô ấy bị sốc”.

“Để tôi lo chuyện đó”. Anh cầm tay nàng, cảm nhận sự căng thẳng của các cơ thịt dưới làn da mịn màng ấy. Cũng vẫn màu trắng xanh chợt hiện ra trên gương mặt nàng sau lần đụng chạm đầu tiên, hết như hôm nào ở quán cà phê. Đôi mắt đen của nàng không rời khỏi khuôn mặt anh.

Cô ấy đang sợ hãi. Tại sao? Tựa như anh chưa bao giờ chạm vào người nàng trước đó. Anh đã vuốt ve ôm ấp nàng biết bao lần. Toàn thân. Không sót chỗ nào.

Trong khi anh giúp nàng đứng dậy, viên cảnh sát tuần tra đã quay lại bên anh. “Thưa trung úy, mời ông đến xem đằng kia một chút”.

Anh để nàg ở đó và hỏi. “Có chuyện gì không?”

“Người ta vừa tìm thấy một cái xác trong kia”. Viên cảnh sát đưa anh một chiếc ví cháy sém trong bao chứa tang vật. “Thẻ căn cước cho biết người đàn ông đó là Marcus Aurelius LeClare”.

Như mọi đàn ông, Billy thích được xả thoát từng bùng mọi dồn nén ngay sau khi ân ái, nhưng gã lại có một ham muốn khác người là ngồi trong xe tự sướng tiu làm sướng cho bản thân vừa ngắm nhía gian nhà đang bốc cháy. Chẳng ai để ý đến gã, kể cả hai kẻ tò mò vừa đậu chiếc Lincoln Town to tướng sau xe gã rồi bước ra giương mắt ngơ ngáo đứng nhìn. Tuy chỉ cách gã ba bước chân nhưng theo bộ điệu những gì họ đang để mắt tới thì gã có thể coi mình như kẻ vô hình.

Chính gã đã tặng cho họ màn trình diễn ấy. Phải, chính gã, Billy Tibbideau, kẻ nghèo hèn không tài khoản. Một điều thật kỳ lạ. Billy thích làm mấy vụ phụ trội ngoài giờ kiểu này nhưng cũng đủ thông minh để thoát ra khỏi chúng.

Một bà lão đứng trên vỉa hè chợt quay lại nhìn, tựa như vừa nghe được những lời nhủ thầm của gã.

Gã trừng mắt nhìn trả trong khi co vội người kéo lại dây khóa chiếc quần jean. “Nhìn cái gì, mù già khốn kiếp”. Bà lão lăm bắm gì đó, đưa mắt nhìn sang phía bên kia chiếc xe của gã rồi khoác tay chồng lôi ông ta quay về xe của họ.

Gã mỉm cười tự mãn. “Thế chứ, tốt nhất đừng có mà...”

Có ai đó đột ngột đập mạnh đầu gã vào tay lái rồi kéo xệch gã qua băng ghế ra ngoài phía cửa khách ngồi. Người đàn ông da đen to lớn đẩy sập gã vào thành xe. “Mày đã làm trò này phải không?” Billy nhìn chăm vào đôi mắt đen của Caine Gantry. Ông sếp này chính là người mà Billy kính nể, thậm chí sợ hơn cha đẻ của mình. “Khoan đã, Caine...” Gã ném vội cái nhìn sợ

hãi về phía đám cháy. “Tôi chỉ..., tôi mới...” Caine quay đầu dán mắt hồi lâu vào căn nhà đang rực cháy. Khi quay sang Billy, vẻ mặt ông ta trông dữ tợn vô cùng. “Mày là đồ chó đẻ khốn kiếp”.

Billy biết mình đang lâm thế kẹt và quyết định làm một chuyện mạo hiểm: thúc đầu gối vào háng sếp. Caine chỉ hơi né sang bên, đầu gối gã đụng ngay vào đùi người đàn ông to lớn, như thúc vào bức tường gạch. Sếp gã cười gằn và lùi lại. “Được đấy”. Caine nổi tiếng không bao giờ đánh trước và không xuống tay đến lần hai.

“Mọi chuyện không như ông nghĩ đâu”. Billy trượt lui ra sau, cố gắng điên cuồng tạo một khoảng cách giữa hai người. “Tôi chẳng làm gì bậy, Caine, thật đấy”. Người đàn ông to lớn dẫn sát vào gã. “Tao trả lương để mày ngồi đây xóc lọ trước mặt mấy mụ già sao?”.

Nổi nhục nhã và giận dữ ong ong trong đầu Billy khi gã lại đâm trả Caine, lần này vào sườn và bụng. Người đàn ông to lớn hơi lui lại và cho y một đấm trời giáng vào giữa mặt, chỉ một cú.

Cơn đau nhói bụng trong đầu Billy, những đốm đen to tướng xoay vòng trong mắt gã.

Cơn nóng giận của Caine đóng đinh gã vào sườn xe lần nữa. Ông nghiêng người thọc mạnh tay vào túi sau Billy kéo ra một chai rượu dẹt trống rỗng.

Ông nhìn thẳng vào mắt Billy. “Tao đã nói sẽ làm gì nếu thấy mày uống rượu lại rồi chứ?”

Đấm mồ hôi và run lấy bầy, Billy nuốt nước bọt gật đầu. “Chuyện đó sẽ không xảy ra nữa. Tôi trót lỡ, Caine, chỉ chút xíu thôi mà”.

Chiếc chai bay đi, va đập vang dội dọc theo con phố.

“Đừng mà”. Nước mắt tràn trên mắt Billy. “Ông không thể làm thế với tôi. Chúng ta là bạn bè. Tôi còn có vợ, cần có việc làm”.

Caine thọc tay vào túi áo kéo ra một nắm tiền nhét vào cái miệng từa máu của Billy. “Đây là tất cả những gì mà có thể nhận được ở tao đây”. Ông thả gã ra và lui lại một bước. “Biển đi”.

Billy nhả những đồng tiền ra tay và nắm chặt lấy. “Không thể thế được, Caine. Chúng ta có thể giải quyết vụ này mà. Mọi chuyện sẽ tốt hơn...”

Người đàn ông Cajun to lớn nắm tóc dí chặt đầu gã vào sườn xe rồi buông gã sụm xuống. “Chúng ta đã giải quyết xong rồi. Cút!”

Ngồi trong chiếc xe không mang dấu hiệu cảnh sát Sable gắng sắp xếp lại mọi sự. Marc đã chết, bản thân nàng cũng gần như thế. Có ai đó đã đánh ngất cô và phóng hỏa đốt nhà.

Để che lấp đi một vụ án mạng.

Vì sao có ai đó muốn Marc phải chết? Vì chiến dịch tranh cử của ông ta? Phải chăng đây là một vụ mưu sát? Nàng đã tìm hiểu về ông trước khi họ gặp nhau, biết rằng ông được nhiều người ngưỡng mộ và sẽ dễ dàng thắng cử, thậm chí giới báo chí cũng thích ông.

Giới báo chí.

Họ sẽ đến đây rất nhanh. Họ hẳn muốn biết chuyện gì đã xảy ra, và nàng lại là nhân chứng duy nhất. Không người nào biết nàng là ai. Với tất cả nàng chẳng là gì, một nhân viên từ thiện đến từ cảng Shreveport cùng với một đề án không ai thèm để mắt. Nàng cũng chẳng thể nói gì với họ về chuyện mình với Marc. Về chính bản thân mình. Sẽ chẳng ai tin lời nàng cả. “Cô bé thật xinh”. Một tay cầm nói với đồng sự khi hai người đứng cạnh xe chăm chú nhìn nàng. “Quá trẻ để là vợ, có lẽ là bạn gái, chắc thế”. Nàng ngừng lắng tai và tập trung hồi tưởng những gì đã xảy ra. Nàng nhớ lại mình đã bước lên cầu thang, ngửi thấy mùi khó chịu, phát hiện ra Marc đã chết. Ai đó đã đánh nàng, sau đó là nỗi đau, sự gục ngã và bóng tối. Nàng tỉnh dậy bên xác Marc, thấy lửa cháy xung quanh. Nàng gắng sức kéo ông

ta ra, nhưng ông quá nặng, và lửa cháy điên cuồng. Nàng đã bám vào một cửa sổ nhưng không sao cạy được tấm ván phía trên nên đành phải tìm đường mò mẫm theo cầu thang đi xuống dưới. Khói khét dày đặc cùng sức nóng khiến không thể nào tìm thấy đường ra. Nàng gần như đã ngất đi lần nữa.

Lẽ ra mình đã phải chết tại đây, kể ngay cạnh Marc.

Phần trí nhớ tiếp theo của nàng loang lổ, chắp vá - nàng đã quá sợ hãi. Điều cuối cùng nàng còn ghi nhận được là âm thanh khủng khiếp của mái nhà sập xuống cùng đôi tay mạnh mẽ của người lính cứu hỏa kẹp cứng nàng và lôi ra khỏi đó.

Ôi, ơn Chúa, cứu tôi với...

Cô có bị thương không?

Nàng nhìn lại thân mình. Máu của Marc vương khắp nơi trên quần áo. Máu đã khô thành vệt trên da, dưới móng tay nàng. Trong một thoáng nàng thấy đầu óc chao đảo với cảm giác buồn nôn thốc tháo.

“Này cô”. Một cảnh sát nhìn nàng, vẻ lo lắng. “Cô có cần tôi mời trung úy Gamble lại không?”

“Không, cảm ơn anh”. Nàng hít một hơi sâu và cố giữ cho giọng mình thật bình thản. “Tôi ổn rồi”. Nhưng nàng hoàn toàn chưa ổn. Gặp lại Jean-Delano khiến nàng chấn động chẳng kém gì việc phát hiện ra Marc đã chết. Nhưng anh ta đâu còn là Jean-Delano nữa mà đã là trung úy Jean-Delano, cảnh sát điều tra các vụ giết người. Một tay cớm cho nàng biết điều đó khi anh ta để cô lại và đi xem xác của Marc. Điều đó có nghĩa gì đâu. Anh ta có là thị trưởng New Orleans, chuyện đó cũng chẳng có gì khác biệt. Jean-Del chỉ là một phần của quá khứ, một thánh tích, một con người nàng đã cố quay lưng để đưa vào quên lãng.

Nhưng cú sốc của việc gặp lại anh khiến nàng chấn động. Nó cũng mạnh, cũng tàn nhẫn như cú đánh đã làm cho nàng bất tỉnh.

Jean-Del đang ở đây. Jean-Del là một cảnh sát. Nàng còn chưa cho ai biết tên mình. Làm sao anh ta biết mình đang ở đây? Người phụ nữ da nâu cao lêu nghêu khi này nói chuyện với Jean-Del cách chiếc xe vài thước đã leo lên và quay nhìn bằng ghế sau. Cô ta có khuôn mặt thon dài, thông minh, hơi đánh đá với đôi mắt xanh và bàn tay đẹp tuyệt, hết như tay nghệ sĩ. “Tôi là trung úy Vincent. Cô thấy đỡ chưa?”

Giọng nói lạnh lùng lôi bật Sable ra khỏi trạng thái sững sốt, nhưng nàng không chớp mắt và cũng chẳng phản ứng gì. Nàng đã mất bao năm trời để học cách giấu đi gương mặt thật của mình, giờ hẳn là lúc cần dùng đến. “Tôi không sao”.

“Tốt lắm. Tôi muốn hỏi vài câu nếu cô không phản đối?” Khi nàng gật đầu Trung úy Vincent liền lấy ra một cuốn sổ. “Tên đầy đủ của cô là gì?”

“Isabel Marie Duchesne”

Cô ta ghi lại. “Isabel, hãy cho biết địa chỉ nhà cô”. Sable nghĩ đến cha. Ông già sẽ phản ứng ra sao khi biết nàng gần như bị chết thiêu trong đám cháy. Nàng không thể để họ tiếp xúc với lão Remy được. “Tôi không có nhà”.

Người nữ cảnh sát hơi nhướn cặp chân mày đen sẫm. “Cô là người vô gia cư sao?”

Giải thích sao nghe cho có vẻ hợp lý đây? Nàng nhớ lại bộ hồ sơ để lại trên ghế trước chiếc xe của mình đang lật giở ở phần mặt bằng qui hoạch. “Hiện tôi đang tìm kiếm một căn hộ”. Thực tế cũng có phần đúng vậy. Nàng chưa bao giờ là một kẻ nói dối thuyết phục, cả trong những tình huống thuận lợi nhất.

“Không phải cô đang tìm kiếm một căn hộ ở khu vực này sao. Sáng nay cô đến đây làm gì vậy, cô Duchesne?”

“Tôi đang tìm nơi đặt văn phòng”.

Người phụ nữ da nâu thoáng gõ nhẹ cây bút chì vào cuốn sổ. “Sao cô không kể tôi nghe chuyện gì đã xảy ra từ lúc cô đến đây nhỉ?” Có gì đó khiến hai tay Sable râm ran khi bầu chặt lên mép ghế. *Chưa ai biết gì chuyện chúng ta.* Nàng cẩn thận lơ mảy ngón tay bám chặt vào nệm ghế bọc vải nhựa và đặt tay lên vạt áo. Nàng gắng giữ thẳng đầu và tỏ ra bình thản. Không cần phải nói gì về Marc. Điều duy nhất phải làm là đưa ra được một lời khai cho cảnh sát.

Nhưng Jean-Del cũng là cảnh sát, một giọng nói thâm nghịệt ngã vang lên nhắc nhở trong đầu nàng. Hồi ức của mi chỉ dẫn đến một cơn vỡ mộng.

Người nữ cảnh sát đang đợi nàng nói thêm gì đó. “Tôi chẳng nhớ được gì nhiều”.

Trung úy Vincent chờ đợi hồi lâu. “Hay cô bị mất trí nhớ?”

Sable nhìn trả, không biết cô ta nói đùa hay nghiêm chỉnh. “Chẳng qua... Mọi chuyện cứ lơ mơ...”.

“Thực vậy sao?” Trung úy Vincent nhìn xuống và hơi nhú mày. “Tay cô bị sao thế?”

Sable nhìn xuống tay mình. Hai bàn tay đầy những dằm gỗ cắm vào thịt phía trên cổ tay. Vì mạng sống của mình, giờ nàng cũng chẳng hiểu bằng cách nào chúng đã ra nông nổi ấy. “Tôi không biết”.

Không một dấu hiệu cảnh báo, Jean-Del chột bước đến từ sau xe và đập mạnh cửa khiến Sable giật nảy mình.

Đây không phải Jean-Del. Đây là trung úy Jean- Delano Gamble. Hãy khắc ghi điều đó.

Anh ta đã thay đổi nhiều qua năm tháng. Tóc ngắn hơn, cắt sát đầu ở các phía có lẽ để tránh bị xoắn. Bên thái dương có vài sợi bạc. Anh không gầy gò như hồi đi học, ngực nở hơn, vai rộng hơn. Vết sẹo nhỏ chạy trên gò má

cùng với đường tóc bát xén ngang khiến anh ta trông cứng cáp, rắn rỏi hơn ngày trước.

“Chúng ta sẽ nói chuyện tiếp khi về đồn”. Jean-Del nổ máy xe và nhìn sang người phụ nữ da nâu. “Cô đã sẵn sàng để đi chưa?”

Cái cách nhịp tim nàng nhảy lên khi nghe lại những âm thanh quen thuộc vang lên trong giọng nói của anh khiến Sable khó chịu. *Hãy quên đi giọng nói ấy, quên đi khuôn mặt ấy. Anh ta chỉ là một cảnh sát, thế thôi.*

“Rồi”. Trung úy Vincent gấp cuốn sổ lại trong khi Jean-Del ngồi vào sau tay lái và kéo nhả thắng xe. “Có chuyện gấp hả?” Anh ta không trả lời câu hỏi ấy. Người nữ cảnh sát thắt dây an toàn. “Đi thôi”.

Sable kéo các ý nghĩ của mình khỏi Jean-Del và tập trung vào những việc mình phải làm trước hết. Với ông già Remy tin về chuyện vừa xảy ra hẳn sẽ gây sốc nặng. Cha nàng đang điều trị bệnh tim, bác sĩ đã cảnh báo nàng về mối nguy hiểm của những cơn sốc mới. Điều đó có nghĩa là cần để ông ở cách xa thành phố, xa mọi chuyện rắc rối này. “Tôi cần gọi điện thoại, càng sớm càng tốt”.

“Dễ thôi, cô Duchesne”. Người nữ cộng sự của Jean-Del châm một điếu thuốc. “Cô có thể gọi điện ngay tại đồn cảnh sát”.

Ánh mắt của Jean-Del và mắt nàng gặp nhau qua kính chiếu hậu trong một thoáng. Có một điều vẫn không hề thay đổi - màu xanh gây sững sốt trong đôi mắt anh ta. Chúng sẫm hơn khi anh giận dữ, và lúc này chúng đen thẫm như tầng sâu địa phủ.

Mình sẽ không để anh ta lôi vào chuyện đó thêm lần nữa.

Terri Vincent thích làm cảnh sát nhưng không mấy nhiệt tình với các chuyện hồ sơ giấy má. Trong khi Jean-Del lái xe đưa họ về đồn cô thầm liệt kê những báo cáo, những biểu mẫu mình sẽ phải điền vào. Kể cũng khá

nhiều. Phát hiện xác chết trong khung cảnh một vụ đốt nhà là chuyện nghiêm trọng. Việc năm ngoái thành phố di dời trụ sở cảnh sát New Orleans sang một tòa nhà uy nghi hoành tráng là một phần của chiến dịch tăng cường hiệu lực thực thi pháp luật đang diễn ra. Trụ sở mới chứa mọi thứ cần thiết cho công việc kiểm soát hàng ngày của lực lượng cảnh sát tám quận dưới quyền chỉ huy của Sở cảnh sát New Orleans, ngoài ra cơ cấu hạ tầng đã được điện toán hóa cho phép thực hiện tự động mọi sự từ xác định đường đạn đến truy tìm bằng chứng. Sự kết hợp giữa cảnh sát tuần sát và cảnh sát điều tra được giao cho các đội đặc nhiệm nhằm phối hợp hoạt động điều tra giữa các cấp độ, từ địa phương đến tiểu bang, liên bang cũng như việc giám sát các sự kiện lớn hàng năm như các dịp lễ hội Mardi Gras hoặc Sugar Bowl.

Cũng như phần lớn cơ quan thực thi pháp luật tại các thành phố lớn, lực lượng này trông như đã đóng chốt ở đây cả chục năm rồi. Nơi làm việc đông đúc, các dây tủ hồ sơ xơ xác, những giá tài liệu bất tận tạo nên các mê cung ở mỗi tầng. Hệ thống máy vi tính mới chiếm một vị trí sang trọng sản sinh ra hàng tập báo cáo bổ sung vào mớ hỗn loạn ấy.

Terri nhìn thấy một đám sinh viên ngồi rã rượi trên băng ghế cứng trước một chiếc bàn lớn, chặng dừng đầu tiên của họ trên đường chờ xử lý. Lễ hội Mardi Gras của họ đã đi quá đà nếu xét theo các khuôn mặt thâm tím nhễ nhại mồ hôi và những túi nôn được viên cảnh sát trực bàn phân phát.

Jean-Del dẫn nhân chứng đi ngang điểm đăng nhập đến thang chỗ cầu thang máy. Terri dừng lại đằng sau khá lâu để cử vài cảnh sát đến nhà Marc LeClare đưa bà góa phụ tới nhà xác để nhận diện.

“Anh sẽ gọi điện cho ông già anh chứ?” Terri nói khi bước kịp anh và giữ cửa thang máy trước khi nó khép lại. “Để sau”. Anh nhấn nút tầng hai. Cô không thích vẻ mặt người đồng sự của mình, càng lúc càng hay như vậy. “Anh có định tiến hành thẩm vấn sơ bộ trước không?” Cô thầm mong, đầu sao Jean-Del cũng đánh máy khá hơn cô, ngoài ra nhân chứng có lẽ cũng cần ít phút để định thần lại. “Không”. Khi cửa thang máy mở, Jean-Del

hướng Sable đi về bên trái tới hành lang dẫn đến các phòng thẩm vấn, những khối hộp văn phòng tạo nên Đội điều tra án mạng.

Vậy là anh ta muốn tiến hành thẩm vấn ngay. Một ý tưởng không tồi nếu tính đến giới báo chí háo tin sẽ bủa đến ngay khi nghe tin Marc LeClare đã chết. “Anh có muốn để đại úy thẩm vấn trước nếu nhớ ra đây là một vụ giết người?”

Jean-Del im lặng hồi lâu, đủ để Terri nhận ra rằng đó sẽ là một sai lầm lớn.

“Không”. Anh đi thẳng vào căn phòng trông gần nhất.

Terri biết hẳn có chuyện gì đó, bởi Jean-Del là một cảnh sát giỏi, không phải tự nhiên lại phớt lờ mọi thủ tục. Cô giữ tay anh. “Này, sao không bảo Hazenen và Garcia lo vụ này. Tôi sắp nghỉ phép, mà họ còn nợ mình vụ bắt mấy đứa bắn lộn ở quán rượu tháng rồi”.

Anh vẫn không nháy mắt. “Không được”.

Sable quan sát họ trao đổi, vẻ căng thẳng nhưng vẫn im lặng.

Terri đưa tay về phía căn phòng. “Mời cô vào và ngồi ở đây, cô Duchesne. Chúng tôi sẽ quay lại ngay”. Khi nhân chứng vừa bước vào trong, Terri đóng ngay cánh cửa và đứng chặn ngang giữa nó với người đồng sự. “Anh có thể cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra ở đây không?”

“Tôi biết cô ấy”.

“Ồ, phải, tôi thấy rõ điều đó. Cô ta là ai vậy?”

“Một người quen cũ thời sinh viên”. Anh nhìn chăm lên tấm kính mờ, đôi mắt đen dôi bóng Sable đang chuyển động.

Terri lấy một liều thuốc nhưng chợt nhớ tòa nhà này cấm hút thuốc nghiêm ngặt nên đành cất đi, vẻ cau có. “Thôi được, như vậy nạn nhân là bạn thân nhất của ông già anh, còn anh thì có thời đi học cùng nữ nhân chứng duy nhất mà ta có. Nghe như có sự xung đột quyền lợi được viết bằng chữ in và

gạch đít ba lần, đúng không?” Thấy anh không đáp lại câu đùa, cô trở lại nghiêm chỉnh. “Chuyển cho Hazenen và Garcia đi, để họ lo vụ này”.

“Không”.

“Cô ta trẻ và đẹp, Marc LeClare già và giàu. Chẳng cứ phải thiên tài mới nhận ra đẳng thức ấy... Anh có nghe không đấy?” Cô xia một ngón tay lên ngực anh. “Đừng có ve vãn cô ta, Jean-Del. Đại úy sẽ ăn gỏi tươi hai hột trứng của anh”.

“Tôi không ve vãn...” Một cảnh sát đi ngang đưa mắt tò mò nhìn họ khiến Jean-Del hơi cúi người và hạ giọng. “Tôi không ve vãn cô ta, và cô ta cũng không ve vãn Marc”.

“Làm sao anh biết chuyện đó? Nhờ quyền lực tâm linh thần bí của mình sao?” Terri thở dài. “Lạy Chúa, với tất cả những gì ta biết, cô ta có thể là kẻ đã hạ LeClare và phóng hỏa đốt nhà”.

“Trước hay sau khi cô ta tự đập vào đầu mình?”

Terri nhún vai. “Có thể cô ta bị va đập khi gắng tìm chỗ đỗ xe. Tôi cũng từng u đầu như vậy mấy lần vì kính chắn gió khi tìm chỗ đỗ đấy”.

Anh không cười, khác với mọi khi. “Có ai đó đang cố giết cô ta, Terri. Tôi không được rời mắt khỏi cô ấy, hiểu chưa?”

Cô chưa bao giờ thấy anh như thế, kể cả khi hai người trải qua một ngày tồi tệ nhất. “Tất nhiên, tôi hiểu”. Cô tránh sang bên và đưa tay về phía cửa. “Nhưng tôi sẽ tiến hành thẩm vấn cùng với anh”.

Anh đưa tay gỡ mớ tóc ngắn. “Terri...”

“Đừng có đi quá xa, Jean-Del”. Nếu anh tự biến mình thành kẻ ngốc, cô sẽ có ở đó để xử lý mọi chuyện. “Tôi không quan tâm chuyện hai người từng vui vẻ thân mật thế nào ngày trước ở Tulane. Cô ta hiện là nhân chứng của một vụ đốt nhà và có thể cả vụ sát hại vị thống đốc tương lai của chúng ta. Sáng mai hình cô ấy sẽ tràn ngập trang đầu các báo tiểu bang. Anh

muốn được nêu danh như một cảnh sát điều tra hay như một người tình xưa cay đắng của cô ta?”

Anh nắm lấy quả đấm cửa và giật mạnh muốn tung bản lề. “Tôi sẽ thăm vấn cô ấy”.

“Cứ tự hạ gục mình đi, anh bạn”. Terri tiếp bước theo anh.

CHƯƠNG 2

Nữ nhân chứng đang ngồi bên bàn họp trong phòng thẩm vấn. Có cảm giác hơi ngọt ngào nên Terri mở cửa sổ trước khi hỏi xem Sable có cần uống chút gì.

“Cho tôi xin ly nước, được không?” Giọng cô ta nghe khàn khàn và hơi căng thẳng, cũng có thể một phần do ngột ngạt.

Khi lấy nước từ máy làm lạnh, Terri liếc mắt về phía người đồng sự. Phương pháp thông thường của Jean-Del là để nhân chứng ngồi xuống, tạo cho họ cảm giác thoải mái và dẫn dụ họ nói ra mọi chuyện. Anh ta rất thiện nghệ trong việc ấy. Đồng sự của cô chưa bao giờ gặp rắc rối khi khiến mọi người dễ dàng thổ lộ với mình mọi sự. Hẳn cô ta có thể kể rất nhiều chuyện về mình suốt những tháng năm qua. Nhưng dẫu sao cũng không phải vào lúc này. Jean-Del đã không mở đầu buổi thẩm vấn bằng cách an ủi nạn nhân, không trao đổi xã giao, không làm bất cứ điều gì như thường lệ. Anh ta thậm chí còn không ngồi xuống mà chỉ đi lại chậm rãi dọc căn phòng, vừa nhìn Sable với ánh mắt căng thẳng của một con sói đói trước một chú thỏ bị thương.

Hay kẻ bị tình phụ đang tìm kiếm một cuộc trả hận nhẹ nhàng.

Điều đó chẳng có nghĩa gì đối với Terri. Sable Duchesne là một phụ nữ rất đẹp, nhưng khó có thể là mẫu người ưa thích của Jean-Del. Anh ta kết với các cô gái trẻ thuộc tầng lớp thượng lưu ở quận Garden, những cô nàng không bao giờ bận đồ trắng sau ngày lễ Lao động và tên tuổi luôn đăng đầy trên các trang báo xã hội. Gần đây anh ta dành nhiều thời gian cho một cô gái trẻ người Creole tên là Moriah Navarre, và theo như lời mẹ anh thì họ cũng sắp làm đám cưới.

Cái chết của Marc LeClare chắc chắn sẽ làm cha của Jean-Del chấn động và khiến cho kế hoạch tổ chức đám cưới của bà Elizabet Gamble bị chậm lại. Điều đó hợp ý Terri - có lý do để chưa phải đi tìm mua một bộ áo váy ưng ý, ngoài ra cô cũng không mấy mặn mà với việc Jean-Del cưới cô gái trẻ măng kia.

“Xin mời”. Cô đưa ly cho Sable và lại nhìn thấy những vết thương trên bàn tay nàng khi nhận ly nước. “Cô có chắc không nhớ nổi vì sao mình dính những mảnh dăm này chứ, cô Duchesne?”

Sable xem xét bàn tay mình. “Có lẽ khi tôi gắng trèo ra qua cửa sổ”.

Khi Terri ngồi xuống, Jean-Del đến đứng sát bên Sable, rất gần dù không chạm vào nàng. Nữ nhân chứng coi anh ta hoàn toàn như không có.

Terri hăng giọng và đưa mắt nhìn thẳng người đồng sự. Bắt đầu đi, cô lên tiếng.

“Hiện nay cô đang sống New Orleans phải không?” Jean-Del hỏi.

Sable uống một chút nước trước khi trả lời. “Không”.

Anh đi vòng quanh ghế như muốn lôi theo sự chú ý của cô ta. “Vì sao cô có mặt ở ngôi nhà đó sáng hôm nay?”

“Tôi đến xem để tìm chỗ đặt văn phòng”. Nàng lại dán mắt vào ly nước. “Tôi nghĩ tôi cần gặp luật sư”.

“Cô phải nói chuyện với tôi ngay trước đã”. Jean-Del nói.

Sau một phút im lặng, Terri quyết định khích lệ cô gái một chút. “Cô Duchesne, cô không bị bắt buộc phải làm gì cả. Chúng tôi chỉ muốn biết chuyện gì đã xảy ra thôi”.

Vai của Sable chùng xuống. “Tôi không nhớ gì cả”. Giọng nàng nghe có vẻ thủ thế và sợ hãi.

Giờ Jean-Del sẽ trở nghề với cô ta đây. Terri từng thấy anh ta an ủi nhiều nhân chứng đang hoảng loạn, thuyết phục đồng thời gắng hỏi để thu thập mọi thông tin từ họ.

Jean-Del chợt đưa tay ra sau ghế nắm lấy tóc gáy Sable. “Ai đã đánh cô?”

“Jean-Del”. Terri lo lắng đứng lên. Nhưng anh không kéo tóc Sable mà đẩy nó sang bên và xem kỹ da đầu nàng. Có một vết sưng lớn dưới mái tóc ấy. “Cô có thấy kẻ làm chuyện này không?”

Mái tóc đỏ sẫm bay lên khi Sable né mạnh đầu sang bên để tránh sự đụng chạm. “Không, tôi không thấy ai cả”.

“Nói dối”. Anh giật ghế cô ta và xoay cô sang đối mặt với mình. “Chuyện gì đã xảy ra trong căn nhà đó? Ai đánh cô? Hãy trả lời tôi đi!”

“Tôi không biết”. Sable quay đầu nhìn sang Terri với vẻ giận dữ ánh lên trong mắt. “Mấy người nói tôi có thể gọi điện thoại. Tôi muốn gọi điện bây giờ”.

“Jean-Del”. Terri nhắc lại, lần này với giọng cảnh báo. “Chút xíu nữa cô sẽ được gọi điện, cô Duchesne”.

Người đồng sự của cô đang dùng tay bóp cằm Sable xoay mặt cô ta sang phía mình. “Tất cả đám máu me này là từ đâu ra? Cô quen Marc LeClare như thế nào? Tại sao cô có mặt ở đó? Ai phóng hỏa? Cô có thấy kẻ đánh mình không?”

Họ ở gần nhau đến mức đủ để hôn nhau, Terri nghĩ, nhưng giọng Jean-Del thiếu chút nữa đã thành tiếng quát.

“Tôi không nhớ”. Sable để tay trên vạt áo, bàn tay nắm chặt khiến những đường gân máu căng lên như sắp vỡ ra.

Terri gắng kìm tiếng thở dài. “Có lẽ ta nên nghỉ một chút, Jean-Del”.

Anh phớt lờ và dùng tay kia nắm lấy cổ họng Sable. “Trả lời đi!”

“Tôi không giúp gì được đâu”. Nàng rít lên đáp trả. “Hãy để cho tôi yên”.

Terri cũng đã biết thêm khá nhiều về Sable Duchesne, và vấn đề có vẻ như còn trầm trọng hơn. Bởi người đồng sự chưa thềm để lọt tai một lời nào của cô, Terri đi vòng quanh bàn và đá vào cẳng chân anh ta. “Này, lùi ra đi”. Anh đứng thẳng người và bỏ tay xuống. Dưới lớp áo ngoài, các cơ bắp trên vai và tay anh như săn vón lại. “Tôi đâu có đánh cô ấy”.

“Tôi không cần biết”. Cô chỉ tay ra cửa. “Ra ngoài đi dạo đi, cho nguội xuống. Vài vòng quanh khu nhà. Đi ngay đi”.

Jean-Del nhìn Sable hồi lâu, rồi bỏ ra ngoài. Đồng sự của Terri không hề mất đi tính khí nóng nảy của mình. Không bao giờ. Những điều vừa mục kích khiến cô lo ngại, đủ để phần nào mất đi sự cảnh giác của mình, trong một thoáng. “Hai người có chuyện gì vậy?”

Đôi mắt nâu sẫm của Sable ngoảnh sang phía khác nhưng cũng kịp cho Terri bắt được một vẻ mờ nhạt đáng ngờ. “Không có gì hết”. Terri rửa thầm qua hơi thở. “Này”. Cô tìm thấy hộp khăn giấy và đặt lên bàn. “Tốt nhất cô hãy lo sắp xếp lại mọi chuyện đi. Người đàn ông chết lẽ ra sẽ trở thành thống đốc của chúng ta. Cô đang gặp đủ chuyện rắc rối đấy, Jean-Del chỉ là khúc dạo đầu thôi”.

Sable hơi ngược cảm lên. “Tôi không sợ Jean-Del”.

“Thực ư?” Terri nói thêm, dễ dàng hòa nhập vào ngôn ngữ của cô gái, “Hãy nghĩ lại đi. Đây không phải vũ điệu chinka-chinka đâu, cô bạn”. Cô gật đầu trong khi nhân chứng nhìn cô sửng sốt. “Đúng thế. Cô không phải đang ở trên nhánh sông quê lắng nghe chim sơn ca hát. Đây mới là thực tế, cô đã nghĩ đến chuyện đó chưa?”

Ra khỏi phòng thẩm vấn, Terri thấy Jean-Del đang tựa người vào tường chăm mắt nhìn những tấm lát trên trần. Làm thế nào mà một gã trai thuộc giới Creole quyền quý như anh ta lại dính với một cô gái Cajun vùng bùn lầy nước đọng kia nhỉ? Terri không chắc mình thực sự muốn biết nguyên

nhân chuyện đó. “Lúc này anh chỉ muốn bắt tôi một phát, đúng không?” Jean-Del cho tay vào túi. “Có thể”.

Terri ít khi tỏ ra giận dữ với anh bạn đồng sự. Cô tin tưởng anh bằng cả mạng sống của mình, và cũng không muốn để Jean-Del tự làm rối tung cuộc sống của chính anh ta. “Tôi mừng nếu anh có thể cười được sau chuyện đó, bởi tôi thì không”.

“Cô đang cản trở tôi đấy”.

“Này, tôi đang muốn nổ tung vì chuyện này. Có thể anh quên rằng... không phải ta đang chơi trò cớm tồi, cớm bắt thông thường, cô ấy thậm chí còn chưa phải là một nghi can nữa”. Cô đẩy mạnh hai vai anh. “Anh nghĩ gì khi dám đụng tay vào người cô ấy chứ?”

Anh lăm bằm trả lời, vẻ cau có. “Cô ấy không chịu nói chuyện với tôi trước mặt cô. Cứ cho chúng tôi năm phút ở riêng, cô ta sẽ trả lời hết”.

Quai hàm Terri đánh lại. “Anh nghĩ tôi thực sự ngu xuẩn đến thế ư? Anh muốn phá hỏng cả vụ này chỉ vì vài phút hứng tình trước cô nàng hả?”

“Không phải thế, cô biết mà”. Jean-Del ngược nhìn trần, rồi quay lại nhìn cô. “Lạy Chúa, Terri, tôi rất hiểu cô ta. Tôi chắc chắn là cô ấy đang sợ hãi”.

“Đương nhiên. Người phụ nữ ấy là một nhân chứng - nhân chứng duy nhất cho đến lúc này - của một vụ đốt nhà và có thể cả giết người. Tổ điều tra sẽ không mập mờ chút nào về việc mất trí nhớ của cô ta đâu. Thậm chí cả khi cô ấy có là vợ anh cũng thế thôi”.

Một ý nghĩ chợt dội lên, và Terri vỗ tay lên trán. “Có đúng vậy không, chuyện đó? Giữa hai người?”

“Chuyện đã lâu lắm rồi”. Ánh mắt Jean-Del nhìn xa xăm. “Tôi cần ít phút một mình với cô ấy. Nếu không thực sự quan trọng tôi đã không đề nghị thế”.

“Cút”. Terri đưa tay day mắt. Năm năm trời làm việc cùng nhau, Jean-Del chưa bao giờ bảo cô làm sai qui định. Việc anh ta muốn như thế lúc này chỉ khiến cho mọi sự tồi tệ hơn. Nhưng anh là đồng sự của cô. “Thôi được, tôi sẽ đi lấy vài biểu mẫu và đem máy điện thoại lại cho cô ấy. Anh có mười phút để hôn hít và trang điểm lại cho cô bồ của mình”. Khi anh dợm bước quay về phòng, cô chột năm tay áo anh. “Khi quay lại tôi sẽ phun bụi lên cô ta để lấy dấu vân tay, vậy liệu mà giữ tay trong túi đấy”.

Anh gật đầu bước tiếp. Terri đi dọc hành lang, vừa ngoái nhìn lần nữa bóng anh khuất sau màn cửa. Jean-Del Gamble phải lòng một cô gái Cajun. *Mẹ anh ta chắc sẽ đột quy mất. Thôi được, ít ra thì mọi sự chắc không thể trở nên tồi tệ hơn.* Nhìn bóng cô bồ của Jean-Del đứng cạnh bàn, Terri chột rên lên. Ôi trời ơi, vẫn có thể đấy.

“*Cô Vincent*”. Moriah Navarre với đôi chân dài rám nắng màu nâu vắt chéo đang ngồi trên chiếc ghế của Jean-Del. Cô mặc áo khoác ngoài bằng lụa nâu, bận quần soóc, mái tóc vàng vén gọn trong chiếc mũ mềm nhỏ nhắn một mới nhất. Vàng và những hạt kim cương lấp lánh trên cổ, trên tai cô. Chiếc áo bó sát vừa đủ để khoe ra những đường cong hoàn hảo trên tòa thiên nhiên mà cô sở hữu. “Jean-Del có rảnh không?”

Tất cả đàn ông trong gian phòng của tổ điều tra đều như bị thôi miên trước cặp giò và bộ ngực của Moriah. Terri hầu như nghe thấy tiếng nước dãi bắt đầu nhỏ xuống. “Xin chờ một chút, cô Navarre”. Rồi cô nhắc máy quay số hỏi giờ và thông tin thời tiết. Cô lắng nghe toàn bộ đoạn tin được ghi âm sẵn trong khi kiêu nữ tóc vàng nhú mắt nhìn cô. Để tỏ ra bận rộn, cô cầm bút ghi lại những món hàng định mua ở hiệu tạp hóa, sau đó đặt ống nghe xuống trước khi lục tìm bộ hồ sơ một vụ ớn đã được giải quyết xong cả tuần nay.

Cô gái trẻ giới thượng lưu hơi cựa quậy và thở dài mấy bận. Cô dán mắt đây ngụ ý nhìn chiếc đồng hồ đeo tay hài hòa thật tự nhiên với các món nữ trang của mình. Terri thả năm phút nữa trôi qua, nhưng cô cũng cần quay

lại để kiểm tra Jean-Del. Cô đưa mắt nhìn lên và mỉm cười. “Xin lỗi, ngày hôm nay chúng tôi hơi bận. Cô có việc cần gặp Jean-Del?”

Mấy viên kim cương bên dải tai Moriah lấp lánh khi cô hất cằm lên. “Phải, anh ấy mời tôi đi ăn trưa”.

Terri tự hỏi chẳng hiểu cô ta có biết Sable không, rồi nghĩ chắc cô ta cũng sớm nghe Jean-Del nói về chuyện đó. Có lẽ tốt nhất là để cô ta đi khỏi đây vào lúc này. “Anh ấy đang thăm vấn nhân chứng một vụ đốt nhà”, cuối cùng cô nói. “Lấy được lời khai đôi khi cũng mất nhiều thời gian đấy”.

“Lẽ ra cô nên nói điều đó sớm hơn”. Moriah chậm rãi đứng lên. “Chắc tôi sẽ đi ăn với Cort vậy”.

Bất chấp nỗi cảm thông dành cho cô gái, Terri nghe giọng mình cất lên bằng phẳng. “Cort đang ở Biloxi dự hội nghị. Em trai Evans của anh ta sẽ bay đến đây tuần này, nhưng phải rồi, anh ta sẽ đưa vợ đến”. Cô mỉm cười. “Có vẻ như cô đã hết nguồn các chàng trai dòng họ nhà Gamble dự trữ rồi”.

“Chắc cô luôn cập nhật lịch trình đi đâu, làm gì của từng người bọn họ?” Cô bồ của Jean-Del nở một nụ cười quyến rũ. “Như một phần trong công việc của mình, tôi đoán thế”.

Terri nghi ngờ không rõ liệu Moriah Navarre có thực sự biết rành rẽ mọi việc. Cô gái thượng lưu này từng học qua những trường tốt nhất ở Châu Âu, là nữ gia chủ cùng cha tiếp khách khi mẹ cô “còn đang mắc công chuyện bên cựu lục địa” và cũng chẳng thấy nhọc nhằn gì vì chuyện ấy. Cô từng hẹn hò với cả ba anh em nhà Gamble, bay lượn chập chờn giữa Cort, Evan và Jean-Del một thời gian trước khi đậu xuống chàng đồng sự của Terri. *Hệt như chọn lựa khi mua hàng, có điều là chọn đàn ông thay vì lựa giày mềm sản xuất thủ công của Ý.*

Những đợt sóng tình sôi nổi Moriah dội lên chàng thám tử trẻ khiến Terri quyết định chấm dứt ngay mọi sự trước khi cô ta có thể làm hỏng đi một điều gì đó mà cô yêu thích. “Cô có nhắn gì cho Jean-Del không?”

“Vâng. Báo anh ấy gọi cho tôi ngay khi nào xong việc. À, nhắc anh ấy nhớ lấy số đo lần cuối cho bộ áo lễ mặc tối thứ bảy này nhé”. Cô ta nở một nụ cười thương hại vờ vịt với Terri. “Tiếc rằng chúng tôi sẽ không gặp được cô ở đó”.

Terri nhận thấy đám hỏi còn ân cần niềm nở hơn cô ta. “Jean-Del có mời nhưng tôi kẹt chuyện khác”. “Thật tiếc. Tôi nghĩ cô bận đồ trắng chắc sẽ đẹp lắm. Một món gì đó thật đơn giản với vài mảng ren để lấp đi phần nào đôi vai nhỏ và cặp hông hẹp”. Cô ta nghiên cứu khuôn mặt của Terri. “Có lẽ cần nhiều màu kem hơn màu trắng, hợp với nước da cô. Da cô hơi bị đen quá, đúng không?”

Dòng họ nhà Moriah bắt nguồn từ những người chạy nạn tìm chốn nương thân an toàn sau khi Napoleon thua trận Waterloo. Còn Terri thì không chắc lắm về ông bà cố tổ nội ngoại nhà mình. “Tôi sẽ chuyển cho Jean-Del lời nhắn của cô”. Cô nói câu đó theo cái cách hệt như khi nói châm chích khá lắm, đồ chó cái.

“Cảm ơn cô rất nhiều”.

Nếu Moriah cưới anh ta, mình sẽ xin chuyển công tác. Làm sao chịu nổi cảnh con bé quyền quý ấy gọi điện đến đây mỗi ngày để kêu Jean-Del về nhà giúp cô ta đếm bạc chứ.

Sable nhắm mắt gục đầu lên đôi tay khoanh lại. Nàng không muốn khóc, nhưng những giọt nước mắt cứ lặng lẽ trào ra khi Jean-Del nói. Giờ đây nàng chỉ có cảm giác chết lặng, tê cóng hệt như vào đêm hôm ấy, mười năm về trước.

“Cô vốn ít nói, đúng không?”

Nàng đưa mắt nhìn khuôn mặt thân thiện của người lái xe tải ngồi kế bên. Anh ta đã cho nàng lên xe ngay cạnh sân trường sau khi la mắng một hồi về vụ vấy xe, và đồng ý đưa nàng về lại vùng nhánh sông. Anh chàng trông

có vẻ tốt bụng và chấp nhận câu chuyện thần thoại của nàng về chiếc xe không hề tồn tại bị lật dọc đường. Xét đến dáng vẻ tả tơi bầm dập của nàng kể cũng lạ khi anh ta không cho nàng đi nhờ trong khoang sau của xe với lô tôm đông lạnh anh đang chở lên phía bắc, đến Baton Rouge. Tất cả những gì nàng phải làm là gắng chờ thêm ít phút nữa. Chỉ vài phút nữa thôi là nàng sẽ ở nhà. Và nàng sẽ không bao giờ quay lại nơi ấy nữa.

“Cũng chẳng có gì nhiều để nói”. Nàng những muốn gào la cho bung hết cơn phẫn nộ ngập tràn trong ngực, nhưng thế cũng chẳng để làm gì. Hơn nữa chuyện đó còn có thể làm cho người lái xe hoảng sợ, và rốt cuộc nàng sẽ phải lội bộ về nhà.

“Cô thực sự không muốn ghé lại đâu đó để rửa ráy qua và gọi điện kêu người đến cầu xe lên chứ?” Người đàn ông gợi ý khi họ ra khỏi New Orleans. “Và cô được uống một ly cà phê cũng tốt”.

Nếu anh ta dừng lại chắc nàng nổ tung ra mất. Nàng đã làm như vậy một lần hồi tối. “Không, cảm ơn anh”. Nàng nói. “Cha tôi sẽ lo mọi chuyện. Giờ tôi chỉ muốn về nhà”.

“Thôi được”. Anh ta mở đài, và Waylon Jennings cùng Willie Nelson bắt đầu song ca bài hát về một phụ nữ phúc hậu yêu một người đàn ông mực thước. “Đấy, thế mới là nhạc chứ”. Anh ta nói với nàng, vừa gõ nhẹ ngón cái lên tay lái theo nhịp điệu bài ca.

Tiếng xe tăng gấp rít lên bên ngoài đưa Sable quay trở về với hiện tại. Terri Vincent đá mở rộng ô cửa sổ duy nhất có gắn một tấm lưới thép dày bốn phía bắt dính vào khung cửa. Sable đưa tay xoa nắn chỗ sưng tấy sau đầu.

Hay mình giả bộ bị ốm, hay sắp lả?

Chắc không được, chuyện đó thật ngu xuẩn và không thể thành công với bất kỳ tay cầm nào trong mọi màn kịch nàng từng xem trên TV. Không, họ sẽ giữ nàng lại đây cho đến khi nàng chịu nói hết những gì họ muốn biết.

Chúa sẽ giúp nàng. Các ngón tay nàng trượt xuống cổ, rồi lần lên hai bên hàm vẫn còn đau do bàn tay của Jean-Del. Da nàng rất dễ thâm tím, hẳn anh ta đã để lại vài dấu vết trên đó. Nó vẫn râm ran đau nhức vì sự đụng chạm ấy.

Anh ta mới điên làm sao.

Và nàng cũng thế. Trong khoảnh khắc anh chạm vào nàng, mọi chuyện ngày xưa như ùa trở lại, tất cả những gì bao năm trời nàng đã gắng quên đi. Cảm giác da anh sát da nàng, cái cách mà anh thường vuốt ve nàng, tựa như một con nghiện mà thân thể nàng là liều thuốc anh tự chọn.

Nhưng tất cả đâu chỉ là tình dục. Đêm hôm ấy, phía bên ngoài ngôi nhà trắng lệt của cha mẹ anh. Ngồi đong đưa dưới mái hiên nhà, tay trong tay cùng nhìn ngắm những vì sao nhấp nháy. Anh chọc nàng đã không ăn hết các món ăn tuyệt vời của cha anh, còn nàng thú nhận đã bối rối vô cùng vì lẫn lộn trước đủ loại dụng cụ dùng trong ăn uống. Anh cười vang và cho biết chính anh cũng thường nhầm lẫn các chiếc nĩa dùng để ăn món salad và món hoa quả sau cùng.

Nàng không cố ý nhưng bỗng buột mồm thốt ra câu nói ấy. *Jean-Delano, em yêu anh.*

Anh không cười nữa mà đặt nàng lên đùi và ôm nàng, ngắm nhìn nàng hồi lâu, thật lâu như trước một báu vật vô cùng quý giá. *Em nghĩ thế? Đúng như vậy chứ?*

Sable ngẩng đầu lên khi cánh cửa mở ra và Jean-Del bước vào, lần này không có cô bạn đồng sự. Anh ta không còn là gã trai nàng từng yêu thuở cùng cặp sách đến giảng đường đại học hôm nào. Chỉ thuần túy là người của công việc, một cảnh sát điều tra trọng án sắp thẩm vấn một nhân chứng.

Thẩm vấn nàng.

Cảm giác buồn nôn cuộn trong bụng khi nàng nhớ lại lúc vấp ngã trên thân thể Marc LeClare, và máu me mọi chỗ. Làm sao có thể kể cho Jean-Del

chuyện ấy mà không để lộ những chuyện giữa nàng với Marc? Liệu Jean-Del có tin nàng, thậm chí khi nàng đã giải bày tâm sự cùng anh?

Mười năm trước anh ta đã từng một mực kết tội cho nàng. *Em mất trí rồi sao? Tại sao em lại làm thế với các bạn anh?*

Không, nàng không còn có thể thể tin anh ta được nữa. Nhất là trong chuyện này.

“Giờ chỉ có tôi với cô”. Anh đến ngồi vào chiếc ghế trung úy Vincent ngồi khi này. Tuy có vẻ bình thản và chuyên nghiệp, ở anh vẫn toát lên vẻ gì đó u ám, hung bạo. “Tôi muốn cô kể lại mọi chuyện, từ lúc đi tới ngôi nhà đó cho đến khi thoát khỏi đám cháy”.

Nàng tránh ánh mắt nhìn của anh. “Tôi đến xem nhà. Khi tôi đã vào bên trong thì có ai đó đánh tôi từ phía sau. Đó là tất cả những gì tôi nhớ được”.

Vẻ thất vọng và giận dữ ánh lên trên mặt, nhưng giọng anh chợt thay đổi và dịu đi vài độ. “Cô có nhìn thấy mặt hắn không?”

Giọng nói của anh vẫn tuyệt vời như ngày trước - nhẹ, trầm, ấm áp, cũng ve vuốt nàng chẳng khác đôi tay. Trong một thoáng nàng chùng xuống, gần như muốn giải bày tâm sự cùng anh. Gần như vậy. “Không”.

Jean-Del ngồi xuống lại, thăm đánh giá nàng chừng một phút. “Cô đã chưa từng trở lại New Orleans từ ngày bỏ học, tôi có nghe chuyện đó”.

Nàng chăm mắt nhìn anh. Họ đã không gặp nhau cả chục năm trời, tại sao anh còn bận tâm chuyện nàng liệu đã có khi nào quay về thành phố? Rồi nàng nghĩ đến Marc, và hiểu rằng hẳn ông ta biết rõ nhà Gambles - LeClaires và Gambles đều là những gia tộc Creole dòng dõi lâu đời, tiền của họ còn nhiều hơn cả Chúa.

Bụng nàng, vốn đã đau, lại quặn lên lần nữa. Do mối quan hệ thân thiết với Marc hẳn họ đang muốn đóng đinh nàng lên thánh giá và buộc Jean-Del phải tự tay nghiền nát nàng.

Anh gắng thêm lần nữa. “Cô quen Marc LeClare thế nào?”

“Thế sao anh biết tôi đã ở đây?” Nàng tính toán, vừa cố tranh thủ thời gian.

“Do số phận. Một sự may mắn ngớ ngẩn. Mà cũng đừng gây gổ nữa”. Anh nhìn xuống tay nàng. “Sable, dầu có giấu giếm điều gì cô cũng cần cho tôi biết. Tôi sẽ bảo vệ cô”.

Hệt như hồi ở trường. Thà nhảy múa trần truồng trước ống kính truyền hình còn hơn. “Rất tiếc, tôi không nhớ gì hơn nữa”. Những cái dằm trên tay nhói đâm đau điếng khi nàng nắm tay lại. “Tôi có thể đi được chưa?”

“Để tôi coi tay cô”. Khi bị từ chối, anh chộp đưa tay qua bàn nắm lấy một bên cổ tay nàng, nhẹ nhàng nhưng chắc chắn. “Xòe tay ra”. Anh cúi gần hơn và lật nhẹ bàn tay nàng từ phải sang trái. “Có vẻ như là các dằm gỗ, đúng không?”

“Tôi đoán thế”. Nếu anh không ngưng việc đụng chạm người nàng chắc nàng phải leo vọt qua tường mất.

Anh đi lại ngăn tủ lấy ra bộ đồ sơ cứu đem lại bàn. “Tay cô không bị thâm tím. Có lẽ cô bám phải một tấm ván cũ trong nhà kho khi cố thoát ra?” Anh kéo một chiếc ghế lại sát bên nàng.

Nàng đã phải cố gắng đến tuyệt vọng để thoát khỏi đám cháy nên chẳng còn nhớ gì đến sự đau đớn lẫn các chi tiết diễn ra vào lúc đó. “Tôi nghĩ thế. Tôi nhớ có vài tấm ván phía trên cửa sổ”.

Anh lấy ra một chiếc nhíp, dùng cồn lau sạch đầu rồi cầm lại cổ tay nàng. Nàng thoáng rùng mình khi anh rút ra dằm gỗ đầu tiên. “Yên nào”.

“Đau quá”. Không, nàng không thấy đau. Cái khiến nàng xót chính là đôi tay, là những ngón tay anh khi chạm vào da thịt. Cơ thể anh thật gần gũi khiến nàng có thể cảm nhận hơi ấm ấy qua lớp quần áo của cả hai người. Nàng có thể nhìn thấy khoảng tối mờ dọc quai hàm anh và cánh môi trên,

các đường rãnh căng thẳng hai bên khóe miệng. Nàng những muốn chạm vào da anh để cảm nhận tiếng loạt soạt từ bộ ria mép nọ.

Anh ấy chắc vẫn phải cạo râu hai lượt mỗi ngày.

“Cô rời Tulane và đi khỏi thành phố”, anh nói khẽ sau khi rút chiếc dầm đầu tiên và cẩn thận đặt vào trong một túi nhựa nhỏ. “Rồi cô đi đâu?”

“Đi xa”. Tất nhiên nàng đã phải bỏ học, và phải mất thêm một năm gom góp nhờ hướng dẫn các tour tham quan vùng ngập nước mới đủ tiền để đi học lại. Ở Đại học Louisiana thì khác hẳn: chẳng ai biết nàng là ai, chẳng ai quan tâm việc nàng từ đâu đến. Theo nhiều nghĩa điều đó giống như được thở lại lần đầu tiên sau nhiều năm thán - ngoại trừ việc nàng nhớ anh khủng khiếp, dẫu cả năm trời đã trôi qua từ lúc họ xa nhau. Cũng như kiểu ngày ngày nàng vẫn nhớ anh, từ dạo ấy.

Anh bắt gặp ánh mắt của nàng. “Tại sao?”

Tại vì em yêu anh. “Tôi tìm được một trường tốt hơn”. Nàng cắn môi khi anh rút ra một chiếc dầm khác từ tay nàng. Hơi thở anh thoảng như có mùi cà phê và bạc hà. “Tại sao anh lại thành sĩ quan cảnh sát? Tôi nghĩ lẽ ra giờ anh đã thành một chính khách rồi”. Đó cũng là ước vọng cháy bỏng nhất của mẹ anh, như nàng còn nhớ.

“Tôi cũng từng nghĩ thế”. Anh hơi nhếch mép. “Giờ thì Evan đang dạy ngựa ở Montana”. Anh chuyển sang xem xét bàn tay kia của nàng. “Còn Cort phụ trách cảnh sát cứu hỏa thành phố”.

Nàng chưa từng gặp Evan, nhưng Cort và mẹ anh ta thì chưa bao giờ chấp thuận mối quan hệ giữa hai người. Chỉ có ông Louis, cha của Jean-Del là có cảm tình với nàng, và nàng cũng rất mến ông. “Cha anh dạo này thế nào?”

“Già hơn”. Anh nhổ nốt cái dầm cuối cùng và đặt cây nhíp sang bên. “Mẹ tôi muốn ông ấy về nghỉ để cho một người anh họ tôi điều hành nhà hàng,

nhưng cha vẫn đến đây mỗi ngày”. Anh lau bàn tay nàng lần nữa. “Vì sao em bỏ anh?”

Còn lau làm nàng xót nhưng không nói đau bằng câu hỏi ấy. Nàng hít một hơi sâu. “Đó là chuyện của ngày xưa, Jean-Del”.

“Anh gặp đám bạn khi đang trên đường quay lại đón em đêm ấy. Không thể tin nổi những gì họ nói em đã làm với họ. Anh đã chạy theo và nhìn thấy em lên cái xe tải đó”. Khi nàng gượng đứng lên, anh nắm chặt hai cổ tay nàng. “Anh biết em đã nghe tiếng anh gọi khi đuổi theo. Sao em lẩn trốn anh?”

Bởi vì đám bạn anh đã hành hạ, nhục mạ em. Bởi khi ấy em mới mười tám tuổi, quá nhút nhát và lại yêu anh đến mức điên cuồng. “Chuyện ấy quá lâu rồi, Jean-Del”. Nàng không định gọi tên anh, nhưng nó vẫn treo lơ lửng giữa hai người, như bóng ma của thời xưa cũ. Anh nhíu mày nhìn chăm lên miệng nàng. “Hãy để chuyện ấy qua luôn đi. Hãy để tôi đi”.

“Không”. Anh nắm tay chặt hơn. “Lần này thì không”.

Terri Vincent vào, mang theo chiếc máy điện thoại găm vào một ổ cắm còn trống trên tường rồi đặt máy trước mặt Sable. “Cô có thể gọi điện, cô Duchesne”. Cô nhìn sang Jean-Del. “Ta sang uống cà phê để cô ấy nói chuyện một chút”.

Jean-Del lau bầu bực bội và uể oải bước ra ngoài.

Sable chờ cho đến khi Terri bước ra hẳn và đóng cửa lại sau lưng mới quay số gọi đến cửa hàng của Martin bằng những ngón tay run rẩy.

“A lô, cửa hàng Martin đây?” Giọng nói của cô thu ngân làm việc cho Hilaire.

“Tôi muốn nói chuyện với cô Hilaire”. Sable nói. *Lạy Chúa, đừng đi vắng, đừng đi vắng, Hil.*

Cô gái là người mới và không nhận ra giọng nàng. “Ai ở đầu dây đó ạ?”

“Tôi là Sable Duchesne, chị họ của Hilaire. Tôi là chị của Hilaire đây.”

“Ồ vâng, làm ơn chờ một chút”.

Một thoáng sau giọng nói vui vẻ của Hilaire Martin đã vang lên ở đầu dây bên kia. “Sao, mọi chuyện thế nào? Chỗ ấy đủ rộng chứ? Ông ta có đưa chị đi ăn ở đâu đó thật sang trọng không?”

Sable nắm chặt lấy ống nghe. “Hil, nghe này. Chị đang gặp rắc rối”.

Nàng thuật lại cho cô em họ các chi tiết chính của những gì đã xảy ra. Đầu dây bên kia im ắng cho đến đoạn viên cảnh sát điều tra vụ này chính là Jean-Del.

“Khốn kiếp!” Hilaire, người biết tận tường những gì từng xảy ra với Sable hồi ở trường, tỏ ra giận dữ.

“Không phải chuyện đùa đâu, Hil. Sự thật hoàn toàn đấy”. Nước mắt lại dâng lên, nhưng nàng gắng ghìm xuống. “Marc chết rồi”.

“Ôi trời. Em rất tiếc”. Giọng nói nhẹ nhàng của cô em họ nàng chợt đánh lại. “Chị phải bảo họ bắt thằng cha mặc dịch ấy tránh xa mình ra mới được!”

Sable day các đầu ngón tay lên hai bên thái dương đang đau nhức. “Chị không thể. Anh ta chịu trách nhiệm về vụ này và mình lại là nhân chứng duy nhất nữa”.

“Thì có sao đâu”. Hilaire gây một tiếng động mạnh. “Jean-Del là cảnh sát. Thật hết biết”.

Sable biết Jean-Del và cô bạn đồng sự có thể quay vào bất kỳ lúc nào nên nàng tranh thủ nói nhanh. “Xe chị bị cháy rồi. Chị cần ai đó đến đây đưa chị ra. Và nhớ đừng nói gì với cha chị về chuyện này đấy”.

“Trên thuyền ông ấy nghe tin tức trên đài suốt, chị biết rồi đấy”. Hil nhắc nàng. “Nghe chuyện này chắc ông ấy điên mất”.

“Đúng vậy. Hãy coi chừng để ông ấy uống thuốc trước khi nghe thuật lại chuyện này. Phải khẳng định với ông ấy là chị không bị sao cả”. Đầu nàng lại cảm thấy đau buốt. “Và phải nhanh lên đây, Hil”. Nàng gác máy.

Tôi muốn về nhà. Ở nhà, nơi nàng sẽ an toàn, nơi duy nhất nàng cảm thấy an toàn sau những gì đã xảy đến tại Tulane.

Ngồi trong xe tải, lắng tai theo tiếng nhạc. Gắng không để ý đến đám bèo cỏ, bùn đất đang chạm rãi khô dần đi thành một lớp mỏng trên chỗ thêu ren trước ngực áo - chiếc áo váy đẹp nhất của mẹ nàng, chiếc áo mà tuần trước Sable phải thức khuya cắt sửa hằng đêm để có thể mặc được vào dịp Vũ hội Thiết mộc lan mùa hè sắp tới. Điều đó giữ cho nàng khỏi suy nghĩ về những khuôn mặt xinh đẹp của các cô gái họ. Nhưng những lời gào thét của họ vẫn vang mãi trong tai nàng, làm trào lên những đợt sóng nóng hực lên họng, lên mặt nàng. “Này, con lừa cái! Bồ mày đâu rồi?”

Sable không bao giờ ngờ rằng bọn họ đã canh chờ nàng bên ngoài phòng ngủ tập thể. Jean-Del luôn đến đón nàng mỗi khi hò hẹn, nhưng anh đã để lại một tin nhắn trên bàn nói mình sẽ đến muộn và hẹn gặp nàng ở phía sau khu nhà. Có thể nếu không quá hồi hộp về chuyện đi vũ hội cùng anh hẳn nàng đã nhận ra có chuyện gì đó bất thường.

Jean-Del chưa từng để lại tin nhắn vì trước đó anh chưa bao giờ trễ hẹn. Và nếu có gì anh cũng đến khá sớm.

Nàng bước vội ra khỏi nhà tập thể, thậm chí lo lắng liệu có ai đó trò chuyện khiến anh quên mất cuộc hẹn của mình, và đâm thẳng vào giữa đám bọn chúng. Mười sáu cầu thủ bóng đá cùng đám bạn gái thuộc hội nữ sinh đang đứng trong bóng tối cạnh khu nhà ngủ tập thể cũ kỹ, và chờ đợi. Tất cả đều ăn mặc diện như nàng, có điều là đẹp hơn. Nàng dừng lại và phân vân đưa mắt nhìn chúng, vẻ không hiểu. Jean-Delano hẳn là không mang theo bạn bè, nhất là khi đón nàng.

Nhưng Jean-Delano không có ở đây.

“Đi đâu vậy, đồ cá thối?”

Lũ con trai đều bận lễ phục màu đen, giống nhau kỳ lạ, như một trò chơi đồng phục. Họ mặc chúng với vẻ thoải mái tự tin của những kẻ chẳng bao giờ biết đến chuyện phải thuê đồng phục cho mình. Đây là cuộc hẹn hò của cả lũ và tất cả đều thực sự rục rờ hấp dẫn. Đám con gái đều bận áo váy lụa màu lam nhạt với những chuỗi hạt trang sức lỏng lẫ như các cô dâu trẻ. Nếu so sánh thì bộ áo váy viền đăng ten bằng vải mộc của Sable bên cạnh chúng trông thật thảm hại. Những món trang sức bằng vàng và kim cương đắt tiền chúng mang khiến chuỗi hạt đeo cổ của nàng - một chuỗi hạt đơn bằng ngọc trai giả- trông xoàng xĩnh đến tội nghiệp.

Một điều rõ ràng - từ những ánh mắt trên khuôn mặt chúng - cả bọn đến đây không phải để đón nàng đi vũ hội với Jean-Delano.

Nàng cố đi vòng qua nhưng chúng đã làm thành một vòng tròn thắt chặt giam nàng trong một vòng vây sắc mùi nước hoa hàng hiệu. “Mày kiếm đâu ra bộ đồ giẻ rách này thế? Tiệm đồ cũ hả? Hay đồ cứu trợ?”

Nàng biết cả bọn chúng như vừa qua sáu tháng hành xác, và tuy trông ngược đập dồn nàng vẫn gắng kìm giọng nhẹ nhàng bảo chúng để nàng yên. Lũ con gái cười nhạo nàng. Chúng là đám con nhà gia thế dòng họ Creole ngạo mạn gắn kết chặt chẽ. Hệt như lũ bạn trai của mình.

Sable chẳng là gì giữa đám họ. Nàng chưa bao giờ được mời dự câu lạc bộ hay các hội đoàn của chúng. Học bổng của nàng chỉ đủ trang trải tiền học, sau giờ học nàng phải chạy bàn ở quán cà phê của trường, và đầu vậy vẫn phải tính toán chi li từng đồng xu cắc bạc. Chiếc mũ lưới và bộ đồng phục khùng khiếm mà ban quản trị bắt nhân viên phục vụ tại quán phải mặc biến nàng thành mục tiêu đả kích của lũ con gái giàu sang quyền thế vốn được cha mẹ bao chi mọi chuyện. Khi nàng bắt đầu hò hẹn với một trong những anh chàng điển trai nhất trường, sự vụ càng trở nên nghiêm trọng.

Và không chỉ sự nghèo khó cùng việc không thuộc con dòng cháu dõi khiến lũ con gái căm ghét nàng. Góp vào đó còn là ánh mắt và cái cách mà lũ

con trai ngấm nhìn nàng khi không có Jean-Del kế bên nữa.

Nàng thôi không nài nỉ và gắng vượt thoát khỏi vòng vây. Một gã trai đẩy vào lưng khiến nàng gần như ngã sấp xuống bùn, chỉ kịp chống giữ mình bằng một cánh tay.

Sable ngồi lên và vòng hai tay che đầu. Trước khi ra khỏi nhà tập thể nàng đã cật đôi bao tay vào xác để khỏi bị bẩn. Gắng dành dụm tiền trà nước, nàng đã phải đi một chuyến xe buýt thật dài lên phố để mua. Đám con gái đều mang bao tay trắng khi khiêu vũ, và nàng không muốn làm Jean-Del bối rối nếu để tay trần. Tệ nhất thì cũng phải cắt sửa từ bộ đồ cũ của mẹ may thành món gì đó lịch sự để dùng.

Nhờ trời nàng còn chưa mang bao tay, nếu không chắc chúng đã bết bùn.

“Eooo”. Một đứa con gái chỉ những ngón tay dính bùn của Sable. “Nếu nó dọn bàn bằng bàn tay kia thì ai mà dám ăn uống chứ!”

“Thôi đừng hành hạ cô ấy nữa”. Một cô khác nói, giọng hơi lo sợ. Đó là một cô gái tóc vàng nhỏ nhắn thuộc loại hiền nhất trong đám. “Chúng ta đi thôi”.

“Em sao thế, sợ cái con giẻ rách này sao?” Gã trai đi cùng cô ta chế giễu.

Sable không phải loại ngu dần và nàng cũng hét lại bọn chúng. Điều đó chỉ làm cho mọi chuyện tồi tệ thêm. Hơn nữa nàng cũng cần phải rửa tay. Nàng nhìn cô gái đang cố ngăn cả bọn, thấy vẻ thương cảm trong ánh mắt cô ta. Nàng thử cầu khẩn cô gái. “Làm ơn nào, cho tôi đi đi, tôi không muốn đến muộn”.

Cô gái trông có vẻ sợ hãi, nhưng lời cầu khẩn của Sable chẳng tác động gì tới bọn kia. “Có chuyện gì đâu nào”, một cô khác tỏ vẻ kinh ngạc. “Mày không sợ anh ấy sẽ theo ai đó khác sao?”

Việc cố chạy thoát khiến nàng bị đẩy từ phía sau thêm lần nữa, lần này ngã sấp, mặt xuống trước. Bùn tung tóe trên mặt, trên tóc, trên vạt trước áo

nàng. Khi những kẻ khác đứng cười, nàng vẫn ngồi đó, biết rằng mọi chuyện đã kết thúc và những mong được chết cho rồi. Chẳng làm sao có thể gột rửa sạch được nữa. Nàng chẳng thể đi vũ hội, chẳng thể đến cùng Jean-Del được nữa.

Bọn chúng sẽ chẳng bao giờ cho hai người được ở bên nhau. Mình đã hứa với anh ấy sẽ không đến muộn, đó là tất cả những gì nàng nghĩ. Anh ấy hẳn sẽ lo lắng lắm.

Bọn chúng cười vang trong khi nàng gắng gượng dậy trên đôi tay và hai đầu gối của mình.

“Tôi nghĩ nó cần phải tắm táp chút đỉnh”. Một cô cất giọng lè nhè.

Cô gái đã bênh nàng cố ngăn họ lại. “Đừng làm thế, như vậy là quá đủ với cô ấy rồi!”

Anh chàng cầm xô gạt cô ta sang bên và hất cả những gì trong xô lên người Sable.

Nàng không biết họ lấy đám bùn nước lẫn bèo này ở đâu - nhánh sông gần nhất cách đó đến hai mươi dặm. Bỗng chốc người nàng ngập trong đám rác rưởi màu xanh lá cây nhầy nhụa, ướt đầm thứ nước lợ nơi nuôi dưỡng rong bèo. Tất cả những gì nàng có thể làm là lấy tay che đầu và nhắm mắt mím môi cho đến khi mọi việc kết thúc.

Giống như lúc này đây.

Sable biết mình phải làm gì. Nàng biết nàng phải tự bảo vệ mình cho đến khi vượt thoát. Rồi nàng sẽ bỏ chạy, thật nhanh, thật xa, bằng mọi cách.

Jean-Del không muốn uống cà phê. Anh chỉ muốn vợ lấy Sable, đưa nàng rời đồn đến một nơi nào đó yên tĩnh. Anh những muốn tìm cho ra sự thực từ Sable. Cô ta đang cố ý che giấu điều gì đó - có thể nhận thấy điều này trong mắt cô ta - nhưng là chuyện gì? Cô ta có thể có quan hệ thế nào với Marc LeClare chứ? Cô ấy ăn mặc như một nữ doanh nhân, có thể đúng như

cô ấy nói - cô ta đang tìm chỗ để thuê và đã đến ngôi nhà kho này cũng chỉ vì mục đích ấy.

Nhưng sao linh cảm cứ cho thấy có gì đó sâu xa hơn thế?

Cô ta trẻ và đẹp, Marc LeClare già và giàu. Chẳng cứ phải thiên tài mới nhận ra đẳng thức ấy.

Ý nghĩ Marc đùng chạm lên người Sable khiến hai bàn tay Jean-Del siết lại. *Giá đây chỉ thuần túy là chuyện làm ăn.*

“Tôi không thích vẻ mặt anh lúc này”, Terri nói khi đưa anh ly giải khát và nhâm nhi ly nước của mình. “Vẻ mặt ấy nói lên rằng ‘tôi đang tư duy bằng một cái đầu bé tẹo. Tôi sắp làm chuyện gì đó tà trời nhưng ngu ngốc đáng phải ngồi tù’.”

Anh uống một ngụm cà phê nóng sôi mà hoàn toàn không có cảm giác bỏng rát. “Tôi không suy nghĩ bằng cái củ lãng của mình”.

“Những vật quý hiếm thường khó thấy ở giống đàn ông. Tôi còn phải đi cảnh báo cho giới báo chí nữa chứ”. Terri ra hiệu về phía phòng thẩm vấn nơi anh đã để Sable ngồi lại. “Cô ta biết chuyện ấy chứ?”

“Cô ấy đang chấn động”.

“Tôi có thể hình dung việc bị thiêu gần chết có thể tạo ra cơn sốc khủng khiếp thế nào. Cũng như chuyện bị người tình xưa thẩm vấn. Nếu đã tan vỡ, chẳng ai còn muốn nhìn lại khuôn mặt đáng ghét của người tình xưa”.

Terri nhấp một ngụm nước. “Nhân tiện, đừng kim bạn gái của anh có ghé qua. Lẽ ra anh đã phải đưa cô ấy đi ăn trưa. Nhớ gọi điện lại cho cô ta đấy.”

Moriah. Anh đã quên khuấy cô ta.

“Tôi bảo cô ấy anh đang bận thẩm vấn một nhân chứng”, cô bạn đồng sự nói. “Và bà Laure LeClare sẽ đến đây sau vài phút nữa. Tôi không nghĩ bà

ta sẽ vui mừng khi biết anh từng là bồ của cô gái mà chồng bà ta có thể đã tắt ngang sao đó, anh hiểu chứ?”

Trước khi anh có thể bợp vào đầu cô ta, một nhân viên trong sắc phục cảnh sát từ bàn đối diện tiến về phía họ. “Trung úy Gamble? Đại úy muốn anh và trung úy Vincent xuống dưới kia ngay. Giới báo chí đang chen chúc ở đó.”

“Cảm ơn”. Terri đáp và đợi cho viên cảnh sát biến hẳn mới nhún vai nói tiếp. “Khốn kiếp thật, lẽ ra tôi đã đi nghỉ phép tuần này rồi.”

“Cô xuống đi”, Jean-Del bảo Terri. Anh chẳng còn tâm trí nào đối mặt với báo giới. “Nói với đại úy là tôi đang gắng thử cầu may với Sable bằng nước giải khát”.

“Đó có thể là thứ duy nhất mà anh được đưa cho cô ấy đấy”. Cô bạn đồng sự cảnh báo trong khi khoác áo đi về phía cầu thang.

Anh rót cà phê vào một ly nhựa xộp, cho thêm một thìa đường rồi mang vào phòng thẩm vấn. Sable ngược lên khi anh bước vào rồi lại nhìn xuống chiếc máy điện thoại.

“Cô đã gọi được cho gia đình chưa?” Anh hỏi và đặt chiếc ly xuống trước mặt nàng. Nàng không động đến chiếc ly, cũng chẳng thèm trả lời. “Cà phê đen, một thìa đường, như cô vẫn thích”.

Nàng hơi lắc đầu và đưa mắt nhìn ra cửa sổ.

Những ý nghĩ đen tối đã lượn lờ trong đầu anh khi nhìn thấy nàng ở trạm sơ cứu phòng cháy, nhưng giờ đây chúng bùng nổ thành thứ gì đó nguyên sơ và bạo lực. Nàng không muốn nói chuyện với anh, không thèm đụng đến cà phê. Nàng từ chối anh tuyệt đối, hoàn toàn, như từng làm mười năm về trước.

Jean-Del không thích gì chuyện đó, nhưng giờ không phải chuyện một vũ hội ngớ ngẩn hay việc tạt bùn vào đám bạn. Giờ là chuyện tính mạng nàng đang bị đe dọa.

“Nghe này”, anh lên tiếng, gắng giữ cho giọng nói thật nhẹ nhàng, mềm mỏng. “Cô ghét tôi, được thôi, tôi cũng chẳng tự hào gì về cô. Nhưng tôi là người bạn duy nhất ở đây mà cô có. Vậy hãy nói chuyện với tôi”.

Nàng bắt gặp ánh nhìn của anh. Có gì đó đã thay đổi - nét sợ hãi trong mắt nàng đã biến mất, thay vào đấy là vẻ gì đó tối tăm, giận dữ. “Tôi không cần anh giúp đỡ”. Mỗi lời nói thốt ra đều kèm theo sự khinh bỉ.

Nàng không thể cư xử với anh như vậy, đặc biệt vào lúc này.

“Cô nhầm rồi. Cô chẳng còn chỗ nào để trốn chạy, chẳng còn chỗ nào để ẩn náu được cả”. Anh hướng tia nhìn sắc lạnh lên khuôn mặt nàng và mỉm cười. “Tôi đã chộp được cô, cưng ạ, cô còn biết chạy đi đâu nữa”.

Sable lùi xa khỏi bàn, ngoài tầm tay với. “Đừng có động vào tôi. Thề có Chúa, tôi sẽ hét lên đấy”.

Anh mím môi. “Vậy thì tôi phải bịt mồm cô lại”. Anh vòng qua bàn, chỉ dừng lại để lấy chiếc ghế nệm chặn dưới tay nắm cửa. “Điều mà tôi rất thích. Nào, hãy là khách của tôi”.

Sable nắm lấy chiếc ghế nệm kéo bật nó ra trong khi đưa mắt điên cuồng nhìn quanh gắng tìm con đường thoát. “Tôi sẽ nói chuyện với cô kia, người bạn đồng sự của anh”. Hàm răng nàng nghiến chặt. “Chứ không phải với anh đâu”.

Anh ngập ngừng, hơi nghiêng đầu sang bên khi nhìn nàng. Phải, nàng đang giận dữ, và sợ anh - một điều khôn ngoan. Đã nhiều năm anh chưa hề có cảm giác giận dữ như vậy. Nhưng sao nàng lại chọn Terri thay vì nói với anh? Terri chẳng biết gì về nàng. Anh những muốn giữ nàng trong vòng tay mình và an ủi nàng. “Sao cô lại làm thế?” Anh hạ giọng mềm mỏng. “Hãy để tôi giúp cô”.

“Tôi không cần anh giúp đỡ”. Nàng lui mình vào giữa bức tường và chiếc máy làm lạnh nước. “Tôi không cần bất cứ thứ gì của anh”.

“Có thể cô nói đúng”. Anh lại tiến tới thêm chút nữa. “Marc LeClare và gia đình tôi là chỗ thân thiết nhiều năm nay. Ông ấy là người đàn ông tử tế, luôn muốn làm những điều tốt đẹp cho mọi người. Cô cũng chỉ là một cô gái mà tôi từng hò hẹn thuở học đường”. Đây là lời nói dối. *Nàng là cô gái anh yêu, là cô gái duy nhất anh từng yêu, từ trước đến giờ.* Anh đã dự định thổ lộ lời cầu hôn với nàng vào đêm hôm vũ hội, cái đêm nàng đã rời bỏ anh. “Có chuyện gì đó đã xảy ra tại căn nhà kho ấy, và cô phải nói cho tôi biết - hoặc tôi buộc phải lôi bật nó ra bằng được khỏi đầu cô”.

Có điều gì đó đã thay đổi bởi sắc hồng đang trở lại nơi khuôn mặt nàng, phía trên cổ. Nàng lắc đầu chậm rãi, nhẹ nhàng, như người mộng du đang từ chối.

“Đúng thế, cô phải nói”. Anh nhẹ giọng và có một cảm giác thỏa mãn thật dữ dội, thật sâu sắc khi có thể kiểm soát được nàng. Từ giờ nàng không thể vượt thoát khỏi anh, và một khi đã thu xếp ổn thỏa mọi chuyện anh tin rằng nàng sẽ không bao giờ rời bỏ anh lần nữa.

Trước khi bàn tay anh chạm đến nàng đã đẩy mạnh chiếc máy làm lạnh nước nặng nề ở kế bên, làm nó đổ rầm xuống.

CHƯƠNG 3

Terri không mong muốn gì hơn là được mau chóng rời khỏi cuộc họp báo ứng khẩu này để quay lại phòng trước khi Jean-Del làm chuyện gì đó không thể tha thứ - hay tệ hơn, có thể bị kiện ra tòa. Nhưng đại úy Pellerin đang trong tâm trạng tồi tệ và cánh phóng viên đã đánh hơi thấy mùi máu. Ai đó đã rò rỉ thông tin về vụ ứng viên thống đốc Marc LeClare được tìm thấy đã bị thiêu cháy ngay tại một trong các gian nhà kho cũ của mình, và đây được coi là tin nóng nhất nếu không kể đến tin về lễ hội Mardi Gras.

Cô đứng bên Pellerin khi ông ta đang đưa ra một thông báo không màu mè, không chi tiết, từ chối xác định danh tính nạn nhân cho đến khi được thân nhân khẳng định, sau đó ông né tránh vài câu hỏi được đưa ra theo chỉ định trước khi giải tán cánh nhà báo. Các phóng viên gặng kéo nèo cô hé lộ thêm chút gì đó nhưng Terri hiểu rõ im lặng là vàng.

“Tôi muốn gặp cô và Gamble trong văn phòng của tôi”, Pellerin nói khi họ đi lên cầu thang. Đó là một người đàn ông thấp, đậm người trông giống như một con chó bun hung bạo vào những ngày dễ chịu của mình. “Ngay sau khi anh ta xong việc với nhân chứng”.

“Vâng, thưa ông”. Nàng gắng giữ vẻ ngoài bình thản nhưng bụng cứ quặn lên. Không phải vô cớ mà Pellerin đổ mồ hôi hột - và đó không chỉ vì cánh nhà báo cá mập kia. Mỗi người bạn của Marc LeClare - ông ta có cả đồng bạn bè rải đến tận Nhà trắng chứ ít gì - đều có thể gọi đến và đòi hỏi câu trả lời.

Và khi họ phát hiện ra câu chuyện về cô gái? Hẳn sẽ là chín tầng địa ngục.

Khi cô đến bàn mình để lấy và điền vào các biểu mẫu báo cáo cần thiết về Laure LeClare thì chuông điện thoại reo. “Thám tử Vincent đang nghe đây ạ”.

“Là tôi đây”, bên kia đầu dây là một giọng trầm hết như giọng của Jean-Del. “Chuyện gì đang xảy ra đó vậy?”

Mọi cơ thịt trong người cô như căng lên. Không có ai cô mong tránh phải đối thoại hơn, vào lúc này. Giọng nói là của viên chỉ huy cứu hỏa thành phố Cortland Gamble, một nhân vật nữa mà người bạn đồng sự của cô sẽ phải đối mặt. Không như em trai, Cort là người khắt khe, nghiêm chỉnh, luôn tận tâm tận sức với công việc. Ông ta được mọi người kính trọng và là vị đứng đầu cơ quan cứu hỏa uy tín nhất mà thành phố có được những thập niên gần đây.

Terri từng si mê điên rồ Cort Gamble đến mức không tin chính bản thân mình mỗi khi có dịp ở cạnh ông. Một câu nói ân cần của ông cũng đủ phá tan những pháo đài cô xây lên quanh trái tim mình, nó có thể đánh gục cô mãi mãi, và cô không thể để điều đó xảy ra. Không thể để ông ta làm điều đó với mình. Và vì thế cô luôn gắng lẩn tránh ông với hy vọng thời gian có thể làm chết dần đi nơi bản thân cái tình cảm đàn bà ngu dại ấy.

Chuyện đó cho đến giờ cũng không mấy hiệu quả, nhưng cô đâu thể làm gì hơn. Giống như Jean-Del, Cort thích những phụ nữ thuộc tầng lớp cao nhưng chỉ số thông minh lại thấp, trông dễ nhìn khi ôm ấp trong tay. Như một phụ nữ, Terri Vincent cách quá xa những tiêu chuẩn đó dù vẫn là một thành viên tiêu biểu của nữ giới. “Vẫn những chuyện đốt nhà, giết người, gây thương tích, như mọi bữa”. Cô cố ý cho giọng mình tỏ ra thoải mái, vui vẻ. Cort ghét sự thoải mái, vui vẻ như vậy. “Thời tiết ở Biloxi hiện thế nào, thưa sếp? Ông vẫn giữ được màu da rám nắng của mình đấy chứ?”

“Tôi có nghe thông tin từ văn phòng”, ông nói, giọng chuyển từ lạnh lùng sang băng giá. “Ai đã giết Marc LeClare?”

“Chúng tôi đang điều tra chuyện đó”. Cô không định cho ông ta biết rằng cô bồ cũ của em trai ông có dính líu với người bạn thân nhất của cha ông, nhưng đường dây điện thoại chắc khó mà chịu nổi âm lượng khủng khiếp liền sau đó. “Hay ông bàn tiếp chuyện đó ở nhà đi, tôi nghĩ Jean-Del cũng

cần giúp đỡ đôi chút”. Tuy nhiên cô cũng chẳng biết liệu Cort có thể giúp được gì cho anh ta. Cort Gamble là người sách vở chẳng kém gì một ông chánh án tòa thượng thẩm.

“Tôi sẽ bay chuyến bay đầu tiên về đó. Báo trước cho Jean-Del đi”. *Mình là đồng sự hay dịch vụ trả lời thuê cho anh ta nhỉ?* Chính lúc đó Terri nghe tiếng ngã đổ từ phía phòng thẩm vấn. “Tôi phải đi thôi, hẹn gặp lại ông sau”. Cô đập máy và lao vội ngang qua nhóm người trong phòng về phía hành lang. Nước chảy tràn ra từ phía dưới cửa - hay Jean-Del đã đâm vào chiếc máy làm lạnh? Lẽ ra cô phải nghe theo linh cảm mà quyết không để anh ta lại một mình cùng với Sable Duchesne. Cô vớ lấy quả đâm cửa nhưng nó bị khóa cứng từ bên trong. “Jean-Del?”

Cú đổ ngã mạnh đến mức làm rung chuyển các bức tường. Chiếc bình chứa năm gallon^[3] gắn trên máy làm lạnh đổ sầm xuống và bắt đầu xả nước tràn khắp phòng. Jean-Del phớt lờ chuyện đó và chộp vội Sable đang lao ra phía cửa. “Không, Sable, mẹ kiếp”.

Nước làm cho đôi giày đế phẳng của nàng trơn trượt và nàng buộc phải níu lấy áo anh để giữ thăng bằng. Việc đó khiến thân người nàng chọt áp sát vào anh, từ đùi đến ngực. “Tránh xa tôi ra”, nàng nói, vừa uốn người né sang bên. “Để cô ngã xuống và ướt hết sao? Đừng yên đi”. Anh kiểm soát nàng bằng cánh tay và bàn tay mình, giữ người nàng áp sát vào anh khi nước trong bình cạn dần. Hơi thở của anh phả trên mặt nàng. “Tất cả phóng viên trong thành phố đang ở dưới kia. Cô nghĩ có thể ung dung dạo bước ra khỏi đây được sao?”

“Tôi không dạo bước”. Nàng nhìn xuống sàn và chọt thấy xấu hổ. “Trời ơi! kinh khủng quá”.

“Đằng nào cũng phải lau lại sàn thôi”. Anh gạt sang bên mớ tóc dơ bết khỏi gương mặt nàng. “Sẽ có người lo chuyện đó”.

Vẫn hệt như gã Creole con nhà giàu ngày trước, luôn tin rằng sẽ có ai đó đến sau phải dọn dẹp cho mình. “Nhưng đâu phải là anh”. Nàng vắn người

vùng vẫy trong vòng tay anh, nhưng anh quyết không để nàng đi.

Jean-Del ghì chặt vòng tay quanh nàng, ép sát nàng vào khung người rắn chắc của mình. Nàng cảm thấy hai gò vú mình căng lên khi áp sát vào ngực anh, cảm thấy đỉnh nhọn căng của anh cháy bỏng nơi bụng dưới. Dòng lửa nhiệt tràn giữa hai đùi, thân thể nàng hưởng ứng với điều mà lý trí nàng đang phản đối.

Trời ơi, không. Chuyện ấy đã qua. Người ấy cũng qua rồi.

“Mẹ kiếp”. Anh rít lên trong khi nàng giằng co gắng tạo ra một khoảng cách giữa hai người nhưng chỉ làm tăng thêm sự cọ xát giữa bụng mình sát với người anh. “Dừng lại đi”.

Có gì đó nặng nề dội mạnh vào từ bên ngoài, chiếc ghế chặn bật văng khỏi tay nắm cửa. Terri Vincent ào vào, lượng định tình thế và nhanh tay đóng sập cửa phía sau mình.

Cô đưa mắt nhìn từ vũng nước sang Sable rồi Jean-Del. “Thật không tưởng tượng nổi. Tôi có cần lấy máy bơm không đấy?”

Jean-Del giữ chặt Sable trong vòng tay mình và quay sang cô bạn đồng sự. “Cô cần gì?”

“Ngoài giẻ lau ra hả? Tôi cần một đồng sự khác. Một kẻ có đầu óc biết tư duy”. Trước khi Jean-Del kịp trả lời, Terri đã đưa tay ngăn lại. “Không, không, đừng nói với tôi chuyện đó. Tôi không cần biết, chúng ta còn có ổi chuyện phải lo ngoài cơn đại hồng thủy ở đây”.

Anh từ từ buông Sable, nhưng khi nàng dợm bước đi thì vội nắm lại cổ tay phải nàng, “Ở yên đó”, anh nói với nàng rồi quay sang Terri. “Ví dụ chuyện gì?”

Cô trả lời, vừa xòe từng ngón tay điểm theo lời nói. “Ai đó đã để lộ tin về vụ án mạng cho đám báo chí và giờ họ đã biết nạn nhân là Marc LeClare. Pellerin muốn chúng ta đến ngay văn phòng ông ấy để xức cho một trận lên

bờ xuống ruộng. Bà góa LeClare sẽ đến đây bất cứ lúc nào - từ nơi nhận diện tử thi ở nhà xác - và chúng ta cần thăm vấn bà ấy.Ồ, còn chuyện ông anh trai của anh từ Biloxi sẽ bay về đây để giúp anh điều tra vụ này nữa. Thế đã đủ để vui chưa?”

Anh quào tay lên tóc. “VẬY là cả một hí trường”. “Họ đang dàn hàng dưới kia sẵn sàng nhả đạn đấy”. Cô hát đầu về phía Sable. “Chẳng còn thời giờ cho các kỷ niệm yêu đương đâu, Jean-Del. Cần phải đưa cô ấy ra khỏi đây ngay”.

Moriah Navarre nghe tiếng huýt sáo tán thưởng kéo dài khi bước ra từ cửa hàng quần áo nhưng tỏ vẻ phớt lờ. Cô đang giận dữ. Chạy xe từ thật xa đến đây chỉ để Jean-Del đưa đi ăn trưa, vậy mà lại bị anh ta cho leo cây, một chuyện. Cô cũng không thể khiến anh ta ghen tuông bằng cuộc hẹn hò với anh trai anh ta, vì Cort đang ở xa thành phố, thêm chuyện nữa. Rồi người cộng sự của Jean-Del lại chơi gác cô bằng cách lật tẩy với cô cả hai mối ấy, lại thêm chuyện nữa.

Cô căm ghét Terri Vincent không kém gì lũ sói ghét tiếng còi xua chó. Chẳng phải vì cô bạn đồng sự của Jean-Del quá thông minh, hài hước và hấp dẫn - tuy thực tế đúng như vậy, đủ khiến Moriah một mực cầu mong cho cô ta bị chuyển quách sang một bộ phận nào đó khác. Ở Alaska chẳng hạn. Và trong khi điên tiết chuyện Jean-Del luôn kề cận bên Terri, chỉ nhớ gọi điện cho Moriah một tuần hai bận, cô hiểu công việc là ưu tiên hàng đầu của anh ta, ít nhất vào lúc này.

Không, điều thực sự làm cô tức giận chính là cái cách mà Terri Vincent đối xử với cô. Phần lớn thời gian cô ta không thể hiện gì ngoài sự xem thường, nhưng thi thoảng cô ta lại để lộ ra một vẻ thương hại hoàn toàn không phù hợp. Làm như Moriah dòng họ nhà Navarres ở New Orleans, người có cả tiền nông, sắc đẹp lẫn những người bạn mà một nữ cảnh sát mơ cả đời chẳng thấy lại có thể để người đời thương hại hay sao.

Cô lấy điện thoại đi động thử gọi cho bà Laure LeClare. Là chủ tịch Hiệp hội Lịch sử quận Garden, Laure quản lý cùng lúc vài ủy ban, và Moriah giúp bà ta trong công việc của Hội uống trà. Người quản gia trả lời máy và cho biết Laure đã đi xuống phố. Moriah nhú mày tắt máy. Cô đã hứa sẽ ghé nhà LeClare sau khi ăn trưa để bàn chuyện phân phối trà nhưng chắc bà Laure đã quên.

“Này cưng, cưng luyện dáng cách nào mà có cặp mông tròn ác chiến vậy?”

Cô quay lại và nhìn thấy ba gã công nhân thủy cục rồi việc đứng bên một miệng cống hở. Tay lớn nhất, một khối cơ bắp khổng lồ có bộ râu dê đen cứng và cái đầu cạo bóng loáng đang nhăn nhó nhe răng cười với cô như khi đang bắt chước. Nhìn một số đàn ông càng ngắm thấy Darwin^[4] có lý, cô chột nhớ lời mẹ mình thường nói. Moriah không có tâm trạng nào dành cho đám khi giả nhân đang háo hức nọ. Nếu là Terri Vincent cô chỉ cần chìa ra tấm thẻ cảnh sát hoặc khẩu súng là cả đám câm họng ngay. Lệnh của Terri sẽ được tuân theo nhưng lệnh của cô thì không.

Phải chăng đây là dịp để thay đổi chuyện đó? “Anh đang nói chuyện với tôi hả?”

“Đúng thế, cưng, lại đây nào”. Gã vỗ nhẹ lên một bên đùi to như khúc gỗ. “Cưng có thể ngồi lên đây, chúng ta có khối chuyện để cùng tâm sự”. Đám bạn gã cười vang.

Cô cất điện thoại, đổi hướng đi và tiến thẳng về phía họ. Đám công nhân huyết sao thích thú khi cô đứng đối mặt với kẻ đối thoại khổng lồ. “Anh biết đấy, phụ nữ thực sự không thích bị nhìn hau háu thế”. Cô nói với gã, giữ cho giọng nhẹ nhàng, bình thản. “Cũng không thích bị chọc ghẹo bằng giọng điệu như vậy”.

“Anh có chọc hay ghẹo gì cô em đâu”. Ánh mắt dâm dăng của gã nhìn xoi vào ngực cô. “Chuyện gì vậy, bé yêu. Anh làm cưng sợ sao?”

“Làm tôi sợ ư? Hơi bị khó đấy”. Moriah liếc nhìn chiếc xe cút kít bên cạnh lỗ cống và chợt nhớ đến một mảnh khóc mà anh trai cô là James từng chỉ một lần. Cô chú ý đưa tay nắn nhẹ bắp cơ nổi vồng trên cánh tay mượt mồ hôi của gã. “Để tôi đoán nhé - hẳn anh là người to nhất, khỏe nhất trong cả hội này, đúng không?”

“Quá đúng”. Vẻ tự hào hiện rõ qua cách gã gồng bắp tay mình lên dưới các ngón tay cô. “Anh có thể làm suốt đêm, cưng ạ. Suốt đêm”.

“Thế còn đi chừng hai mươi thước thì sao?” Cô chỉ sang chiếc xe cút kít. “Tôi cá với anh là tôi có thể đẩy một thứ gì đó trên chiếc xe này đi tới chỗ kia nhưng anh thì không đủ sức đẩy ngược nó về đây được”.

Gã đưa mắt lượng định sức vóc nơi thân hình nhỏ nhắn có phần thanh mảnh của cô và lắc đầu tội nghiệp. “Ôi cưng ơi, tỉnh lại đi, cưng ngủ mơ rồi”.

“Có thể đúng, mà cũng có thể sai”. Cô nghiêng đầu sang bên, ngược nhìn gã dưới cặp lông mi dài rợp. “Thế này nhé, nếu anh thắng tôi sẽ đi chơi với anh”. Đám bạn gã rộ lên những lời tán thưởng dậm dật trong khi bộ râu dê của gã vểnh lên thiếu điều chạm đến mang tai. “Nhưng nếu tôi thắng”, cô nói tiếp, “anh phải hứa không bao giờ còn chọc ghẹo phụ nữ ngoài phố nữa”.

“Mẹ kiếp, thế thì anh đây coi như đã nắm chắc phần thắng rồi, cô em”. Gã siết lại thắt lưng khi dậm bước. “Chơi luôn”.

“Tuyệt lắm”. Cô bước lại nhắc càn xe cút kít đẩy về phía gã. “Nào, ngồi vào đi”.

“Cái gì...”- Miệng gã nhếch ra, mặt dần đỏ bừng lên khi thấm được nghĩa của trò điều cợt.

Đám đàn ông lại bật cười lượt nữa, lần này là cười nhạo ông bạn quý của mình, cười sặc sụa cho đến khi quay về với công việc.

“Này, cô bé, như vậy không công bằng”.

“Tôi có bao giờ nói là sẽ công bằng đâu”. Cô vỗ nhẹ vào má gã. “Giờ hãy khắc ghi lời hứa của mình đấy nhé!”

Trên đường trở về xe có tiếng chuông reo, cô lấy chiếc điện thoại đi động ra khỏi túi xách, thầm hy vọng Jean-Del đang gọi đến. “A lô”.

“Moriah”. Giọng của Laure LeClare, bà ta đang nức nở. “Tôi đang ở đồn cảnh sát... Cô có thể ghé lại đây được không?”

“Chúa ơi, cháu vừa mới ở đấy ra. Bác không sao chứ?”

Moriah lo lắng lần tay tìm mấy chiếc chìa khóa trong túi xách. “Sao? Có chuyện gì vậy bác?”

“Marc...” Laure nghẹn ngào một thoáng, cổ họng mới thốt ra được vài từ. “Người ta tìm thấy ông ấy trong đám cháy. Ông ấy đã chết, Moriah... Chồng tôi chết rồi”.

“Tôi sẽ đưa cô ấy ra, qua cửa sau”, Terri nói khi cô cùng Jean-Del và Sable rời phòng thẩm vấn đi về phía buồng thang máy, “Còn anh tốt hơn hết là hãy đi nói chuyện với bà vợ của ông ta”.

Jean-Del biết bà vợ của Marc từ rất nhiều buổi gặp gỡ hội hè mà anh từng tham dự. Laure LeClare là một phụ nữ lịch lãm nói năng mềm mỏng, một người vợ tận tụy trong các chiến dịch tranh cử của chồng. Jean-Del biết bà ta đang trong cơn khủng hoảng, và như một người bạn của gia đình anh cảm thấy mình có trách nhiệm ghi nhận lời tường trình và bảo đảm bà ta trở về nhà an toàn - đặc biệt khi giới báo chí đang lảng vảng khắp xung quanh. Đồng thời anh cũng không muốn rời xa Sable lúc này.

Terri chặn đứng ánh mắt nhìn của anh. “Đi đi, tôi sẽ trông coi cô ấy”.

Cửa thang máy vừa mở ra tại sảnh chính, một phụ nữ trẻ đội chiếc mũ lớn màu cam sáng và một người đàn ông lớn tuổi bận bộ đồ sờn cũ đang ngồi chờ trong sảnh vụt đứng lên. Trước khi Terri kịp ngăn lại Sable đã lao như bay ra khỏi thang máy.

“Cô ấy kìa!” Cô gái tóc vàng vẻ thoải mái tự nhiên kêu lên và chạy lại. “Chị có sao không?”

Jean-Del không nhận ra ai trong số họ nhưng dựa theo ánh mắt trên gương mặt Sable cũng như cách phát âm giọng Pháp của cô gái nọ anh đoán họ là bà con. Có gì đó nhói lên trong anh. Nhớ lại hồi ở trường Sable chưa bao giờ giới thiệu anh với gia đình nhà mình.

“Không, không” Người đàn ông lại gần, vừa đi vừa lắc đầu. Ông mặc bộ đồ làm việc bạc màu vì nắng, bàn tay gân guốc chai sần. “Có chuyện gì thế? Ai đã làm vậy với cháu chứ?”

“Cháu không sao mà. Cảnh sát vẫn đang kiểm tra mọi chuyện chú ạ”. Sable cố ý phớt lờ Terri, người đang gắng lôi nàng rời xa tiền sảnh. “Chú đã nói chuyện với cha cháu chưa?”

“Rồi” Hilaire bắn một ánh nhìn khó chịu về phía Jean-Del. “Bác ấy phải uống vài viên thuốc, nhưng không sao đâu”.

“Cô Duchesne, chúng ta phải đi thôi”. Terri hạ giọng nói. Cô bắt được ánh mắt của Jean-Del và hất đầu về phía đám phóng viên ở bên kia sảnh đang chăm chú quan sát họ.

“Đây là Hilaire Martin em họ tôi và cha cô ấy, chú August”. Sable nói. “Giờ tôi sẽ đi về nhà với họ”.

“Chưa được”. Jean-Del đưa tay xoay cầm Sable để nàng nhìn thẳng vào mình. “Nguy hiểm lắm”.

Một phóng viên đến bên họ, theo sau tay máy ghi hình. “Xin lỗi, đây có phải là người phụ nữ vừa được cứu thoát khỏi vụ cháy tại căn nhà kho ấy?”

“Biển đi!” Jean-Del nói.

Terri bước chen vào. “Không có chuyện gì ở đây cả, các bạn. Hãy đi đi”.

Tay phóng viên phớt lờ cả hai và vươn cổ nhìn Sable. “Thưa cô, cô có thể cho biết tên được không ạ? Có phải cô là bạn của ông Marc LeClare?”

Hilaire khịt mũi. “Cô ấy còn hơn là bạn nữa kia”.

Một phóng viên khác hướng ngay sự chú ý sang cô em họ của Sable. “Họ có quan hệ thế nào vậy?”

Sable đưa mắt nhìn chăm vào cô em họ. “Hilaire, im đi”. Cô em cau mày bực bội. “Phải, không bình luận”.

“Jean-Del?” Terri rủa thầm trong một hơi thở ra. Jean-Del quay lại và nhìn thấy Moriah Navarre đang đi về phía họ. Bước kế bên, nặng nề tựa vào Moriah là bà Laure LeClare với khuôn mặt tái xanh đang nhìn dán vào Sable bằng cặp mắt mở to đầy vẻ nghi ngờ. Moriah cũng nhìn Sable như đang nhìn một kẻ sát nhân đao búa.

Hắn họ đã nghe được những lời trao đổi vừa xong. Một tình huống khó xử, tưởng như không thể tệ hơn, song hóa ra là có thể. Thêm các máy ghi hình xuất hiện, đám phóng viên quây tròn xung quanh đòi phỏng vấn Sable và người vợ góa.

“Thưa bà LeClare, bà có thể khẳng định chồng bà được phát hiện đã bị thiêu chết sáng nay tại khu phố Pháp không ạ?”

“Có phải ông ta bị sát hại?”

“Kẻ giết người có động cơ chính trị phải không?”

“Trung úy Gamble, cô gái tóc đỏ là ai vậy?”

Sable co rúm người trong khi cánh phóng viên đang lấn tới. Terri cao giọng kêu gọi mọi người lùi lại nhưng chẳng ai thèm nghe. Hết như chuyện từng xảy ra vào đêm vũ hội năm nào.

Người nàng đầy bùn đất, áo váy tả tơi, mọi thứ nàng chặt chiu chăm bẵm thoáng chốc chẳng là gì. Nàng lê lết trong bùn, nơi xứng đáng với nàng theo lời họ nói.

Nhưng đó không phải là chỗ của nàng. Nàng không làm gì sai trái. Gã trai bụi con nhất kéo nàng dậy nhét một mớ rong rêu to tướng màu xám vào ngực áo nàng. “Đừng có quên cái áo nịt này của mày!” Gã cố tình thọc tay thật sâu để bóp vú nàng. Đó cũng là lúc cảm giác dồn nén của bao tháng ngày qua vỡ bùng ra và nàng vùng lên chống lại.

Nàng đẩy hất bàn tay của gã cùng với mớ rong rêu và ném thẳng nó vào mặt gã. Rồi nàng cúi xuống, vờ đầy bùn đất trong tay và bắt đầu ném tung vào tất cả những gì đang chuyển động. “Chúng mày không thích loại nước hoa của tao hả?” Nàng ném túi bụi vào những bộ áo váy trắng tinh của lũ con gái và mớ áo đuôi tôm thơm tất của đám con trai. “Nào, hãy thử đi một chút!”

Lũ con gái la hét bỏ chạy, theo sau là đám bạn trai. Như một bầy thỏ đế.

Có mấy cô gái khác từ nhà ngủ chạy ra la hét bảo Sable dừng lại. Nàng ném luôn bọn họ. Nàng ném bùn lên tất cả những ai lại gần mình. Một cảm giác tuyệt vời. Nàng chỉ dừng tay khi nghe có ai đó lớn tiếng kêu cảnh sát. Rồi nàng bỏ chạy xa khỏi nhà tập thể, chạy về phía xa lộ, không một lần dừng chân nhìn lại đằng sau. Nàng chỉ nghỉ để gỡ bùn rêu trên mặt, dùng đôi tất tay mới tuyệt vời để lau sạch chúng khỏi mặt mình. Khi vẫy dừng được chiếc xe tải nàng đã thả đôi tất tay của mình lại bên vệ đường trước khi trèo lên xe đi nhờ về Atchafalaya. Nàng đã về nhà, và đã ở lại đó, nơi chốn của nàng. Và Chúa trời phù hộ cho bất kỳ ai theo con đường ấy.

Một gã đậm người bám theo Sable từ phía hông. “Cô tên là gì? Có phải cô là bồ của Marc LeClare không?” Gã xĩa chiếc micro vào mặt nàng.

“Tránh xa tôi ra”. Sable đẩy hẳn chiếc micro sang bên nhưng tay phóng viên vẫn dí sát nàng từ phía sau. “Hãy để cho tôi yên!” Có ai đó đẩy nàng từ một phía khác khiến nàng mất thăng bằng và ngã ngửa ra sau, hai tay

chối với. Terri kêu to cầu cứu trong khi Jean-Del lao tới gắng giữ Sable nhưng đầu nàng đã đập mạnh vào cửa cầu thang máy. Anh chìa cánh tay giữa thân nàng và sàn nhà trước khi nàng chạm đất nhưng nàng đã mềm rũ xuống. Máu chảy ra từ khước miệng nàng.

Jean-Del quì xuống đỡ lấy đầu nàng. “Sable?”

“Đó là tên hay họ vậy?” Một phóng viên dẫn tới, vẻ hăm hờ. Terri dùng cùi chỏ thúc gã bắn sang bên rồi cúi xuống ghé tai Jean-Del. “Mang cô ấy ra khỏi đây, đưa vào bệnh viện đi”.

Jean-Del ãm nàng đứng lên, dùng đôi vai mở đường đi qua đám phóng viên. Anh cũng bỏ qua Moriah và bà LeClare đang trở mắt nhìn theo, băng qua trước bàn trực khách và kéo lấy chìa khóa một chiếc xe không mang dấu hiệu từ tấm bảng giữ xe. “Tôi sẽ đưa cô ấy đến nhà phước”, anh nói nhỏ với viên trung sĩ trực bàn, giọng giận dữ. “Nói với lũ cá hổ khốn kiếp kia là cô ấy sẽ đến chỗ hội từ thiện đấy”.

Viên cảnh sát định nói gì đó nhưng liền gật đầu sau khi nhìn mặt Jean-Del. “Rõ, thưa trung úy”.

Khi Caine từ thành phố trở về người của ông đều đã ra khơi đánh cá. Chỉ còn John ở lại ở mé đặng sau, nhưng nhìn vẻ mặt của Caine anh ta liền quay sang loay hoay sửa chữa mấy cái bẫy lưới.

Caine gọi Cecilia, vợ của Billy. Cô ta khóc òa khi nghe ông nói đã cho Billy nghỉ việc. Ông nói sẽ bảo ai đó tiếp nhận cô ta cho đến khi chồng cô bỏ được thói nhậu nhẹt gần đây, nhưng cô chỉ bám vào ông. Dầu sao cũng cần có ai đó lo cho Cecilia. Dân vùng cửa sông phải biết lo dùm bọc lẫn nhau.

Caine vẫn mở đài trong khi trám thuyền và ông dùng tay chỉ để nghe những tin mới nhất về vụ cháy ở căn nhà kho. Tuy chưa được khẳng định nhưng có một nguồn tin trích dẫn đã xác định thi thể được tìm thấy tại hiện trường

là của Marc LeClare, ứng cử viên thống đốc. Các phóng viên không biết tên của người phụ nữ trẻ tóc đỏ thoát chết qua vụ cháy và nguyên nhân tại sao cô ta có mặt ở gian nhà kho cùng với LeClare.

Riêng Caine thì biết, ông luôn biết mọi điều về cô gái ấy. Nhưng Isabel đã có quyết định theo sự lựa chọn của mình từ mười năm trước, và ông cũng vậy.

“Gantry”. Tiếng gọi khào khào của Remy Duchesne vang lên trong khu nhà thuyền nhưng Caine cũng chẳng buồn rời mắt khỏi vết thủng bên hông chiếc thuyền đánh cá mình đang trám để ngược mắt nhìn lên. Ông vẫn chờ chuyến viếng thăm của ông chủ cũ già nua của mình từ sáng.

“Ở đây này”.

Ông lão lại gần và xem xét công việc đang làm dở. “Anh bị va đập vào đầu đó hả?” Caine gật đầu, không phải về chuyện chiếc thuyền mà về bàn tay phải của mình đang sưng tấy vì bị một vết cắt sâu trên ba đốt ngón tay.

Caine đã tính nói với lão Remy về Billy nhưng khi nhìn lên khuôn mặt tàn tạ đầy sẹo của ông già ông cảm thấy cơn giận dữ và nổi xấu hổ ngày nào lại ập xuống, có điều chưa bao giờ nặng nề ngọt ngào đến thế. “Bị bẫy chém”. Ông bỏ cái cọ vào can dầu trám đang dùng để chống thấm cho chỗ trám và đứng thẳng lên.

Caine cao to hơn bất kỳ ai ở Atchafalaya nhờ dòng máu lai của mình, vượt lên cả nửa thước so với lão Remy thấp gầy như que củi. Nhìn tới lớp da nhăn nheo trên mặt ông chủ già, Caine có cảm giác ông lão cao chưa đầy một thước.

Chính Bud Gantry, cha của Caine, là người đã để lại các vết sẹo trên khuôn mặt lão Remy Duchesne.

“Tôi cần nói chuyện với anh, một phút thôi”. Remy nói. Caine đi về phía ngôi nhà nhỏ, bước vào bên trong rồi khép cửa và dựa lưng vào tường.

Sau khi Bud đi tù, mẹ của Caine là Dodie sẵn sàng hiến mình cho hai thứ mà bà yêu thích còn hơn cả Bud, đó là uống rượu và ăn nằm với bất kỳ ai bao cho mình uống. Dodie đã chết vì hư gan vài năm sau đó, để lại đứa trẻ mồ côi mười sáu tuổi là Caine.

Ngay thời đó mọi người cũng đều biết lo lắng cho nhau, nhưng đứa con trai ngỗ ngược của một tay cục súc huênh hoang và một con đĩ say xỉn tối ngày chẳng được mấy ai để ý. Chính Remy Duchesne là người đã giúp Caine hóa thiêu xác mẹ, sau đó còn kiếm cho việc làm là đi kiểm tra bẫy và dẫn đường đưa khách du lịch ra vào. Có thể vì Caine luôn sống như một thứ gì đó nguyên sơ hoang dã, hay tại Remy nhận thấy gã suốt ngày chỉ quanh quẩn bên tiệm bán mỗi câu. Caine cũng tự trọng muốn từ chối, nhưng khả năng được gần Sable hơn thật khó mà cưỡng lại. Được gần gũi bên Isabel Duchesne, đó là tất cả những gì mà Caine cần trong cuộc sống. Từ thuở nàng còn là một đứa trẻ ông đã như bị mê hoặc vì nàng. Nói một cách đơn giản, nàng là tạo vật đáng yêu nhất mà ông từng thấy.

Caine đã ở cùng với Remy và quan sát cô con gái nhỏ của ông già lớn lên thành một cô gái xinh đẹp. Ông đã thấy nàng giành được học bổng đầu tiên, thấy nàng cắp sách đến trường, và ông chưa bao giờ nói với nàng về những tình cảm của mình. Caine biết mình chưa bao giờ xứng hợp với nàng, nhưng trong tim ông luôn mang một niềm hi vọng nhỏ nhoi một ngày nào đó nàng sẽ nhận ra ông. Nếu làm việc chăm chỉ, sống tử tế đàng hoàng, có thể một ngày nào đó ông cũng có quyền mời nàng cùng khiêu vũ dưới trời sao. Điều đó chưa thể tới cho đến cái đêm nàng bỏ chạy khỏi Tulane giúp ông hiểu ra cảm nghĩ thực sự của nàng về ông.

Ông thấy Isabel chạy ngang qua tấm bảng dự báo thời tiết trên bến và dừng lại chỉ để vơ lấy một cái thùng gỗ rỗng. Khi đã vào trong nhà thuyền nàng đứng lên chiếc thùng gỗ để mở cửa sổ và đu mình luồn vào trong rồi khép cửa lại sau lưng. “Sable!” Có tiếng gọi đầy giận dữ. “Cô ở chỗ quái nào vậy?” Từ trong bóng tối Caine dõi theo nàng đang dán sát mình vào tường. Nàng đang run rẩy, nước mắt chảy dòng trên mặt, tóc tai, da dẻ và

cả bộ áo váy viền ren - của mẹ nàng - đều lấm lem bùn đất. Ông đã đến bên nàng từ phía sau, bịt miệng nàng bằng bàn tay to lớn xương xẩu, làm im ngạt đi những âm thanh nức nở mà nàng có thể òa ra. “Xuyt...” Ông đi vòng qua nàng cho đến khi đứng vào phía bên phải từ phía cửa sổ. “Tôi đây mà”.

Sable nhắm mắt rũ người tựa vào ông. Caine chưa bao giờ từng ôm nàng trước đó. Việc nàng lấm lem từ đầu đến chân đâu có nghĩa gì. Ông ôm lấy nàng, người con gái ông thầm yêu trộm nhớ bấy lâu nay, người mà ông nhớ đến trong từng hơi thở. Ông gắng ôm nàng thật lâu trước khi nhẹ nhàng tựa người nàng vào tường. “Hắn đã làm chuyện này với cô hả?”

“Không”. Cô liếc nhìn ra phía cửa sổ. “Tôi trượt chân vấp ngã”.

Cặp mắt đen của ông nhíu lại. “Cả đời cô có ngã bao giờ đâu”. Khi tiếng gọi tên cô đến gần hơn, từ cổ họng nàng chọt bật ra một tiếng nức nở đau đớn. “Tôi không thể nào đối mặt với anh ấy trong bộ dạng thế này được”. Nàng chộp lấy ông, mấy ngón tay nhỏ bé của nàng run rẩy. “Làm ơn giúp tôi đi, Caine”.

Ông những muốn bước ra và xử lý ngay bộ mặt điển trai của Jean-Delano Gamble, nhưng rồi vẫn đứng yên và kéo giữ nàng lại trong bóng tối bên mình. Ông giữ một tay vòng quanh eo nàng vừa nhìn chăm ra phía cửa sổ. Caine chưa can thiệp một khi Jean-Del còn ở xa Sable. Nếu Gamble bước vào lục lọi tìm nàng, mọi chuyện coi như xong.

Phía ngoài tiếng bước chân dội dọc theo cầu tàu và dừng lại ngay trước căn nhà nhỏ. “Khốn nạn, Sable! Cô mất trí hay sao vậy? Sao cô lại làm thế với các bạn tôi chứ?”

Caine kéo nàng sát vào mình hơn, những mong gã bạn cùng trường của nàng không bước vào nhà thuyền và đi thật xa, vì sự an toàn của nàng.

“Cơ hội cuối cùng đây, Sable”. Gamble gào to phía bên ngoài. “Cô có nghe tôi không? Hãy ra đây nói chuyện với nhau, hoặc chúng ta chấm

dứt”.

Caine cảm nhận sự thay đổi ở nàng, cơn run rẩy như ngừng lại, cách nàng bám lấy vai ông. Nàng thận trọng tách khỏi vòng tay ông và bước lại bên cửa sổ. Ông không thể để nàng làm thế. Ông đã nghe cô em họ nàng kể về những chuyện Gamble và đám bạn bè gã làm với nàng ở ngôi trường khốn kiếp đó. Có thể nàng yêu hẳn, nhưng hẳn không xứng đáng với nàng. Không ai xứng đáng với nàng.

Trước khi Sable kịp lên tiếng đáp trả, Caine đã chộp lấy nàng, đưa tay bịt miệng và kéo nàng lùi ra sau. Nàng gặng vùng vẫy, nhưng ông kìm giữ dễ dàng. “Như thế đã quá đủ rồi, Isabel”, ông thì thầm bên tai nàng. “Hãy để hẳn đi đi”.

Bên ngoài Gamble đá vào vật gì đó làm dội lên tiếng gõ rạn gãy. “Nhìn lại cái nơi tồi tệ này đi. Đây là những gì cô muốn hả ? Đầm lầy, bánh vụn và mỗi việc bảm mỗi câu cá tối ngày? Có phải vì thế mà cô ném bùn vào các bạn tôi? Chỉ vì chúng tôi không phải sống một cuộc đời như vậy?”

Nàng ngừng vùng vẫy.

“Thôi được”. Thêm một cú đá nữa, có thứ gì đó văng xuống mặt nước nghe tung tóe. “Tôi sẽ quay về để dọn yên chuyện lộn xộn trên kia. Còn cô cứ ở lại chốn quỷ quái này và tránh xa tôi ra”.

Khi tiếng bước chân tắt dần, Caine bỏ tay khỏi miệng nàng. “Đứng yên ở đây đã”. Ông kiểm tra lại qua khung cửa sổ. “Hẳn đã đi rồi”.

“Tại sao ông lại làm thế?” Nàng hỏi, giọng xa vắng.

Ông đã làm thế vì tình yêu của ông đối với nàng, mãnh liệt hơn nhiều, sâu sắc hơn nhiều so với những gì có ở Gamble. Nhưng ông chẳng bao giờ nói cho nàng điều đó. Ông chỉ là một kẻ khốn cùng, một con chuột nước làm việc cho cha nàng. “Cô hãy nhìn lại mình xem. Hãy nhìn xem hẳn đã cư xử

với cô như thế nào”. Ông chỉ tay lên bộ áo váy của nàng. “Cha cô đã nói với cô chuyện ấy sẽ kết thúc thế nào rồi chứ”.

Nàng lặng im không nói một lời, chỉ chăm mắt nhìn ông.

Caine vụng về chạm tay lên má nàng. “Hắn không xứng với cô đâu, cưng”.

Nàng giữ tay ông và đẩy ra khỏi mặt mình. “Ông sai rồi. Chính tôi không xứng với anh ấy”.

Caine gần như bật cười. “Sao cô lại nghĩ như thế nhỉ?”

“Việc tôi thông minh lanh lẹ, chuyên cần, kiếm được nhiều học bổng ra sao có nghĩa gì đâu. Tôi chỉ là đồ rác rưởi. Tôi có mua cả chục cặp tất tay trắng thì họ vẫn biết thế”. Nàng xé toạc mảnh áo rách của mình bằng đôi tay giận dữ. “Tôi chẳng thể nào gột sạch mùi tanh tưởi của vùng nhánh sông này khỏi con người mình”.

Có gì đó nhói trong tim ông như một lưỡi dao vô hình. “Không việc gì phải xấu hổ về điều đó cả”.

Nàng chìa ra một nếp váy. “Ông có thể tự hào về những thứ này sao, Caine? Tôi muốn được ăn mặc như các cô gái ở trường kia. Tôi muốn được như họ. Tôi căm ghét bản thân mình”. Nàng quăng mảnh vải tả tơi và tì trán vào cửa sổ, chăm mắt nhìn vào nơi Jean-Del đã đứng hồi nào. “Và bây giờ thì cả anh ta cũng thế”.

Ngày hôm sau Caine bỏ công việc đang làm với Remy và đi sâu vào vùng nhánh sông để đặt bẫy, đánh cá một mình. Ông tự gầy dựng cho mình một túp lều, một con thuyền, và sau đó là một cuộc đời. Những năm tháng nặng nề gian khó đó đã làm nên Caine Gantry, và khi dành dụm đủ ông đã trở về để lập nên một cơ nghiệp cho mình ở ven rừng tại Atchafalaya. Ông đã quyết quên đi mọi hình ảnh của Sable cùng cái đêm hôm ấy.

Cho đến khi nàng lại quay về.

Các kế hoạch cho cái dự án cộng đồng không tưởng của nàng khiến Caine nổi giận. Cô ta đâu có quan tâm gì đến những con người vùng nhánh sông, cô ta chỉ muốn chìa đôi tay từ thiện và điều khiển cuộc sống của họ để có thể cảm thấy mình vượt lên trên tất cả mọi người. Đây là nhà của ông, là những con người của ông, và ông đã giành được cho mình quyền được sống trên mảnh đất này.

Cô ta đã bỏ rơi họ. Cô ta không bao giờ còn thuộc về nơi này nữa.

Ông đi lại phía bồn nước và rửa tay trước khi quay lại nói chuyện với ông già. “Ông cần gì vậy?”

“Chắc anh đã nghe tin đó”. Đây không phải là một câu hỏi. “Isabel của tôi đang gặp chuyện rắc rối”.

Caine lau tay bằng một mảnh giẻ. “Chuyện thế nào?”

“Có ai đó đang cố giết nó”.

“Tôi có nghe”. Caine nghĩ tới Billy và nhún vai. “Hình như chúng định hạ LeClare nhưng cô ta đã xía ngang vào”.

Lão Remy nắm lấy ngực áo Caine. “Anh đã biết ít nhiều về chuyện đó?”

“Cũng chỉ nghe trên đài thôi”. Ông nhìn ông lão bằng ánh mắt hòa nhã. “Ông phải cẩn thận với những cơn đau tim của mình đấy, bố ạ”.

“Tôi đang nói về con gái của tôi, Caine”. Remy buông tay xuống. “Anh biết chúng đang định làm gì con bé. Tôi cần anh giúp đỡ”.

“Cô ấy biết mình đang dậm vào chuyện gì chứ”. Ông hơi nhếch miệng. “Hắn cô ấy thích được lên mặt báo, ba cái trò quảng cáo miễn phí ấy”.

Ông ngã đầu ra sau tránh nắm tay của lão Remy vung lên. Đó không hẳn là một cú đấm nhưng dường như đã kết thúc mọi chuyện. “Tốt nhất ông đi nhờ chỗ khác đi, Remy”.

“Tôi đã nhận anh về khi không ai thèm đếm xỉa đến anh, Caine Gantry. Sau những gì cha anh đã làm với tôi, với gia đình tôi, quanh đây ai cũng bảo tôi khùng. Có lẽ tôi khùng thật”. Run lấy bầy vì giận dữ, ông già quay lưng và đi thẳng.

Sable từ từ tỉnh lại nhưng vẫn nhắm mắt nằm yên. Đầu nàng đã đụng vào vật gì đó cứng nhưng nàng không dám ngồi lên kiểm tra xem vết đau thế nào, nhất là khi biết mình đang ở một mình với Jean-Del, cuộn tròn bên anh ta trên băng ghế trước của một chiếc xe lạ.

Giá anh ta thôi không động chạm vào nàng.

Tay anh ta đang đặt trên đầu nàng, những ngón tay anh lùa tóc nàng về phía sau từ bên mặt nàng. “Hôm nay là ngày xui xẻo của em, đúng không?” Anh xoay người khiến nàng hơi xê dịch một chút và luồn tay phải dưới người nàng để ngăn nàng khỏi bị lăn xuống sàn xe. “Và của anh nữa. Khốn kiếp thật. Không biết còn những chuyện gì xui xẻo nữa đây?”

Sự âu yếm trong giọng nói ấy khiến nàng những muốn lên tiếng dẫn dắt với anh, nhưng rồi nàng ghìm lại trên môi và thả mình theo những cơn sóng giận dữ song hành cùng cơn đau ong ong búa bổ trong đầu. Chỉ vài phút nữa chắc nàng sẽ đến bệnh viện. Hẳn anh đang đưa nàng đến đó.

Mà anh ta còn có thể đưa nàng đi đâu được nữa chứ?

Nàng bắt đầu đếm số lần xe dừng trước đèn đỏ, thầm mong không theo phản xạ mà đẩy bả ra bàn tay anh đang đặt phía dưới cổ mình. Những ngón tay vô tri của anh lần theo xương đòn nàng, để lại những vết cháy bỏng trên vùng xương da mịn mượt của nàng. Nàng nổi da gà trên cánh tay khi nhớ lại thuở nào anh cũng từng làm hết như thế lúc hôn nàng. Một cơn lũ nhiệt đầy khoái cảm dội lên trong nàng khi những cảm giác ngày xưa tràn về ào ạt. Cũng những cảm giác mãnh liệt như họ từng có với nhau, mười năm về trước. Ôi, lạ Chúa, bao giờ họ mới đến nơi chứ?

Nàng vừa mở mắt thì cũng là lúc anh đạp thắng dừng xe lại. Nàng nhanh chóng nhắm nghiền mắt và tập trung lại vào việc tiếp tục thủ thuật ma mãnh của mình.

“Để tôi mang cô ấy”. Nàng nghe tiếng Jean-Del nói và cảm thấy anh đang thận trọng ẵm mình lên khỏi băng ghế và mang đi, nhẹ nhàng như mang một đứa trẻ.

Anh không rời khỏi nàng cho đến khi một cô hộ lý vội vã đến bên họ hỏi vài câu. Khi một chiếc giường đẩy được đưa đến anh nhẹ nhàng đặt nàng nằm lên, có ai đó đắp cho nàng một tấm vải trải giường.

Giờ thì anh ta sẽ biến đi, nàng thầm nhủ, lòng thấy thư thái. Nhưng anh đã đan các ngón tay mình vào tay nàng. “Tôi sẽ đi cùng cô ấy”.

Không, không, hãy để tôi một mình, Jean-Del, nàng thầm cầu nguyện trong khi cô hộ lý bắt mạch nàng và cho chuẩn bị rọi X quang, đồng thời thông báo cho bộ phận giải phẫu thần kinh sẵn sàng. *Hãy đi đi, làm ơn, đi đi*.

“Tôi là bác sĩ Mason”, một giọng phụ nữ khô khan cất lên bên phía trái Sable. “Anh biết chuyện gì đã xảy ra với cô ấy không?”

“Cô ấy đã bị đập từ phía trước và phía sau đầu lúc sáng nay, sau đó còn bị ngã cách đây khoảng nửa tiếng và va đập phần thái dương bên trái nữa”.

Có ai đó dùng kéo cắt bỏ quần áo khỏi người nàng. Lớp không khí lạnh tràn lên làn da trần khiến nàng muốn co rúm người lại - không biết anh ta có đang quan sát họ cởi bỏ quần áo mình không? “Anh đã đánh đập cô ta phải không?” Bác sĩ hỏi, giọng bà ta truyền đi hơi lạnh trong khi các ngón tay của bà ta lục lọi trên đỉnh đầu Sable. Giọng của Jean-Del cũng ở mức lạnh lùng tương tự. “Không, tôi không làm chuyện đó”.

“Vết cháy trên áo quần cô ấy là sao vậy?”

“Cô ấy bị kẹt trong một đám cháy hồi sáng”, Anh trả lời. “Đó cũng là lúc cô ấy bị va đập lần đầu tiên. Nhân viên cứu hộ nói có thể cô ấy bị chấn

động nhẹ”.

“Tại sao anh không đưa cô ấy vào đây sớm hơn?” Bàn tay bác sĩ thận trọng lần theo thân thể nàng và phân vân dừng lại nơi cổ tay nàng. “Đây trông giống như những vết thương do tự vệ. Nancy, gọi bảo vệ đi”.

“Đừng gọi, thưa bác sĩ”. Có tiếng quần áo sột soạt và tiếng mở ví. “Tôi là trung úy Gamble, Phòng điều tra hình sự thuộc Sở cảnh sát New Orleans. Cô gái này là nhân chứng của một vụ giết người”.

“Vâng, nhưng giờ cô ta đang là một bệnh nhân. Tôi muốn kiểm tra đầu và ngực cô ấy, ngay bây giờ”. Giọng bà bác sĩ tan giá bớt vài độ sau khi hoàn tất nhanh chóng việc khám nghiệm. “Anh có thể ra ngoài và chờ nơi sảnh đợi, trung úy”.

“Cô ta trong diện được cảnh sát bảo vệ. Tôi sẽ ở lại đây với cô ấy”.

Rõ ràng anh ta không định rời khỏi nàng. *Đừng, nói với anh ta là không đi.*

“Không, anh không thể”, bác sĩ khẳng định, tựa như đọc được dòng suy nghĩ của nàng.

“Rất tiếc, thưa trung úy, đây là nguyên tắc của bệnh viện”. Cô hộ lý nói. “Đừng lo, anh có thể gặp lại sau khi cô ấy được đưa về phòng”.

“Nhớ đừng đưa tên cô ta vào danh sách bệnh nhân, tôi không muốn bất kỳ ai biết về cô ấy”. Jean-Del chột ở sát bên nàng, và nàng lại cảm thấy bàn tay anh trên mặt. Anh lướt nhẹ ngón cái theo đường cong trên cằm nàng. “Anh sẽ chờ em”.

“Phải, tôi biết con bé đang ở bệnh viện Mercy”. Billy càu nhàu vào chiếc máy điện thoại công cộng. “Tôi sẽ vào đó để xử nó, nhưng sẽ phải chi thêm năm mươi tờ lớn nữa đấy”.

Giọng nói đầu dây bên kia tỏ ra khó chịu.

“Chẳng qua mặt tôi được đâu”. Billy nói, chuyển ống nghe từ tai trái sang tai phải trong khi vẫn để mắt nhìn sang phía cổng ra vào bệnh viện.

“Sẽ chẳng có gì khi còn chưa có bằng chứng kết quả việc anh đã làm”.

Đường dây im lặng một thoáng.

Gã mỉm cười. “Tôi nghĩ chúng ta đã hiểu nhau. Hãy đem phần tiền còn lại của tôi đến vào tối mai, và nhớ đừng đến muộn”. Gã dập ống nghe và đi sang phía quầy tạp phẩm chỗ cây xăng.

Nhân viên bán hàng, một người da đen còn trẻ ngồi trên chiếc ghế đầu sau quầy đặt sang bên ấn phẩm mới nhất của Hustler để đi lấy một hộp bia sáu lon cho Billy. Anh ta liếc xéo tờ bạc Billy đưa ra như nhìn một con chuột chết. “Tiền này dính máu, ông bạn, tôi không thu được”.

“Thì cứ đem rửa sạch đi là xong”. Billy ném tờ bạc lên quầy.

Chàng thanh niên lắc đầu, suy nghĩ một thoáng rồi nhét tờ bạc vào hộc kéo. “VẬY CŨNG ĐƯỢC, THƯA ÔNG”.

Billy lái xe vào bãi dành cho khách của bệnh viện, đỗ ở một dãy phía trước và bật nắp một lon bia. Gã vừa uống vừa quan sát cách mọi người ra vào bệnh viện. Mọi khách đến đều vào qua cửa kính phía trước, nơi nhân viên bảo vệ yêu cầu họ ký tên và trao cho một tấm thẻ. Nhân viên bệnh viện đi vào qua một cửa hông nhưng Billy không thể nhìn rõ có gì ở bên trong. Tại khu vực phía nam bệnh viện một nhóm công nhân xây dựng đang làm việc trên một bộ khung nổi dài của tòa nhà được rào lại. Mấy cửa kếp dẫn vào bệnh viện ở phía đó vẫn mở, có rất nhiều bóng những chiếc mũ bảo hộ cứng phía ngoài hàng rào, và mọi người ra vào thoải mái.

Gã uống hết chỗ bia và bóp bẹp chiếc vỏ lon trong lòng bàn tay. Bóp nghẹt con chó cái ấy bằng một chiếc gối chắc không sướng bằng khi xem ả chết cháy, nhưng đôi khi cũng phải thỏa hiệp một chút vậy.

CHƯƠNG 4

“Ông hài lòng với chuyến bay chứ, thưa ông Gamble?” Cort đang định gật đầu thì dòng hành khách xuống máy bay chợt khựng lại ở phía trước vì một khách thương tạt gặp trực trặc với chiếc xe lăn của mình. “Vâng, cảm ơn cô”.

“Rất mừng là đã tìm được một chỗ cho ông vào những phút cuối”. Cô tiếp viên hàng không thân thiện đưa mắt nhìn xuống, và khi ngược lên nụ cười chuyên nghiệp của cô trở nên chân thành hơn. “Ông đến thăm New Orleans nhân dịp lễ hội Mardi Gras hay ông là người ở đây vậy?”

“Tôi là dân ở đây”. Ông nhìn lại dòng người, rồi xem đồng hồ. Đã ba lần ông gắng gọi cho Jean-Del khi chuyển sân bay ở Atlanta nhưng chỉ nghe hộp thư thoại trả lời.

Ông không tính gọi điện về nhà cho đến khi nắm chắc được các sự kiện về vụ cháy và cái chết của Marc. Ông biết mẹ ông hẳn sẽ nói gì.

“Hai tuần nữa tôi sẽ quay về đây cho một kỳ nghỉ hai ngày”, Cô tiếp viên tâm sự, vừa đưa mấy đầu móng tay được chăm chút kỹ gãi nhẹ lên tay áo ông. “Thật tuyệt vời nếu có ai đó đưa tôi đi xem thành phố đây, hay đi ăn tối...?”

Lời mời gọi rụt rè khiến ông đưa mắt nhìn cô thoải mái hơn. Một cô gái tóc vàng, hàm răng trắng muốt, bộ ngực cao quá hoàn hảo để có thể coi là thực, nhưng cô ta có một giọng nói thật dễ thương và làn da rám nắng tuyệt vời. Dáng cô ta cũng thon gọn, như kiểu người ông thích. Theo cái cách mà cô ta đưa mắt nhìn ông thì cảm chắc cô nàng sẽ bỏ qua rất nhanh các thắng cảnh danh lam cùng bữa ăn tối mà hướng thẳng đến nơi nào có chiếc giường gần nhất.

Cort chưa bao giờ gặp khó khăn trong việc tìm các quý cô nóng bỏng như vậy nhưng gần đây ông có phần mệt mỏi với họ. “Sẽ có cả nửa triệu đàn ông trong thành phố vào tuần tới”. Ông nói với cô ta khi dòng người lại bắt đầu chuyển động và ông cũng bước theo với mớ hành lý xách tay. “Thế nào cô chẳng tìm ra một mối hẹn hò”.

Khi xuống khu chờ lấy hành lý để nhận lại vali quần áo, Cort đi ngang trước một màn hình TV công cộng và nghe được đoạn cuối bản tin nóng từ một đài truyền hình địa phương, “...cuối cùng cũng đã khẳng định nạn nhân là ông Marc LeClare, bốn mươi bảy tuổi, ứng viên thống đốc thuộc đảng Dân chủ. Ông Marc LeClare, một nhân vật nổi tiếng trong giới doanh nhân và cộng đồng cư dân địa phương, vốn được coi là có nhiều khả năng thăng cử vào vị trí trên”. Phát thanh viên thể hiện vẻ tư lự đầy thông cảm trước khi tiếp tục. “Người sống sót và là nhân chứng của vụ án mạng, một phụ nữ trẻ” - một bức ảnh nhỏ hơi mờ hiện ra trên màn hình cạnh phát thanh viên - “hiện còn chưa được cơ quan thẩm quyền xác nhận nhân thân. Mục tin tức sẽ tiếp tục đem đến cho quý vị các thông tin mới nhất ngay khi được cập nhật”.

Không thể là cô ta được. Cort lại gần bấm nút chuyển sang một kênh truyền hình địa phương khác và xem một phóng sự khác về vụ giết người. Lần này bản tin cho thấy hình ảnh em trai ông cùng cô bạn đồng sự đang đưa một cô gái tóc đỏ có khuôn mặt trắng xanh ra khỏi thang máy tại trụ sở cảnh sát. Jean-Del tỏ ra hung bạo, cả Terri - kẻ thoáng làm dấy lên mối lo ngại trong đầu Cort - cũng vậy. Khi nhân chứng ngẩng đầu đưa ánh mắt vô hồn nhìn về phía máy quay, Cort thầm thốt lên, đó chính là cô ta - Sable, cô bạn gái thời đi học của Jean-Del. Làm thế quái nào mà cô ta lại dây vào chuyện này nhỉ? Ông tiếp tục dõi theo đến cảnh Sable bị tay phóng viên xô đẩy và đung đầu khi ngã xuống. Ánh mắt hung bạo trên mặt cậu em trai khiến ông vớ lấy cái xách và chạy ngay đến chỗ chiếc máy điện thoại gần nhất, có điều lần này ông gọi điện trực tiếp đến cơ quan.

“Thật hỗn loạn”, Nhân viên điều tra của ông nói sau khi lược qua những gì mình biết về vụ đốt nhà. “Chúng tôi đang chờ báo cáo kết quả giám định pháp y về ông LeClare. Cô gái tóc đỏ hầu như đã biến mất trước khi việc thu thập hồ sơ được tiến hành”.

Terri Vincent đã không hé một lời về chuyện nhân chứng từng là cô bạn ngày nào của Jean-Del. Hẳn cô ta đã biết điều đó. Jean-Del không thuộc loại giấu giếm đồng sự những chuyện như vậy. Tại sao cô ta không báo lại cho Cort. Đây có thể là điều đầu tiên ông sẽ mắng cô khi đến đó.

“Vật đã được dùng để đốt nhà là gì?”

“Các chai bom xăng”. Nhân viên điều tra đáp, nhắc đến một dạng bom xăng tự chế rất đặc biệt. “Chúng tôi phát hiện một chai còn nguyên, giống hệt những chai đã được dùng để đốt bến thuyền tháng trước và cơ sở chế biến thủy sản hồi tháng mười hai”.

Cort suy nghĩ về kẻ đốt nhà hàng loạt từng là cơn dịch đầy tai họa cho ngành công nghiệp đánh bắt thương mại của LeClare. Từ những lời đe dọa mà LeClare nhận được, cơ quan của Cort gần như tin chắc rằng có một nhóm độc lập các ngư dân bất mãn đã chủ trương đốt phá cơ ngơi tài sản của ông - một nhóm ngư dân người Cajun, cùng dòng tộc như Sable Duchesne. Đây là sự ngẫu nhiên, hay có thể Sable còn lý do gì khác để có mặt ở đó.

“Hãy cho ai đó đến lấy hành lý của tôi tại sân bay. Tôi sẽ để thẻ hành lý tại quầy giải đáp thông tin ở đó”.

Cort rút từ ví tấm vé đỗ xe dài hạn.

“Ông cần đi đâu vậy, sếp?”

“Vào thành phố”.

Sable biết thời điểm Jean-Del bước ra khỏi phòng khám và thư giãn một cách vô thức trong một thoáng trước khi tập trung vào việc thuyết phục nhân viên phòng cấp cứu rằng nàng hoàn toàn tàn không có ý định ngất trở lại. Chiếc xe đẩy lăn bánh đưa nàng rời khỏi phòng khám đi vào hành lang. Qua câu chuyện giữa người nữ y tá và cô hộ lý nàng biết họ đang đưa mình đi chụp X quang và từ đó sẽ đưa nàng về phòng điều trị.

“Cô ta bị sao vậy?” Nàng nghe một giọng nữ trẻ hỏi sau khi được đẩy vào một căn phòng rất lạnh.

“Không rõ lắm. Bị chấn thương ở đâu, tôi nghĩ vậy”. Cô hộ lý đã nhận nàng từ phòng cấp cứu chỉ nhận được lệnh chuyển nàng vào phòng X quang. “Chị có cần bệnh án của cô ấy không?”

“Không, cứ để nó đấy. Mười phút nữa tôi phải lo cho một ca mổ xương chậu. Tôi phải làm nhanh cho xong chỗ này đây”. Có vật gì đó nhẹ nhàng nhưng chắc chắn đai vòng quanh cổ nàng. “Hãy giúp tôi nhắc cô ấy”.

Nàng vẫn mềm rũ khi họ nâng mình lên và xoay xử đặt nàng lên bàn khám, mắt vẫn nhắm nghiền khi họ sắp xếp máy soi và các bản phim chụp quanh mình. Chỉ khi cô y tá đã bước ra ngoài nàng mới hơi hé mắt để nhìn quang cảnh trong phòng. Một nam kỹ thuật viên trẻ tuổi đang đứng trước tấm vách ngăn bảo vệ gần một bảng điều khiển trông rất phức tạp. Cô hộ lý cũng đã ra ngoài và cũng không thấy bóng dáng Jean-Del đâu cả.

Giờ mình có thể ngưng giả bộ được rồi,

Nàng quan sát anh nhân viên kỹ thuật trẻ làm việc. Anh ta xoay các núm, nhấn các nút bấm, và thiết bị chạy rì rì. Anh bước lại để thay các bản kim loại và mỉm cười với nàng. “Này, cô gái, cô cảm thấy thế nào?”

“Đầu tôi đau quá”. Nàng thú nhận.

“Tôi hiểu”. Có tiếng chuông báo, anh ta kiểm tra và thở dài. “Nghe này cưng, tôi có việc gấp phải xuống ngay dưới kia không thể trì hoãn. Cô cứ nằm yên cho thật thoải mái, tôi sẽ quay lại ngay, được chứ?” Khi nàng gật

đầu anh hơi mỉm cười và đẩy vội một chiếc máy nhỏ trên bánh xe ra khỏi căn phòng.

Sable cuộn tròn người và quấn chặt quanh mình tấm vải mỏng. Cả tấm vải lẫn chiếc áo bệnh nhân nàng mặc đều quá mỏng không cách nào đủ cho nàng khỏi rét run. Từng phút trôi qua, việc anh nhân viên chưa quay lại khiến nàng bồn chồn lo lắng.

Hay anh ta quên mình ở đây rồi?

Cuối cùng nàng ngồi dậy, trèo ra khỏi bàn và đi ra xem chuyện gì đã giữ chân anh nhân viên kỹ thuật. Nàng đến cửa khi nó vừa mở ra và chỉ kịp nép mình ngay phía sau cánh cửa.

Một người đàn ông thấp trông gân guốc đội chiếc mũ cứng màu vàng bước vào và đi thẳng đến bên bàn. Nàng không nhìn thấy mặt người kia nhưng cảm thấy có một mùi quen kỳ lạ. Mùi của cá... lẫn mùi xăng.

Chính là hãn!

Nàng xoay người qua cánh cửa và chạy thẳng về hướng gian phòng lớn. Bên ngoài cả hai phía đều không có ai, và nàng lao như bay vào một căn phòng không bảng hiệu ở một bên phòng lớn. Hóa ra đó là một phòng vật liệu hậu cần với rất nhiều xe đẩy chất đầy vải trải giường.

Mình phải làm gì bây giờ?

Nàng không thể ở lại đó. Nàng phải thoát ra. Nàng cần có quần áo.

Một giỏ áo choàng trắng treo trên tường phòng chứa, nàng giật lấy một cái và suýt kêu thét lên khi phát hiện ra cơ thể bất động của anh nhân viên kỹ thuật X quang. Lòng trắng trong mắt anh ta vẫn máu, hàm anh ta thông xuống cùng những vết tím bầm quanh cổ.

Anh ta đã bị siết cổ chết.

Dạ dày Sable quặn thắt khi nàng đưa tay kiểm tra mạch của anh ta và thấy nó đã tắt hẳn. Nàng đưa ánh mắt hoang dã nhìn ra cửa. Liệu hẳn có quay lại đây không? Liệu hẳn có đến tìm nàng, ngay ở chỗ này?

Cần phải tìm Jean-Del ngay.

Nàng đến bên cánh cửa và nhẹ nhàng đẩy hé ra chút xíu. Mùi tanh cá và mùi xăng ập vào mũi, và nàng nhìn thấy lưng gã đàn ông nọ chỉ cách mình vài tấc. Gã vẫn đội chiếc mũ cứng màu vàng. Gã đứng đó, ngay bên phải phòng kho, và chờ đợi.

Đợi để kiểm nàng.

Sable kéo lại mấy chiếc áo choàng trắng để che đi thi thể anh nhân viên kỹ thuật rồi lục lọi lấy ra từ giỏ đồ dơ một chiếc quần giải phẫu lốm đốm những vết máu khô. Sau khi mặc nó vào và gắng nhét vạt áo choàng bệnh nhân của mình bên trong, nàng mặc thêm chiếc áo choàng trắng lấy xuống khi nãy. Nàng tìm nhanh trên các giá thấy một cái mũ bịt tóc và một đôi ủng cao su mềm và dùng luôn để che đi mái tóc và đôi chân. Nàng thầm cầu nguyện khi vớ lấy một chiếc xe thùng chở đẩy các tấm vải sạch và dùng nó đẩy cửa đi ra. Gã đàn ông bước tránh sang bên, vừa đưa mắt nhìn nàng nhưng nàng đã cúi đầu quay lưng lại. “Xin lỗi”.

Nàng đẩy chiếc xe về phía đại sảnh hướng về phía có tấm bảng ghi chữ LỐI RA màu đỏ.

Chỉ còn vài bước nữa.

“Này, khoan này, đợi một chút”.

Liếc nhìn lại qua vai nàng nhìn thấy gã đang chạy đuổi theo mình. Trong cơn liều lĩnh tuyệt vọng nàng quay ngoặt chiếc xe lao thẳng nó vào người gã và đâm bổ về phía các bậc thang. Nàng vội vã lao xuống tầng dưới và đâm thẳng vào một khu vực dành riêng. Thậm chí nàng không dám dừng lại cầu cứu, gã có thể bắt kịp bất cứ lúc nào.

Nàng phải thoát ngay khỏi nơi này.

Chiếc áo choàng trắng khiến nàng lẫn vào đám hộ lý, bác sĩ mà nàng vượt qua khi chạy theo các bảng hướng dẫn đưa đến chỗ cầu thang máy. Không ai nói gì với nàng hoặc dõi theo cách nàng chạy vào cầu thang máy hay thử ngăn cản khi nàng ra khỏi bệnh viện.

Trong một thoáng nàng đứng bên ngoài và nghĩ đến Jean-Del đang ở trong phòng cấp cứu chờ mình, rồi qua cặp kính nàng nhìn thấy gã đàn ông đội mũ vàng ra khỏi thang máy. Ánh mắt gã quét qua khuôn mặt mọi người trong đại sảnh. Lần đầu tiên nàng nhìn thấy rõ mặt gã, và nàng nhận ra gã. Chính là Billy Tibbideau, một trong những người làm công cho Caine Gantry. Caine từng chiến đấu bằng mọi cách để bảo vệ quyền đánh cá thương mại phía ngoài khu cửa sông, còn Marc LeClare đang sở hữu một trong những công ty đánh cá thương mại lớn nhất tiểu bang.

Billy dợm bước tiến ra lối vào cổng trước. Nàng cần phải tìm cho được Jean-Del. Sable vội vã chạy xuống lối vào khu cấp cứu nhưng chợt phải dừng chân vì một chiếc sedan vừa dừng ngay phía trước chắn ngang đường. Ông lão lái xe bước ra đi lại phía nàng, vừa tựa người nặng nề lên chiếc gậy chống cầm bên tay phải. Tay trái ông ta quấn trong một tấm khăn ăn đầy máu.

“Ông bị sao thế?”

“Một con chó hoang khốn kiếp cắn”, ông ta đáp, vừa cau mày giận dữ nhìn về phía chiếc sedan. “Tôi để chìa khóa xe trong ổ cắm - cô đưa nó vào chỗ đỡ giùm. Tôi sắp xỉu mất”. Không nói gì thêm ông ta khập khễnh bước vào trong bệnh viện.

Sable liếc nhìn qua vai và thấy Billy đã bước ra ngoài. Không còn thời gian nữa. Nàng chạy quanh qua phía hông xe và mở bật cánh cửa bên người lái.

“Sớm nay Cortland đã trở về từ Biloxi đấy”, Elizabet Gamble nói với bà quản gia Mae Wallace trong khi đang xem xét cách trang trí hoa mới trong phòng ăn, vừa cố uốn lại chiếc lá dương xỉ bướng bỉnh phía sau một bông hồng đã nở. “Bà không quên xếp thêm một chỗ cho nó trong bữa ăn tối nay đấy chứ?”

“Vâng, thưa bà”. Mae đi lại kéo tấm màn sa tanh màu thanh thiên. “Trông có vẻ như trời sắp mưa đấy”.

“Chẳng thà mưa bây giờ còn hơn để đến cuối tuần”. Elizabet hơi nhíu mày trong cái bóng mình phản chiếu mờ mờ trên bề mặt chiếc bàn dài bằng gỗ dái ngựa có trong nhà bà từ thời cách mạng Pháp. Không có vật gì đặt sai chỗ, mọi thứ đều gọn gàng ngăn nắp nhưng dù sao bà vẫn nhắc cặp kính đeo trên dây quanh cổ để tự mình kiểm tra lại. “Hoặc là tôi đã có thêm hai cặp lông mày khác, hoặc là phải đánh bóng lại chiếc bàn này, Mae”.

Bà quản gia cười nhẹ. “Chắc chắn phải đánh bóng lại chiếc bàn, thưa bà”.

Có tiếng chuông điện thoại trong bếp reo, Mae xin lỗi để ra nghe. Bà ta quay lại sau đó một thoáng. “Có cô Moriah Navarre đến thăm bà”.

“Tôi sẽ tiếp cô ấy trong thư viện. Nhân tiện nhớ gọi điện cho cửa hàng hoa để đảm bảo có đủ hoa tươi cho bữa tiệc nhé. Tôi không muốn phải chạy đôn đáo tìm kiếm vào giờ chót đâu”. Elizabet cầm bản kế hoạch để trên bàn. Quá nhiều việc phải làm mà thời gian chuẩn bị chỉ còn có vài ngày, “Ồ, nhớ cho tôi biết khi nào thì bên dịch vụ chiêu đãi sẽ bày bàn, chúng ta cần thêm một bàn cho các món buffet nguội đấy”.

Tuần lễ của ngày hội lớn nhất New Orleans trong năm gần như đã đến sát bên, nhưng Elizabet Gamble cũng đã quá quen với những thách thức kiểu này, từ dạ tiệc mà ông Louis chồng bà tổ chức hàng năm tại nhà hàng của mình dành cho khách hàng đến Lễ hội Trắng Đen (*‘Noir et Blanc Gala’ trong nguyên bản - ND*) là sự kiện xã hội quan trọng nhất trong số lịch gia đình. Từ khi đảm nhận vai trò nữ chủ nhân thay mẹ hai mươi lăm năm trước, Elizabet đã theo đúng truyền thống và tổ chức được những buổi

chiêu đãi cực kỳ trang trọng và hoàn hảo vào các dịp lễ hội theo mùa. Truyền thống là điều tuyệt diệu nhưng để theo kịp nó vài năm gần đây bà đã cảm thấy có phần mệt mỏi.

Chắc mình đã quá già để xoay sở nổi với những sự kiện như lễ hội Mardi Gras này.

Khi bước vào thư viện của chồng, lần thứ một nghìn bà Elizabet lại ao ước giá như mình cũng có được một đứa con gái. Wendy, cô con dâu của bà, cũng có thể tiếp nhận các nghĩa vụ gia đình ấy, nhưng cô ta cùng với Evan khăng khăng việc sẽ về sống ở một trại nuôi gia súc tí tắp tận vùng miền trung của xứ Montana. Elizabet còn có hai gã con trai để gả bán, và một khi Jean-Delano an vị cùng Moriah, bà có thể chuyển giao ngọn đuốc truyền thống vào tay cô ấy.

Giờ mình chỉ có thể thuyết phục nó cầu hôn cô gái này. Bà biết thằng con trai mình bướng bỉnh đến mức nào, nhưng cũng chẳng hại gì nếu bỏ nhỏ một lời gợi ý nhẹ nhàng. Việc thông báo hôn nhân vào dịp lễ hội trong năm thế này hẳn sẽ là một điểm nhấn tuyệt vời trong bữa tiệc liên hoan. Một khi anh chàng đã lập gia đình, bà và Moriah sẽ tìm cách kéo anh ta ra khỏi ngành cảnh sát để chuyển sang một nghề không cần mang theo vũ khí lúc đi làm.

Bà nhắc máy trên bàn làm việc của chồng. “Moriah đấy hả, cháu có khỏe không? Cháu đến thật đúng lúc, bác cũng đang nghĩ đến cháu đấy”. Mùi rượu mạnh khiến bà hơi nhúm mày, bà mở một ngăn kéo bàn, nơi chồng bà để lại một chai cô nhắc cùng một chiếc ly miệng hẹp. Bà nén tiếng thở dài - Louis đã hứa với bà và bác sĩ của mình là sẽ bỏ rượu - và đóng ngăn kéo lại.

“Bác đã tính kêu cháu và Jean-Delano lại ăn tối tuần này, tối nay hai đứa có bận không? Cort cũng sắp ghé nhà sớm, chúng ta sẽ có một cuộc liên hoan nhỏ trước lễ hội”.

“Bác Elizabet, rất tiếc là cháu không thể. Vừa xảy ra một chuyện khủng khiếp”. Giọng Moriah nghe khàn khàn và thiếu não khác hẳn ngày thường. “Marc LeClare vừa bị giết sáng nay”.

Bà lặng lẽ ngồi xuống chiếc ghế của chồng, không nói được một lời trong khi Moriah kể lại những chi tiết kinh hoàng về những gì đã xảy ra. Elizabet nghĩ đến Marc, người bạn từ thời ấu ỉ của chồng mình và hình dung tin này sẽ tàn phá Louis tới mức nào khi đến tai ông. Những giọt lệ tràn ra làm cay mắt bà khi nghe Moriah kể về tình cảnh rối loạn của Laure LeClare cũng như sự riết róng của giới báo chí. Giọng cô gái nhỏ dần và Elizabet như chột tỉnh. “Bác sẽ gọi điện cho Louis, chúng ta sẽ đem đồ ăn từ nhà hàng ở đó lại cho Laure. Cháu ở lại bên bà ấy được chứ? Bác không nghĩ bà ấy có bà con thân thích nào trong thành phố”.

“Vâng, cháu sẽ ở đó”. Moriah thở dài. “Cháu đã cố tìm Jean-Del nhưng người ta nói anh ấy đang ở bệnh viện với một phụ nữ được tìm thấy cùng với Marc”.

“Một phụ nữ ư?” Elizabet nhăn trán. “Ai thế? Tại sao cô ta lại vào bệnh viện?”

“Cô ấy bị thương hay bị làm sao đấy, cháu không chắc lắm. Ít phút nữa họ sẽ có cuộc họp báo về cô ta trên vô tuyến truyền hình”. Một giọng nói không hồi hả chột vang lên trong loa, Moriah nói, “Cháu phải đi đây, Laure đang gọi cháu. Bác cũng mau đến đó chứ?”

“Ừ. Cố làm cho bà ấy khuây khỏa, và nhớ đừng nói gì với đám phóng viên. Bác sẽ sớm gặp lại cháu”. Elizabet chuyển kênh gọi và quay số điện thoại nhà hàng của chồng. “Philippe hả? Anh có thể bảo chồng tôi nghe máy được không?” Bà lắng nghe một thoáng trong khi người phụ trách ở đầu dây bên kia giải thích rằng Louis đang giám sát việc tiếp nhận một lô hàng lớn. “Thôi được, vậy bảo ông ta gọi lại cho tôi càng sớm càng tốt nhé. Có chuyện cực kỳ quan trọng”.

Bà rút cái ly miệng hẹp đã được dùng từ ngăn kéo của Louis rồi đi lại chỗ bật TV. Ông trưởng phòng cảnh sát điều tra hình sự đang có mặt ở đó và đưa ra các thông báo cho giới truyền thông. Bà không ưa George Pellerin, một người xuất thân từ thành phố New York và không mấy được tôn trọng do cách xử lý vụ việc liên quan đến tầng lớp dân chúng Creole. Bà mời ông ta đến dự các buổi họp mặt quan trọng của mình chỉ do chiều theo ý con trai. Bà chỉ mong thuyết phục được Jean-Del rời bỏ lực lượng cảnh sát để kiếm một nghề an toàn hơn, càng sớm càng tốt. Trước lúc đó thì làm vừa lòng ai cũng được.

“Isabel Marie Duchesne hiện đã được đưa vào bệnh viện để điều trị chấn thương ở đầu”, viên đại úy đang nói. “Lúc này chúng tôi chưa có thông tin cập nhật nào về tình trạng của cô ta”.

“Cô ấy đã làm gì ở gian nhà kho, thưa đại úy?” Một phóng viên hỏi. “Cô ấy có dây dưa gì với Marc LeClare không?”

Pellerin đỏ mặt. “Cô Duchesne là nhân chứng của một vụ việc đang được điều tra, đó là tất cả những gì tôi có thể thông báo cho quý vị vào lúc này”.

Cặp kính dày cộm rơi khỏi bàn tay vô tri giác của bà đập xuống sàn gỗ cứng. *Isabel Marie Duchesne*. Sau bao lời bà từng thành tâm cầu nguyện với hi vọng sẽ không bao giờ còn phải nghe lại cái tên ấy nữa.

Elizabet nhìn lên một hốc tối trên tường vốn được Louis làm để phô bày vật mà ông coi là của gia truyền quý báu nhất của họ - một hộp vuông nhỏ trong đó nữ chúa đầu tiên của gia tộc đã đem theo mình món hồi môn từ Paris. Gia tộc nhà Elizabet lần ngược dòng dõi đến Jean Baptiste Le Moyene xứ Bienville, người sáng lập và xây dựng New Orleans của vua Louis XV. Cũng vì lẽ trên bà luôn coi niềm tự hào của chồng bà về người nữ tổ “trong hộp” không mấy rõ ràng. Bà ta thực ra không khá gì hơn một con điếm bán mình cho một đám cưới để đổi lấy món hồi môn thảm hại cùng một chuyến hành hương miễn phí đến Hoa Kỳ. Hệt như Isabel

Duchesne ngày nào từng lợi dụng Jean-Delano để mong đổi phận cho mình.

Không thể để nó gây hại cho con trai ta thêm lần nữa.

Hoảng loạn, Elizabet trở lại bàn và quay lại số gọi đến nhà hàng. Các ngón tay run rẩy khiến bà phải quay đến hai lần. “Philippe hả? Tôi không quan tâm đến số hàng mới nhận. Bảo chồng tôi đến máy điện thoại ngay. Phải, cực kỳ khẩn cấp”.

Không chịu nổi cảnh thành thoi ngồi đợi, Jean-Del đi ra phía cửa sổ gần hành lang khu cấp cứu để nhìn xem dòng người xuôi ngược bên ngoài. Nếu trường hợp Sable được chấp nhận anh có thể bố trí một nhân viên có vũ trang phía ngoài phòng cô. Khốn khổ, chắc anh phải tự mình canh gác - có thể khi tỉnh lại cô ta sẽ có cảm giác thoải mái hơn khi nói chuyện với anh.

“Anh đã đưa vợ vào trong kia phải không?” Một giọng nói dịu dàng hỏi. Jean-Del quay lại và thấy một phụ nữ trung niên đang đứng cạnh mình. Bà ta bận bộ quần áo mặc ở nhà xoàng xĩnh nhưng nụ cười rất dễ cảm tình. Cuối cùng anh cũng hiểu ra - bà ta nghĩ Sable là vợ anh.

Có gì đó quặn lên trong lòng anh. “Không, bác ời. Cô ấy... chỉ là bạn”.

“Anh đừng lo, đây là một bệnh viện tốt”. Bà ta gật đầu về phía các phòng điều trị. “Chồng tôi đang ở trong ấy. Ông ấy đã ăn quá nhiệt tình vào bữa ăn trưa, sau đó thấy đau ở ngực”.

Giọng nói nghe vui vẻ nhưng anh nhận ra vẻ lo lắng trong ánh mắt bà ta. “Chắc cũng không có gì nghiêm trọng đâu”.

“Có lẽ do chứng khó tiêu, nhiều khả năng là thế. Ông ấy luôn lên án ớt và hành, bao giờ cũng vậy”. Bà ta bật cười với chính mình. “Tôi luôn nhắc ông ấy đừng ăn quá nhiều và quá nhanh như thế, nhưng ông ấy có thèm nghe đâu”.

Anh thoáng mỉm cười. “Thật khó khăn cho đức ông chồng khi có bà vợ làm bếp quá ngon”.

“Tôi đoán là cô gái của anh bị va đập đầu mạnh lắm”. Bà ta nheo mắt. “Chắc cả hai cùng bị tai nạn?”

“Không phải, bác ơi, cô ấy bị té ngã”. Anh nhìn về phía sau qua cửa sổ. “Cháu đã gắng đỡ cô ấy, nhưng không kịp”. Tất cả những gì anh gắng làm dường như chỉ là cố giữ để cô không lọt khỏi các ngón tay anh.

Cô hộ lý xưng một cái tên, và người phụ nữ vỗ vai anh. “Đến lượt tôi đây. Đừng bực bội, con trai. Hãy chịu khó chăm sóc, cô ấy sẽ khỏe thôi”. Bà ta đến bên cô hộ lý, sau đó bật cười và theo bước cô ta đi vào phòng điều trị.

Jean-Del hướng sự chú ý sang một bóng áo choàng bệnh viện đang đối thoại với một ông lão phía bên ngoài. Đó là một phụ nữ đang quay lưng lại phía anh. Một ngón gió thổi qua để lộ ra một khoảnh tóc của cô ta đỏ như ngọn lửa tối.

Không thể thế được...

Anh nguyên rủa trong khi chạy ra cổng nhưng người lái chiếc xe sedan lại đang chặn ngang phía trước anh.

“Chạy đi đâu mà như ma đuổi thế hả?”

“Xin lỗi”. Jean-Del phải dừng lại khá lâu để trấn yên ông già trước khi thoát ra để chạy tiếp.

Sable đã ngồi sau tay lái chiếc sedan và đang lui xe ra. Cô ta không chỉ qua mặt anh mà thậm chí còn có thể cho anh ngã lật gọng.

Jean-Del có thể gọi điện về đồn và giải thích bằng cách nào mà nữ nhân chứng cho cái chết của Marc LeClare đã xoáy được một chiếc xe, và anh chờ được hỗ trợ. Hoặc anh phải tự mình bắt cô ta lại.

Anh thậm chí còn không có thời gian nghĩ về chuyện đó.

Một phút sau Jean-Del đã bắt kịp Sable trên xa lộ nhưng giữ khoảng cách ba chiếc xe để nàng không nhận ra. Anh biết nàng đang chạy đi đâu - về Atchafalaya, như nàng từng làm trong đêm vũ hội hôm nào. Chỉ có điều lần này nàng đã sai lầm nghiêm trọng. Sable hẳn vẫn coi anh như một gã trai si tình không nhìn thấy được gì xung quanh nàng cả. Nàng không hiểu rằng suốt mười năm qua anh đã va chạm với đủ kiểu giết chóc và phá hoại. Việc truy tìm lũ giết người đã thay đổi anh, loại bỏ đi lòng thương hại nơi anh, biến anh thành một kẻ săn tìm mang dòng máu lạnh.

Nàng có thể chạy đi bất kỳ đâu nhưng chẳng có nơi nào trên thế gian này có thể giúp nàng trốn khỏi anh được nữa.

Terri lặng lẽ nhận những lời dự báo dai dẳng từ Pellerin và chỉ lên tiếng khi cần phải trả lời. Cũng như khi họp báo, câu chuyện không xuôi chảy chủ yếu vì vẫn chưa ai tiếp xúc được với Jean-Del và bệnh viện cũng chưa gọi lại để thông báo về chẩn đoán bệnh trạng của Sable.

“Tôi không quan tâm chuyện óc có tràn ra qua tai cô ta hay không”. Viên đại úy cao giọng vào khúc cuối chuỗi ngôn từ nóng nảy của mình. “Hãy bám lấy bệnh viện Mercy, bảo họ gấn bất cứ thứ phương tiện cấp cứu gì lên đầu cô ta cũng được, rồi đưa cô ấy về đây để thẩm vấn. Giữ cô ta trong phòng giam có bảo vệ cho đến khi có được hồ sơ về LeClare, và không một ai - kể cả cô ta - được quyền trao đổi với báo đài trừ khi đã thông qua tôi. Tôi muốn bản đánh máy báo cáo diễn tiến đầy đủ sự vụ trên bàn tôi sau hai giờ nữa. Cô thấy đã rõ ràng chưa, trung úy?”

Terri những muốn bắt Jean-Del phải làm bản báo cáo này nếu có thể lôi tay anh ta khỏi nữ nhân chứng đủ lâu để dành cho việc đánh máy. Anh ta còn nợ cô chuyện này. “Vâng, thưa ông”.

Điện thoại của Pellerin reo đến lần thứ năm kể từ lúc Terri bước vào phòng, và ông ta đưa mắt nhìn nó với vẻ khó chịu. “Thôi, ra ngoài đi”.

Terri ra khỏi đồn và đi về phía chiếc xe của mình, vừa đi vừa châm một điếu thuốc. Cô đã gắng thử bỏ thuốc lần nữa dạo đầu năm nhưng việc từ bỏ làn khói nicotine như biến cô thành một con ngốc, và cô hình dung mình đang mang lại một ân huệ cho thế giới bằng cách chờ đến khi kỳ nghỉ phép diễn ra. Còn hiện giờ cô chưa thể đếm ngược thời gian cho đến khi làm rõ được vụ LeClare, hi vọng cũng chóng thôi, một khi Sable bắt đầu chịu nhớ ra vài điều gì đấy. Và khi đó rất có thể Terri sẽ tìm ra được một tay đồng sự mới. Vĩnh biệt kỳ hè. Cô hít một hơi sâu rồi thả làn khói cay sè ra khỏi phổi trong một hơi thở dài. Thực tình cô cần phải bỏ thuốc, và bỏ sớm. Hi vọng cô ta cũng xứng đáng với điều đó, Jean-Del.

“Terri”.

Cô quay phắt lại, những tưởng sẽ nhìn thấy anh bạn đồng sự của mình. “Làm thế quái nào mà...” Cô im bật khi bắt gặp ánh mắt màu lục thay vì màu lam. Mọi bức tường cảm xúc trong cô như sụp xuống. “Nhanh vậy sao”. Cách đó vài bước có mấy cảnh sát đang đứng tán chuyện phía trước lối cổng chính, cô kéo một hơi nữa làm đỏ sáng đầu ngọn thuốc. “Rồi ông cũng đã thu xếp được một chuyến bay phù hợp cho mình, đúng không?” Sếp cứu hỏa Cortland Gamble trông vẫn như mọi khi - khẩn trương, tao nhã, hơi bức bối. Ông ta cao hơn Jean-Del vài phân, ngực hơi rộng hơn và có mái tóc nâu thay vì đen, bằng không có thể coi như người anh em sinh đôi của Jean-Del.

Tất cả, ngoại trừ vẻ mặt và cái miệng, vẻ mặt nói lên rằng ông ta sẵn sàng ăn gỏi sống các nữ thám tử thông minh. Cái miệng cho biết ông ta sẽ bắt đầu từ ngón chân cái và cứ thế nhai ngược lên.

Hãy quên cái miệng của ông ta đi.

“Lại đây”. Ông ta nắm lấy cánh tay cô và đưa đi quanh phía bên của tòa nhà, ra ngoài tầm nghe. “Chuyện gì đang xảy ra vậy? Chẳng em tôi đang ở chỗ quái nào thế?”

“Cẩn thận với cái áo của tôi. Nó vừa được giặt khô đấy”. Cô gỡ mình ra khỏi bàn tay giữ của ông. “Jean-Del đang ở bệnh viện, dán cao cho nữ nhân chứng của chúng tôi”. Cô liếc nhìn đồng hồ. “Dầu sao tôi cũng vẫn nhắn tin cho anh ấy suốt ngày. Sao không để tôi bảo anh ấy gọi cho ông ngay khi quay trở lại?”

“Sao cô không cùng đi với nó?”

“Vì chúng tôi có dính liền bụng với nhau đâu”. Cô đã nhận quá nhiều chuyện phiền toái từ Jean-Del trong vụ này, và cô không muốn nhận thêm từ ông anh trai của anh ta nữa. “Nhưng nếu ông thấy có gì rắc rối trong việc chúng tôi xử lý vụ này, thưa sếp, ông có thể nói chuyện trực tiếp với đại úy Pellerin”. Không kìm nổi, cô rít thêm một hơi thuốc và thả một hơi khói vào mặt ông ta.

“Tôi sẽ làm thế”. Cort giật lấy điều thuốc từ tay cô, thả xuống đất và dí nó dưới gót giày mình. “Còn người phụ nữ ấy, Isabel Duchesne, cô ta đã nói những gì?”

“Cô ta nói cô ta không thể nhớ rõ mọi chuyện”. Cô những muốn châm một điều khác, nhưng chắc ông ta sẽ xé toạc cả bao thuốc và bắt buộc cô phải thụi ông ta mất. “Rõ ràng là cô ta đang gắng bảo vệ mình, hoặc bảo vệ LeClare. Tôi đoán cô ta là mèo của ông ấy”.

“Cút”.

Cô nhướn mày. “Ông hôn mẹ cũng bằng cái miệng đó sao?”

Ông đưa mắt nhìn quanh một thoáng tưởng như lòng kiên nhẫn mình cần đang ẩn nấp quanh đâu đó. “Tôi cần những thông tin cập nhật về tất cả những gì mà các vị đã thu thập được”.

“Còn tôi, tôi cần một chiếc Maserati, màu đỏ anh dào với nhiều chi tiết bằng vàng. Đó sẽ là một sự bảo đảm để giữ chân tôi”. Cảm thấy mình hơi ngu ngốc, cô đi băng ngang ông ta, hướng thẳng về bãi đỗ xe, về phía phương tiện vượt thoát nhanh nhất của mình.

Ông ta bám theo cô. “Chẳng có gì đáng cười cả, Terri”.

“Này, sếp tôi đã bám theo nhặng nhặng như một vết xăm xấu xí trên da đây, em trai ông thì như đang sắp phá tan con đường công danh của chính gã, còn tôi thì đang có một nhân chứng bị thương cần thẩm vấn và một vụ án cần giải quyết. Tin tôi đi, đây không phải là cái túi chứa đủ thứ chuyện tào lao của ngày hôm nay đâu”. Cô kéo chum chìa khóa xe từ túi quần và khua rổn rảng cho đến khi mở được cánh cửa phía tay lái của xe mình.

“Tôi cần biết chuyện gì đang xảy ra”.

“Ông có thể nói chuyện với trung sĩ trực. Tôi quá bận để có thể giữ tay ông ngay bây giờ và cho ông biết rằng ông em trai bé nhỏ của ông vẫn ổn”. Khi cô mở cửa, ông đưa một tay ra và đóng sầm nó lại. “Em trai tôi sẽ không dính dáng gì với con bé Isabel Duchesne ấy”.

Terri nhướn mày. “Tin sốt dẻo cho ông đây: tôi đã gắng ngăn cản ông em ông khi đào xới vụ này, nhưng anh ấy không muốn nghe. Jean-Del muốn tận tai nghe những chuyện rác rưởi này từ Isabel Duchesne, và có vẻ như anh ta vẫn giữ nguyên quan điểm ấy. Nhưng nếu ông nghĩ mình có thể kéo anh ấy ra thì hãy thử đi”.

“Tôi sẽ nhận hồ sơ vụ án khi chuyển đến tổ điều tra hỏa hoạn bên này, đầu sao đó cũng là thẩm quyền của chúng tôi”.

“VẬY CỨ LÀM THẾ ĐI”. Chuông điện thoại reo trong xe, và cô đẩy ông sang bên để mở cửa xe và trả lời máy. “Vincent nghe đây”.

Cô lắng nghe người ở đầu dây bên kia thông báo các tin cuối từ bệnh viện, vừa nhắm nghiền mắt, những mong có thể dập đầu vào đâu đó. *Rất tiếc, Jean-Del, tôi đã gắng làm tất cả những gì có thể.*

“Tôi hiểu. Hãy báo cáo cho đại úy Pellerin, nói với ông ấy tôi nghĩ chúng ta cần phát lệnh tạm giữ đối với Duchesne. Phải. Hãy thông báo thường xuyên cho tôi”.

“Jean-Del phải không?”

“Một dạng như vậy. Một kỹ thuật viên được tìm thấy đã bị bóp cổ chết ở bệnh viện Mercy. Anh ta đã chụp X quang cho nhân chứng của chúng ta, người mới đây vừa được nhìn thấy đang lái xe trốn khỏi bệnh viện trên một chiếc xe đánh cắp”. Cô gặp ánh mắt nhìn của Cort. “Em ông đang đuổi theo cô ấy”.

Cecilia Tibbideau nghe tiếng đập phía cửa trước của chiếc xe mooc dùng làm nhà đi động và đưa mắt nhìn quanh gian bếp nhỏ bé sạch sẽ trước khi bỏ giỏ đồ giặt xuống. “Billy hả?” Cô chà bàn tay vào phía trước chiếc tạp dề. “Anh phải không?”

“Ồ chó cái khốn kiếp”. Tiếng bước chân gã huỳnh huých đi vào bếp. Khuôn mặt mỏng của gã đắm mồ hôi bóng loáng, trên tay xách theo nửa hộp sáu lon bia và một cái chai bọc giấy nâu. “Lấy cái ly coi, Cee”.

Cô bước ra phòng ngoài với lấy xuống cái ly ưa thích của chồng, một ly vai gã xoáy được tại một quán bia trong vùng. Cô kiểm tra để tin rằng cái ly vẫn sạch trước khi đặt nó lên bàn trước mặt gã.

“Anh đang vội sao, cưng?” Đôi khi gã không quá say xỉn nếu ăn món gì đó trước. “Em vẫn giữ đồ ăn trong lò...”

“Câm mồm”. Gã mở chai, dốc chỗ rượu whiskey vào chiếc cốc vai rồi đập mạnh cái chai xuống mặt bàn.

Cecilia không ngờ gã về nhà muộn thế. Gã bảo có việc phải làm cả buổi sáng hôm nay nhưng muốn bữa ăn tối vẫn nóng và sẵn sàng trên bàn vào lúc năm giờ. Hiện đã quá bảy giờ rồi. Trên mặt gã vẫn còn những vết thâm tím mới, và môi dưới gã cũng bị đập. Caine Gantry đã nện gã.

Gã bắt gặp ánh mắt nhìn của cô. Mắt gã đỏ ngầu, một bên có vẻ như bắt đầu sưng lên. “Mày nhìn cái gì?”

“Có nhìn gì đâu, Billy”. Cô cúi mặt. “Em rất tiếc”.

“Mày tiếc hả. Phải, mày nói đúng, mày đang rất tiếc”. Gã đưa mắt nhìn quanh gian bếp rồi xia vào giỏ quần áo ướt. Giọng gã chột trở nên nhỏ nhẹ. “Mày vẫn còn chưa làm cho xong công việc của mình phải không?”

Cecilia nhìn xuống những ngón tay đan nhau của mình. “Đây là mẻ cuối cùng. Mưa ập xuống trước khi xong kịp”.

Gã khịt mũi và uống thêm ngụm nữa. “Chắc mày lại chỉ ngồi lê xem các trò chơi trên truyền hình suốt ngày”.

“Không có đâu, anh. Em lau bếp, giặt đồ và chuẩn bị bữa tối”. Nếu có xem trên TV bản tin chiều chắc gã đã phát điên và quăng vỡ luôn chiếc máy thu hình rồi.

Billy không to lớn nhưng gã có thể chuyển động rất nhanh khi muốn. Gã đã đứng vọt lên và nắm chặt hai vai Cecilia trước khi cô kịp chớp mắt. “Đừng có mà dối tao”.

“TV bị hỏng”. Cô nép người tránh hơi thở nóng hực của gã. Gã chưa bao giờ đánh cô, nhưng hôm nay gã có gì đó khác thường, một vẻ gì đó thật đáng sợ trong mắt gã. “Em không xem được”.

“Nhưng mày muốn có một cái khác, đúng không? “Gã đập mạnh tay lên chiếc tủ lạnh. “Một cái to hơn, tốt hơn?”

“Không, em không muốn thế, thực đấy, Billy”. Cô cảm thấy khó thở, bị ép giữa thân xác nặng nề của gã và cánh cửa phẳng. “Em không thích TV”.

“Kiếm việc gì đó hay hơn mà làm”. Mắt gã nhíu lại. “Mày vẫn chuyện trò với con ngỗng cái nhà bên kia hả?”

Cô lắc đầu.

“Tốt nhất là như thế”.

Billy ghét Lilah, cô lảng giềng kể bên, nhưng không phải vì chuyện cô ta là kẻ yêu đương đồng tính. Cecilia nghi chồng mình đã mấy lần ve vãn cô ta và cô ta đã thẳng tay cự tuyệt.

Có thể tình dục làm gã dịu xuống chăng. “Hay để em thử làm cho anh thấy thoải mái hơn, cưng?” Cô liếm môi, một động tác mà gã thích cô làm.

“Hừ, đang muốn hả?” Gã nhìn lên ngực cô. “Chẳng bao giờ là đủ với tao”.

Cô không thích làm tình với gã, nhưng thế còn hơn cứ phải thấp thỏm suốt đêm.

Gã nhìn ra cửa sổ, vẻ mặt thay đổi. “Tao không đủ thời gian”. Gã buông cô ra, đi về phía giường ngủ, sau đó bước ra với một khẩu súng săn và hộp đạn. “Tao đi săn đây, sẽ về muộn hơn”.

Gã đã không đi săn từ nhiều năm nay. “Vâng”.

“Đừng có mà hờn dỗi”. Gã đưa tay tốc váy và chộp vào phần dưới người cô. “Tao sẽ lo cho mày vụ này sau”.

Khi gã chồng đã rời khỏi chiếc xe mooc, Cecilia vẫn ngồi yên bất động. Chỉ khi nghe tiếng xe gã lăn bánh trên đường cô mới đưa tay kéo vạt váy xuống và để cho những giọt nước mắt tràn ra. Cô cảm thấy ghê tởm khi gã động chạm mình như vậy - như với một con đĩ thay vì với vợ mình.

“Cecile?”

Giọng nói của Lilah khiến cô vớ vội chiếc tạp dề lau mặt. “Đợi một chút”. Cô không mở tấm màn che cửa. “Chị cần gì không?”

“Chị nghe tiếng Billy la hét”. Một phụ nữ tóc vàng ngực to hiện ra từ dưới chiếc ô của mình. “Nó đánh em hả?”

“Không, em đã nói hẳn không đánh em. Hẳn chưa bao giờ đánh em”.

Lilah bước đến gần, gấp ô lại và mở cửa bước vào. Dưới chiếc áo khoác ngoài cô ta bận một trong những bộ đồ nghề làm việc rục rờ của mình -

chiếc váy mini màu cam ôm chặt lấy những đường cong khêu gợi của thân hình - khiến Cecilia phải chớp mắt. “Chị nghe tiếng lúc hăn chạy ngang qua sân. Em phải tránh xa thằng cha khốn kiếp ấy thôi, cô bé”.

Tránh xa Billy Tibbideau? Cô gần như bật cười ra tiếng. Cô không có một gia đình để trở về, đã từ bỏ trường học từ năm mười sáu tuổi, và đâu có ai cần đến cô. Billy là tất cả những gì cô có.

“Chị có thể giúp em tìm việc làm”. Cô hàng xóm nhắc vạt váy xẻ sâu khoe ra món đồ lót bên dưới. “Hàng thuê của Bartholomew đấy”.

Lilah biểu diễn mỗi tuần năm tối tại Quán vũ thoát y Bart, nhưng cô ta vốn có một thân hình tuyệt mỹ và hoàn toàn thoải mái khi khoe nó ra. Cecilia trái lại thậm chí còn không thích thay đồ dưới ánh đèn. “Cảm ơn, nhưng em đâu có thể làm được những gì như chị”.

Cô hàng xóm đảo tròn mắt. “Em sẽ phục vụ bàn, cưng ời, chứ đâu có nhảy thoát y”.

Lilah tiếp tục nói về chuyện việc làm nhưng Cecilia không thể chú tâm vào những gì cô ta nói. Cô vẫn nghĩ hoài về việc Billy mang theo khẩu súng săn ra xe. “Cảm ơn chị, nhưng em không sao mà”, cô cắt ngang lời người hàng xóm và mở tấm màn cửa. “Xin lỗi chị, em còn mấy việc phải làm ngay”.

Lilah vừa đi Cecilia liền đến bên máy điện thoại. Cô gọi cho Caine và báo lại chuyện Billy đã ra ngoài để đi săn. Caine hăn phải biết chính xác chồng cô đang muốn săn bắn thứ gì.

Sable không giảm tốc độ cho đến khi chuyển sang một nhánh đường nhỏ hơn chạy về phía vùng cửa sông, tận lúc ấy nàng vẫn còn chưa hết run rẩy.

Sao hăn có thể tìm ra mình nhanh thế chứ?

Jean-Del đã yêu cầu nhân viên bộ phận cấp cứu không được cho bất kỳ ai biết tin nàng đang ở đây. Kẻ giết Marc hăn đã bám theo nàng từ chỗ đám

cháy đến đồn cảnh sát rồi từ đó lần theo đến tận bệnh viện. Hoặc một tay cớm nào đó đã cho gã biết phải tìm nàng ở đâu.

Gã đã siết cổ người kỹ thuật viên trẻ tuổi để biết đường tìm đến chỗ nàng. Gã còn có thể làm những gì tiếp nữa?

Giờ nàng đã lấy trộm được một chiếc xe, nàng phải chạy thật nhanh và phải cẩn thận khi đi chuyển. Nếu cảnh sát phát hiện, nếu Jean-Del bắt kịp, nàng sẽ không còn cơ hội nào để chạy thoát. Và trước tiên nàng cần phải gặp được Caine.

Caine Gantry có nhiều chuyện phải trả lời nàng.

Lối rẽ vào bến tàu của Gantry được đánh dấu bằng một biển báo viết tay rõ ràng tại điểm cắt với một con đường nhỏ bụi bặm. Khi rẽ vào nàng thoáng nghe có tiếng máy tàu chen lẫn tiếng người la hét. Các chiếc thuyền của Caine đã trở về từ một chuyến đi biển dài ngày, nghĩa là toàn bộ thủy thủ đoàn hẳn đang ở trên cảng để bốc dỡ những mẻ cá đánh bắt được cùng với bất kỳ hành khách nào họ đã mang theo suốt dọc hải trình. Hôm nay là thứ hai đầu tuần nên ở đó chắc không có nhiều các du khách muốn theo đi đánh cá.

Khi tắt đèn pha và lái dọc ven bờ để dừng xe cách bến tàu khoảng vài trăm thước, nàng thấy bóng một người đàn ông to lớn đứng cuối cầu tàu đang lồi một khoang lưới căng trữu treo lơ lửng dưới một cần cẩu trên cảng sang phía trên một chiếc thuyền thuê lớn. Ông ta điều chỉnh cho lưới hạ thấp xuống chính giữa khoang gỗ vuông và mở lưới. Tiếng những con hào đập vào mặt gỗ nghe loảng xoảng như tiếng đĩa vỡ.

Ông ấy sẽ không thể làm gì ta trước mặt đám người của mình, nàng tự nhủ khi rời xe đi về phía cảng. Sau tất cả những gì bố Remy đã làm cho ông ấy, ông ấy sẽ không dám làm gì hại ta đâu.

“Tôi đưa hân đi quanh khu vực ngon ăn đó gần chỗ của Darel, và chính ở đây tôi lại nghe thấy cái tiếng lao xao nọ”, Tag McGee, một trong những

tay lão làng của nhóm ngư dân đang kể cho mọi người về một mẻ lưới. Những người Cajun làm cho Gantry khô khăng, phong trần vì sóng gió ấy cả đời sống trên sóng nước, khi không săn bắn hay chài lưới thường họ cũng chỉ nói về chuyện đó. “Bữa ấy là một đêm rằm, tôi bảo tay Mễ ấy chắc đó là hồn ma các nô lệ da đen chết đuối ở nhánh sông thời chiến tranh xâm lược của miền Bắc đấy. Thế là hăn bảo, ‘Có lẽ chúng ta nên về thôi, đánh bắt được chừng này là quá đủ rồi.’” Cả đám cười ran về chuyện đó. Caine hỏi nhỏ một câu và lão già đưa tay lên. “Tôi mới chỉ cho hăn thấy đó chỉ là đám cá trống đang khua động dưới nước thôi, thưa sếp”. Tag lắc đầu bực bội. “Hăn còn ra vẻ nói không nên đánh bắt kiểu tận diệt nữa chứ”.

“Ông vẫn thường nhát ma khách hàng của mình như vậy sao, ông Tag McGee?” Sable từ tốn lên tiếng khiến mọi người chột dừng tay trong một thoáng và nhìn cả về phía nàng. “Lẽ ra ông phải biết xấu hổ chứ”.

Caine quay sang phía nàng, nhưng với ánh mặt trời dọi từ đằng sau, khuôn mặt ông vẫn nằm trong bóng tối.

“Xin chào cô Duchesne”. Tag hăng giọng, vừa đưa mắt nhìn từ nàng sang sếp, rồi phất tay về phía đám người của mình. “Các anh cho mấy cái xe đẩy này vào nhà kho đi”.

Mọi người chột bần rợn trở lại ngoại trừ Caine gần như đứng lạng nhìn Sable chậm rãi băng qua quăng trống đi đến chỗ chiếc thuyền. Ông chỉ lên tiếng khi nàng chột ngập ngừng dừng lại cách thuyền vài bước. “Tôi tưởng cô đang ở trong bệnh viện với một vết thương khủng khiếp trên đầu chứ?”

“Cũng không đến nỗi”. Nàng đưa mắt nhìn cái xẻng cán ngắn ông cầm trên tay. “Ông có nghe gì về đám cháy không?”

“Radio, TV nói khắp về chuyện đó”. Ông quăng chiếc xẻng vào đồng hồ và nhấc càn chiếc xe đẩy. Các bắp cơ nổi cuộn trên cánh tay khi ông đẩy chiếc xe nặng trịch đi qua cạnh nàng nhẹ như đẩy chiếc xe nôi. “Cả tiểu bang này ai mà không biết. Hãy về nhà đi, Isabel”.

Isabel theo chân ông ta đi vào kho chứa, nơi mọi người đang rửa sạch cá và hào trước khi cho vào các khoang trữ lạnh lớn. Caine đưa chiếc xe đẩy đến bên một ngôi nhà dựng sơ sài, ở đó có một người đang đặt mấy tấm lưới thép lên phía trên một hầm lò đầy than đỏ. Sau khi dùng vòi xịt rửa sạch hào trong khoang chiếc xe đẩy, Caine bắt đầu xúc hào đổ lên tấm lưới thép. Nước nhỏ giọt từ vỏ hào khiến than kêu xèo xèo và hơi nước từ hầm lò bốc lên ngùn ngụt. “Caine, chúng ta cần nói chuyện”.

“Không, chẳng có gì cần nói cả”, ông đưa tay quệt mồ hôi ngang mày và đưa mắt nhìn đường viền cây cối đằng xa. “Hãy đến chỗ ông Remy đi, ông ấy đang rất lo lắng về cô đấy”.

“Chuyện này rất quan trọng”.

“Tôi còn có cả một đội quân cần phải nuôi ăn”. Ông quay lại xúc hào tươi lên tấm lưới thép rồi lấy vài tấm bao bố từ một xô nước biển phủ lên đồng hào. “Mười phút nữa thì trở chúng lại”, ông dặn người đàn ông đang trông coi lò rồi thúc mạnh chiếc xe đẩy sang bên đi vòng qua Sable.

Nàng ngăn ông lại bằng một câu hỏi duy nhất. “Sáng nay ông đã có mặt trong thành phố phải không, Caine?”

Có tiếng động nhẹ đâu đó trong đám bụi cây.

Caine đưa mắt nhìn xa về hướng đầm lầy trước khi quay lại phía nàng. “Về nhà đi, Isabel”, giọng ông phẳng lạnh, hệt như ánh nhìn từ đôi mắt đen của ông.

“Không, tôi sẽ không đi đâu cả”. Nhờ ánh sáng trên khuôn mặt ông nàng có thể nhìn thấy sự thay đổi trong đôi mắt ấy. “Cho đến khi biết được ông đã làm gì sáng nay”.

“Tôi đã làm gì ư?” Ông đến bên nàng và nắm lấy cánh tay nàng, rất chặt. “Cô hãy lại đây”. Ông dẫn nàng lại chỗ nhà kho và chỉ tay vào các ngăn trữ lạnh lớn. “Cô có nhìn thấy những thứ này không? Tôi phải trả tiền cho tất cả những thứ đó, và mọi thứ cần để lắp lên các tàu đánh cá nữa, cho suốt

năm năm tới. Giờ họ còn buộc tôi phải mua từng cái giấy chủ quyền cho mỗi con tàu. Phần lớn các cơ sở nhỏ quanh đây đã phải dẹp tiệm vì không làm được thế”. Ông buông tay nàng. “Tôi không làm chuyện đó, Isabel. Chính LeClare đã làm chuyện đó, với chúng tôi”.

Nàng biết lập luận xưa cũ đó. Các luật lệ mới yêu cầu ngư dân đánh bắt hào phải làm lạnh sản phẩm gần như ngay sau khi đánh bắt để tránh bị nhiễm khuẩn. Điều kiện cấp giấy phép hành nghề cũng khắt khe hơn trước. Và Marc là một trong những người đề xuất các thay đổi ấy. “Việc đó cũng chỉ để giúp mọi người đỡ bị bệnh thôi, Caine”, nàng nhắc ông.

“LeClare và đám người loại đó chẳng vẫn đánh bắt từ những vùng biển nơi nước thải đổ ra đấy sao?” Ông gầm gừ. “Chẳng ai phạt vạ họ vì tội khai thác hào từ nước rác thải ra của thành phố cả. Chẳng ai kết tội họ đã làm cho mọi người mắc bệnh hết”.

“Ông cũng biết chính quyền đang đóng cửa các vùng biển đó mà”. Nàng cảm thấy trong bóng đêm cánh đàn ông đang tụ tập dần quanh họ, nhưng quyết không để họ đe dọa mình. Là con gái của Remy Duchesne, Sable biết phần lớn bọn họ ngay từ khi nàng vừa chập chững biết đi. “Billy đã có mặt tại căn nhà đó, đúng không?”

“Tôi đã đuổi việc hắn rồi”. Ông trả lời, vẻ mặt thay đổi, kiểu né tránh. “Cô phải tự đi mà hỏi xem nó đã ở đâu thôi”.

“Có phải hắn làm chuyện đó theo lệnh của ông không? Có phải ông đã cho người phóng hỏa cơ ngơi nhà Marc?” Cơn giận dữ trên mặt vừa hơi lắng đi khi ông ta đưa mắt nhìn xuống chân nàng chột bùng trở lại. “Chỉ có những ngọn lửa do tôi đốt lên là được giấu kỹ thôi, thưa cô”. Ông dài giọng, vừa lướt mấy đầu ngón tay chai sần của mình dọc theo đường cong trên má nàng. “Và chúng cháy rất lâu rồi”.

Nàng biết ông ta đang làm gì - không thể đe dọa nàng bằng tính khí hoang dại của mình, ông ta quay lại với những chuyện khác mà bản thân vốn nổi tiếng. Hilaire từng kể những chuyện về gu phụ nữ của Caine, chuyện đôi

khi ông ta đưa một lúc hai cô về nhà để khỏi phải đi ra đến hai lần, nhưng Sable hầu như không tin vào chuyện đó. Nàng chỉ nhớ về một gã trai rụt rè, yên lặng từng làm việc cho cha nàng. Gã trai đó đã lớn lên, nàng hiểu, vừa nuốt khan một cách khó nhọc trong khi bị ông ta nắm lấy tóc và siết chặt giữa mấy ngón tay mình. Có lẽ tính cách của ông ta cũng chưa từng được ai hiểu hết. “Tôi không quan tâm chuyện đó”.

Ông mỉm cười cúi xuống, tay giữ chặt tóc nàng trong khi nàng bước lùi lại.

“Cô không quan tâm sao, Isabel?” Ông thở câu hỏi đó lên trán nàng trong khi ngón tay cái vuốt ve mơn trớn môi dưới của nàng một cách cay độc. Khi nàng mở miệng để trả lời, ông đẩy ngón tay lượn vòng vào đó, chạm lên đầu những chiếc răng của nàng. “Lúc này cô không thấy nóng bỏng hơn chút nào sao?” Vài gã đàn ông bật cười khoái trá.

Nàng phớt lờ màn biểu lộ bản năng tình dục hiển nhiên ấy và tập trung vào ánh mắt ông ta. Nàng biết ông đang đóng một màn kịch - có đúng vậy không? Nàng ngoảnh đầu sang bên để tránh ngón tay đang dò dẫm. “Sao ông muốn vội né tránh mặt tôi như vậy?”

“Cô không quan tâm mà?” Ông hạ một tay lên vai nàng và đặt tay kia lên chỗ tim nàng. “Vậy sao cô run rẩy, cô bé?” Ông day lòng bàn tay rắn chắc của mình trên khuôn ngực đầy đặn của nàng. “Đầu vú cô cứng đấy. Cô lạnh sao?”

“Không”. Nỗi xấu hổ chứ không phải sự thèm muốn khiến nàng run rẩy. Nàng không muốn Caine nhưng không thể ngăn cơ thể mình phản ứng trước sự kích thích nọ. “Tôi chỉ thấy tức giận”.

“Giận tôi ư?” Ông vòng tay giữ gáy nàng và nâng cằm nàng lên cho một nụ hôn thoáng nhẹ trên môi nàng. “Hay giận chính mình? Có thể lũ trai thành phố đã không dạy cô cho phải cách”.

Nỗi sợ hãi nhói lên trong bụng khi nàng chợt nhớ đến điều mà ai đó đã từng nói với nàng. “Nếu trở thành thống đốc Marc sẽ đưa ra những luật lệ mới

để thuê được nhiều hơn các ngư dân và thợ săn nhằm chấm dứt việc khai thác bất hợp pháp cũng như nạn buôn lậu. Việc này sẽ tổn hại cho công chuyện làm ăn của cô và bạn bè cô. Cô phải biết điều đó”.

“Giờ thì ông ta chẳng làm gì được nữa. Hãy chạy đi, Isabel”.

Nàng những muốn hét lên và cào vào mặt ông ta. “Tôi không bao giờ nghĩ ông sẽ nổi theo con đường của cha mình như vậy, Caine”.

Nàng chợt nhớ lại lúc vấp ngã trên thi thể của Marc, nhớ chỗ máu me bết bết trên hai tay mình, “Ông đã giết ông ấy phải không, Caine?”

“Không, nhưng tôi mừng vì ông ta đã chết”. Giờ tay ông vẫn dặt trên vạt chiếc áo choàng trắng nàng lấy từ bệnh viện, song chẳng còn chút gì cảm giác quấy rầy. “Cô có còn muốn nói gì nữa trước khi để tôi quăng xuống sông không?”

“Các người thật khốn khổ”. Nàng đưa mắt nhìn đám đông của ông ta đang lạng lẽ đứng nhìn mọi sự. Vẻ dửng dưng của họ khiến nàng bất bình phần nộ. “Các người không biết họ sẽ làm gì ư? Marc LeClare là người có thể lực. Cảnh sát sẽ đến đây lùng bắt Billy, bất kỳ ai che chở hắn ta cũng sẽ đi tù, kể cả ông chủ ngu ngốc của các anh ở đây nữa. Rồi ai sẽ chu toàn cho vợ con các anh đây?”

Tiếng thì thầm giận dữ lan trong đám người. Caine không ưa điều đó. “Tốt nhất cô hãy lo chuyện ai sẽ săn sóc cho cô lúc này đi, thưa cô”.

Có bóng người rời khỏi hàng cây và ánh kim loại nhoáng lên khi ai đó chĩa súng vào đầu Caine. “Đủ rồi đấy”. Jean-Del lên tiếng. “Buông cô ấy ra”.

Người đàn ông Cajun to lớn từ từ buông tay khỏi chiếc áo choàng trắng. “Hay lắm, đây là đêm tái hợp chẳng?”

Sable chong mắt nhìn Jean-Del, bị giằng xé giữa nỗi sợ hãi và cảm giác được giải thoát. Làm sao anh ta biết nàng đi đâu? Liệu anh ta có đưa nàng thoát khỏi chỗ này?

“Lại đây, Sable”. Jean-Del vẫn giữ nòng súng bất động. “Nhanh lên”.

Đám đông bước tới, làm thành một bức tường dày sau lưng Sable và Caine. Nàng ngoái nhìn và thấy những con dao xẻ hào loang loáng trong các bàn tay nắm chặt. “Mọi chuyện chưa xong đâu, Caine. Tôi sẽ nói với họ”.

“Cứ việc nói, Isabel”. Người đàn ông to lớn đẩy nhẹ nàng về phía Jean-Del. “Nhưng trước hết hãy đưa anh bạn cảnh sát của cô đi xa khỏi đây khi còn chưa xảy ra kết cục như từng có với cha cô ngày trước”.

Moriah nhìn Laure nức nở trên vai Elizabet Gamble. Cô những mong mình cũng có thể làm như vậy, song cơn giận cùng cảm giác có lỗi theo kiểu nào đó khiến cô như tê liệt tự bên trong. Cô đã cố làm tất cả những gì có thể cho Laure khi gặp bà ta ở đồn cảnh sát, nhưng việc nhìn thấy Isabel Duchesne đã khiến Moriah gần như á khẩu hoàn toàn.

Tất nhiên Laure sùng bái chồng mình, và bà ta gần như kiệt quệ. Moriah biết lẽ ra cô phải nói gì đó, thể hiện vài lời chia buồn, thay vì vậy cô bần khoản lưỡng lự gặng không nghĩ về Isabel Duchesne, về chuyện bằng cách nào mà cô ta quen với Marc LeClare.

Nhưng không được, đương nhiên. Cô chưa bao giờ quên hẳn Sable. Hình ảnh cô gái nhỏ rụt rè trong bộ áo váy đăng ten rẻ tiền vẫn ám ảnh cô bao năm tháng. Moriah đã gọi điện cho mẹ, nhưng bà ta đã ra ngoài mua sắm, vì vậy cô buộc phải lái xe đưa bà Laure về. Người duy nhất cô có thể gọi điện là Elizabet Gamble, một trong số bạn bè thân thiết nhất của Laure. Bà ta đã đến và giờ đang chia sẻ sự cảm thông, an ủi, điều mà Moriah không làm được. Cô rất mừng là Elizabet và Louis đã đến, và chưa bao giờ Moriah thấy mình vô dụng đến thế, trong suốt cuộc đời.

Một bàn tay nhẹ nhàng chạm vào vai cô. “Sao chúng ta không xuống bếp đi, để các bà ấy có chút thời gian trò chuyện?” Louis Gamble nói khẽ.

Moriah gật đầu và theo ông chồng bà Elizabet rời khỏi phòng khách băng qua đại sảnh đi xuống gian bếp mờ tối. Bà Laure đã cho mấy người hầu đang hoảng sợ về nghỉ sớm nhưng đầu bếp cũng đã để lại trên quầy các thức ăn nguội hợp khẩu cùng với pho mai và bánh mì lát.

Các hộp chứa thức ăn làm sẵn của nhà hàng Louis xếp thành chồng ngay ngắn cạnh chồng đĩa đựng bánh kẹp.

Thức ăn đám ma, mẹ Moriah gọi chúng như vậy. Mọi người thích có gì đó để gặm nhấm khi một ai đó chết. Điều ấy khiến người ta dễ chịu hơn.

Bụng cô thắt lại khi rời mắt khỏi chiếc khăn trải bàn sang trọng. “Cháu không ăn gì đâu, bác Louis”.

“Cô ngồi xuống đây”. Ông đưa cô đến bên ghế, sau đó cởi áo khoác và xắn tay áo lên. Không như các con trai, Louis Gamble là một người đàn ông thấp đẽm, chắc nịch chẳng quan tâm gì đến mái tóc bạc đang thưa dần cũng như số cân thừa đang tích lũy. Ông đi lại trong phòng với sự tự tin của một người cả đời lo chuyện bếp núc, và chỉ vài phút sau một ấm trà nóng cùng đĩa bánh bơ giòn đã xuất hiện trên bàn.

Moriah nhận ly trà ông rót cho mình và gắng nở một nụ cười biết ơn. Cô cảm thấy lạnh, lạnh đến mức cô hẳn sẽ không ngạc nhiên nếu nhìn thấy hơi nước đóng băng khi bốc lên từ ly trà giữa lòng bàn tay mình. “Cảm ơn bác”.

Khi thấy cô không cho thêm gì vào trà, ông đưa tay đổ hai thìa đường vào ly của cô. “Như thế sẽ ngon hơn”, ông quả quyết, vừa quấy đường trong ly. “Hình như cháu đang nghĩ về chuyện vừa xảy ra ở đồn cảnh sát?”

Moriah lịch sự nhấp một ngụm nước trà quá ngọt. “Họ muốn lấy lời khai về chuyện gì đó, nhưng bà Laure quá xúc động nên chẳng nói được gì. Xung quanh đầy phóng viên. Họ như phát điên lên khi nhìn thấy cô gái ấy”.

Việc nhìn thấy Sable khiến cô bị sốc, song cũng không sốc bằng khi thấy vòng tay Jean-Del ôm lấy cô ta. Trong một thoáng cô thấy như bọn họ đều

ngược thời gian trở về cái đêm vũ hội ngày xưa, chỉ có điều Jean-Del cũng có mặt ở đó và đã nhìn thấy những gì mà Moriah và đám bạn đã làm.

Cô ta có nhớ mình không nhỉ? Sẽ ra sao nếu cô ta kể cho anh ấy biết?

“Tôi nghĩ chắc mai họ sẽ cử ai đó tới nhà để nói chuyện với Laure”. Louis xoa trán. “Cô ở lại đây với bà ấy được không?”

“Tất nhiên rồi”. Dầu cảm thấy thế nào thì cũng không thể để cho người đàn bà tội nghiệp ấy ở lại một mình. “Cháu sẽ ở lại đây với bà ấy, chắc chắn sáng mai mẹ cháu cũng đến nữa”. Tay cô lại bắt đầu run, và cô đặt vội ly trà xuống.

Ông nhìn đôi tay cô. “Tôi có thể bảo Eliza ở lại với cô”.

“Không cần, sẽ không có chuyện gì đâu”. Cô bắt gặp ánh nhìn trù mến của Louis. “Bác Louis, bác còn nhớ cô Sable Duchesne không?”

“Tất nhiên tôi nhớ chứ”. Ông suy nghĩ trong một thoáng. “Cô cũng biết cô ấy mà, đúng không? Hồi ở Tulane?”

Không biết ông sẽ nói gì nếu được biết cô và lũ bạn từng hành hạ tả tơi cô gái ấy ra sao?

“Cháu nhớ cô ấy cũng đã từng hò hẹn với anh Jean-Del”. Moriah nói, gắng giữ vẻ mặt thật bình thản. “Cháu nghĩ họ đã chia tay ngay trước ngày anh ấy tốt nghiệp”. *Vì những chuyện mà bọn cháu đã làm.* “Cháu cũng không biết rõ về cô ấy lắm”.

“Nó là một cô bé rất dễ thương. Kỳ lạ là Marc lại chưa bao giờ nói với bác về cô ấy”. Louis cầm một miếng bánh bơ giòn và lơ đễnh bóp vụn trong chiếc khăn ăn của mình. “Jean-Del sẽ lo cho nó”.

Moriah không dành cho Jean-Del một ý nghĩ nào kể từ lúc Laure gọi cho cô từ đồn cảnh sát. Khi cô trung úy cho biết Jean-Del sẽ chịu trách nhiệm điều tra vụ này, Moriah vẫn chưa nhập tâm được ý đó bởi đang sốc về cái chết của Marc. Sự hoài nghi, nỗi khổ sở trong lòng đưa cô đến với cảm giác bẽ

bàng và giận dữ. Jean-Del hẳn đang tra vấn Sable Duchesne khi cô đến gặp anh để cùng đi ăn trưa. Terri Vincent chắc chắn tuy đã biết nhưng chẳng thò ra với cô một lời nào về chuyện đó.

Khi còn hò hẹn với Sable ở trường đại học, Jean-Del chẳng bao giờ để mắt đến Moriah. Anh chàng đã say cuồng trong mối tình cùng cô gái Cajun, và ai ai cũng biết điều đó. Đặc biệt là Moriah.

Mọi ý nghĩ của cô lúc ấy đều dành cho bà Laure tội nghiệp, cho đến khi cô nhìn thấy Jean-Del và Sable từ cầu thang máy đi ra. Cô đã trông thấy ánh mắt của Jean-Del khi nhìn cô gái ấy.

Đó cũng là lý do chính khiến Moriah đã không suy nghĩ về Jean-Del. Jean-Del chưa một lần nhìn cô với ánh mắt như vậy.

Elizabet Gamble lặng lẽ đi vào bếp. “Tôi đã đưa Laure vào nằm trong phòng nghỉ. Hy vọng bà ấy có thể ngủ được vài giờ”. Bà bắt đầu dọn dẹp thức ăn trên bàn. “Moriah, cháu ở lại đây đêm nay với bà ấy được không? Sáng sớm mai bác sẽ đến đây ngay”.

Moriah gật đầu khi đứng lên và đến cạnh bàn để giúp bà. “Cảm ơn vì bác đã tới”.

“Bác rất mừng là cháu đã gọi điện đến”. Elizabet hôn nhẹ lên trán cô trước khi quay sang ông chồng. “Ông có thể đi lấy và đưa xe lại gần đây không, Louis? Moriah và tôi sẽ dọn dẹp ở đây một chút”.

Ông chồng bà ôm chào Moriah thật trù mến và đi ra khỏi bếp.

Nụ cười của bà Elizabet vụt tắt ngay khi ông chồng bà đã rời khỏi tầm nghe. “Cháu có nghe về cô gái người ta tìm thấy cùng với Marc không?”

“Isabel Duchesne”. Moriah chụp nhanh phần đỉnh của một chồng đồ hộp. “Cháu đã thấy cô ta ở đồn cảnh sát”.

“Tại sao Marc lại dây dưa với con bé đó nhỉ?”

Moriah thực tình không yêu thương gì Sable, nhưng mẹ của Jean-Del thì căm ghét cô ta. Những gì mà đám bạn anh ta làm mười năm trước suy cho cùng chỉ có lợi cho Elizabet. Ôi, tất nhiên bà đã không ra mặt bảo bọn họ hành hạ cô ta như vậy, nhưng đã hả hê biết chừng nào khi thấy mối tình giữa Sable và Jean-Del tan vỡ. Moriah và đám bạn cô đã hiểu ra mọi chuyện từ vụ ấy.

“Cháu không biết”. Cô cầm một nắm bánh qui nhét vào chiếc túi nhựa, và phần lớn bánh bị vỡ khi cô làm chuyện đó. “Người ta đồn cô ta dan díu với ông ấy”.

“Có chuyện gì mà người ta không nói, nhưng bác biết Marc”. Elizabet đập mạnh một cuộn giấy lên mặt quầy. “Ông ấy chưa bao giờ phản bội vợ”.

Moriah thở dài. “Bác tin chắc vào điều ấy chứ?”

“Bác tin chắc, như tin vào cháu vậy, cưng à”. Người đàn bà lớn tuổi đặt tay quanh vai cô. “Giờ thì tùy thuộc vào chúng ta và bạn bè của Laure để bảo đảm mọi người biết rằng đó là sự thực. Chúng ta có thể làm được điều đó, đúng không?”

“Đúng”. *Nhưng đó đâu phải là tất cả sự thực.*

Jean-Del vẫn đứng bất động trong khi Sable rời khỏi bến tàu đi về phía anh. Gantry và người của ông ta không có hành động gì để đuổi theo nhưng anh vẫn thận trọng, đặc biệt với những con dao mà họ có. Anh cũng không ưa cả cái cách mà tay Cajun to lớn - và cả đám bọn họ - nhìn Sable. Gantry hẳn là kẻ rắc rối nhất.

Khi Sable vừa đến trong tầm tay, Jean-Del kéo mạnh nàng sát vào mình. Một tay giữ quanh eo nàng, anh kéo nhanh nàng vào chỗ tối, khuất mọi tầm nhìn.

“Jean-Del, tôi...”

“Im đi”.

Tuy có vài tiếng càu nhàu giận dữ, cánh ngư dân cũng tản ra và quay về với công việc của mình. Gantry vẫn đứng chỗ bến tàu dõi mắt nhìn theo hướng họ đi.

Sable đẩy vào cánh tay Jean-Del, gắng tách mình ra. “Tôi không...”

“Tôi bảo im ngay mà”. Anh dẫn nàng vòng qua các bụi rậm đi ra một con đường lầy lội, một tay vẫn giữ chặt sau gáy nàng.

Nàng không cưỡng lại tuy bước đi vội vã của anh và mặt đường nhấp nhô khiến nàng bị vấp đôi lần. Khi đã tin chắc không còn ai đuổi theo, anh nhét khẩu súng vào bao súng máng trên vai song vẫn để hờ nấp phòng khi lại cần đến. Chiếc xe của người đàn ông nọ vẫn ở tại nơi nàng để lại, chìa khóa vẫn nằm trong ổ khởi động. Anh đẩy nàng vượt qua nó để đi đến chiếc xe của mình.

Sable dừng lại bên cửa phía người lái. Nàng nhìn chăm xuống đất, đôi vai như trĩu xuống. “Xin lỗi”.

“Ông ta có đánh cô không?” Anh hỏi, vừa nhìn khắp người nàng. Dưới ánh sáng từ phía bến tàu anh vẫn chưa nhìn thấy vết thương nào ở nàng, nhưng nơi ấy tối mù và anh muốn biết chắc.

Nàng lắc đầu.

“Tốt lắm”.

Anh đẩy mạnh nàng sát vào thành xe, ép một chân vào giữa hai đùi nàng, ghim nàng vào đó bằng trọng lượng của mình. Tay nàng kẹt giữa thân thể hai người, một tỳ lên ngực anh, tay kia áp giữa hông anh và bụng mình. Cũng chẳng sao - nàng chẳng còn cần đến tay mình trong những phút giây tiếp đó. Anh nắm tóc đẩy đầu nàng ra sau, nhanh đến nỗi nàng chỉ còn biết thở dồn.

Thế cùng tốt - anh những muốn nàng hé miệng đợi chờ anh. Anh nghĩ những nụ hôn hẳn sẽ tốt hơn là siết cổ nàng, và đúng vậy. Tốt hơn nhiều. Đôi môi nàng vẫn chín mọng và mềm mại như anh còn nhớ, và không tỏ ra một sự kháng cự nào.

Jean-Del không thể chịu đựng thêm, dẫu một giây nào nữa. Sau cả mười năm không biết những gì đã xảy đến với nàng, cùng mọi chuyện mà hôm nay nàng đã đẩy anh vào, rồi cánh Gantry trùm lên người nàng nữa.

Biết bao là chuyện.

Miệng anh cảm nhận đôi môi ngọt và lạnh của nàng mím chặt.

Jean-Del cảm thấy các ngón tay nàng quặp vào áo anh trong khi anh giữ tay trên đỉnh đầu nàng để hướng mặt nàng đối diện với mặt mình. Sự thất vọng, cơn giận dữ và nỗi lo sợ khiến anh trở nên thô bạo, và anh cảm nhận vị máu của nàng trên lưỡi mình trong khi nàng vẫn không có động tác gì cưỡng lại. Nàng lặng lẽ chấp nhận mọi hành động của anh, và sự cam thuận lặng câm ấy thổi bùng nỗi khát khao trong anh lên đến tột đỉnh điên dại.

Rồi nàng rên lên dưới đôi môi anh và gần như đẩy anh vượt qua giới hạn ấy.

Jean-Del biết chỉ cần ba giây anh có thể cưỡi lên nàng trên băng ghế xe. Và anh có thể vùi phần cơ thể nóng cứng của mình vào nàng, điên cuồng đưa vào nàng nguồn nhiệt êm ả của mình cho đến khi nàng quần xiết quanh anh, rên rỉ tên anh. Rồi anh những muốn lật nàng xuống và làm lại, từ phía sau. Hẳn nàng sẽ không kháng cự. Nàng cũng đã gần như hoàn toàn tan chảy, bên anh.

Anh lặn tay xuống và xòe bàn tay mơn trớn đầy thỏa mãn bầu ngực nặng của nàng. Anh những muốn xóa tan đi mọi dấu vết đụng chạm của Gantry, từng phân một. Cái cách mà nàng uốn cong người run rẩy dưới thân anh khi được vuốt ve khiến anh càng áp chặt hơn đôi môi mình lên khuôn miệng ấy. *Nàng cũng khát khao điều đó, giống như mình.*

Rồi nàng chột kêu lên - một âm thanh mới chẳng liên quan gì với nỗi khát khao, với dục tình hay với bất cứ thứ gì được gọi là sự sợ hãi. Nó nhói lên và găm rít trong đầu anh khiến anh dứt vội khỏi môi nàng.

“Jean-Del”. Nàng ngược nhìn anh bằng đôi mắt mở to với hàng mi cong ướn. Bàn tay nàng lần tới và đặt lên tay anh, và anh bắt đầu cảm nhận được nhịp đập điên cuồng nơi trái tim nàng.

“Đừng, tôi không muốn”. Ôi, nhưng anh muốn. Anh những muốn tràn ngập trong nàng, tràn ngập trên người nàng. Anh tấn người ép nàng vào xe, gắng tìm cách chế ngự.

Có tiếng Caine Gantry chửi rủa gì đó bằng tiếng Pháp văng lại từ phía bên tàu.

Anh cũng chẳng tử tế gì hơn thằng chó đẻ người Cajun ấy khi không còn làm chủ được mình như vậy. Vừa tự rửa mình, Jean-Del vừa đẩy Sable sang bên và giật mạnh cửa xe. “Vào đi”.

Nàng ngồi vào chỗ ghế khách trong khi anh ngồi vào sau tay lái và khởi động máy. Anh cảm thấy sự né tránh của nàng trong dáng vẻ khoanh tay ôm ngực co người nép vào cửa xe, cách thật xa mình. Anh cảm nhận được cả sự run rẩy của nàng nữa. Rồi nàng làm một việc khiến anh những muốn kéo nàng vào lòng và ôm chặt thêm lần nữa.

Nàng chìa hai cổ tay ra.

Anh kéo cần số chuyển sang số lùi. “Tôi đâu có định bắt cô”.

Nàng từ từ buông tay xuống vạt áo. “Nhưng tôi đang chạy trốn. Tôi đã ăn cắp một chiếc xe”. Có vẻ như nàng đang thuyết phục anh rằng mình không phải là người đáng tin cậy.

“Cô tưởng chiếc xe bị đánh cắp có thể đưa cô thoát khỏi vụ này sao?” Anh lui xe cho đến một chỗ đủ rộng rồi xoay vòng chữ U hướng về phía đường

lớn. Anh lặng yên cho đến khi tâm trạng nóng nảy dịu dần xuống rồi đưa mắt nhìn nàng. “Tôi muốn biết chuyện giữa cô và Marc”.

“Anh cũng chẳng tin đâu”.

“Thì cứ thử xem”.

“Thôi được”. Nàng đưa mắt xa vắng nhìn màn đêm bên ngoài. “Mẹ tôi đã chết bốn tháng trước đây, bị ung thư xương”.

Đây là một trong những điều anh ít chờ đợi nhất trong những lời nàng nói. Khi cùng học ở trường nàng ít khi nhắc đến cha mẹ mình nhưng anh có cảm giác họ luôn gần gũi. Nàng chẳng bao giờ cho anh biết gần gũi đến mức nào, song nàng luôn tỏ ra kín đáo. “Tôi rất tiếc”.

“Tôi từng làm cho Dịch vụ Gia đình ở Shreveport nhưng đã thôi việc về nhà để chăm sóc cho bà ấy”. Nàng dịch khỏi cửa xe, ngồi ngay ngắn lại và tóc nàng vương nhẹ trên mặt anh. “Cách đây vài tuần Marc đã gọi điện đến khi biết tin mẹ tôi qua đời. Đầu tiên chúng tôi chỉ chuyện trò qua điện thoại, nhưng rồi bố Remy thuyết phục tôi đi gặp ông ấy. Tôi rất ngại, vì ông ta đang tranh cử ghế thống đốc nhưng ông ấy chẳng lo lắng gì về chuyện đó”. Giọng nàng trở nên trù mến. “Ông ấy rất dễ thương, lịch sự và quan tâm đến tôi. Chúng tôi trở nên tâm đầu ý hợp ngay”.

Những hình ảnh tưởng tượng về Marc cùng với Sable hiện lên trong óc anh. Marc, với bàn tay trên người Sable. Vuốt ve nàng. Hôn nàng. Còn hơn cả khi nhìn thấy Gantry làm những điều tương tự. Anh siết chặt vào tay lái cho đến khi có tiếng lắc rắc vang lên từ lớp vỏ nhựa cứng. “Vậy là cô hẹn hò với ông ấy”.

“Không hẳn thế. Hôm nay chỉ là lần thứ hai chúng tôi gặp nhau”. Nàng nhìn xuống tay mình. “Nghĩa là lẽ ra đã gặp, hôm nay”.

Jean-Del những muốn đấm tung cánh cửa chắn gió. “Hay đây là một cuộc tình sét đánh từ cái nhìn đầu tiên?”

“Đúng thế, giữa mẹ tôi và ông ấy”. Nàng vén tóc trên mặt và nhìn sang anh. “Marc LeClare không phải là tình nhân của tôi. Ông ấy là cha đẻ của tôi”.

Bằng cách nào đó Isabel đã thoát khỏi tay Billy tại bệnh viện, nhưng gã biết nàng sẽ chạy đi đâu. Ông già vẫn sống chỗ chiếc lều nơi mẹ cô ta bán mỗi câu cá - xuôi trên đường gần cơ sở của Gantry.

Điều đó vô cùng thuận lợi.

Billy hình dung mình sẽ giải quyết sòng phẳng với Caine trước, sau đó tính đến cô gái. Gã càng thấy may mắn hơn khi luồn qua các bụi cây nhìn ra phía bên tàu và thấy Isabel đứng đó đang ngang nhiên gây sự với sếp mình trước một cả đám thợ.

“Mày đây rồi”. Gã đổi vị trí, hơi bước về phía trước và nép sau một bụi cây rậm để ẩn mình tốt hơn. “Mày đang tìm tao sao, đồ thổ con? Tao đã đến đây”.

Gã lắng nghe nàng nói, và đầu óc trở nên lùng bùng khi nghe nàng nhắc đến tên mình. Những điều được nói ra chứng tỏ Isabel đã nhìn thấy mặt gã, và cô ta biết gã là người đã phóng hỏa.

Vì chuyện đó, con chó đẻ này phải chết là cái chắc. Nhưng mặt khác Caine lại làm cho gã ngạc nhiên. Ông ấy lẽ ra có thể kể lại cho cô nàng nghe mọi chuyện, song tất cả những gì mà ông ta nói chỉ là chuyện đã đuổi việc Billy. Có thể gã đã nhầm về ông ta. Có thể sếp gã cuối cùng cũng đã hiểu rằng ở đây điều gì là quan trọng nhất - sự trung thành với những người đồng cảnh như mình còn cao hơn mọi thứ.

“Đến lúc rồi đây”. Billy nhắm súng vào cô gái, nhưng Caine đã đi chuyển vào vị trí giữa gã và Isabel. “Hãy nhích cái thân đồ sộ sang bên đi nào”.

Lần đầu tiên từ sáng sớm hôm nay gã cảm thấy dễ chịu. Khi mọi việc xong xuôi chắc gã có thể thu xếp ổn thỏa với Caine. Họ sẽ cùng ngồi lại và xóa

tan đi mọi mối bất đồng. Những gì mà Billy làm suy cho cùng cũng là điều mà Caine muốn gã làm. Lần này thực hiện hơi luộm thuộm, nhưng mọi sự sẽ thay đổi. Giờ gã đã có rất nhiều tiền. Mẹ kiếp, thậm chí gã có thể hùn một ít tiền vào chuyện làm ăn cùng với Gantry.

“Công ty Gantry và Tibbideau”, Gã thì thầm, vừa thử hình dung. “Không, Tibbideau và Gantry nghe thuận hơn”

Billy quá thoải mái nên đã không nhận ra tay cầm cho đến khi anh ta chĩa súng vào đầu Caine. Cảm giác phờn phơ của gã vụt biến mất, và gã nâng súng tính làm một phát thật gọn vào tay cầm. Thằng chó đẻ lấu cá nấp quá kỹ trong các bụi cây khiến gã không hề nhận thấy. Trong một thoáng lơ mơ Billy đưa mắt tìm lại Isabel nhưng cô ta đã biến mất vào bóng đêm cùng tay cầm. Một thoáng sau gã nghe có tiếng động cơ xe vang lên gần đó.

Điều may mắn là chỉ có một con đường để rời xa nơi ấy.

“Chúng tôi sẽ làm tất cả để sớm tìm lại xe cho ông”. Terri Vincent nói với ông già giận dữ sau khi kết thúc cuộc thẩm vấn. Từ lối mô tả tuyệt vời của ông ta có thể thấy rằng nhân chứng vừa biến mất chính là kẻ đã lấy trộm chiếc xe của ông. “Giờ ông hãy nghỉ ngơi đi và lo cho cái tay của mình một chút”.

“Tôi sẽ về nhà bắn chết con chó đã cắn mình”. Ông ta khẳng định. “Còn cô phải bắt lấy con bé lấy trộm xe tôi khóa cổ nó ngay vào nhà đá, rõ chưa? Rồi rút chìa đi!” Ông ta chẳng hiểu gì về mức nhiệt tâm hạn hẹp mà cô sẽ dành ra để làm chuyện đó. “Vâng, thưa ông”.

Sau khi nói chuyện với viên bác sĩ đã chữa cho Sable Duchesne và cô y tá gần như hoảng loạn khi phát hiện xác của nhân viên X-quang, cô rời bệnh viện Mercy và lái xe về Phòng điều tra trọng án nằm trên đại lộ Tulane. Tuy tòa nhà đóng cửa vào buổi chiều tối nhưng nhân viên bảo vệ đã cho cô vào qua cổng chính và chỉ dẫn cho cô ra phía sau để đến nhà xác.

Terri rất ghét nhà xác. Do vẫn hít thở qua mũi nên cô không thể tránh được cái mùi khó chịu của xác chết cũng như các hóa chất dùng bảo quản chúng. Tuy nhiên cô không dị ứng với vị chủ nhân đang điều hành nơi ấy. “Xin chào, bác sĩ”.

Grayson Huitt rời mắt khỏi một vết rạch dài ông ta vừa xẻ dọc giữa phần thân trên của của một xác phụ nữ trung niên và ngược nhìn lên. Nụ cười rộng miệng hiện ra trên khuôn mặt đẹp trai của ông ta sau tấm nhựa trong che mặt. “Chào thám tử Vincent”. Ông luôn thốt ra câu chào ấy theo cung cách như cô là một siêu người mẫu cỡ Pamela Anderson vậy. “Lâu lắm rồi chẳng thấy tấm hơi. Điều gì đã đưa cô đến khu phố quanh hieu này thế?”

“Tối nay thì chẳng có gì cả. Gray, chỉ vài câu hỏi thôi”. Cô hất đầu về phía chiếc bàn mổ. “Ông có thể cho tôi vài phút được không?”

Grayson đẩy cao tấm nhựa trong che mặt để lộ ra một khuôn mặt dễ coi kiểu truyền thống với món tóc vàng như nắng cháy bao quanh. Nụ cười của ông càng rộng hơn. “Ý cô là cuối cùng thì cô cũng mời tôi đi ăn tối và sau đó là một đêm vui vẻ thoải mái miễn phí cùng cô?”

“Vào một buổi tối bận rộn cho công việc thì không thưa bác sĩ. Hãy chộp tôi vào một dịp nghỉ cuối tuần nhé”. Mùi formalin khiến cô bật ho. “Có thể về phòng ông được chứ?”

“Đám cảnh sát các người trông thế mà yếu đuối” Ông quay đầu lại gọi to. “Lawrence?” Một nhân viên kỹ thuật thấp béo râu ria thò đầu qua cửa nhìn họ. “Hãy làm tiếp với bà Maynard dùm tôi nhé”.

Grayson cởi bỏ áo choàng, găng tay, rửa tay nhanh tại chiếc bồn cạnh bàn rồi chỉ tay đưa nàng đến văn phòng mình. “Cô dùng chút cà phê chứ?” Ông ta bận một chiếc áo thun nhạc hội với chiếc quần jeans màu xanh đều ôm rất sát và hợp với thân hình thể thao hoàn hảo của mình. “Tôi vừa mới pha một ít khi này, hiệu Yama Mama Java, nhập khẩu từ đâu đó rất nóng bỏng và gợi cảm đấy”.

“Tôi vừa mới uống xong, cảm ơn”. Cô áp một tay lên bụng như để nhấn mạnh.

Ông ta ngồi vào bàn, đẩy sang bên một chồng hồ sơ báo cáo và một bình ngâm chứa một quả cầu mắt đang lượn lơ bên trong. “Vậy là chưa có dịp vui vầy với cô trên bàn làm việc của tôi - nhân tiện, lời mời ấy vẫn để ngỏ vô thời hạn nhé - vậy tôi còn có thể làm được gì cho cô tối nay đây?”

Cô gắng không nhìn vào quả cầu mắt nọ. “Gray, bao giờ ông mổ khám nghiệm tử thi cho Marc LeClare xong?”

“Tôi đã làm xong chuyện đó khi vừa đến đây. Lệnh từ trên. Tôi đang định gọi lại để báo cáo”. Khi cô buông mình xuống chiếc ghế đôi diện bàn ông ta, Gray lục tìm trong đồng giấy tờ kéo ra một tập hồ sơ. “Marcus Aurelius LeClare, bốn mươi bảy tuổi, bà vợ đã nhận diện nhờ một vết chàm bên hông. Thật đáng tiếc, tôi đã tính bầu cho ông ta đấy”. Ông ngược nhìn lên. “Cô cần biết gì?”

“Mọi chuyện”.

“Thôi được, xem nào. Cơ thể có nhiều mảnh vụn, vết tro gỗ, các mảnh kính găm vào người - có vẻ như ngay từ hiện trường. Nhiều chỗ cháy thành than hoàn toàn, mô cơ bị hủy rộng trên đầu, thân và tứ chi.”

“Nghĩa là ông ta bị thiêu chết?”

“Ồ, không. Việc kiểm tra phát hiện có vết nứt vỡ tại xương chẩm - vùng bị thương bao trùm khắp phần sau gáy. Tụ huyết, vỡ xương chẩm, tổn thương mô não”.

Mớ thuật ngữ y khoa khiến cô bối rối. “Nếu dịch ra thì nghĩa là sao?”

“Có ai đó đập nhiều lần vào gáy cho đến khi ông ta phọt óc chết. Cô tự xem đi”. Ông chìa cho cô tấm ảnh pháp y chụp phần gáy của Marc LeClare cho thấy rõ xương sọ vỡ để lộ phần não trắng.

“Lạy Chúa Jesus”.

“Cả Mary và thánh Joseph nữa”. Ông đồng ý. “Độ sâu của vết thương cho thấy nguyên nhân thương tích là nhiều cú đánh dưới một góc chín mươi độ từ phía sau nạn nhân. Dựa theo các vết nứt trên trán có thể nói kẻ sát nhân đã đánh khi ông ta đang đứng, sau đó còn đánh tiếp rất nhiều khi ông ta đã ngã xuống sàn. Tôi đã kiểm tra phổi nạn nhân, hoàn toàn không có dấu hiệu sặc khói”. Ông xếp lại các bức ảnh. “Nguyên nhân chính thức của cái chết là tổn thương cơ học do bị đánh, không phải do bị đốt cháy”.

Terri day lên đôi mắt mệt mỏi của mình. “Có ai đó đã đập vào đầu ông ấy, rồi phóng hỏa đốt nhà”.

“Có lẽ thế. Thời điểm chết sáng mai tôi mới có thể cho cô biết được”. Ông nhìn mặt. “Có điều đây là một vụ giết người, không còn nghi ngờ gì nữa”.

Cô thử đợi xem ông ta còn có thể cho biết gì hơn, nhưng rồi cũng chủ động hỏi, “Ông có nhận thấy điều gì khác lạ không?”

Ông suy ngẫm ý đó. “Cô nói thế thì tôi cũng thấy có chuyện này”. Ông lật nhanh các hồ sơ, dừng lại đọc một thoáng. “Phải rồi, tôi đã nhận ra cả tá vụn gỗ từ óc ông ấy và gửi sang Viện khoa học hình sự để phân tích. Đừng trích dẫn lời tôi, nhưng chúng có vẻ như là gỗ thông thì phải”.

“Có thể chúng dính vào đấy từ sàn nhà không?”

Gray lắc đầu. “Quá sâu và không đúng vào phía đầu bên ấy. Ông ấy bị ngã đập mặt xuống trước”.

“Vậy là chúng phát xuất từ vũ khí của kẻ giết người - có thể là bất kỳ thứ gì, từ chiếc gậy đánh bóng chày đến cái chân bàn”. Cô ngẫm nghĩ. “Theo ông nó to cỡ nào?”

“Xét theo vết thương thì bằng cỡ cái gậy bóng chày, chiều rộng có thể nhỏ hơn một chút”. Grayson đóng tập hồ sơ lại. “Đám cháy kéo dài bao lâu?”

“Tôi không biết, có thể khoảng ba mươi đến bốn mươi phút. Người ta đã đập được, nhưng căn nhà đã cháy rụi”. Cô chợt nhận thấy vẻ thay đổi trên nét

mặt ông ta. “Sao?”

Ông gõ nhẹ ngón tay lên miệng. “Dầu là gì thì vật đã được dùng để đập ông ta đến chết phải khá nặng và khá chắc. Nếu kẻ giết người bỏ nó lại hiện trường thì chắc nó cháy cũng chậm hơn cái xác. Vật chứng có thể vẫn còn ở đó”.

Terri những muốn về nhà đi ngủ và nghỉ luôn vài tuần, nhưng rồi khi chuẩn bị đi cô tự nhủ phải cố ghé thêm một nơi nữa. “Cảm ơn, Gray. Tôi nợ ông đấy”.

“Tôi đâu cần những lời nguyện cầu chay tịnh ấy, hay cô xách một va li toàn đồ tắm ít vải đi Cancun cùng tôi một chuyến còn hơn”. Ông vòng quanh bàn và búng nhẹ lên đầu mũi Terri.

CHƯƠNG 5

“**M**arc LeClare là cha cô ư?” vẻ hoài nghi trong giọng Jean-Del buốt nhói như một cái tát.

“Tôi đã nói anh sẽ không tin mà”. Sable áp hai bàn tay lạnh giá của mình dưới cánh tay và nhìn chăm vào những vết máu khô trên chiếc quần nàng lấy trộm.

Caine Gantry tuy đã làm nàng hoảng sợ nhưng chắc cũng không bằng Jean-Del khi anh ta chột hiện ra chẳng biết từ đâu. Nàng đã cố hết sức cưỡng lại khi bị anh ép sát vào xe để hôn. Nếu có thể gọi đó là hôn. Nàng chạm khẽ đầu ngón tay vào môi dưới vẫn còn đau do vết răng anh. Sự thô bạo ấy khiến nàng sửng sốt - chàng Jean-Delano nàng từng yêu ngày nào chẳng bao giờ động đến nàng đâu chỉ một ngón tay, đầu trong cơn giận dữ - nhưng đồng thời cũng khơi dậy ở nàng một điều gì đó. Một phản ứng lạ lùng đầy nữ tính khiến nàng không thể cưỡng lại hai bàn tay và cả đôi môi anh. Nó khiến nàng chấp thuận, tạo ra một nỗi khát khao mãnh liệt muốn làm điều gì đó hơn là chỉ oằn oại trước cơn giận dữ của anh. Nàng những muốn thả mình trong niềm đam mê ấy.

Có thể mình sẽ an toàn hơn khi ở lại chỗ Caine.

Jean-Del chạy chậm lại rồi cho xe vào bên đường và tắt máy. Anh ngồi lặng im, không nói không rằng trong vài phút.

Cuối cùng khi lên tiếng trở lại giọng anh nghe vẫn lạnh lùng nghiêm khắc. “Tôi biết về Marc gần suốt cả đời mình nhưng chưa bao giờ nghe ông ấy nhắc tên cô. Không một lần. Ngay cả hồi chúng ta còn hò hẹn với nhau kia, lạ Chúa”.

“Trước đó ông ấy cũng chưa biết về tôi. Mẹ tôi chưa bao giờ cho ông ấy biết việc bà có mang tôi. Bà ấy cũng chẳng bao giờ cho biết ông ấy là cha

tôi”. Nỗi xót thương chợt tràn ngập trong lòng khi nàng hiểu rằng chẳng bao giờ còn gặp được cha mình nữa - chỉ còn lại ký ức về cuộc gặp gỡ vụng về lần đầu tiên để nàng còn có thể nhớ về ông.

“Mẹ cô là một cô gái Cajun”. Đây không phải là một câu hỏi.

Nàng hiểu dòng suy nghĩ của anh - Marc LeClare thuộc một trong những dòng họ Creole lâu đời và giàu có nhất New Orleans - nên ông ta và mẹ nàng không thể quen nhau qua đám bạn bè chung của họ. “Hắn họ đã gặp nhau khi Marc bị lạc trong đầm lầy. Mẹ tôi tìm thấy ông ta và đưa về nhà. Cha của bà, tức ông ngoại tôi, đã đưa ông ấy về lại thành phố”.

Anh quay sang nàng. “Chỉ có vậy mà họ yêu nhau”.

“Marc đã yêu, hay ít ra ông ta đã nói vậy khi gặp tôi. Tôi nghĩ chắc mẹ tôi phải mất một thời gian lâu hơn mới bị thuyết phục, lúc đó bà ấy còn quá trẻ”. Nàng rùng mình. “Ông ấy đã quay lại thăm bà vào ngày hôm sau, và vẫn đến thăm sau đó. Ông ấy bảo đấy là mùa hè hạnh phúc nhất trong cuộc đời mình”.

“Marc LeClare và một cô gái Cajun”. Anh lắc đầu, vẫn đầy vẻ hoài nghi.

“Có gì khó tin lắm đâu cơ chứ, Jean-Del? Mẹ tôi vốn rất dịu dàng, xinh đẹp”. Nỗi đả độn cay khiến nàng châm tiếp. “Hơn nữa anh cũng từng chọn một nơi nghèo nàn khốn khổ như vậy kia mà, không nhớ sao? Chuyện đó vẫn xảy ra”.

Mắt anh nhíu lại. “Nhưng tôi đã không bao giờ xấu hổ về cô. Tôi luôn tự hào về cô, luôn khoe với mọi người về cô”.

Nàng chưa từng nghe điều đó. Rồi nàng nhún vai. “Nhưng có nghĩa gì nữa đâu, cả hai người giờ đều đã chết và không ai còn có thể biết gì về chuyện ấy”.

Anh định nói gì đó song chợt ngưng lại, rồi hỏi. “Tại sao mẹ cô không nói gì với cô về Marc hết?”

“Tôi không biết”.

“Sao bà ấy không nói gì với Marc về cô?”

“Chắc bà ấy sợ. Cha tôi nói cuối hè năm ấy có mấy người ăn bận sang trọng đến chỗ quán bán mỗi câu gặp mẹ tôi. Ông ấy nghĩ có lẽ đó là cha mẹ Marc. Ông ấy không biết họ đã nói gì với bà nhưng bà đã cắt đứt với Marc ngay sau đó. Lúc này hẳn bà đã biết việc có mang tôi”. Nàng miết tay thành vòng tròn quanh một vết máu khô. “Ông bà ngoại gọi bà đến chỗ một người bà con ở Mobile, và tôi đã sinh ra ở đó. Bà ấy chỉ trở lại Atchafalaya khi tôi được vài tháng tuổi”.

Anh lặng im suy ngẫm một thoáng rồi hỏi. “Tên của Marc có trong giấy khai sinh của cô không?”

Nàng gật đầu. “Bà ấy giấu mọi người, nhưng tôi nghĩ bà ấy muốn tôi biết. Thế nào nhỉ, cha tôi nói bà cũng chưa từng nói với ông chuyện đó. Ông chỉ tìm thấy giấy khai sinh của tôi sau khi bà ấy mất. Mẹ tôi vẫn giữ nó cùng mấy bức thư của Marc mà bà ấy cứu được khỏi đám cháy ngày xưa”.

“Đám cháy? Đám cháy nào kia?”

“Vài tuần sau khi mẹ tôi quay về Atchafalaya có ai đó đã phóng hỏa đốt gian hàng bán mỗi câu. Remy - cha tôi - đã đưa được tôi và mẹ ra ngoài, nhưng ông bà ngoại tôi đều chết trong đám cháy. Remy bị bỏng rất nặng, ai cũng nghĩ khó qua khỏi, nhưng rồi ông ấy vẫn sống. Bud Gantry bị tống giam, rồi Remy và mẹ tôi cưới nhau và đi chuyển sâu hơn vào trong đầm lầy, nơi gia đình ông vẫn sống.

“Bud Gantry là ai?”

“Là cha của Caine Gantry, là kẻ đốt nhà đạo ấy”. Nàng đưa mắt nhìn lại con đường dẫn đến cơ sở của Gantry. “Bud luôn rêu rao đó là ý tưởng của chính ông ta, nhưng mọi người tin rằng có ai đó đã thuê ông ta làm chuyện ấy - ông ta rùng rình tiền một tuần trước đó, và khi cao hứng lại vênh vang

sẽ còn có nhiều hơn. Ông ta chết hai ngày sau khi vào ngục, trước khi có thể tìm ra ai là kẻ đã chi tiền cho ông ấy”.

Có tiếng lắc rắc và những âm thanh nghe như tiếng kim loại. Sable chưa kịp phản ứng gì thì Jean-Del đã chộp gáy nàng đẩy mạnh về phía trước. “Cúi xuống”.

Tiếng nổ thứ hai rất đanh vang lên. Kính chắn gió bị khoan thủng phía trên đầu, bắn tung tóe xuống nàng những mảnh vỡ sắc.

Tiếng súng?

“Ở yên đây”.

Jean-Del mở máy cho xe de ngược ra đường, vừa chửi thề khi kính cửa bên tay lái cũng vỡ tung. Sable nhìn anh nhấn chân hết ga và bám chặt tay vào ghế, gắng giữ mình thật chắc trong khi xe chao đảo điên cuồng.

“Jean-Del”.

Anh cầm súng nổ hai phát vào kẻ nào đó qua ô cửa vỡ. Tiếng nổ cùng với mùi thuốc đạn khiến nàng bưng tai úp mặt xuống ghế.

Có hai tiếng nổ khác vang lên phía dưới xe, tấm chắn phía trước xe chợt rơi xuống không một dấu hiệu báo trước.

“Giữ chắc nhé!” Jean-Del nhấn mạnh thẳng khiến chiếc xe trượt ngang sang phía vệ đường. Sable bị xóc dội đầu chạm trần khi xe trượt khỏi đường và điên cuồng băng qua đám bụi cây.

Trong một thoáng có cảm giác họ đang bay qua khoảng không, sau đó là một cú va chạm khủng khiếp. Sable thoáng thấy bàn tay anh chạm vào mình trước khi dòng nước đen lạnh bắn vọt vào qua lỗ thủng trên kính chắn gió ào vào trong xe.

“Bám vào tôi”. Anh xoay người dùng một tay ôm quanh nàng vừa dồn sức vào chân và tay kia đẩy mạnh để mở cửa. Nước cùng rong rêu ào vào chiếc

xe sắp chìm. Mùi tảo bốc lên thật đậm. Jean-Del kiểm tra lại mặt nàg rồi giữ nàg cho chặt hơn. “Bám chặt vai tôi và nín thở đi”.

Nàng bám chặt khi được anh lôi khỏi chiếc xe đang chìm trong nước. Bốn phía xung quanh làn nước đậm đặc lạnh giá như ép chặt tai nàng. Anh đạp cho hai người rời khỏi chiếc xe và kéo nàng vọt lên trên. Nàng cũng bơi cùng anh, gắng dùng chân quẫy để mau tránh xa cái xác xe đang chìm xuống. Mắt nàng bắt đầu hoa lên với cảm giác hai lá phổi sắp nổ tung vì thiếu ôxy cũng là lúc anh kịp đưa nàng vọt lên khỏi mặt nước.

Hơi đầu tiên hít vào khiến nàng bật ho nhưng Jean-Del nhanh tay bịt ngang miệng nàng và ghé sát bên tai. “Im, có người đến đây”. Nàng gật đầu và bơi cạnh anh về phía bờ kia của dòng sông đang trôi lơ lửng, nơi anh đẩy nàng lên một thảm cỏ thường dày sát ngay mép nước rồi tự mình cũng lết lên theo.

Có gì đó động đậy trong đám cây bụi trên bờ sông bên kia, và tiếng những bọt khí cuối cùng sủi lên từ chiếc xe đã chìm xuống đáy. Jean-Del lấy thân che nàng, ép nàng nằm sát xuống đám cỏ dày lẫn cùng những chiếc lá bách. Nàng nín thở và cảm thấy tim mình đập như trống khi nhận ra một bóng đen xuất hiện ngay mép nước ở bờ kia.

Sau một khoảng lặng im dài vô tận, bóng đen quay lại và lui về phía con đường.

Sable nhắm mắt thở một hơi dài cho cả bầu không khí vừa nén giữ trong lồng ngực trào ra. Tuy bị thâm tím, lạnh cóng và ướt sũng nhưng điều quan trọng là nàng vẫn sống. Họ vẫn sống.

“Sable”. Jean-Del nhồm dậy, nhẹ nhàng lật nàng nằm ngửa ra. “Cứng, em không bị sao chứ?”

Nàng nói không nổi - mồm miệng tê cứng - rồi chợt nhận ra hàm mình đang nghiến chặt. Nàng chống tay gắng nâng mình dậy nhưng vẫn thấy chao đảo. “Có lẽ vậy”.

“Tốt lắm”. Jean-Del giúp nàng ngồi lên và vẫn choàng một tay nâng giữ nàng, mắt vẫn không ngừng quan sát phía bờ sông bên kia. “Có vẻ như hẳn đi rồi. Anh phải đưa em khỏi đây đến chỗ nào đó thật an toàn”.

Điều anh nói hầu như không tác dụng. “Em tưởng anh đến bắt em vào tù. Vì tội ăn cắp xe”.

“Không. Chúng ta phải tìm ra kẻ nào đã giết Marc”, anh nói, vén chỗ tóc ượt khỏi mắt nàng, “Và kẻ nào đang cố giết em”.

Nàng nghĩ đến Caine Gantry, người mà nàng từng biết cả cuộc đời. Nàng chưa bao giờ nghĩ ông ta có thể là kẻ sát nhân - và nếu ông ta muốn nàng chết, tại sao hồi tối ông ta tỏ ra thô bạo đến thế để xua đuổi nàng đi? Điều đó thật khó hiểu. Nếu nàng cho Jean-Del biết đã nhìn thấy Billy Tibbideau ở bệnh viện anh ta hẳn sẽ bắt ngay Caine và Cơ sở sản xuất Gantry sẽ lập tức bị đóng cửa - đúng như điều nàng đã cảnh báo cho đám người của Caine. Nhiều gia đình sẽ lâm vào cảnh khốn cùng, chính những gia đình mà nàng đang gắng giúp đỡ. Nàng không thể để chuyện đó xảy ra.

Sable chưa bao giờ đồng ý với cái cách mà những người Cajun dùng để bảo vệ quyền lợi của chính mình. Nó cho phép quá nhiều người hành xử ngoài khuôn khổ pháp luật và né tránh nó. Trừ khi có được bằng chứng không thể chối cãi rằng Caine Gantry đứng đằng sau kẻ gây án, nàng không còn sự lựa chọn nào khác là vẫn làm như đã định.

Sau khi nghe Terri Vincent cho biết Jean-Del cùng với nữ nhân chứng duy nhất của vụ án LeClare đã biến mất, Cort đi ngay đến gặp đại úy Pellerin. Sếp Phòng trọng án từ chối chuyển giao vụ này sang cho tổ điều tra hỏa hoạn của Cort, lấy sự quan tâm sít sao của báo giới cùng vị thế xã hội quá cao của nạn nhân làm lý do chính để giữ quyền kiểm soát của mình.

“Một khi em trai ông đang là điều tra viên chính của vụ này, anh em ông chẳng có lý do gì để cùng làm việc với nhau cả”. Giọng Pellerin nghe có vẻ

bàng quan nhưng dường như ông ta đang nắm tay đặc thăng. “Hãy cho chúng tôi biết những gì mà người của các ông phát hiện được và nhớ thường xuyên giữ liên lạc với chúng tôi”.

Cort chẳng buồn tranh cãi mà rời đồn đi thẳng đến hiện trường vụ án mạng. Một chiếc xe cứu hỏa vẫn đậu bên lề đường cạnh căn nhà tan hoang, và có thể còn ở đó cho đến khi những dữ liệu rõ ràng nhất được báo cho người phụ trách điều tra hiện trường. Bởi thành phố đã áp dụng qui trình chuẩn trong tình trạng khẩn cấp và cắt điện toàn khu phố, người ta treo lên những ngọn đèn tạm được chiếu sáng nhờ các máy phát điện cơ động. Các băng chắn sọc vàng được giăng quanh toàn bộ hiện trường, khu cách ly đã được thiết lập để đảm bảo không gian làm việc cho các nhân viên điều tra.

Chiếc xe trắng không mang dấu hiệu thuộc tổ điều tra của Cort đang đậu ở ngay lối vào hiện trường, các cửa sau của xe vẫn mở. Khi đậu lại và đến bên chiếc xe nạn, Cort nhìn thấy hai nhân viên kỹ thuật của mình khiêng ra các túi tang vật chứa đầy những mảnh thủy tinh vỡ. Cả hai đều bận quần áo bảo hộ và mang găng tay đặc biệt dùng bảo vệ họ khỏi phỏng do những vật còn nóng tại hiện trường.

“Thưa sếp”. Một nhân viên của ông tên là Gil McCarthy đặt chiếc bao của mình vào một thùng lớn mở nắp đặt phía sau khoang xe tải và lột bỏ găng tay khi đến bên ông. “Warren nói tối nay ông sẽ về”.

Cort nhìn chăm lên các mảnh tường nám đen đổ vỡ. Không khí nặng mùi gỗ cháy âm ứốt, mùi chất dẻo nóng chảy và rền rền tiếng máy phát điện cơ động. “Hãy báo cáo nhanh cho tôi các thông tin cập nhật của vụ này”.

“Chúng tôi đã thực hiện việc kiểm tra dò soát và không phát hiện độc tố dạng khí hay các phương tiện phát sinh khác. Cấu trúc chung phần lớn đã bị hủy nhưng thanh tra xây dựng cho biết đã đánh dấu một số khu vực có nguy cơ sụp đổ ở bên trong. Kẻ thực hiện vụ này biết rõ việc hẩn làm”. Gil hất đầu về phía chiếc xe tải. “Chúng tôi đã phát hiện nhưng phần còn lại chắc chắn là của sáu quả bom xăng tự tạo”.

“Đều làm từ chai thủy tinh và giẻ?”

Gil gật đầu. “Cùng một kiểu như hai vụ kia”.

Người của Cort hàng tuần vẫn bắt gặp những phương tiện gây cháy thông dụng nhất, thường là từ những vật liệu rất ngẫu nhiên. Các nhiên liệu lỏng như xăng, dầu hỏa cùng với thuốc súng vốn rất dễ tìm chính là công cụ thuận tiện nhất để tạo nên những quả bom cháy. “Các anh tìm thấy xác chết ở đâu?”

“Trên tầng hai. Chúng tôi đã quay phim chụp ảnh mọi thứ trước khi để bên giám định pháp y chuyển đi. Một ca bị đập chết và đốt cháy tiêu biểu”. Gil chỉ tay về phía trạm đồ họa đã chiến dựng cạnh lối vào, nơi thực hiện sơ đồ tòa nhà và bản đồ chi tiết kẻ ô của hiện trường. Phía bên trong lối vào có nhiều ngọn cờ màu cam đánh dấu những nơi vật chứng được thu thập.

“Chúng tôi đã cấm việc ra vào hiện trường đối với các đối tượng không phận sự, nhưng cũng chẳng dễ dàng gì”. Gil trừng mắt nhìn về phía hai chiếc xe của các hãng tin đậu ngay sát ngoài đường biên cấm. “Có mấy thằng khốn vác camera trèo lên chướng ngại vật định chụp ảnh cái xác khi được mang ra. Đám phóng viên cũng xâu xé suốt”.

“Đưa tôi đi xem qua một lượt đi”.

Khi cùng Gil đi vào gian nhà Cort tập trung mừng tượng một cái nhìn tổng quan về hiện trường qua phần miêu tả của Gil để hình dung xem ngôi nhà đã bị đốt cháy như thế nào. Vật chứng không chỉ giới hạn ở các phương tiện để phóng hỏa - tro và các mảnh vỡ được thu thập để xét nghiệm - mà cả một số cấu trúc cố định hoặc di động cũng cần được chuyển đi để phân tích.

“Chúng tôi đã đề ra một giả thuyết sơ bộ. Có vẻ như ba chai đầu tiên đã được đốt lên ở tầng hai phía bên trong, sau đó ba chai khác được ném vào qua cửa sổ phía sau từ ngoài đường”. Gil đi vòng quanh một vũng nước dơ. “Bên điều tra đã tranh cãi rất nhiều và cũng chưa thấy có nhân chứng nào

khác ngoài cô Duchesne. Các tòa nhà xung quanh đều không có người ở, cũng chẳng có nhân viên giao hàng hoặc dịch vụ nào ngẫu nhiên có mặt ở đó ngay trước khi đám cháy xảy ra cả”.

Cort quỳ xuống xem xét một thanh xà nhà đổ đã cháy loang lỗ và gãy thành nhiều mảnh. Sức nóng bên trong ngôi nhà hẳn phải rất kinh khủng, và đám cháy có thể trông rất dữ dội trước khi bị khống chế. “Ta có quay video cảnh đám đông đứng xem không?” Kẻ đốt nhà thường ở lại xem quang cảnh tòa nhà bốc cháy, và qui trình chuẩn đòi hỏi phải ghi hình những kẻ đến xem.

Gil gật đầu. “Họ đã được ghi hình dưới mọi góc độ. Chuyên viên chụp ảnh cũng sẽ lo vụ đó tại đám tang”.

“Tốt. Tôi muốn đội xử lý tang vật vào cuộc ngay đêm nay. Hãy bảo đảm điền đầy đủ vào sổ theo dõi việc phát hiện, lưu giữ tang vật và hoàn thành bản kiểm kê tại phòng kiểm nghiệm trước khi phân tích. Bảo mọi người làm ngoài giờ và đặt vụ này vào diện ưu tiên một. Không được cho ai ra hoặc vào. Tôi muốn nhân viên trực phải đóng chốt tại đây cho đến khi tôi cho phép giải phóng hiện trường”.

“Vậy có ai cần đến một cảnh sát không?”

Cort đứng lên quay người lại và nhìn thấy Terri Vincent đứng cách đó vài bước. “Cô làm gì ở đây vậy?”

“Tôi nghĩ nên ghé qua xem bên các ông có tiến triển được gì không”. Cô đưa mắt nhìn sang Gil. “Người của anh có tìm thấy vật gì giống như chiếc gậy đánh bóng chày hoặc một cái chân bàn không?”

“Chưa đi xa đến thế, thưa cô”. Có ai đó gọi, và Gil xin lỗi để đi ra.

Cort nhìn cô gái tóc nâu cao gầy đang cẩn thận bước qua những thanh xà đến bên các khung nhôm làm giá đỡ đã nám đen màu khói. Ông vẫn nhớ như in những ý kiến thẳng thừng của cô ta lúc ở đồn cảnh sát, và nghi ngờ không biết cô ta đến đây để phối kiểm việc điều tra hay để nói chuyện với ông. “Cô đang tìm gì vậy?”

“Công cụ giết người. Thông tin chính thức: có ai đó đã đập vỡ đầu nạn nhân trước khi đốt cháy chỗ này. Rất có thể chúng còn để lại vật gì đó”. Cô bước quanh các giá đỡ rồi chột chỉ tay về phía cầu thang dẫn lên tầng hai. “Tôi có thể lên đó xem được chứ?”

“Tôi sẽ đi với cô”.

Ông theo cô lên cầu thang đến chỗ gian gác xếp dùng làm kho, nơi các vết cháy âm ỉ để lại một bầu không khí ngọt ngào mờ mịt. Nước cứu hỏa vẫn nhỏ giọt từ các mảnh trần còn chưa đổ xuống. “Có tin gì của Jean-Del chưa?”

“Chưa”.

Ông nhìn cô bước quanh đường biên trắng được dùng để đánh dấu nơi đã tìm thấy xác Marc LeClare. Cô đã thay cái áo khoác mặc khi bị ông dồn ở bãi đỗ xe của đồn cảnh sát, và chiếc áo choàng trắng cô đang mặc trông nhàu nhò xấu xí. Mái tóc sẫm của cô trông như ổ chuột. Về mặt mỗi khiến gò má cô như nhô cao hơn.

Cort chưa bao giờ tỏ ra thiện cảm với Terri Vincent, có thể vì cái tài năng bẩm sinh của cô có thể đi guốc trong bụng ông chỉ sau sáu mươi giây nói chuyện. Nhưng cô ta là một cảnh sát giỏi và có thể là người bạn thân nhất của em trai ông.

“Nếu đây là máu - cô quì xuống khom người gần như chạm mũi vào những vết đen lợn cợn khó thấy dưới một đám tro ướt - thì ông ta đã bị giết ở đây”.

“Giám định pháp y sẽ cho kết quả từ việc phân tích các vết này và những dấu văng tóe quanh đây”, ông quan sát đôi tay cô - vốn cũng dài và thanh nhã như người cô - nhưng cô không động tay vào bất cứ vật gì ở đó.

Cô đứng lên đưa mắt quét qua khu vực sát ngay ngoài đường vạch trắng rồi nghiêng đầu nhìn lên. “Hắn đến phía sau lưng ông ta, có lẽ từ chỗ kia”. Cô

chỉ tay vào đồng thùng gỗ thừa đã cháy sém song ít nhiều cũng còn xếp chồng lên nhau khá ngay ngắn.

Một nhân viên của Cort xuất hiện trên đầu cầu thang. “Gil nói có lẽ ông nên xem cái này, thưa sếp”. Anh ta đưa ra một túi tang vật lớn với phần còn lại của một chiếc cặp da ông bằng da bên trong. “Cái cặp rỗng không, có thể nhìn rõ mấy chữ lồng ở trên đó. Các chữ đầu là MAL, tên của Marc LeClare”.

Cort cầm lấy cái túi và xem xét chiếc cặp da. Mọi thứ đều đã được lấy đi ngoại trừ hai đồng xu kẹt ở ngăn túi bên. Ông đưa trả cho nhân viên kỹ thuật. “Chú ý xử lý thật kỹ cả trong lẫn ngoài để tìm dấu vân tay”.

“Vâng, thưa sếp”. Nhân viên kỹ thuật đi ra.

Terri chậm rãi bước đi quanh đường viền trắng. “Phải, kẻ sát nhân đã đánh mạnh vào đầu ông ấy, ông ta quy xuống, hẳn đánh thêm vài cú nữa. Rồi Isabel bước vào, hẳn đánh cô ấy hai lần, sau đó phóng hỏa đốt nhà và để cô ta lại cho cháy thiêu cùng với Marc”.

“Hẳn ta đã ra ngoài đến con phố phía sau để ném ba chai bom xăng còn lại vào qua cửa sổ”. Cort đến bên phía chân đường vạch trắng và cúi xuống. Ông nhìn lần lượt hai bên rồi đứng lên đi thẳng đến chỗ đồng gỗ ngổn ngang.

“Tại sao hẳn để cô ấy sống?” Terri nôi bước theo ông. “Hẳn đã giết Marc rồi, tại sao hẳn không đập chết luôn cô ấy?”

“Có thể hẳn nghĩ cô ta đã chết”.

Terri đến bên cửa sổ nhìn xuống đường rồi quay lại nhìn ông. “Hẳn đã đập vào đầu Marc đến phọt óc nhưng chỉ đánh Isabel vài cú khá nhẹ nhàng? Nghe không có lý lắm”.

“Có thể lúc ấy hẳn đang vội”.

“Chúng tôi tìm được vài thứ ở đây”. Gil bước lên cầu thang và đưa cho Cort một túi tang vật nhỏ hơn. “Phần còn lại của chiếc chìa khóa trên ổ khóa cửa vào phía trước. Có vẻ như nó bị bẻ gãy”.

Terri nhìn xuống cầu thang. “Khi người của anh đến đây cửa trước vẫn đang bị khóa phải không?”

Gil gật đầu. “Họ phải phá cửa để vào”.

“Vậy là hẳn đã nhốt cô ta lại, chẳng chó đẻ”. Cô thở hắt ra. “Như thế đây là một vụ cố sát đã hoàn thành và một vụ mưu sát không thành”.

Cort nhìn đồng hồ và bước đến bên. Ông rút khăn tay trong túi lót vào tay trước khi nắm và kéo ra một thanh gỗ thông dài khá nặng. Thanh gỗ chỉ bị cháy nhẹ, trên một đầu vẫn còn dấu những mảnh vụn và những vết đen dọc theo thớ gỗ.

Terri và Gil bước đến bên, mắt dán vào thanh gỗ. “Khốn kiếp”.

Cort nhìn mặt cô. “Đây là công cụ giết người mà cô vừa nói phải không?”

“Có thể. Sable có những vết thương do tự vệ - những vụn gỗ trong lòng bàn tay”. Cô day nhẹ môi dưới. “Gray Huitt còn phát hiện các vụn gỗ trong cả óc của Marc nữa”.

Gil cầm thanh gỗ bằng bàn tay đeo găng của mình, lật ngược lại để xem xét cạnh sắc của nó. “Có vẻ như một thứ công cụ gây án thật, nhưng là thứ lần đầu tiên tôi thấy”.

“Đây là cái gậy cạy hàu”. Cô gặp ánh mắt của Cort. “Nó quả thật rất vừa tay khi đi cạy hàu dưới biển”.

Không khí lạnh khiến Sable run rẩy khi đứng lên cùng với Jean-Del. Đôi chân như muốn sụm khi nàng găng đứng thẳng lên nhưng anh đã vòng tay giữ không để nàng khụy xuống. “Ta sẽ không quay ra đường cái”, anh nói,

vừa đưa mắt nhìn khắp xung quanh. “Kẻ nào đó có thể vẫn chờ chúng ta ở đây”.

“Nhưng ta cũng đâu có thể ở lại chỗ này”. Nàng gỡ một nùi rong bám sau cổ áo vứt đi. “Chưa kể rả rết chuột bọ, nhiệt độ đang xuống rất nhanh, có vẻ trời đang muốn mưa lại trước khi rạng sáng đây”.

Jean-Del kéo chiếc điện thoại đi động khỏi túi áo nhấc lên và nhìn nước nhỏ ra từ góc cái túi da bọc nó. “Điện thoại hư rồi”.

Nàng đưa mắt nhìn quanh để định hướng và trông thấy con đường mòn từ bến tàu của Gantry dẫn ra phía rừng bách. “Em biết một chỗ gần đây ta có thể ở nhờ qua đêm được”.

“Ở đâu?”

“Em họ của bà em sống cách đây chừng phần tư dặm”. Nàng leo lên một gò đất và quay người lại khi không thấy anh đi theo. “Họ sẽ giúp chúng ta, Jean-Del”.

“Như kiểu Gantry đã giúp em sao?”

Sự e ngại của anh cũng dễ hiểu, nhưng nàng đã quá mệt, lại ướt đầm và lạnh cóng, sẵn lòng cuộn tròn trên ổ rơm trong hang chuột cũng cam. “Caine không phải là gia đình em, còn nhà Martin thì có”. Nàng chìa tay ra. “Đi nào”.

Sau một khoảng yên lặng khá lâu, anh cầm lấy tay nàng và theo nàng đi vào rừng cây.

Nàng dừng lại một lần để kéo lại đôi giày tả tơi che hai bàn chân trần. May mà con đường đã mòn phẳng sau khi được bao thế hệ phụ nữ nhà Martin qua lại từ nhà xuống bến để chờ cánh đàn ông theo thuyền cá trở về. Anh nhìn nàng. “Em có muốn mang giày của anh không?”

Nàng nhìn chân anh thấy chúng to gần gấp hai mình. “Không, cảm ơn anh, chân em nhỏ quá”. Khi ngược lên, một cơn đau như mũi tên chọt nhói lên

trong phía vai phải khiến nàng thở hắt ra. “Sáng nay chắc em trông như quả cà chua dập”.

“Cố lên”. Anh vòng tay quanh eo dịu dàng và họ lại đi tiếp. “Có còn xa lắm không?”

Nàng nhìn chăm chú qua màn đêm và nhận thấy có ánh đèn nhấp nháy đằng xa. “Gần đến rồi”.

Nhìn thấy hình dáng ngôi nhà quen thuộc mái dốc phủ rêu phong khiến Sable như muốn khóc. Như phần lớn những người cao tuổi ở Atchafalaya, ông bà Martin sống trong một ngôi nhà nhỏ làm từ cây rừng tự nhiên được đốn hạ cửa xẻ nhờ sự giúp đỡ của gia đình và bà con hàng xóm. Các súc gỗ bách nặng giữ cho ngôi nhà cao quá mặt đất chừng hai bộ để phòng ngừa lũ lụt cùng cái nóng và đám côn trùng. Theo thời gian và mưa nắng những súc gỗ đã nứt nẻ trông cũng cổ xưa thô kệch như hàng cây lạng lẽ quanh nhà.

Một ngọn đèn gần cửa sổ trước tỏa ánh sáng màu vàng xuống các bậc đá dẫn đến chỗ hiên nhà quét sơn trắng. Có làn khói nhẹ trôi ra từ chiếc ống khói làm bằng đá và đất sét phía sau nhà. Hai cái ghế dựa bằng gỗ đẽo nằm ở hàng hiên cạnh cửa trước, trên một chiếc có con mèo hung cuộn tròn đang ngon giấc.

Một ông lão người thấp đậm dáng mạnh khỏe mở cửa gần như ngay sau khi Jean-Del vừa gõ và nhìn ra qua khoang cửa hẹp bằng đôi mắt mở to. “Ai đấy? Các vị cần gì?”

“Cháu là Isabel đây ạ”. Nàng bước ra chỗ sáng để ông lão có thể trông rõ mặt mình và mỉm cười. “Ông ơi, chúng cháu bị nạn. Chúng cháu có thể ở nhà ông bà đêm nay được không ạ?”

“Ồ, được chứ P, cháu vào đi”. Ông lão mở rộng cửa. “Sao cháu ướt thế? Bị rơi xuống sông à?”

“Cũng gần như thế”. Nàng đưa mắt nhìn Jean-Del, thoáng buồn và nói tiếp. “Đây là anh Jean-Delano Gamble... bạn của cháu”.

Lão Martin nhìn anh, vẻ nghi ngờ. “Anh đã ném Isabel xuống nước hả?”

“Không phải đâu, ông ơi”. Jean-Del nói với vẻ mặt ngay thực. “Chính cháu đã cứu được cô ấy từ dưới nước lên đây”.

Ông lão khịt mũi bật cười tán thưởng rồi đưa họ vào nhà.

Bên trong nhà Martin trông cũng tuềnh toàng đơn giản. Phần lớn đồ gỗ trong nhà đều do lão Martin tự tay làm từ các cây bách mọc quanh nhà, song cũng có vài món cổ vật gia truyền làm từ gỗ anh đào còn sót lại qua thời đại loạn - khi các tổ tiên người Acadia của ông dạt từ Nova Scotia đến Louisiana do bị người Anh trục xuất vào năm 1775. Một bức họa đơn sơ chân dung chính các vị tiền bối ấy chiếm vị trí trang trọng giữa các bức ảnh được lồng khung của Chúa Jesus và Đức mẹ đồng trinh.

Bà Colette, vợ ông lão Martin, đi ra phòng trước, vừa lau tay trên tấm tạp dề. Khác với ông chồng, bà cao và rất gầy với mái tóc gọn gàng màu xám bạc. “Isabel! Lạy Chúa tôi, cháu làm gì ở đây giữa đêm hôm thế này chứ?”

Sable giải thích trong khi bà Colette xăng xái đem khăn tắm, pha trà nóng và sẵn sóc hai người. Sau khi bà Colette tính sẽ tìm quần áo phù hợp để cả hai thay, Jean-Del tìm cách kể lại vắn tắt những gì đã xảy ra. Sable nhận thấy anh không nhắc gì đến vụ giết hại Marc, vụ lấy trộm xe, chuyện họ bị bắn, và nàng biết ơn anh về điều đó. Không cần phải làm cho hai ông bà lão lo sợ, và nàng tự nhủ không biết họ có cảm tình với Jean-Del đến thế không nếu biết anh là cóc.

“Này cháu”. Bà Colette nói khi đưa cho Sable xấp quần áo. “Cháu vào nhà tắm tắm đi, rồi đến lượt anh ấy”. Bà đưa mắt nhìn Jean-Del ước lượng. “Ông chồng tôi không to lớn như anh, may có chiếc quần jean của thằng cháu để lại chắc vừa”.

Sable cảm thấy dễ chịu hơn sau khi tắm rửa và bận chiếc áo ngủ bà Colette đưa, nhưng cánh tay và vai nàng vẫn đau, ngoài ra còn có một chỗ đau nào đó phía sau lưng mà nàng không với tới được. Nàng ra ngoài để nhờ bà

Colette kiểm tra hộ và nghe ông lão Martin đang nói với Jean-Del, “Ở đây không có điện thoại nhưng sáng mai có thể lại đằng kia gọi nhờ chỗ nhà của cháu ông”.

“Cậu em họ của em có một cửa hàng nhỏ cạnh đường cái”. Sable nói thêm và chột nhả mặt khi gắng kéo sợi dây áo choàng qua vai khiến một cơn đau nhói thốn dọc tay nàng.

Jean-Del vụt đứng lên. “Em bị sao thế?”

“Chắc em bị trật khớp vai. Có cảm giác đau ở đâu đó sau lưng nữa”. Nàng cẩn thận xoay người, hơi nhả mặt. “Để em bảo bà xem hộ”.

“Bà đang giặt đồ cho em”. Anh đến bên nàng. “Để anh coi nào”.

Nàng đưa anh quay lại căn phòng nhỏ rồi gỡ dây đeo áo, quay lưng lại phía anh và cởi khuy chiếc áo ngủ. “Ngay dưới bả vai bên phải ấy”.

Anh kéo mảnh vải áo xuống đến khi lộ ra phần trên mông nàng và thốt lên rất khẽ. “Em có mấy vết trầy xước thật khủng khiếp”. Anh mở nhanh chiếc hộp cứu thương cũ kỹ bằng thiếc để cạnh bồn rửa, lục tìm trong đó và lấy ra một lọ màu nâu cùng với mấy cây tăm bông. “Sẽ rất xót đấy”.

“Em đã phải chịu đủ mọi thứ tệ hại nhất rồi”. Nàng hít một hơi xuýt xoa khi chất khử trùng lạnh buốt chạm vào vết thương và cơn đau vụt nhói trên lưng, “ôi, em xạo đấy”.

Anh xát nhẹ và đặt tay lên vai khi nàng chùng xuống. “Anh biết sẽ khá đau nhưng em cố ngồi yên đi. Anh phải rửa cho sạch đã”. Anh xử lý vết thương thật nhanh chóng và nhẹ nhàng rồi quay nàng lại. “Em thử giơ tay lên được không?”

Nàng đưa cánh tay phải lên và bật rên khi cơn đau nhói buốt dội trong vai. “Được, nhưng đau lắm”. Khi hạ tay xuống nàng chộp vội để giữ vạt trước chiếc áo ngủ khi nó còn chưa tụt xuống quá ngực. Các ngón tay nàng chạm vào tay anh, mặt nàng vụt nóng rực. “Xin lỗi, em không cố ý”.

Anh lặng nhìn làn da trắng hồng hiện giữa hai người, mắt như mờ đi. “Còn anh thì có đấy”. Các ngón tay anh trượt dần xuống và mơn man trên đầu núm một bên ngực căng tròn của nàng.

Miệng anh khô đi trong khi hai đầu vú nàng cứng đanh dần dưới làn áo mỏng. Nàng kéo các đầu dây áo quần lại quanh mình. “Giờ em phải ra để anh đi tắm”.

Khi nàng còn chưa đến cửa anh đã kịp giữ lấy eo nàng và dặn. “Đừng đi bất kỳ đâu mà không có anh”, anh nói. “Anh mệt lử do phải lòng theo em khắp đồng lầy rồi đấy”.

Nàng gật đầu và bước ra ngoài.

Cái quán bên đường ấy nhỏ xíu lọt thỏm giữa khu nhánh sông chuyên cung cấp đồ ăn thức uống cho các ngư dân, cánh tài xế xe tải và bất kỳ ai quan tâm đến bia lạnh, tôm nóng, những trò bài bạc nghiêm chỉnh hoặc phóng phi tiêu. Những phụ nữ duy nhất hay vắng lai thường đến đây cùng với chồng, với bạn trai hoặc để tìm kiếm những mối quan hệ nhất thời. Những câu đùa tục tĩu, các lý lẽ ồn ào, tất cả đều chỉ bằng tiếng Pháp.

Có thể khách du lịch đi ngang trên đường đến New Orleans dự lễ hội Mardi Gras không thấy có gì hấp dẫn lắm nhưng nếu ai đó muốn biết chuyện gì đang xảy ra ở vùng nhánh sông này thì đây là nơi có thể nhận được nhiều tin cốt yếu nhất.

Nhiều ánh mắt hướng sang khi Terri Vincent bước vào cho đến khi cô được chủ quán nhận ra và bước tới hỏi han chuyện nước nôi ăn uống và than van về đám du khách. Terri lớn lên cách đây vài dặm, và trong khi chỉ một số ít dân địa phương tán thành công việc của cô, cô vẫn được chấp nhận theo cách mà chỉ người dân bản địa mới có được.

Cô dừng lại đưa mắt nhìn quanh trong quán cho đến khi nhận ra kẻ mình cần đang ngồi trong một góc tối cạnh quầy rượu. Đôi mắt đen vô định của

ông ta nhìn cô hồi lâu cho đến khi cô ngồi xuống chiếc ghế trống kế bên, vẫn không tỏ một ý gì chào hỏi. “Này, ông bạn đẹp trai”. Cô huých nhẹ khuỷu tay vào ông. “Khao tôi một ly đi”.

Caine Gantry không rời mắt khỏi ly bia trước mặt. “Tại sao, cô phá sản rồi ư?”

“Thì tôi mừng gặp lại ông vậy, được chứ. Vậy để tôi đãi ông một ly”.

Terri nháy mắt với người bán ở quầy, chỉ vào chai của Caine và đưa hai ngón tay. “Ông làm gì ở đây thế?”

Caine hơi quay người lại và gác một chân lên thanh ngang dưới ghế cô. “Bộ có luật mới cấm tôi uống bia sau giờ làm sao?”

“Không, có điều ông không thuộc loại thích uống bia giữa những người chẳng mấy thân thiết, ông ưa thù tạc ở nhà hơn”. Cô rút túi ra một bao thuốc, lật lật trên tay, rút ra một điếu và thảy bao thuốc lên mặt quầy. “Tôi đang bỏ thuốc”.

Caine cầm điếu thuốc từ tay cô, châm lửa, rít một hơi rồi đưa trả. “Bỏ hẳn chưa?”

“Cũng không dễ”.

“Vậy thì đừng bỏ”. Ông nâng ly bia lên miệng. “Khỏi phải quàng dây buộc cổ”.

“Đây, cô Terri”. Cô phục vụ quầy tên là Deidre đem đến hai chai bia và cái gạt tàn sạch. Ánh sáng đèn neon nhấp nháy trên quầy tạo nên những dải màu trên món tóc nhuộm của cô ta. Cô đặt hai chai bia lên mặt quầy, cầm chỗ tiền trà nước gấp lại nhét vào khe áo xẻ sâu trước ngực. “Một đêm cuối tuần hội tụ hay sao đây, đã lâu lắm chẳng thấy ai trong hai vị cả”.

“Chắc tại bọn này quá bận”. Terri đưa mắt nhìn người đàn ông kế bên trước khi nâng chai bia uống một ngụm. “Cảm ơn, Dee”.

“Cô bị dính bẩn trên mặt kìa, cưng ơi. cần gì cứ gọi tôi nhé”. Deidre rời họ đi đến chỗ hai người khác đang gọi.

“Khốn thật”. Terri đưa mắt liếc mình trong gương rồi vớ tấm khăn ăn chùi vết lem trên mặt. Cô cần phải tắm rửa. Mùi khói chỗ căn nhà cháy vẫn ám vào quần áo cô. “Tôi chúa ghét mấy vụ cháy”.

Caine bắt gặp ánh mắt cô trong gương. “Cô muốn gì vậy, Therese?”

Terri kéo một hơi từ điều thuốc của ông ta. “Vài câu hỏi thôi, cưng . Bắt đầu từ chỗ ngày hôm nay ông đã ở những đâu?”

“Ngoài biển”.

“Ông không ngẫu nhiên có mặt chỗ khu nhà kho trong thành phố chứ?” Khi ông ta lắc đầu, cô uống thêm một ngụm bia nữa. “Có ai đó đã ở đấy. Ai đó đã đốt căn nhà cũ của LeClare, có cả LeClare cùng một phụ nữ bên trong, tôi nghĩ ông đã biết chuyện đó”.

Ông gật đầu.

“Ông biết người phụ nữ đó - cô Sable Duchesne”. Cô bắt được vẻ ủ ê mệt mỏi trên mi mắt ông và thoáng thấy bàn tay ông nắm chặt mép quầy. “Theo ông tại sao cô ta lại ở trong một gian nhà trống với viên thống đốc tương lai của bang Louisiana vậy?”

Ông nhún vai. “Có thể cô ta ngưỡng mộ những bài diễn văn tranh cử của ông ta”. Ông đưa tay lấy chai bia, ánh sáng làm lộ ra vẻ méo mó của bàn tay ấy.

“Ôi ghê quá”. Cô đưa đầu ngón tay chạm lên mấy khớp ngón tay sưng phồng vụn vẹo ấy trước khi ông rút tay về. “Gã nọ trông như thế nào?”

“Quá tệ”. Ông nốc cạn chai bia sau hai hơi và rút ví trả tiền thức uống. “Tôi phải về đây”.

Cô thở dài. “Nghe này, ông bạn. Tôi đã có một ngày dài đặc và tệ hại. Hình như ông cũng vậy. Đừng làm cho mọi chuyện đã khó càng khó thêm”.

“Tôi đi biển từ sáng sớm đến tối mịt. Hỏi mọi người quanh đây đi”. Ông hất đầu về phía đám đàn ông đang uống bia và chơi bài trong góc. “Vậy được chưa?”

Cô thở dài đứng lên. “Chắc tôi phải xắn tay áo lôi con lừa to xác này xuống phố mất thôi”.

Ông nhìn cô u ám. “Cô cứ thử xem”.

“Có thể sáng mai, sau khi tôi ăn món tăng lực của mình”. Cô vỗ vai ông ta. “Ông hay người của ông có ai thấy anh bạn đồng sự của tôi hoặc cô Sable Duchesne ở đâu đó quanh đây không?”

“Không”. Caine nhét cái ví vào sau chiếc quần jean. “Hẹn gặp lại cô quanh đây, cưng”.

Billy nhìn Caine bỏ đi và dõi theo thật lâu chiếc xe của ông ta trên con đường dẫn về nhà. Mình không thể đến gặp Caine, chưa thể được. Cho đến khi nhận xong tiền.

Tay cầm và con bé ấy chắc chắn đã chết. Chiếc xe đã lật nghiêng khi lao thẳng xuống sông. Thậm chí nếu chưa bị Billy bắn trúng họ cũng chết đuối rồi.

Gã phóng xe đến trạm điện thoại đầu tiên gặp được.

“Họ chết rồi. Không, tôi chưa về nhà - tôi phải đi ăn mừng đã. Tối mai nhớ đến đúng giờ đấy”.

CHƯƠNG 6

Bóng đêm buông xuống quanh ngôi nhà lão Martin cùng với bản thánh ca của dàn nhạc đồng quê ếch nhái côn trùng hòa cùng một điệu. Sable những muốn ngồi ngoài hiên ngắm bầu đom đóm như ngày nào cùng với Hilaire, khi họ còn là những cô bé thường tìm bắt chúng cho vào các lọ thủy tinh. Luôn ở sát bên Jean-Del và cố tỏ ra bình thường trước mặt ông bà Martin là việc khó khăn, thậm chí không thể, nhất là sau sự động chạm giữa anh và nàng trong phòng tắm.

Họ cũng không thể ở lại đây được. Chuyện gì sẽ xảy ra vào sáng mai, khi họ phải quay trở về với thế giới thường ngày? Hiện anh hành xử như muốn bảo vệ nàng, nhưng anh vẫn là cóc, và nàng vẫn là nhân chứng duy nhất trong vụ án giết người kia. Anh ta thực sự muốn bảo vệ nàng hay nói thế chỉ để chiếm được lòng tin của nàng mà anh cần có?

Sau khi bà Colette nhất quyết không cho nàng làm bất cứ việc gì ngoài chuyện uống trà, Sable cuộn tròn trên chiếc ghế cổ lẳng nghe tường thuật trận bóng chày ông lão Martin đang theo dõi từ chiếc đài Philip cũ kỹ. Nàng tỏ ra như không nhận thấy Jean-Del khi anh ra khỏi phòng tắm trong chiếc quần jean cũ của đứa cháu trai nhà Martin và chiếc áo sơ mi đã phai màu của ông lão. Anh liếc mắt nhìn nàng rồi biến vào gian bếp và ở luôn trong đó.

Nàng gắng tập trung vào trận bóng, nhưng rồi tiếng lanh canh xoong chảo cũng kéo nàng rời khỏi chiếc ghế dựa. Có lẽ anh ấy đang phụ bà lão sửa soạn bữa ăn tối, Sable thầm nghĩ, và dừng lại nơi ngưỡng cửa vào bếp.

Jean-Del đang đứng trước chiếc bếp gas cũ kỹ của bà Colette, rót gì đó từ một lọ nhỏ màu xanh vào chảo đang sôi, tay vẫn không ngừng khuấy. “Có vẻ đặc hơn kiểu của cha cháu”. Anh nói với bà lão khi đang dùng muỗng nếm. “Vị cũng ngon hơn”.

“Dân thành phố thường dùng đậu trắng thay vì đậu đỏ vùng Luzian”. Bà Colette ngồi cạnh chiếc bàn trong bếp xếp những nắm bột nhão lên vỉ nướng. “Đậu đỏ mềm hơn đi sau cả ngày ninh liu riu trên lửa khi ta vẫn rảnh tay giặt giũ, cũng vì thế chúng tôi thường ăn món này vào ngày thứ hai. Có thể hầm cả xương vào hôm chúa nhật, sẽ chẳng phải mất nhiều công sức lắm”.

Jean-Del đập nắp lên chiếc nồi bốc hơi nghi ngút và nhấc một xoong khác nhỏ hơn khỏi bếp. “Cái giò này chắc cũng chín rồi. Cháu chưa thấy cái nào lớn thế này đấy”. Khi thấy Sable vào anh đưa cho nàng chiếc muỗng. “Em nếm thử xem”.

Nàng đến bên và nếm thử. Đậu đỏ nấu với gạo là món ăn truyền thống vào tối thứ hai mà người Cajun ăn gần như theo một nghi lễ tôn giáo và luôn được nàng ưa thích. Lúc này thì nàng đang thử nếm món hầm nhiều gia vị ấy. “Ngon tuyệt. Em không ngờ anh cũng biết nấu ăn đấy”.

Anh hơi nhếch miệng. “Bà Martin nấu là chính, anh chỉ giữ cho chúng khỏi bị cháy thôi”. Trong khi bà lão cho vỉ bánh vào lò nướng, anh đưa Sable đến ngồi vào ghế. “Sắp xong cả rồi, em ngồi xuống đây đi”.

Nhìn Jean-Del giúp bà lão sửa soạn một bữa ăn tối đơn giản, Sable thầm suy nghĩ về ý nghĩa của chuyện ấy. Khi còn hò hẹn ở trường Jean-Del thường đưa nàng đến những nhà hàng sang trọng nhất, thường là của cha anh, hồ hững gọi các món Creole cao giá cùng những chai rượu đắt tiền. Một lần nàng ăn tối cùng gia đình anh, bữa ăn do một đầu bếp nấu được quản gia và một người phục vụ đưa lên. Đó là một trong những lý do khiến nàng chưa bao giờ đưa anh về nhà gặp cha mẹ. Nàng không thể hình dung gã trai nhà giàu quen được nuông chiều mà nàng biết có thể thoải mái bóc những con tép nướng trên tờ báo trải rộng nơi chiếc bàn ăn bé nhỏ của mẹ mình.

Giờ anh chàng đang khua khoang các xoong nồi và bông đùa chuyện thực đơn nơi rừng xa heo hút còn ngon hơn món của cha anh ở chốn thị thành.

Có thể mình đã không hiểu rõ anh ấy như vẫn tưởng.

Chất lượng thực sự của các món nấu được thấy rõ trong suốt bữa ăn. Không chút khách khí, Jean-Del thoải mái bày ra bàn bộ đồ ăn gồm các đĩa gốm dùng lâu năm đã lỗi chỗ của nhà Martin, giúp bà Colette múc món giò heo hầm đậu đỏ và gạo ngạt ngào mùi gia vị. Sau khi đọc nhanh bài kinh tạ ơn cùng ông bà lão, anh ăn nhiệt thành, cực kỳ ngon miệng.

Sable còn nhớ cha mẹ anh dùng bữa bằng các đồ sứ Trung Hoa tráng men viền bạc riêng cho từng món, một bữa ăn đủ nuôi sống ba gia đình Cajun suốt cả cuộc đời.

“Làm thế nào mà cuối cùng cháu lại thành cảnh sát vậy?” Ông lão Martin hỏi. “Một chàng trai thị thành có học như cháu chắc chẳng khó gì để thành luật sư, bác sĩ hay đại loại thế”.

“Khi còn nhỏ hai anh em cháu từng bị kẹt trong một đám cháy tại nhà hàng của cha cháu, may có hai chú, một cảnh sát tuần tra, một là lính cứu hỏa đã phá cửa cứu được ra”.

“Chuyện xảy ra với cháu thật kinh khủng”. Bà Colette múc thêm ít xúp vào đĩa của Jean-Del. “Các cháu không bị sao chứ?”

“Vâng, chẳng ai bị sao cả, nhờ hai chú ấy”. Jean-Del chuyển đĩa xúc xích cho lão Martin. “Cháu không bao giờ quên những gì họ đã làm cho mình, và khi sở cảnh sát New Orleans thông báo tuyển dụng người khi cháu đang sắp tốt nghiệp, cháu đã quyết định rời trường. Anh cháu đăng ký vào Cứu hỏa đô thành”.

Sable từ tốn ăn, vừa lắng nghe câu chuyện về hành động can đảm của các nhân viên cảnh sát và cứu hỏa. Rõ ràng anh em họ đã vô cùng ngưỡng mộ hai con người dũng cảm ấy, song một lần nữa ý nghĩa câu chuyện không chỉ nằm ở đó. Elizabet Gamble hẳn đã dành những phần thưởng lớn cho các nhân viên cảnh sát tuần tra và lính cứu hỏa đã cứu gia đình mình,

nhưng chắc chắn bà không muốn các con trai đi theo đường của họ - Cort và Jean Del đều đã ghi danh học luật tại Tulane.

“Anh có vào trường luật bao giờ chưa?” Nàng chột nghe mình lên tiếng giữa một khoảng dừng trong câu chuyện.

“Anh đã thử”. Nụ cười rời khỏi mặt anh. “Và bỏ nó ngay sau học kỳ đầu tiên”.

Điều đó khiến nàng kinh ngạc. “Sao anh không quay về học lại?”

“Ý nghĩ ngồi cả đời trong phòng xử án nghe không hấp dẫn nữa”. Anh đứng lên thu dọn bát đĩa trên bàn mặt cho bà Colette càu nhàu.

“Cháu đã làm quá nhiều việc, mà Isabel trông cũng muốn quy rồi đấy”. Bà lão đẩy anh khỏi bàn và đưa mắt nhìn Sable. “Bà đã thay ra trên cái giường phụ cho thằng cháu trai ở trên kia rồi, cưng ạ. Điều tốt nhất bà có thể thu xếp được cho đám cháu nhỏ hôm nay đấy”.

Sable quên mất nhà Martin chỉ có một chiếc giường nhỏ trên căn phòng ở tầng áp mái dành cho bà con đến thăm, nghĩa là nàng và Jean-Del sẽ phải ngủ chung giường.

“Thế cũng được, bà ơi, cháu cảm ơn bà”. Nàng thận trọng đứng lên, thoáng nhăn mặt khi chạm phải bên vai đau và vô tình ngã vào Jean-Del, anh vội choàng tay bên eo nàng để giữ. Hơi ấm nơi bàn tay anh khiến nàng cứng người lại.

“Cảm ơn bữa ăn rất ngon, bà Martin”. Jean-Del nói, vừa dìu Sable về phía cầu thang. “Chúc bà ngủ ngon”.

Buồng ngủ dự phòng của nhà Martin tối và lạnh. Ánh trăng từ cánh cửa sổ áp mái rọi vào căn phòng gần như không có gì ngoại trừ chiếc giường và cái rương bằng gỗ cũ kỹ ở cuối phòng.

Giường được trải một tấm chăn bông cũ khá dày nhưng chỉ lớn hơn chiếc chăn đơn chút xíu. Nàng nhìn anh cởi chiếc áo sơ mi cũ chật chội của lão

Martin và nói, “Em có thể ngủ trên sàn”.

Anh cúi xuống và cởi thắt lưng trên chiếc áo váy của nàng. “Em sẽ ngủ trên giường này, cùng với anh”. Anh thả hai tay trượt xuống và dừng lại hai bên hông nàng. “Sẽ vừa thôi”.

Chỉ khi nàng quấn lấy anh và nằm nghiêng sang một bên, giả sử nàng có thể nhắm mắt ngủ trong tình trạng như thế. “Em không nghĩ đây là một ý hay”. Đương nhiên khi đứng tại đây, chỉ cách bộ ngực nở nang rần rỏi của anh vài phân, nàng cảm thấy mình bị thuyết phục.

“Em sẽ an toàn. Anh không nhảy bổ vào em đâu”.

“Không phải thế”. Nàng những lo xảy ra điều ngược lại.

“Em đã từng nói em không sợ anh”. Anh nhẹ nhàng nói dây cởi chiếc áo choàng khỏi vai nàng và thả nó lên chiếc rương đựng quần áo. “Em đổi ý rồi sao?”

“Vâng, ồ không. Em không biết nữa”. Sự mệt mỏi khiến giọng nàng khàn lại. “Jean-Del, ngày hôm nay quả là cơn ác mộng vô tận. Em chẳng thể suy nghĩ bình thường được nữa”.

“Em chỉ cần ngủ một giấc là xong”. Anh đưa nàng lại giường và nhắc một góc chăn lên. “Em nằm vào đi”. Nàng thở dài trèo lên tấm nệm mỏng, lăn vào sát cạnh giường trong khi anh cũng nằm xuống kế bên. Nàng gắng giữ một khoảng cách đầu nhỏ giữa hai người, nhưng anh đã vòng tay quanh eo kéo lưng nàng sát vào mình trước khi kéo chăn trùm cả hai người.

“Hãy thư giãn đi”. Hơi thở anh ấm trên tóc nàng, sức nóng từ người anh thấm qua lần vải mỏng của chiếc áo ngủ nàng mặc trên người. “Vai em ổn chứ?”

“Vâng”. Nàng chẳng còn cảm thấy gì ở vai nữa. Thay vào đó là những cảm giác khác khiến nàng hơi nhích hông về phía trước để đường cong phía sau mình không chạm vào phần trước chiếc quần jean của anh. Nàng có thể

ngửi thấy mùi xà bông anh tắm, cảm thấy nhịp đập đều đặn của trái tim anh ngay sát sau lưng.

Phải nói gì chứ nhỉ? “Anh nằm có thoải mái không?”

“Không sao”. Anh đưa tay vuốt nhẹ tóc nàng, dọc theo những sợi dài có phần bướng bỉnh. “Tuy anh vẫn quen nằm rộng hơn”.

Anh ấy có bạn gái không nhỉ? “Em có một chiếc giường đôi ở nhà. Lớn như, ý em nói, dài bằng cỡ người anh, em đoán chắc anh phải cần loại ngoại cỡ”. *Ồi lạy Chúa, mình bắt đầu hơi bép xép rồi.* Nàng ép mình nhắm mắt lại và vờ ngáp. “Thôi em ngủ đây”.

Anh đặt một tay lên eo nàng và giữ yên ở đó. “Chúc em ngủ ngon”.

Hắn đây sẽ không thể là một đêm ngủ ngon được, nàng biết vậy ba phút sau khi găng ép mình rơi vào trạng thái mơ màng. Những nơi khi này nàng còn thấy tê dại rã rời thì giờ đây mỗi phân vuông trên da nàng lại như hội tụ cả mớ đầu dây thần kinh đầy nhạy cảm. Thật khó khăn vì phải nằm quá gần anh thế này, ngay cả khi anh tỏa ra thật nhiều sức nóng để cả hai có thể khóa thân phơi mình không chặn chiếu và nàng không nhận thấy bầu không khí giá lạnh về đêm.

Mồ hôi rịn trên trán khi nàng nhớ lại lần cuối cùng họ gần gũi nhau như thế. Bởi anh sống ở nhà cùng cha mẹ, và nàng còn có bạn chung phòng, họ chưa bao giờ ngủ chung giường thời đi học. Tuy nhiên điều ấy chẳng ngăn được họ làm chuyện đó, chỉ cần một tấm chăn đơn trải trên thảm cỏ nơi góc tối công viên, thậm chí có lần họ đã ân ái cùng nhau trên băng ghế trước cửa xe anh.

Dạo ấy nàng mới vụng về non nớt làm sao, và Jean-Del phải chỉ bảo cho nàng mọi chuyện. Tuy vậy anh không bao giờ khiến nàng có cảm giác mình quá vụng về. Anh đưa nàng từ những nụ hôn nhẹ nhàng khi tạm biệt tiến dần đến những cảm giác đam mê rạo rức hơn, khiến cho khoảng thời gian riêng tư của họ bên nhau trở thành chuyến lữ hành vào những miền cảm

xúc. Anh khơi gợi kéo nàng ra khỏi cảm giác rụt rè e thẹn, thuyết phục nàng tìm hiểu cơ thể anh và chỉ cho nàng biết những gì mình mong muốn. Cùng lúc đó anh dạy cho nàng những điều nàng chưa từng biết về ngay chính thân thể của mình.

Hãy chạm vào anh thế này này, Anh thì thầm với nàng một hôm khi họ đậu xe bên một hồ nước. Anh luồn tay qua thắt lưng nàng và hướng dẫn các ngón tay nàng mở dây kéo chiếc quần jean của anh. Trong khi nàng nắm tay quanh phần thân thể căng chắc rắn rỏi của anh và ve vuốt nhẹ nhàng với cùng một nhịp điệu như anh đang âu yếm cho nàng, nàng nghe tiếng anh rên rỉ. Phải rồi, như vậy đấy.

Anh không bao giờ buộc nàng phải làm bất cứ thứ gì nàng không muốn, và thực ra cũng chẳng cần thiết phải buộc nàng như vậy. Vào cái đêm họ làm tình với nhau lần đầu tiên, nàng gần như muốn cởi bỏ khỏi thân mình mọi thứ và khẩn cầu anh ân ái cùng mình. Một phản xạ tự nhiên như bản năng thôi, nàng tự nhủ khi lén khép chặt hai chân cố cưỡng lại nỗi đau đớn khát khao đang dâng lên giữa chúng. Em cảm thấy cơ thể ngất ngây như điên dại, thân thể em thì khao khát một sự âu yếm dịu dàng.

“Em có thấy nóng không?”

Nàng gần như giật mình tỉnh lại, rồi quay sang anh, sẵn sàng nhảy khỏi giường nếu cần. “Sao?”

“Anh thấy nóng quá”. Jean-Del nhồm dậy trên khủy tay và quệt một vết mồ hôi bên thái dương nàng. Khi anh làm vậy, một bên hông nàng thoáng chạm vào phần thân anh căng cứng sau chiếc quần jean. “Em cũng vậy”.

“Em cũng...” Cũng vã mồ hôi, cũng xốn xang, cũng khao khát. Những mong được luồn tay vào đấy, được vuốt ve anh, theo cái cách mà anh từng dạy em, ngày ấy. “Em nghĩ chắc mình chẳng cần đắp chăn đâu”.

Anh ngồi lên đây tẩm chăn về phía cuối giường. Khi anh làm vậy nàng nhìn ánh sáng bạc từ cửa sổ soi nhập nhòa trên các cơ bắp ở lưng anh. Ánh mờ

hôi nhấp nhoáng khiến nàng chỉ muốn đưa tay xoa nhẹ lên làn da đó. *Không, mình muốn ghé miệng lên môi anh nếm vị ngọt ngào nơi ấy.*

Trong số những người đàn ông nàng từng gần gũi chỉ Jean-Del có thể tạo nơi nàng cảm giác thoải mái và kích thích đến như vậy - không phải bởi anh là người tình đầu tiên. Nàng đã từng cố gắng quên anh đi và thử yêu lại nhưng chẳng bao giờ có được với ai khác mối quan hệ đầy cảm xúc nàng và Jean-Del từng chia sẻ ngày nào. Các cuộc tình khác của nàng sau khi rời trường đều ngăn ngui đầy thất vọng. Ôi, nàng tận hưởng xúc cảm ái ân nhưng chẳng bao giờ tìm lại được cảm giác hoàn hảo mà nàng và Jean-Del mang đến cho nhau - một cảm giác không sao xác định được khiến họ chỉ vẹn toàn khi được ở cùng nhau.

Anh ấy bỏ mình, cũng được thôi, nàng nghĩ, chợt thấy oán giận, *nhưng chắc anh ấy đã quên khuấy mình ngay sau khi mình bỏ đi.* Rồi cảm giác có lỗi chợt nhói lên khi nàng nhớ lại câu chuyện về trường luật anh có nhắc đến trong bữa ăn. Hẳn anh cũng đã đăng ký vào học trường đó, sau khi họ chia tay.

Hay anh đã làm thế thực?

“Thế này đỡ hơn chứ?” Anh buông người nằm xuống bên nàng.

“Vâng”. Nàng lại nằm nghiêng sang phía của mình song câu hỏi nọ cứ ám ảnh không cho nàng yên. “Jean-Del?”

“Hmmm?”

“Anh rời khỏi trường luật là vì em phải không?”

Anh im lặng hồi lâu đến nỗi nàng tính bảo anh hãy quên đi điều nàng vừa hỏi. Cuối cùng anh thở dài và đáp, “Mình sẽ nói lại chuyện đó vào lúc khác. Ngủ đi, Sable”.

Nàng lơ đễnh xoa tay sau chỗ gáy hơi buồn buồn vì hơi thở của anh và khe khẽ nhoái khi bị mấy sợi tóc cứa vào lòng bàn tay xây xước. “Có chuyện gì

vậy?” Giọng anh có vẻ lo lắng.

“Tay em hơi xót”. Nàng hơi cong người đưa đôi mắt mệt mỏi xem xét bàn tay mình dưới ánh sáng lọt vào từ cửa sổ. Cái cửa sổ... Nàng rên lên. “Em bị dính chúng khi gắng trèo ra qua cửa sổ. Phía trên lầu”.

Giọng anh trầm lặng. “Dính cái gì?”

“Hồi sáng anh có hỏi em bị dính các dằm gỗ trên tay ở chỗ nào. Em đã cố trèo ra qua cửa sổ đằng trước ở trên lầu”. Nàng đã quá bán loạn sau khi thoát ra khỏi đám cháy và hầu như quên mất khoảnh khắc đó. Giờ thì nàng mệt rũ rời và đôi mắt cứ buông trĩu xuống. “Cái cửa ấy bị đóng ván, em không sao đẩy ra được”.

“Em không tìm thấy cửa ra vào hay sao?”

“Ở tầng dưới hả? Nàng ngáp dài. “Em đã cố, nhưng không mở được”.

Ý nghĩ cuối cùng trước khi nàng chìm vào giấc ngủ là về cánh cửa của căn nhà ấy, chính cánh cửa nàng đã dùng khi bước chân vào. Kẻ giết LeClare và nổi lửa đốt nhà hản đã gắng nhất nàng trong đó.

Trong khi Sable còn đang ngủ Jean-Del ngược nhìn khe hở giữa các tấm ván lát trần. Đã vài giờ trôi qua từ lúc anh thôi ngủ và ra khỏi giường. Anh nhìn nàng cuộn tròn sang chỗ anh giờ đã trống trên giường, bàn tay đưa ra quơ tìm trong vô thức và kéo vào lòng chiếc gối của anh.

Anh chẳng cần phải đứng dậy để nhìn nàng, nhưng anh vẫn muốn vậy. Ánh sáng vừa đủ để anh nhìn thấy vẻ thanh thản bình an của nàng trong giấc ngủ. Nó cũng đủ để thấm qua lớp áo ngủ mỏng manh của nàng đổ trên bộ ngực vun đầy hai bên hàng cúc, trải nhẹ trên đường viền dọc phía hông nàng, trên khoảng tối tối mờ giữa cặp đùi nàng.

Bản thân anh cũng rũ rời, thâm tím, thêm nỗi đau căng cứng dậy lên trong giây phút ngả lưng nằm xuống bên nàng.

Hãy tránh xa cô ấy trước khi làm chuyện gì đó còn ngu xuẩn hơn việc để vượt mất cô ta ở bệnh viện.

Việc kiểm tra nhanh phía cầu thang cho thấy ông bà lão nhà Martin vẫn còn đang ngủ. Jean-Del lặng lẽ lần đến chiếc điện thoại di động anh hong cho khô trong bếp rồi đi ra hàng hiên. Anh cần có thời gian để suy nghĩ, để trao đổi với người cộng sự của mình và biết chuyện gì đang xảy ra sau đó trong thành phố. Anh cũng cần phải dựng lên một vật cản giữa trí tưởng tượng của mình và thân hình gợi cảm của Sable.

Ra đến hiên anh mở máy điện thoại và hài lòng nhận thấy nó đã hoạt động lại. Anh kiểm tra đồng hồ - 2 giờ 30 phút sáng - và bấm số gọi đến nhà của Terri Vincent.

Chuông reo sáu hồi trước khi một giọng nữ ngái ngủ cất lên. “A lô”.

“Terri, tôi đây”.

“Vừa mới ngủ, trời đất ơi”. Có tiếng sột soạt, rồi một giọng rên rầm. “Jean-Del hả?”

Anh mỉm cười bất chấp tâm trạng ủ ê hiện tại. “Cô có bao nhiêu đồng sự trong nhóm công tác vậy?”

“Nhiều hơn số tôi có thể xử lý nổi”. Cô ngáp to. “Sau khi xâu xé tôi rêm đầu ê đít, đại úy Pellerin bảo tôi nói với anh rằng nếu không đau ốm hay còn chưa chết thì anh tạm thời bị đình chỉ công tác, kể từ ngày hôm qua. Sao, anh có bị lộn ruột không?”

Anh cố thể hình dung cụ thể sếp đã nói gì với cô ta, thêm một từ có bốn chữ cái kèm theo chút xiu lòng trắc ẩn.

“Tối qua tôi bị bắn - như thế có đáng kể chưa?”

“Đáng kể, nếu đạn gây được một vết thương chết người”. Có tiếng lách cách khi Terri bật lửa châm thuốc hút. “Kẻ nào đã bắn anh và làm cách nào để tôi có thể khen thưởng hẳn đây?”

Anh tường thuật chi tiết mọi chuyện xảy ra kể từ lúc anh đưa Sable đến bệnh viện Mercy ngày hôm qua. “Giờ bọn tôi đã an toàn”, anh nói thêm khi kết thúc, “nhưng tôi cần phải đưa cô ấy đến một địa điểm đảm bảo hơn”.

Terri bùng nổ xối xả. “VẬY thì cho cô ấy vào phòng giam đặc biệt của chúng ta như mình đã làm hồi sáng ấy. Ngôi nhà an toàn của chúng ta tuyệt đối bảo đảm, được bảo vệ bởi bao nhiêu là súng, là người”.

“Không”. Kế hoạch anh định làm hẳn có thể phải trả giá bằng cả sự nghiệp của anh, nhưng giờ đây anh hoàn toàn không bận tâm chuyện ấy. Anh không thể giao phó sự an toàn tính mạng của Sable vào tay bất kỳ ai cho đến khi lần ra được kẻ đã gắng tìm cách giết hại nàng. “Tôi sẽ không đưa cô ấy về đó đâu, Terri”.

Khoảng yên lặng kéo dài chừng một phút, tiếp sau đó là tiếng gầm gừ của Terri. “Anh có biết đầu óc anh đã biến thành bã đậu rồi không?”

“Chắc là có”.

“Cô ta đã ăn cắp một chiếc xe...”

Anh dụi mắt. “Cô ấy chỉ mượn tạm thôi”.

“Ăn cắp, Jean-Del. Giờ anh còn tính xây tổ uyên ương ở vùng đầm lầy cùng cô ta nữa sao?” Giọng Terri hơi lạc đi, cô bật ho trong một thoáng. “Lạy Chúa, Pellerin đang muốn tước phù hiệu cảnh sát của anh - ông ta sẽ dùng nó để tráng bạc hàm răng anh mất”.

“Tôi thấy thân nhiệt tăng lên rồi đấy”.

“VẬY hãy để tôi xoay ngược nhiệt kế lại. Marc LeClare đã bị cố sát. Có ai đó đập vào sọ ông ta trước khi đốt lửa. Một nhân viên kỹ thuật X quang coi cho Sable ở bệnh viện Mercy đã bị siết cổ chết. Anh có thấy bao nhiêu người vo ve như nặng quanh cô gái ấy không?”

“Đấy đâu phải lỗi của cô ta”.

Cô rít một hơi thuốc và thở ra. “Cô ta có cho anh biết thêm được gì không? Hay trí nhớ của cô ta vẫn còn đi nghỉ mát?”

“Chúng tôi chưa có thời gian nói chuyện”.

“Sable đến từ vùng đầm lầy, mà dân ở đó rất gắn kết với nhau. Có thể cô ta đang cố che giấu cho một ai đó”.

“Không”. Jean-Del gắng kìm chế. “Tôi qua cô ta đã tự mình tìm đến gặp Caine Gantry. Khi tôi đến nơi ông ta đang đánh cô ấy gần tóe khói, ngay trước mặt đám thợ của mình”.

“Khốn kiếp”. Giọng Terri chột trở nên không chắc chắn lắm. “Jean-Del, hồi tối tôi đã tìm được vũ khí của kẻ giết người. Đó là một cây gậy để cạy hàu”.

“Vậy cô phải kiểm tra Gantry ngay”.

“Được, nhân tiện, Sable là nhân chứng duy nhất của chúng ta. Chỉ mình cô ấy có thể biết cây gậy đó là của ai”. Khi thấy Jean-Del không nói gì, cô thở dài ngao ngán. “Tôi phải nói gì với đại úy đây? Và cả ông anh của anh nữa, về vụ này?”

Anh cũng chưa nghĩ tới việc gia đình anh sẽ nghĩ gì về chuyện đó. “Cort đã trở lại thành phố?”

“Ồ, đúng thế, hệt như chúa Jesus - Cort đã trở lại. Ông ta khiến tôi muốn oải”. Cô thở dài. “Jean-Del, đừng làm thế. Hãy cho biết anh đang ở đâu, tôi sẽ đến giúp anh đưa cô ấy trở về. Chúng ta sẽ giữ cô ấy tại phòng giam có bảo vệ trong thời gian điều tra. Hãy hành động hợp lý, Jean-Del”.

“Có ai đó đã cho tên giết người biết cô ta ở bệnh viện Mercy. Những người duy nhất biết cô ta ở đâu chính là cảnh sát. Tôi không thể mạo hiểm trong chuyện này. Rất tiếc”.

“Còn có điều gì anh còn chưa cho tôi biết không?”

Anh tin vào người đồng sự. “Không đưa vào hồ sơ nhé!”

“Ồ, được”.

“Marc LeClare là cha đẻ của Sable”.

Lại một khoảng lặng thật dài để Terri thấm được điều vừa nghe thấy. “Nghiêm chỉnh đấy chứ? Đúng thế hả. Cút thật”.

“Họ không biết gì về nhau cho đến vài tuần trước đây”. Anh kể những gì mình biết về chương trình cộng đồng mới hình thành của Sable nhằm có được các dịch vụ giáo dục và y tế cho người dân Cajun sống ở vùng đầm lầy, và Marc đã nhiệt thành hỗ trợ cô con gái mới tìm được của mình như thế nào. “Họ gặp nhau ở gian nhà đó để xem có thể dùng nó làm trụ sở cho đề án đó hay không. Tôi biết rõ Marc và tin rằng ông ấy đang tính công khai thừa nhận con gái mình”.

“Phải, tôi đồng ý, việc này sẽ để ra những hướng mới trong vụ án”. Terri nói. “Nhưng cũng không thể giữ kín chuyện đó được. Tôi phải báo cho vợ ông ấy biết”.

Anh thoáng suy nghĩ. “Thôi được, hãy hỏi chuyện bà ta, nhưng gắng giữ cho đừng âm ỹ quá”.

“Còn anh tính làm gì?”

“Tôi sẽ làm những gì có thể từ phía đảng này”, anh đáp, “nhưng còn tùy thuộc vào việc điều tra của cô trong thành phố nữa. Hãy tra hỏi Gantry và người của ông ta. Nếu có ai đó sẽ tìm ra kẻ hại Marc, người ấy chính là cô đấy”.

“Vâng, tôi sẽ làm được chuyện đó nếu có thể cẩn răng giữ viên đạn đang bay và vọt một phát nhảy tới nóc nhà”. Cô khịt mũi. “Xin lỗi đã nói thế, nhưng thôi, để xem tôi có thể lần ra được chuyện gì không”.

“Cô sẽ làm được mà. Cho tôi biết thêm về vũ khí của hung thủ đi”.

Cô miêu tả lại cái gậy cạy hàu. “À, sau khi đưa nó đi kiểm tra xét nghiệm, ông anh của anh có nói gì đó về chuyện đặng vùng đầm lầy đấy”.

“Là gì vậy?”

“Đại khái là sẽ dùng tay không xé xác hẳn ra sau khi tìm được anh, mà anh biết tính ông ấy rồi đấy. Vậy nếu không muốn bị kẹt giữa anh ông, Gantry và cô gái lã-ra-là-con-gái-thống-độc ấy, tôi khuyên hai người nên sớm rời khỏi nơi ần nấu kia đi”.

Cort có thể gây nên chuyện rắc rối. “Cô có thể ngăn ông ấy được không?”

“Không thể, nếu không dùng một cái ống chích, nhưng tôi sẽ cố”. Cô ngáp thêm lần nữa. “Anh biết đấy, tôi đang rất muốn đi nghỉ. Có lẽ khi xong vụ này tôi sẽ xả hơi luôn một tuần ở nhà nghỉ đấy”.

Jean-Del nhìn một con bạch diệc bay ngang qua trước vàng trắng. Cha mẹ Terri để lại cho cô một ngôi nhà nghỉ ở phía bắc hồ Pontchartrain mà cô đã cho anh và Cort mượn đôi lần khi họ đi câu cá. Ngôi nhà nghỉ ấy nằm ở khu hẻo lánh cuối hồ giữa một lãnh địa đầy cây rộng chừng hai mươi mẫu Anh. Đồng sự của anh vẫn đến đấy bất cứ khi nào thấy thích nên cô luôn trữ đủ đồ ăn và dấu chìa khóa dưới hàng hiên. Cô ta còn để cả một chiếc Harley ở đó, khóa trong nhà kho với chìa khóa dấu dưới thanh chắn bùn.

“Chẳng có gì thú vị bằng vài ngày ở một chốn yên tĩnh nơi chẳng bị ai quấy rầy, đúng không?” Có tiếng sột soạt và Terri thở dài. “Còn hiện giờ thì tôi bị dựng dậy vào lúc ba giờ sáng và lo tính chuyện phải nói dối cả sếp của ta lẫn ông anh của anh. Hãy bảo trọng và mai nhớ gọi lại cho tôi”.

Caine nhìn dấu hiệu đầu tiên màu da trời hiện ra trên đỉnh đường viền cây màu xanh xám phía xa. Chỉ lát nữa mặt trời mọc lên sẽ xua tan lớp sương mù là đà bao phủ trên mặt nước, trên cốc rễ bách xù xì, làm hiện ra các màu xanh, hoặc nâu, hoặc bạc vốn làm nên màu sắc của đầm lầy. Đó thường là

khoảng thời gian ưa thích trong ngày của ông, khi có thể một mình ngồi trên bến vắng nhìn vạn vật vươn mình qua giấc ngủ đêm.

Ông mệt mỏi. Một ngày làm việc mệt nhọc hôm trước cùng với mấy chai bia ở quán Dee vẫn không giúp cho ông ngủ được.

Phải tìm cho được Billy để trị tội.

Ông nghĩ đến Sable, nghĩ đến cái nhìn của nàng tối hôm qua. Lẽ ra ông không nên động chạm vào nàng, không nên hôn nàng như vậy. Ông chỉ những mong mau thoát khỏi nàng. Nhưng cảm giác giữ nàng trong tay đã khiến ông quên đi cú điện thoại của Cecilia, quên đi Billy cùng mọi ý nghĩ hợp lý trong đầu. Ông tưởng đã trả thù được nàng vì tất cả những gì nàng từng làm đối với ông.

Thực ra thì sao? Ông những muốn cầu xin nàng tha thứ. Sable hẳn không biết ông đã quan sát nàng hầu như suốt cuộc đời mình, từ ngày mẹ nàng đưa nàng còn bé xíu về nhà cho đến cái đêm nàng một thân một mình chạy trốn khỏi Tulane. Ông tự coi mình như người bảo vệ luôn để mắt trông nom khi nàng còn bé, chỉ lượn lờ ngoài tầm mắt để tránh làm nàng e sợ. Sable đã lớn lên từ một đứa trẻ vô tư vui vẻ thành một cô gái trẻ rực rỡ xinh tươi ngay trước mắt ông, và tình cảm trong ông cũng thay dần theo năm tháng.

Nắm tay gân guốc của ông tỳ lên đùi. Ông đã quên hẳn nàng, đã đoạn tuyệt với nàng kể từ cái đêm nàng hiện ra tả tơi nức nở ở nhà thuyền sau khi chạy trốn khỏi thằng bạn người Creole giàu có. Nàng đã biết rõ mình nhận được gì ngoài sự khinh khi trong mắt bọn người kia. Chuyện ấy đã giết chết mối tình cam ông mang nặng trong lòng qua bao năm tháng, ông đã bỏ đi ngay tối hôm sau, buông mình vào vòng tay những phụ nữ dễ dãi và chìm đắm luôn từ dạo ấy. Ông chẳng cần đến sự chấp thuận của nàng, cũng không mong điều đó. Thân kệ Sable Duchesne cùng với những gì nàng nghĩ về ông.

Billy đã có mặt ở gian nhà kho hôm trước?

Việc Terri Vincent đến dò hỏi chỉ là dấu ấn chua chát cuối cùng của một đêm dài dặc. Kể từ khi cô ta rời vùng đầm lầy đi làm cảnh sát ông không mấy khi nghĩ đến cô, song cô ta thật thông minh, cô ta biết ông, và nếu ông không quan tâm lo vụ Billy, cô ta sẽ trở lại.

“Này, sếp”. Mấy tấm ván lót cầu tàu cọt kẹt dưới chân John, tay quản đốc mới của ông đang đi ra thuyền. “Dậy sớm thế. Ông có nghe gì vụ tai nạn ngoài kia không?”

“Tai nạn gì?”

“Người ta tìm thấy chiếc xe của tay cớm dưới sông cách đây ba dặm”. John hất đầu về phía con đường. “Có ai đó đã bắn mấy phát vào anh ta và Isabel”.

Cổ Caine thắt lại. *Dấu gì thì đâu phải Billy đang săn hạ anh ta.* “Có ai bị gì không?”

“Chưa rõ lắm. Hình như họ đã thoát ra trước khi xe chìm nhưng vẫn chưa tìm được dấu vết gì của họ”.

Isabel, một mình trong đầm lầy với tay cớm nọ. Và Billy đang săn đuổi sau lưng.

Caine xếp cái bẫy đang sửa dở sang bên và đưa mắt nhìn trời. Hôm nay trời hãn trong, đủ để cho thuyền ra biển, và ông tính cho tất cả thợ của mình đi biển hôm nay. Ông cầm tờ báo lấy trên đường về nhà từ quán của Dee đưa cho John. “Hãy cho tất cả những ai chưa thấy mặt cô ta tối qua xem bức ảnh này”. Ông đập tay lên trang báo có đăng hình Sable.

John nhú mày. “Ông nghĩ cô ta sẽ quay lại đây sao?”

“Không”. Caine bước xuống thuyền. “Chúng ta sẽ đi tìm cô ấy”.

Trước khi Billy làm được chuyện đó.

Bà Elizabet vừa ăn sáng xong thì Mae vào báo có Laure LeClare đến, và bà nhanh chóng đứng lên. “Cảm ơn, Mae”, bà nói và vội đi ra cửa trước đón khách.

“Laure!” Tim bà thất lại trước bộ dạng xanh xao thất thần của người bạn thân thiết, song bà vẫn giữ vẻ niềm nở và đến hôn vào hai bên má bà ta. “Sao bà không gọi điện để tôi đến?”

“Xin lỗi vì đã đến bữa vào cái giờ ngạo ngược thế này”. Giọng bà Laure nghe hơi khàn khàn, ấp úng.

“Đừng có ngu ngốc thế. Tôi rất mừng là bà đã đến đây. Nào vào đi”. Elizabet đưa bà ta vào phòng khách rồi ngoái nhìn và gọi người quản gia. “Mae, mang cho chúng tôi một ít trà và bánh ngọt nhé”.

“Đừng phiền toái quá thế, Eliza”. Bà vợ góa của Marc nhẹ nhàng ngồi xuống chiếc ghế có lót thảm thêu hoa huệ rất đáng yêu rồi vươn thẳng vai và thoáng nở một nụ cười quyến rũ như thường lệ. “Thực tình là hôm nay tôi đã chờ nhiều rồi. Xin lỗi đã làm phiền bà sớm thế này. Tôi chỉ... muốn ra khỏi ngôi nhà đó thôi”.

“Bà làm vậy là phải”. Elizabet ngồi xuống bên bạn và cầm lấy bàn tay lạnh giá của bà ta. “Tuy Moriah có nói sáng nay mẹ nó sẽ đến đó”.

“Tôi đã lẩn ra ngoài khi bà ấy còn chưa đến. Moriah vẫn còn đang ngủ. Tội nghiệp con bé, cả đêm cứ đi lại hoài để trông chừng tôi”. Giọng bà ta chùng xuống. “Marc rất cảm tình với con bé, bà biết đấy”.

“Nó rất dễ thương”. Elizabet áp tay vào một bên má trứng sâu của Laure. “Tội nghiệp, Laure. Giá tôi có thể làm gì để chia bớt nỗi đau này”.

“Thực tình hôm nay tôi đã bình tĩnh hơn rất nhiều rồi”. Laure làm một cử chỉ mơ hồ. “Aimee sẽ giúp thu xếp mọi chuyện, còn ông thống đốc cũng có hứa sẽ cử người đến phối hợp với giới truyền thông. Chỉ cần cố làm sao qua được hết tuần sau, vậy thôi”. Bà ta cúi đầu. “Tôi cảm thấy đầu óc mù mịt quá, Eliza, không làm sao gắn kết được sự vật cho có nghĩa”.

“Bà không cần phải buộc mình làm gì cả. Tôi hứa sẽ trông coi bà trong chuyện đó”. Elizabet gật đầu với người quản gia vừa bưng khay trà ra, Mae đặt nó lên chiếc bàn thấp trước mặt hai người trước khi bước ra khỏi phòng. “Cảnh sát sẽ tìm ra ai đã làm chuyện đó, và qua thời gian đây chỉ còn là một cơn ác mộng thôi”.

“Hoặc là họ không tìm ra được, và cơn ác mộng sẽ kéo mãi không biết đến bao giờ”. Laure hạ giọng, đôi mắt rưng rưng nước trước khi bà vội chớp mắt để xua đi. “Tôi nghiệp Marc. Tại sao chuyện này lại xảy ra với ông ấy chứ? Hay là tại tôi? Mà tôi đâu có đẩy ông ấy vào chiến dịch tranh cử này đâu?”

“Không phải. Marc rất yêu bà và bà là tài sản vô giá đối với ông ấy. Còn về chiến dịch tranh cử, bà đã thấy ông ấy tiến hành ra sao rồi đấy. Lẽ ra ông ta phải thành một thống đốc tốt”.

Elizabet rót trà vào ly và bỏ thêm hai miếng đường. “Bà đã nói chuyện với Jacob chưa?” Bà hỏi khi đưa ly trà cho Laure. Jacob Pernard là luật sư được ủy quyền của Marc, một trong những luật sư uy tín nhất của thành phố cũng như tại tiểu bang, người sẽ rất hữu ích cho Laure trong những ngày khó khăn sắp tới.

“Tôi nhớ mình đã có gọi cho ông ta”. Laure đưa mắt nhìn chiếc ly trang nhã trên bàn tay thanh mảnh của mình như do dự không biết làm gì với nó. “Ông ta có nói gì đó về chuyện luật sư của quận muốn trao đổi với tôi, tuy tôi không biết vì sao”.

“Chắc họ sẽ hỏi về Marc và những việc ông ấy đã làm ngày hôm qua”. Elizabet cho thêm ít váng sữa vào ly trà của mình và giữ cho vẻ mặt và giọng nói của mình thật ôn tồn bình thản. “Bà đã nghe chuyện cô gái sống sót qua đám cháy rồi chứ?”

Bà Laure gật đầu. “Isabel Duchesne, hình cô ta đang đây trên TV”.

“Bà và Marc có biết cô ấy không?”

“Tôi nghĩ Marc có biết chút ít. Ông ấy có nói đến việc đóng góp cho một quỹ từ thiện mà cô ta có tham gia”. Laure nhún vai. “Tôi có cảm giác ông ấy lo lắng cho cô ta, nhưng không nói gì nhiều về chuyện ấy”. Bà nhấp một ngụm trà.

Vậy là con khốn ấy đã giương vuốt quặp vào ông More tội nghiệp. Elizabet gắng kìm cơn phẫn nộ đang trào lên. “Ông ấy có nói với bà là sẽ gặp cô ta hôm nay không?”

Laure gật đầu. “Ông ấy bảo cô ta dùng căn nhà cũ ấy làm một trung tâm phúc lợi theo kiểu nào đó. Tôi chẳng hiểu sao ông ta lại làm như vậy, xét đến bao nhiêu rắc rối người Cajun đã gây ra trong công chuyện làm ăn. Nhưng bà biết tính Marc đấy. Ông ấy rộng lượng và sẵn lòng tha thứ cho tất cả”.

Trong một thoáng Elizabet cân nhắc xem phải nói gì với bạn mình. Một mặt phải che chở cho Laure khỏi nỗi vật vã về cái chết thương tâm của Marc, mặt khác không lẽ đứng nhìn Isabel Duchesne hủy hoại tan tành danh tiếng của ông ta. Elizabet vẫn còn nhớ như in Jean-Del đã như thế nào sau khi bị cô ta từ bỏ - anh chàng đi lại như một hồn ma suốt mấy tháng ròng. Mà Laure thì đâu được mạnh mẽ như con trai bà.

“Tôi đã biết Isabel Duchesne từ mười năm về trước. Nó đã từng hò hẹn với Jean-Del khi còn đi học ở Tulane. Chúng nó thối nhau sau khi cô ta dấy vào một vụ khủng khiếp. Cô ta tấn công mấy người bạn của Jean-Del”. Elizabet gật đầu trước ánh nhìn sừng sốt của bà bạn. “Phải, tôi có cảm giác y như vậy khi thấy hình cô ta trên TV. Tôi không thể hình dung cô ta lại còn dám quay lại New Orleans sau những chuyện từng làm như thế”.

Hàm Laure đánh lại. “Đó có phải là cô gái khiến Jean-Del quyết định không vào học trường luật nữa phải không?”

“Đúng, nhưng đó chưa phải là điều tệ nhất. Cô ta còn làm tim nó tan tành đau khổ. Suốt một thời gian dài sau đó tôi và Louis cứ nghĩ Jean-Del như muốn phân thân xẻ xác bản thân mình”. Việc hồi tưởng lại khoảng thời gian

dài kinh khủng ấy khiến Elizabet phải đứng lên đi mở các rèm cửa ra. “Sau đó Jean-Del không còn bao giờ như trước nữa. Nó không còn lòng tin vào bất cứ cô gái nào”.

“Mà sao nó lại dây vào với con bé ấy?”

“Ôi, bà cũng biết dăm đứa con gái nhà nghèo đôi khi cũng kiếm được học bổng vào đại học. Mục đích duy nhất tôi nghĩ chỉ là gắng kiếm cho được một tấm chồng”. Bà gạt nhẹ ngón tay vào mép tấm màn nhung. “Tôi đã cảnh báo Jean-Del về chuyện đó, nhưng nó đã phải lòng con bé và tất nhiên là chẳng thềm nghe tôi. Sáu tháng trời tôi chỉ lo nó làm con bé có mang”. Bà vén sang bên tấm màn thêu màu ngà và nhắm mắt trước ánh mặt trời rọi lên mặt.

“Nó định gài bẫy cậu chàng làm đám cưới, đúng không?”

“Lúc đầu thì không hẳn thế”. Elizabet quay sang nhìn bạn. “Bà cũng biết nó đâu phải là một con bé ngu ngốc. Nó thâm nhập từ từ vào cuộc sống của Jean-Del, lấy của nó ngày càng nhiều thời gian, kéo nó xa dần chuyện học hành. Rồi nó đầu độc cả đám bạn bè của cậu chàng ngày trước, cùng những đứa mà Jean-Del biết từ thời tiểu học”. Elizabet vượt ngay ngăn mấy tua viền trước khi quay về ngồi lại bên Laure. “Tôi biết chuyện khi nó hầu như đã thuyết phục được thằng bé rời bỏ đội bóng đá của trường vốn gây cho con bé nhiều rắc rối. Bà cũng biết Jean-Del mê chơi bóng đến mức nào rồi”.

Laure đặt ly nước sang bên và hơi nghiêng về phía trước. “Bà đã nói chuyện với con bé chưa?”

“Chưa. Tôi có cảm giác như mình phải nhịn thở suốt cả tháng trời vào dạo ấy. Khi nghe chuyện nó ném bùn vào mấy đứa bạn của Jean-Del trên đường đi vũ hội tôi cũng chẳng mấy ngạc nhiên”. Bà rót nước vào ly mình, rồi rót thêm một ít vào ly trà gần như còn nguyên của Laure. “Tuy vậy cho đến giờ tôi vẫn không biết rõ chuyện gì đã khiến nó bỏ đi”.

“Bà nhớ thời mình còn đi học chứ?” Giọng bà Laure nghe không chắc chắn lắm. “Tất cả đám con gái nhà nghèo mà chúng ta vẫn coi thường? Tôi chẳng bao giờ thực sự cảm thấy thoải mái cùng với chúng”.

“Bà bao giờ cũng mềm yếu với chúng nó khi cần bảo vệ mình”. Elizabet trách. “Tôi biết đám bạn của Jean-Del luôn yêu quý nó. Bọn chúng thật dễ thương”. Bà thoáng mỉm cười khi nhớ lại. “Tiếc rằng cô ta đã không giống thế”.

“Hay tại bọn chúng ganh tỵ với con bé?” Một giọng đàn ông vang lên. Elizabet ngẩng nhìn và thấy chồng mình đang đứng cạnh cửa ra vào. “Louis, ông làm tôi giật cả mình. Ông muốn nói về ai vậy?”

“Isabel chứ còn ai. Nó không phải là kẻ chủ mưu. Nó rất dễ thương, lại thông minh, chăm chỉ”. Louis đứng khoanh tay. “Không thể nói như vậy về đám bạn kia của Jean-Del được”.

Laure đặt ly nước xuống và đứng lên. “Chắc tôi phải đi thôi”.

“Tôi rất vui lòng đưa bà về nhà, bạn thân mến”. Louis chìa tay ra phía cửa. “Cho phép tôi nói chuyện riêng với vợ tôi trước một chút được không?”

“Tất nhiên rồi”. Laure hôn lên má Elizabet, siết chặt tay bà và bước ra.

“Bà đang làm gì thế, Elizabet?”

“Tôi sẵn sóc cho bạn tôi”. Bà không sợ vẻ bất bình hiện rõ ở ông chồng. “Tôi còn phải cảnh cáo bà ta mình đang đụng chuyện với ai nữa. Ông quên con bé đó đã làm gì với con trai mình rồi sao?”

“Tôi vẫn nhớ nhưng có hơi khác đấy. Cả bà cũng thế”.

Bà đặt ly trà xuống. “Theo thời gian trí nhớ trở nên không còn đáng tin cậy lắm”.

“Nghĩa là tôi đã thành một ông già?”

“Không, không phải thế. Có thể nó đã biến tôi thành một bà lão thì đúng hơn”. Bà bước đến định ôm ông hôn tạm biệt nhưng ông đã tránh ra sau. Bà cũng không vì thế mà lo lắng lắm. Louis không bao giờ giận lâu quá một hai giờ mà không trở về với tính tình dễ thương cố hữu của mình. “Ông đừng lo về Isabel Duchesne. Nó sẽ sớm thoát ra được thôi. Kiểu người như nó thừa khôn khéo để làm được thế”.

“Tôi từng ngưỡng mộ bà ngay từ lần đầu tiên gặp mặt”, ông nói, giọng khô lạnh. “Nhưng tôi chưa bao giờ thất vọng về bà như lúc này”.

Bà cảm thấy tự ái nhưng vẫn giữ vẻ mặt bình thản. *Ông ấy sẽ chóng quên chuyện này thôi, như mọi khi.* Elizabet vẫn không thoáng chút nao núng khi ông sập cửa bước ra ngoài. Trong trí bà vẫn ghi lại một danh sách dài các tội lỗi của Isabel Duchesne đối với gia đình bà, và đây có thể là một tội nữa vừa được bổ sung.

CHƯƠNG 7

“**D**ậy đi, anh bạn”.

Jean-Del mở mắt và thấy mình trơ trọi trên chiếc giường phụ của nhà Martin, một họng súng săn đen ngòm hờm sẵn vài phân ngay trước mũi. Anh nằm yên bất động đưa mắt nhìn dọc theo nòng súng cho đến khi bắt gặp một ánh mắt giận dữ nhìn chằm vào mình trên một khuôn mặt đầy sẹo.

Người đàn ông đó thấp và gầy với mái tóc lốm đốm bạc và vô vàn vết sẹo, điều anh chưa từng thấy trên một con người. Ông như người bị ma nhãn qui nhấm rồi nhả bật ra.

“Ông là ai?” Jean-Del đưa mắt nhìn quanh nhưng không thấy Sable đâu. Súng của anh nằm dưới nệm nhưng anh không muốn cử động một khi chưa phân tán được sự chú ý của ông già.

Kẻ tấn công anh cười gằn khinh bỉ, nhấn mạnh thêm vẻ xấu xí dị dạng của mình. “Ta là qui dữ, hănh anh nghĩ vậy phải không, anh bạn?” Giọng ông nghe thâm đậm. “Ta không đẹp đẽ gì, đúng không?”

“Đẹp ư, ồ, không”. Lạy Chúa, anh sắp bị một kẻ điên bắn vào giữa mặt, còn Sable không biết đang ở đâu? “Nhưng trông ông khó có thể là kẻ giết người”.

“Ta có thể đấy”. Ông lão hất nòng súng lên một chút. “Dậy ngay đi”.

Sable đi vòng qua ông ta, mang theo một xấp quần áo đã gấp gọn gàng. Nàng bận một chiếc áo sơ mi vải hoa và chiếc quần jean rộng thùng thình, tóc bím ngược sau gáy. Thay vì sợ hãi, nàng nhìn người đàn ông đầy sẹo với vẻ bực bội, vẻ coi đó như một sự quấy rầy vụn vặt không đáng bận tâm. “Cha làm gì thế?”

Jean-Del lợi dụng khoảnh khắc phân tâm thọc ngay tay xuống nệm kéo khẩu súng ra.

“Làm cái chuyện lẽ ra ta phải làm từ mười năm trước”. Già Remy trả lời. Khi quay người lại, mắt ông ta mở to hơn.

Jean-Del đang nhắm nòng súng vào ông lão. “Cả tôi cũng thuộc loại không dễ giết người. Sable, ra khỏi đây đi”.

“Hãy bỏ súng xuống, bỏ súng xuống đi, cha”. Nàng đến đứng bên Jean-Del và bảo anh với cùng vẻ nghiêm trang giận dữ. “Em rất biết ơn nếu anh không bắn cha em”.

Jean-Del nhếch môi. “Chỉ khi nào ông ấy chịu hạ súng xuống”.

Nàng quay sang ông già. “Cha?”

“Hắn bảo vệ con như thế đấy hả? Ta có thể bắn tan đầu ngay khi hắn còn đang ngủ kia”. Già Remy thở dài, vẻ khinh mạn song cũng hạ súng xuống. “Đúng là lũ trai thành phố”. Ông đưa tay xoa ngực.

Jean-Del cũng bỏ súng xuống và đưa bàn tay mệt mỏi gãi đầu. “Ông có thể bắn sau khi tôi uống một ly cà phê được chứ”.

“Quần áo anh đây, bà Colette đã giặt sạch rồi đấy”. Sable đặt xấp quần áo phía cuối giường rồi quay sang kéo tay ông già. “Đi nào, cha, để anh ấy mặc đồ. Chúng ta sẽ nói chuyện ở dưới kia, sau khi cha uống thuốc”.

“Ta ghét uống thuốc”. Ông già càu nhàu nhưng cũng theo nàng đi xuống.

Jean-Del mặc quần áo, lén để lại vài tờ bạc hai chục dưới chiếc đèn cạnh giường, nơi bà lão Colette có thể dễ dàng nhận ra rồi đi xuống cầu thang và thấy lão Martin cùng ông già Remy đang tranh cãi gì đó bằng tiếng Pháp. Chiếc bàn tròn vệt gân như trĩu xuống dưới sức nặng của bữa cơm vùng quê đầy ngộn. Khẩu súng săn của Remy được đặt dựa vào tường cạnh bàn. Sable đang đứng cạnh bà Colette trong bếp, tay bưng chiếc đĩa cho bà lão xếp bánh lên. Họ nói chuyện chuyện bằng tiếng Pháp, quá nhanh để anh có

thể nghe kịp, nhưng có đôi lần anh nghe họ nhắc đến một người nào đó tên là Billy.

“Cưng ơi” Bà Colette thúc khủy tay vào nàng khi nhìn thấy anh rồi mỉm cười nhìn anh và nói, “Hãy nhìn xem chàng trai chưa bị bắn bay đầu nào”.

Anh liếc nhìn ông già Remy. “Vâng, cháu thật may mắn”.

“Thường cho anh vì đã sống sót được qua tay cha của Isabel đấy”. Bà đưa chiếc xẻng múc cho Sable rồi rót đầy một ca nước từ chiếc bình móp méo lốm đốm và mang đến cho anh.

“Đây, nó sẽ mở mắt cho anh trên con đường sắp tới”.

“Cảm ơn bà”. Anh uống một hơi và nhắm mắt lại, thưởng thức vị cay nồng của rễ rau diếp xoắn lan tỏa rửa sạch đi bao mạng nhện trong đầu. “Ôi, lạ Chúa, bà hãy ly dị lão Martin về sống với cháu đi”. Bà lão cười khúc khích như con gái. “May cho anh ta là tín đồ Công giáo đấy, cưng ơi, không thì ta đã bỏ nhà theo anh rồi. Ngồi xuống đi - có bánh mì nóng, đồ nướng và bánh yến mạch đây”.

Anh ngồi xuống chiếc ghế trống đối diện lão Remy đang đưa tay ra hiệu cho Sable đến bên. Sable đem thêm thức ăn tới đặt lên bàn và bắt đầu cuộc trao đổi với Remy, vẫn bằng ngôn ngữ của họ, với tốc độ mà anh không sao bắt kịp. Lão Martin khịt mũi đôi lần, diễn tả bằng điệu bộ, thốt ra vài từ rồi đưa hai tay lên.

Khi có một khoảng dừng, Jean-Del khẽ chạm tay Sable. “Ông ấy vẫn khó chịu về anh hả?”

“Về anh, về mọi người”. Nàng tỳ tay lên trán trong một thoáng. “Cha nghĩ em phải rời khỏi nơi đó về sống với gia đình, ông ấy không tin có kẻ nào đó đã bắn em. Ông ấy nghĩ chúng sẵn đuổi anh bởi vì anh là cớm”.

Nhưng đó hẳn không phải là tất cả những gì Remy và Sable đã nói. Chắc hẳn anh đã nghe những từ như “comme un fils à moi”, “son meilleur ami”,

và “ta mère”- như một đứa con trai của tôi, bạn thân nhất của nó và mẹ của con. “Thế còn kẻ đã giết Marc?”

“Ông ấy nghĩ chuyện đó liên quan đến chiến dịch tranh cử của Marc”. Nàng quay sang lão Remy. “Vous savez que Caine a eu quelque chose faire avec ceci, Papa”.

Câu này thì Jean-Del hiểu được, *Cha biết Caine cũng có vài chuyện để làm trong vụ này chứ?*

“Nhưng Gantry có dây vào chuyện phá phách các công việc của Marc không?”

Sable thoáng lưỡng lự trước khi lắc đầu. “Em không chắc lắm. Chưa nghe ai nói thế, nhưng Caine và dân chài vùng này từng bị thiệt hại vì các điều luật do Marc hỗ trợ. Họ được yêu cầu phải mua các phương tiện chuyên dụng, các giấy phép đánh bắt đặc biệt nếu muốn tiếp tục làm ăn, và nhiều người không kham nổi. Đa số mọi người tỏ ra giận dữ, như anh thấy hồi tối hôm qua đấy”.

“Thế sao em lại dám một mình đi đến chỗ Caine?” Anh đặt cái ca xuống và nắm tay lại. “Em không thấy là có thể ông ta đã giết Marc và bảo quân của mình quăng ngay em vào lò nướng hay sao?”

Remy rửa thầm một câu tục tĩu.

“Không. Caine và những người đó biết em từ khi em còn là một đứa trẻ”, Nàng vặc lại. “Họ có thể hơi thô bạo và ngang ngạnh nhưng không phải là kẻ giết người, và họ sẽ không bao giờ làm hại em cả”.

“Nhưng họ có thể đốt phá cơ sở của ai đó để phản đối, không phải sao?” Anh nhận thấy vẻ phân vân ánh trong mắt nàng, và thấy lão Remy đang lắng nghe vô cùng chăm chú. “Dù là ai thì kẻ đốt nhà đã quyết hạ cho bằng được Marc trước, sau đó là em”.

Nàng găm các răng nữa vào chiếc bánh yến mạch trên đĩa của mình và nói. “Cũng có thể tên đốt nhà đó nghĩ em đã nhìn thấy hắn ta giết Marc”.

“Bà ơi”Hilaire lao vào bếp và chột khựng lại khi nhìn thấy Sable cùng Jean-Del. Cô ta mặc chiếc áo khoác ngoài đã lồi một màu trắng, dưới là chiếc áo tay phồng màu đỏ và bận chiếc váy cực ngắn, trên mái tóc xoăn là một chiếc mũ bằng rơm. Jean-Del có cảm tưởng cô ta trông như vừa bước ra từ một bức tranh người mẫu của thập niên 1940. “Ôi, ơn Chúa, em đã tưởng chị vẫn còn trên ấy”.

Sable đứng lên đến hôn chào cô gái. “Bọn chị đã định ghé cửa hàng của em trước khi đi”. Nàng đưa mắt nhìn Jean-Del. “Anh có còn nhớ cô em họ em, Hilaire Martin. Hil, đây là...”

“Em vẫn nhớ đấy là ai”. Và sự hồi tưởng ấy hẳn không mấy dễ chịu xét theo cách cô ta đá mắt nhìn Jean-Del trước khi quay sang cầm tay Sable. “Chị phải ra khỏi vùng đầm lầy này đi, ngay bây giờ. Caine đang săn tìm chị đấy”.

Jean-Del đến nhìn ra cửa sổ để kiểm tra và quay lại. “Không có ai. Mà ông ta muốn gì?”

“Cô Dee ở đằng quán rượu nói tối qua có một nữ cảnh sát đến vặn hỏi ông ấy. Sáng nay ông ấy đã rải tất cả các thuyền của mình đi, nhưng không đi đánh cá. Jessie có gọi điện cho em nói ông ta đang đi tìm chị và tay cớm. Chắc họ cũng sắp đến đây”.

“Tại sao ông ta làm thế nhỉ?”Sable nhíu mày. “Hôm qua ông ấy chỉ muốn tống khứ chị đi thật nhanh cho khuất mắt thôi mà”.

“Jessie nói tất cả đều tỏ ra giận dữ, nhất là Caine”. Hilaire liếc xéo Jean-Del bằng cái nhìn u ám. “Tất cả đều tại anh ta, anh ta không thuộc về nơi này. Anh ta khiến mọi người trở nên nóng nảy”.

Đặc biệt là Caine. Jean-Del có thể hình dung ra một số nguyên nhân.

“Tôi sẽ đi gặp Caine”. Ông lão Remy nói và đứng lên. “Nó muốn tôi đi tìm con Isabel nhà tôi. Tôi có thể dẫn nó đi xa khỏi chỗ này”.

Sable đến bên và nhét vào túi áo ông một lọ thuốc nhỏ màu nâu. “Cha cầm theo thứ này cho những lúc cần, hoặc là chẳng dẫn được bất kỳ ai đi đến bất kỳ đâu”.

“Chúng ta cần có phương tiện đi chuyển”. Jean-Del bảo nàng. “Có thể mượn xe của ai đó quanh đây không?”

Sable lắc đầu. “Mọi người đi bộ hoặc dùng thuyền độc mộc. Hơn nữa chắc cảnh sát cũng cho người canh các con đường rồi”.

“Em có đem theo thuyền đây”. Hilaire nói. “Em có thể đưa cả hai người ra khỏi khu này mà không ai nhận thấy”.

“Cô có thể đưa chúng tôi đến một cái hồ gần đây không?” Anh hỏi, vừa uống nốt chỗ cà phê của mình.

“Được, nhưng có gì ở đó?”

“Một chỗ an toàn”. Anh đứng lên và bắt tay ông lão Martin. Quay sang lão Remy, anh nói. “Cháu sẽ lo cho cô ấy”.

“Hắn phải như vậy, anh bạn”. Lão Remy khoác súng lên vai. “Không thì lần sau ta sẽ không đánh thức anh dậy trước khi nổ súng đâu”.

“Đây nữa, Isabel”. Bà Colette đem ra bàn một túi lớn bọc kỹ. “Bà có gói sẵn đây vài thứ cho hai đứa. Hilaire đi thuyền phải cẩn thận đấy”. Bà xoắn tay vào chiếc tạp dề khi quay sang Sable. “Còn cháu nữa, đừng có làm chuyện gì ngu ngốc nhé. Hãy luôn ở bên Jean-Del, để nó lo cho cháu”.

Sable hôn lên má bà lão. “Vâng, cháu sẽ theo lời bà”.

Cecilia không thấy chiếc xe của Billy cho đến khi bước ra phía ngoài sợi dây phơi. Không nhìn thấy gã trong xe mooc cô bèn đặt chiếc giỏ xuống và

bước vòng vào lối đi nhỏ hẹp của mình.

Billy đang cuộn mình trong chiếc ghế phía trước, trong vòng tay ôm của gã là một chai whiskey gần cạn.

Hắn ngủ với người tình thực sự của hắn thay vì ngủ với mình, cô thầm nghĩ.

“Xuyt”. Lilah vẫy cô từ cửa chiếc xe mooc của mình. “Lại đây”.

Cecilia kiểm tra lại Billy lần nữa, nhưng theo cách ngáy hắn gã sẽ còn ngủ thêm đến vài giờ. Cô cẩn thận băng qua sân đến chỗ chiếc xe mooc của Lilah. “Có chuyện gì vậy?”

“Vào trong đi”. Lần đầu tiên Lilah trông có vẻ hồi hộp căng thẳng. “Nhanh lên”.

Cecilia leo lên các bậc thang. Lilah có một phòng đôi rất dễ thương, và cô trang hoàng bên trong bằng những màu sắc mà cô ưa thích là đỏ, cam và tía. Billy nói trông như nhà chứa đi động nhưng Cecilia nghĩ các màu sáng trông có vẻ ấm cúng.

“Sáng nay khi đi làm về chị nhìn thấy Billy trong xe”. Cô hàng xóm đưa Cecilia đến bên chiếc giường của mình. “Chị nhìn vào bên trong, trông thấy cái này và đã cầm về”. Cô ta chỉ tay lên tấm chăn. Cecilia dán mắt nhìn khẩu súng săn của chồng mình cùng hộp đạn. “Ôi, Lilah, anh ấy sẽ phát điên lên đấy”.

“Không, hắn sẽ không phát điên đâu, và cũng sẽ không còn bắn ai được nữa”.

“Chị không thể giữ thứ này được. Nếu anh ấy đến đây thì sao? Và biết chị đã lấy chúng?”

“Chị không nghĩ hắn sẽ biết...” Lilah cầm khẩu súng tháo lấy đạn bỏ vào trong hộp rồi cúi người nhét chiếc hộp vào dưới đệm. “Thế, giờ hắn có muốn cũng không bắn được chị”.

“Em không thể để chị làm thế được”. Cecilia cầm lấy khẩu súng. “Chị không biết anh ta điên cuồng đến mức nào đâu”.

Lilah bỏ cây súng xuống giường và cầm tay cô gái. “Cưng ơi, chị đã nghe gã đàn ông đó điên cuồng thế nào với em suốt hai năm rồi. Chị không sợ hãi. Hắn chỉ là một thằng say hay bắt nạt”. Cô ta sờ tay vào má Cecilia. “Chị không thể cứ ngồi đây nhìn hắn ta đánh đập em mãi thế”.

“Anh ấy đâu có đánh em”.

“Chị biết hắn bắt em phải làm những gì”. Cô ta nhìn qua cửa sổ phòng ngủ của mình chỉ cách chiếc xe mooc của Cecilia ít bước. “Chị đã phải nghe những chuyện đó hàng đêm”.

“Ôi, lạy Chúa”. Nhục nhã và tuyệt vọng, Cecilia lao mình ra phía cửa nhưng Lilah đã ngăn lại. “Cecilia, đợi đã”. Cô hàng xóm nhìn qua vai cô về phía chiếc xe tải của Billy. “Giờ em biết chị đã luôn phải trông chừng hắn như em vậy. Cưng ơi, em phải từ bỏ thằng đàn ông đó không thì cũng có ngày hắn sẽ giết em thôi”.

“Chị không hiểu”. Cecilia lắc đầu. “Em đâu có còn ai nữa”.

“Không đúng”. Lilah đưa tay nâng khuôn mặt của Cecilia. “Em còn có chị đây mà”.

“Anh có chắc là quen biết chủ nhân của nó đấy chứ?”Hilaire hỏi khi cùng Jean-Del buộc dây neo thuyền vào một bến cập trờ trọi trước một cơ ngơi trông có vẻ hoang vắng nằm sát bên hồ. Cô thở dài khi thấy anh gật đầu. “Thôi được, nhưng nếu có ai đó đi ra cùng một con chó dữ thì tôi sẽ vọt ngay xuống thuyền, mặc kệ anh đấy”.

Sable cảm thấy căng thẳng, ngay từ lúc họ bắt đầu rời sông Tchefuncte ngược lên bờ phía bắc hồ Pontchartrain. Hilaire giấu cả hai người dưới một

tấm bạt lớn, thế cũng hay vì đã có đến hai người của Caine dừng thuyền lại hỏi xem có thấy họ ở đâu không.

Nằm lặng im bất động dưới tấm bạt với Jean-Del ở sát bên còn khổ hơn là chung giường với anh ta như hôm trước. Ít nhất anh ta cũng không lăm lăm khẩu súng trong tay thế này.

Sau khi những công ty tham lam gần như đã triệt phá sạch các khu rừng để xây nên thành phố New Orleans, phần thành phố đầu tiên bằng gỗ đã được một trong những thành viên giàu có nhất của xã hội Creole biến thành một khu nghỉ dưỡng đặc biệt. Mong muốn tránh khỏi cái nóng bức của thành phố, tay nhà giàu nọ đã mua hàng ngàn mẫu Anh, thậm chí lập cả một đồn điền trồng cây sát bên hồ và thường mời đám bạn bè cũng giàu có như mình đến đó.

Cơ ngơi đó giờ đã được chia cho vài gia đình, tất cả đều giàu có, thậm chí còn giàu hơn kẻ tiên phong ngày trước. Tuy vậy họ cũng còn kém xa so với cơ ngơi nhà Jean-Del.

“Nó ở kia kìa”. Anh chỉ tay về phía con đường lát ván sơn trắng quanh co dẫn từ bờ hồ vào một khu rừng nhỏ với những cây sồi già. “Rất an toàn. Sẽ không ai quấy rầy chúng ta ở đây cả”.

“Hy vọng thế”. Sable nắm lấy bàn tay Jean-Del chìa ra và bước từ thuyền lên cầu dẫn.

“Cô có thể nấn ná lòng vòng quanh đây khoảng vài giờ được không?” Jean-Del hỏi Hilaire.

“Chắc được thôi”. Cô đưa cái gói của bà Colette cho Sable. “Tôi giao cho Lacy trông coi cửa hàng, từ giờ đến trưa chắc nó chưa làm cho tôi phá sản được đâu. Mà để làm gì vậy?”

“Tôi muốn mượn chiếc thuyền của cô”.

Đôi mắt xinh đẹp của Hilaire thoáng lo lắng. “Chẳng biết nói sao, Jean-Del. Tôi gắn bó với chiếc thuyền này còn hơn với cái rương bạc của bà già tôi đấy”.

“Tôi sẽ không làm hư hại gì đâu. Chúng tôi cần phải sắm thêm vài thứ”. Anh chỉ tay về phía một bến thuyền cách đó vài dặm, nơi có vài cửa hiệu. “Tôi không muốn để Sable một mình lại đây và tốt nhất là đừng để ai nhìn thấy cô ấy”.

“Thế còn anh thì sao?” Cô em họ của nàng hỏi. “Người của Caine cũng đang truy lùng anh đấy”.

Anh nhắc chiếc mũ rơm khỏi đầu cô ta và đội lên đầu mình. “Thế này đỡ hơn chứ?”

Hilaire tròn mắt. “Trở thành cái đích to hơn rồi đấy”.

“Sẽ ổn thôi, Hil”, Sable nói. “Anh ấy biết mình đang làm gì mà”.

“Đừng làm tôi phải ân hận, Jean-Del”. Cô thở dài và đưa chìa khóa máy thuyền cho anh. “Và nhớ đừng làm mất chiếc mũ của tôi đấy”.

Anh đưa tay giúp cô ta bước hẳn lên bến và nhoẻn miệng cười. “Sẽ không mất được đâu, cô bé”.

Khi họ rời bến thuyền theo con đường lát ván đi về phía rừng cây, Sable nhận thấy có bàn tay ai đó chăm sóc cơ ngơi này một cách chu đáo. Cỏ trên mặt đất mọc tự nhiên nhưng các bụi cây, khóm hoa hai bên đường được xén tỉa cẩn thận. “Bạn anh có người quản gia riêng hay sao?”

“Không, cô ấy tự trông coi cả”. Anh dẫn họ băng ngang một bãi cỏ đã được xén phẳng đến một ngôi nhà gỗ mái đỏ trông rất xinh xắn.

Khi Sable nhìn Jean-Del lấy chiếc chìa khóa từ một chậu hoa trước hiên, nàng cảm thấy cô em họ huých nhẹ mình. “Gì cơ?”

“Cô ấy tự trông coi tất cả”. Hilaire khẽ nhắc lại và đảo tròn mắt. “Cô ấy còn để chìa khóa lại cho anh ta nữa. Chừng ấy chưa đủ sao?”

“Thế nghĩa là anh ấy có một cô bạn gái”. Sable gắng tỏ ra không để ý đến điều đó. “Đồng sự của anh ấy cũng là nữ. Có thể chính là cô ấy”.

“Một tay cớm, với cả một cơ ngơi thế này ư?”

“Thôi được, vậy thì của một người bạn của gia đình”. Jean-Del sinh ra trong đồng tiền, những người anh ta quen chắc cũng lắm tiền như vậy.

Jean-Del đưa họ vào trong ngôi nhà với nhiều đồ nội thất đan bằng sợi liễu gai trắng thanh thoát theo phong cách vùng biển. Sự kết hợp khá đặc biệt - cả nam lẫn nữ tính - nhưng Sable thấy có cảm tình. Anh bật thử một công tắc, chiếc quạt trên đầu uể oải thức dậy và xoay tròn.

“Bếp và nơi để thức ăn ở đằng này”. Anh nói và chỉ tay lên một cánh cửa bên tay trái. “Còn phòng tắm và buồng ngủ ở bên kia”.

Sable đưa chiếc bọc cho cô em họ. “Em mang nó vào trong bếp được không, Hil?” Khi cô ta đã ra ngoài, nàng hất đầu về phía hồ nước. “Anh sẽ quay lại chứ?”

“Phải, tất nhiên”. Anh đến bên và cầm tay nàng. “Anh sẽ không bao giờ rời mắt khỏi em đâu”.

“Ý em không phải thế”. Nàng nhìn xuống tấm thảm với những hoa văn đẹp đẽ dưới chân. “Hilaire sẽ giết anh nếu anh mang luôn đi chiếc thuyền của nó đấy”.

“Vậy anh càng phải vội hơn”. Anh chạm mu bàn tay lên má nàng, rồi nâng cằm nàng và gắn lên môi nàng một nụ hôn cháy bỏng. “Em hãy ở yên trong nhà và tránh xa mọi sự rắc rối nhé”.

Nàng gật đầu nhìn anh bước ra, gắng bỏ qua linh cảm về một kết cục u buồn sắp tới.

Cort gọi mấy cú điện thoại, xem lại vài hồ sơ trong máy vi tính ở nhà rồi mặc quần áo đi xuống uống một ly cà phê trước khi đi làm.

Bà mẹ bắt gặp ông ngay cửa bếp và bảo ông nán ở thêm một lát để ăn sáng chút gì đó với mình.

“Mẹ đã chờ và không ăn sáng sớm hơn vì chẳng còn lúc nào gặp con được nữa”. Bà Elizabet trách. “Con không dành cho mẹ được vài chục phút trước lúc đi làm sao?”

Đôi mắt bà không cười, ông nghĩ, nghĩa là có chuyện. “Mẹ trông có vẻ mệt đấy”.

“Chỉ hơi đói thôi”. Bà đưa Cort vào phòng ăn.

Mẹ ông ăn không nhiều nhưng nói cũng không ít, toàn về những kế hoạch của bà cho Lễ hội Trắng Đen và tầm quan trọng của việc Cort phải đưa về một kiều nữ tháp tùng cho phù hợp.

“Nói cho cùng thì Evan sẽ đưa vợ đến, Jean-Del sẽ đi cùng với Moriah. Bà mẹ không muốn con xuất hiện mà...” Bà Elizabet làm một cử chỉ nhẹ nhàng.

“Mà không kiếm theo được một người phụ nữ nào?” Anh tiếp lời.

Bà cau mày. “Con không kiếm được thực sao?”

“Không”.

“Tốt”. Bà quay sang cắt cho Mae một miếng trứng rán thực ngon. “Vì nếu đúng thế mẹ sẽ tìm trong đám bạn gái của Moriah một cô để đi cùng con”.

“Đừng lo mẹ ơi”. Ông gắng tránh không để lộ ra trong giọng mình ý mỉa mai, dầu chỉ chút xíu. “Chắc chắn con sẽ tìm được một cô cho mình mà”.

“Đừng để muộn quá đấy, Cortland”. Bà không ngẩng lên khi cha của Cort bước vào. “Tôi tính gửi những tờ thiệp mời chính thức thật lịch sự đến tất cả khách mời”.

“Chúng ta nên hủy chuyện đó đi”. Louis nói.

Cort đưa mắt nhìn cha, rồi nhìn mẹ. Tình huống cho thấy ông có mặt ở đây để ăn sáng thì ít mà để làm một chất đệm thì nhiều hơn.

“Sao ông lại nghĩ thế, Louis?”

“Marc vừa chết”. Ông làm một cử chỉ đột ngột. “Tôi không thấy có lý do gì để ăn mừng cả”.

Như phản ứng với sự khủng khiếp trong lời gợi ý ấy, Elizabet nhẹ tay gấp lại chiếc khăn ăn. “Tôi biết cảm xúc của ông, Louis, nhưng hãy suy nghĩ đi. Marc hẳn vẫn muốn chúng ta tiếp tục mọi chuyện như bình thường mà”.

“Nếu tôi bị giết chết”, Louis bùng lên, “bạn bè tôi cũng không hủy những cuộc vui một tuần sau đó chắc”.

“Thôi được”. Vẻ mặt bà Elizabet trở nên lạnh lùng. “Nếu ông không thấy sự cần thiết của việc tiếp tục truyền thống gia đình, sáng nay tôi sẽ hủy mọi chuyện. Chỉ cần vài cú điện thoại, nhưng chắc cũng phải gửi vài bức điện...”

“Không, không. Cứ tổ chức lễ hội của bà đi. Cứ việc làm điều gì bà muốn”. Ông Louis ngẩng cao đầu đi thẳng khỏi phòng ăn.

Cort hơi ngạc nhiên - thường cha anh khá dễ dàng trong mọi chuyện. “Ba bị chấn động sau cái chết của Marc phải không ạ?” Có thể đó là lý do khiến họ cãi nhau.

“Marc là bạn thân thiết của ông ấy từ khi còn nhỏ”. Bà Elizabet quấy chiếc thìa trong ly cà phê vẫn còn chưa đụng đến. “Rồi ông ấy sẽ quen với sự mất mát này thôi”.

“Hình như chuyện này không hoàn toàn liên quan đến Marc, đúng không ạ?”

Bà mẹ đưa mắt nhìn ông, rồi thở dài. “Phải”.

“Con có thể biết là chuyện gì không?”

Bà Elizabet hơi mím môi, vẻ miễn cưỡng. “Có lẽ không”.

“Vậy thì con đi làm đây”. Ông đứng dậy đi đến bên hôn lên tóc mẹ. “Mẹ mua cho ba một hộp xì gà đi, với con chuyện ấy luôn rất hiệu quả mẹ ạ”.

“Cortland!” Bà Elizabet gọi theo.

Trong khi lái xe đến trụ sở Cort nhằm lướt trong đầu danh sách các phụ nữ vẫn dự lễ hội thời trang thường niên của mẹ để tính mời. Bởi Moriah đã nhắm Jean-Del làm đối tượng đính hôn, Cort không mấy bận tâm phải chọn ai trong tầng lớp ấy lắm. Mẹ ông có thể tìm được cho ông một cô phù hợp từ một gia đình danh giá, nhưng nếu bảo bà lo chuyện ấy hẳn ông sẽ buộc phải đính hôn trong vòng không quá sáu tháng sau. Mời ai đó cùng nơi làm việc chắc dễ dàng và đơn giản hơn nhiều.

Tôi tin chắc ông hiểu tôi đang quá bận để có thể nắm tay ông vào lúc này.

Tại sao ông chột nghĩ đến Terri Vincent là điều hoàn toàn bí ẩn với ngay chính ông. Cô bạn đồng sự của em trai ông hẳn không mấy se sua ăn mặc, kiến thức về cách hành xử theo các bốn phận xã hội chắc còn tệ hơn nhiều. Cô ta hẳn thích ở nhà uống bia ăn đậu phộng cùng đám bạn bè cảnh sát hơn. Jean-Del vẫn khẳng khẳng đòi mẹ mời cô ta hằng năm nhưng chưa bao giờ thấy cô ta lộ mặt. Cort đoán cô ta còn thấy hơi phiền trước những lời mời long trọng của bà Elizabet mẹ anh. Sự phản đối nơi anh chột chuyển thành nỗi phiền muộn.

Lạy Chúa, hay mình cũng trở nên câu nệ cứng nhắc như mẹ rồi?

Tại cơ quan ông kiểm tra lại với người phụ trách nhóm điều tra nhưng cũng không có thêm được thông tin hay đầu mối nào mới trong báo cáo. Có lẽ phải mất từ hai tư đến bốn mươi tám giờ nữa để xử lý các tang vật thu được tại hiện trường. Sau khi thực hiện vài cuộc gọi Cort tính tiến hành một cuộc điều tra riêng của mình, đến vùng Atchafalaya.

Hắn sẽ như vậy nếu Terri Vincent không xuất hiện tại văn phòng ông chừng mười phút sau khi ông đến. Cô không thông báo việc mình đến, thậm chí không gõ cửa - cửa phòng ông khép hờ và cô ung dung bước vào.

“Xin chào, sếp”. Cô ta bận một bộ khác trong các bộ quần áo muôn thuở của mình, chiếc áo khoác ngoài trông chằng thắm chút nào. “Có trò nào mới không?”

“Tôi đang bận”. Tuy không định gọi điện thoại nhưng ông cũng làm bộ nhắc máy. “Cô có thêm tin gì mới cho tôi không, trung úy?”

“Có”. Cô cười thoải mái. “Tám-hai-một-không-tám-một-năm”.

Ông ngạc nhiên gác ống nghe trên vai. “Cái gì?”

“Tám-hai-một-không-tám-một-năm. Đây là số của bản tin thời tiết, cập nhật mỗi giờ và thường xuyên lặp lại. Tôi luôn dùng nó mỗi khi muốn thoát khỏi một ai đó”. Cô buông mình xuống chiếc ghế dựa đối diện bàn ông, ngả người ra sau và tỳ một chân ủng vào phía mép bàn. “Hay ông cần thông tin về thủy triều cao thấp ở vùng vịnh?”

Ông đặt ống nghe xuống. “Cô muốn gì, Terri?”

“Ngài đại úy sếp của chúng tôi muốn chúng ta làm việc cùng với nhau, ông nhớ không? Cô rê đầu mũi ủng dọc theo mép bàn. “Điều đó đòi hỏi cả hai chúng ta phải ở cùng một nơi trong cùng một lúc và làm cùng một công việc”.

Ông đứng lên vớ lấy chiếc áo khoác chống gió thường mặc khi làm nhiệm vụ của Cảnh sát New Orleans. “Tôi muốn đi tới vùng nhánh sông”.

“Ôi, quá muộn rồi. Tôi đã thăm hỏi Gantry tối hôm qua ở đó. Hy vọng bây giờ ông sẽ đi cùng tôi đến hỏi han bà góa phụ”. Cô đứng lên, đưa tay sửa nhẹ lưng áo.

“Bà ấy chưa đưa ra một lời khai nào cho ta cả, và ông lại rất thiện nghệ trong giao tiếp với các quý bà quý cô và tất cả...” Cô nhúu đôi lông mày nâu đen và nháy mắt với ông.

Ông đi vòng quanh bàn. “Cần làm rõ mọi chuyện một chút. Cô là cộng sự của em trai tôi chứ không phải của tôi”.

Cô ngẩng cao đầu. Cô vốn cao và không cần phải ngược gãy cổ mới nhìn lên được như phần lớn phụ nữ khác. “Không phải ông vốn có một khả năng quan sát cực tốt sao? Và còn gì nữa?”

“Tôi đang tiến hành điều tra vụ cháy chứ không phải cô”.

“Vâng, thưa chỉ huy. Nhưng theo tôi thấy, chúng ta có thể đi lòng khấp vùng đầm lầy, nói chuyện với những người không thềm tiếp chuyện mình và có lẽ cũng chẳng tìm được gì cả”. Cô nói, giọng cực kỳ êm ái. “Hay ta có thể đi phỏng vấn người phụ nữ từng cưới nạn nhân, biết ông ta từng đường đi nước bước, đã ngủ cùng ông ấy suốt hai chục năm trời và bản thân lại là bạn thân của gia đình ông nữa”. Cô làm bộ như đang suy nghĩ. “Ta sẽ làm việc gì nào?”

Giá có thể ngắt họng hay vứt đầu cô ta ra cửa! Với vẻ tiếc nuối miễn cưỡng pha uể oải, ông đứng lên và tiến thẳng ra cửa. “Ta sẽ đi thăm hỏi bà góa ấy”.

“Bạn của Jean-Del đã kiếm được một chỗ thật ấm cúng ở đây”. Hilaire nói khi đi quanh xem xét các phòng.

“Không có TV nhưng đầy đủ các loại CD và sách. Hai cái giường nệm đều là giường đơn. Thậm chí cô ta còn sắm được một bồn tắm đôi sức nước thật

dễ thương trong buồng tắm nữa”.

Không thể an tâm nghỉ ngơi thư giãn, Sable đến đứng bên khung cửa sổ nhìn ra hồ dỗi ngóng chờ dấu hiệu của Jean-Del khi trở lại. Nàng không muốn nghĩ ngợi gì về chủ nhân của ngôi nhà nhỏ này, lại càng không muốn tranh luận với cô em họ về chuyện ấy. Nàng quay lại và đi vào bếp. “Hay mình pha chút gì uống nhé?”

“Bà có để sẵn một bình cà phê pha sẵn trong bọc rồi”. Hilaire theo nàng vào và đưa mắt nhìn các ngăn tủ trắng cùng những vật dụng làm bếp ngăn nắp gọn gàng. “Chắc vẫn còn nóng đấy”.

Sable tìm được mấy chiếc ly thủy tinh sạch trên ngăn tủ chứa và rót ra hai ly. Nàng cảm nhận ánh mắt của Hilaire đang nhìn mình. “Em nghĩ gì vậy, Hil?”

“Em nói rồi đấy, chỗ này rất đẹp”. Hilaire nghiêng người nhìn qua khung cửa sổ phía trên bồn rửa. “Chị có nhìn thấy không? Cô ta còn có cả một lò than bằng gạch xây ngay trong sân nữa - lò chạy điện nhé. Chà, hay em làm vài món thịt nướng ở đó nhỉ?”

“Hil?” Nàng đưa ly cà phê. “Hãy nghiêm chỉnh đi nào”.

Hilaire cầm chiếc ly và thở dài. “Isabel, chị không thuộc về nơi này. Không phải ở đây, cũng không phải với anh ta”.

Đó cũng chính là cảm nghĩ của Sable, tuy nàng không muốn công nhận. “Anh ấy muốn giúp chị, muốn bảo vệ chị”.

“Nhưng anh ta là cảnh sát chứ đâu phải vệ sĩ. Tối hôm qua anh ta khiến chị suýt chết, hay chị quên vụ bắn đuổi kia rồi?”

“Anh ấy đã cứu mạng chị”. Sable làm nghiêng suýt đổ chiếc bình thủy nhỏ trước khi đặt nó ngay ngăn lại trên bàn. “Chị không muốn nói chuyện đó nữa”. Nàng ra khỏi gian bếp và trở lại vị trí của mình bên cửa sổ.

Hilaire vẫn không buông. “Isabel, em yêu chị như chị ruột của mình, và em biết là mình đúng. Hãy nhìn lại những gì đã xảy ra với chị lần trước khi chị dính đến Jean-Del - bọn họ đã làm gì chị? Chẳng lẽ thực tình chị nghĩ mọi chuyện bây giờ đã khác trước hay sao?”

Sable xoay người lại. “Bọn chị không dan dính như hồi trước. Anh ấy chỉ cố giúp chị thôi”.

“Ôi cưng ơi”. Cô em họ đến bên ôm lấy nàng trước khi đẩy nhẹ ra để nhìn vào tận mắt nàng. “Chị sẽ chẳng bao giờ bỏ được anh ấy, đúng không?”

Nàng rùng mình. “Chị sẽ ổn thôi, Hil. Nếu có bất kỳ chuyện gì xảy ra giữa chị với Jean-Del, sẽ không có gì giống như hồi chị ở Tulane nữa”.

“Chỉ vì Marc LeClare là cha ruột của chị sao?” Cô em họ lắc đầu. “Người của anh ta sẽ không chấp nhận chị hơn được chút nào so với mười năm trước cả. Đi mà nói với mọi người về Marc và mẹ chị, điều đó chỉ làm cho mọi chuyện tệ hơn thôi, chị không thấy vậy sao?” Sable quay mặt nhìn ra phía hồ. “Tất cả những gì chị cần là tìm ra kẻ đã giết hại cha mình”.

“Cũng như tất cả những gì em cần cho lễ hội Mardi Gras là Harry Connick không mặc gì ngoài chiếc mặt nạ da và giải băng đôi bằng chuỗi hạt màu lam thôi”. Hilaire ngồi tựa người vào lưng ghế ngả đầu ra chỗ dựa phía sau. “Em chỉ mong anh ta xoáy luôn chiếc thuyền của em đi. Em không muốn để chị ở lại một mình, cùng với anh ta”.

“Em cần phải quay lại cửa hàng trước khi Lacy bán sạch nó cho mấy mợ tinh ma ngoài ấy đây”. Sable hơi mở rộng cửa để nghe rõ hơn những âm thanh từ hồ vọng tới. “Đừng lo gì cho chị. Chị giữ mình được mà”.

“Hừmmm. Tôi đã thấy cái cách mà anh ta nhìn cô, cô bé, và tôi cá với cô anh ta sẽ mua cả thùng bao cao su khi cô ra ngoài mua sắm đấy”.

Hồi ức về cái đêm Jean-Del đưa nàng vào một hiệu thuốc để làm đúng điều đó khiến Sable nuốt khan. Anh gần như phải lôi nàng vào và nàng thực lúng túng, đặc biệt trước cái nhìn của người bán hàng.

Tại sao em phải vào? Nàng phản đối. Đó là việc đàn ông phải làm chứ.

Anh có thể quên nên anh muốn nhờ tới em để ghi nhớ việc anh làm, anh bật cười bảo nàng. Và cả hai ta đều là người Công giáo nên nếu em có bầu cả hai sẽ bị gí súng bắt làm đám cưới đấy.

Nàng dán mắt nhìn chiếc giỏ đựng bao cao su, cảm thấy hơi bực bội. *Anh sẽ không bao giờ cưới một kẻ như em.*

Anh ngưng cười và ôm nàng vào lòng ngay trước mặt người bán và bao nhiêu khách mua hàng khác. *Không, anh sẽ không bao giờ cưới một kẻ giống như em. Anh không muốn bất kỳ ai khác giống như em. Anh chỉ muốn em thôi.*

“Có gì ở đây vậy?” Hilaire đứng lên mở một ngăn tủ treo đối diện với chiếc ghế đang ngồi và thấy một dàn máy stereo đắt giá. “Em đang tự hỏi sao cô ấy lại để bao nhiêu là đĩa CD ở đây”. Cô nhấn một nút mở. “Chị muốn nghe nhạc hay nghe đài nào?”

“Nghe đài đi”. Biết đâu có những tin mới về đám tang của cha nàng. Sable dán mày vào tấm kính cửa và nhắm nghiền mắt hồi tưởng lại bữa tối cuối cùng được ở bên cha. Giờ nàng đã mất ông, lần này là mãi mãi, thậm chí nàng còn không thể đến để tiễn đưa ông lần cuối.

Có vài tiếng lạo xạo khi Hilaire chỉnh máy thu thanh, rồi một giọng nói chọt vang lên từ loa phát.

“... nhân chứng đã chạy trốn khỏi bệnh viện Mercy ít phút trước khi nhân viên điều tra trọng án Jean-Delano Gamble biến mất. Trước báo giới, phụ trách tổ trọng án, đại úy George Pellerin cho biết vẫn chưa tìm thấy nữ nhân chứng Isabel Marie Duchesne, người hiện được coi là kẻ bị tình nghi. Các nguồn tin từ Cảnh sát New Orleans cho thấy một lệnh bắt khẩn cấp đã được ban hành, các cơ quan thẩm quyền toàn địa phận đã được cảnh báo về cuộc truy đuổi kẻ tình nghi. Cảnh sát liên bang và cảnh sát địa phương với sự trợ giúp của máy bay trực thăng đã tầm soát gần năm tiếng đồng hồ khu

vực lân cận quanh bệnh viện Mercy trước khi tổ chức một cuộc truy lùng vào buổi tối”. Thông báo đưa ra bản miêu tả ngắn nhằm nhận dạng Sable và cho biết thêm. “Nếu bạn thấy người phụ nữ đó hãy không tiếp cận trực tiếp mà thông báo ngay cho trạm cảnh sát địa phương gần nhất, về các tin tức khác...”

Hilaire tắt máy. Cô tái xanh và run rẩy. “Lạy Chúa, Isabel, họ nói về chị đấy sao? Rằng bây giờ chị là kẻ bị tình nghi nữa?”

Sable không thể hình dung nổi. “Họ đã ban hành lệnh khẩn cấp để bắt chị”. Nàng bật cười nghi ngờ. “Bắt chị ư?”

“Cảnh sát họ không đùa về những chuyện như thế”. Hilaire đóng ngăn tủ treo. “Có vẻ như họ đã lừa hết cảnh sát Louisiana đi lòng chị đấy”.

Sable đến bên ghế sofa, ngồi xuống và chống tay lên cằm. “Thật không sao tin nổi - họ nghĩ chị đã làm gì đó hại Jean-Del?”

“Chị luôn dễ bị người ta kết tội”. Cô em họ đến bên quàng tay ôm vai nàng. “Như họ từng kết tội chị khi khởi xướng trò ném bùn ở Tulane ngày trước - thực tế là sao? Họ đến tước đi tất cả những gì chị gom góp được và đá bay chị khỏi trường”.

“Chị không làm gì sai cả”. Nàng dán mắt nhìn chằm cô em họ. “Điều ấy cũng có nghĩa gì chứ?”

“Đây đâu phải lần cuối cùng, chị ơi”.

“Nhưng Jean-Del...”

Hilaire đặt một ngón tay lên môi Sable. “Chị nghe đây, vì mọi chuyện đang rất tồi tệ. Khi bắt được chị họ sẽ yêu cầu, sẽ bắt buộc anh ta phải lựa chọn”.

Sable rúm người lại. “Không. Anh ấy không phải người như vậy”.

“Là vậy đấy. Bao giờ cũng thế. Jean-Del không muốn thế, nhưng cuộc đời là thế. Anh ta là người Creole còn chị là người Cajun. Những người thân

thuộc trên thành phố là một phần của gia đình anh ta, rồi còn công việc, còn tất cả những gì mà anh ta biết và yêu quý nữa. Chị chỉ là một cô bạn cũ, vậy thôi”. Cô hơi nghiêng đầu sang bên. “Mà họ cũng đâu khác gì chúng ta. Trong trường hợp của mình chúng ta cũng hành xử y như vậy”.

“Anh ấy sẽ bảo vệ chị”. Sable bướng bỉnh. “Anh ấy sẽ không cho họ bắt chị”.

“Tạm thời thôi. Rồi đến khi phải lựa chọn, chị nghĩ anh ấy sẽ chọn ai?” vẻ mặt cô em họ trông thật buồn. “Sable, hãy suy nghĩ đi. Đây không phải là chuyện yêu đương, cũng không phải mối quan hệ thời đi học. Đây là chuyện về tính mạng của chị”.

CHƯƠNG 8

Quận Garden có lẽ là viên ngọc đáng yêu nhất trên vương miện của Thành phố Trăng lưỡi liềm, song Terri Vincent chẳng bao giờ thấy thoải mái ở đây, kể cả khi mặc đồng phục đi tuần tra trên những con phố ngắn, hẹp và bí ẩn ấy. Mọi thứ, từ chiếc xe buýt điện màu lá cây chạy dọc đại lộ Thánh Charles đến các khu vườn vuông vức tía tốt và các hiệu sách nhỏ trang hoàng sặc sỡ với cô luôn mang một nét gì đó hờn hĩnh khó thương. Cô thích ở nhà chỗ khu Quarter hơn, nơi cuộc sống thật tự do thoải mái, nơi thời gian mỗi giờ được đánh dấu bằng những hồi chuông của nhà thờ Thánh Louis vốn thực sự xứng với niềm kiêu hãnh của mình.

Có quá nhiều những dinh cơ sang trọng, cô thầm nghĩ khi cho xe lượn vòng đến cổng sau lối vào ngôi nhà lịch sự của Marc và Laure LeClare. Người ta không sống ở những nơi thế này; họ thờ phụng chúng, như với các bảo tàng vậy.

Bà vợ góa của Marc LeClare hẳn đã thuê cả một công ty bảo vệ chuyên nghiệp để canh gác cho cơ ngơi của mình: có cả một đội quân canh gác bận đồng phục trông chừng cánh phóng viên và các thợ săn ảnh đến dựng trại. Khi một người trong số họ gõ cửa kính xe Terri, cô de lái và đưa trình chiếc thẻ cảnh sát.

“Thám tử Vincent và ông Gamble, chỉ huy cứu hỏa thành phố”. Cô nói. “Chúng tôi có hẹn đến làm việc với bà LeClare”.

“Vâng”. Người gác cổng kiểm tra một mục trong sổ trực rồi đưa tay ra hiệu cho người vận hành cổng điện tử. “Cho họ qua”.

Một con đường ngắn bằng đá gài được quét dọn sạch sẽ đưa đến một ngôi nhà ba tầng màu kem dịu với phần gờ mái có những chi tiết trang trí cầu kỳ

màu vang đỏ. “Ôi”. Terri dừng xe ngồi lặng nhìn quanh mất cả phút. “Tôi chưa từng thấy một chỗ nào giống thế này đây”.

“Gần đây Marc có đổi mới để phục chế các yếu tố Trung Hoa, Ý, Eastlake và cả phong cách trang trí theo lối cổ của Anh đầu thế kỷ mười tám từ các sơ đồ thiết kế gốc nữa”. Cort nhìn bao quát cả khu nhà, nhận thấy một chiếc Mercedes và một chiếc BMW đậu ở phía bên kia đường dẫn. “Ngôi nhà nguyên thủy ở đây do Thomas Sully thiết kế đấy”.

“Hèn chi trông nó cũ thế”. Ý nghĩ về mỗi cái họa mỗi mọt đã khiến cô rùng mình.

“Và hiếm nữa” Ông đưa ánh mắt trầm tư nhìn tòa dinh thự. “Hầu hết các ngôi nhà của Sully đều đã hoang tàn”.

“Sully là ai?” Không phải cô thực sự quan tâm, nhưng dường như Cort đang muốn kể cho cô một điều gì đó quan trọng theo phong cách giảng sư thường nhật của mình.

“Ông ta là kiến trúc sư đã mở ra một công ty chuyên nghiệp qui mô lớn đầu tiên trong thành phố. Trong vòng hai mươi năm ông ta đã xây trên ba mươi dinh thự và nhà thờ, đã thay đổi hoàn toàn bộ mặt của Quận Garden này.”

Ông ta đang muốn giữ chân cô bên ngoài hay thực sự muốn cô thích thú với ngôi nhà cũ kỹ này? “Chà, thật đáng nề”.

“Ông ta đã đưa thành phố vào trào lưu kiến trúc chung của nước Mỹ. Marc luôn coi trọng sự đổi mới, ông ấy nghĩ điều đó đem lại cho quận này một phần diện mạo của lịch sử”. Cort nhìn cô. “Cả hai vợ chồng ông ấy đều rất tích cực trong các hoạt động từ thiện nhằm bảo tồn kiến trúc cổ”.

“Thật thú vị”. Cô thích các cổng vòm to lớn ở tầng trệt nhưng thấy các cửa sổ bằng kính màu đa sắc có vẻ hơi thái quá. *Đây là chỗ ở, đâu phải nhà thờ, và với tất cả núi tiền của mình, họ cũng chỉ là những con người.* “Làm sao ông biết các chuyện đó?”

Ông đá mắt nhìn cô. “Tôi đã lớn lên ở đây. Ai cũng biết về những điều thú vị ấy”.

“Ui dà. Đây có phải là cách ông muốn bảo tôi tạm thời ngậm miệng để ông nói chuyện với bà ta? Bởi ông là bạn của gia đình, là người có thẩm quyền trước các dinh thự cầu kỳ của kiến trúc sư Sully ở nơi này?”

“Lạy Chúa, cô thật đáng ghét”. Ông bước ra và đóng mạnh cửa xe.

“Chính tôi cũng nghĩ thế”. Cô rút chìa khóa xe cho vào túi. “Chuyện này chắc sẽ đáng cười lắm đây”.

Một cô hầu gái bận tạp dề mở cửa đưa họ vào phòng đợi. Chân dung những người trông đạo mạo nhưng không mấy hấp dẫn hòa hợp với các bức tường, với hàng cột không đồng đều trên suốt lối dẫn vào khu mái vòm cao khoảng mười lăm bộ. Những món đồ cổ quý giá xung quanh hẳn không thắm vào đâu so với số mà bà chủ đã loại ra trong mấy năm qua. Thông điệp rất lịch sự, rõ ràng nhưng sắc sảo: *Chúng tôi có tiền, còn các vị thì không. Thế đấy.*

Phòng đợi được trang trí bằng cả ngàn tông màu trắng, ngà và vàng nhạt. Terri nghĩ nó nhằm tạo cảm giác của nắng trời và hạnh phúc, nhưng lại khiến cô thấy như đang đi vào một rạp hát có bán bắp rang và những muốn tìm xem có muối hoặc khăn lau không.

Nghiêm chỉnh lại đi, cô Vincent - bà ta vừa mới mất chồng đấy.

Bà vợ góa của Marc LeClare xuất hiện trên ngưỡng cửa vài phút sau đó. Bà ta mặc chiếc áo màu xám than, ống tay thêu ren, ve áo gắn trâm hoa bằng kim cương có hình dáng như chiếc mặt nạ trong lễ hội Mardi Gras.

“Chào cô Vincent”. Bà chậm rãi bước tới, như không mấy tin tưởng sẽ đi đến được nơi cần. “Cảm ơn cô đã tới”. Bà quay sang Cort. “Cortland, cảm ơn cháu đã gọi điện cho bác”.

“Cháu chỉ muốn tin chắc là bác vẫn khỏe thôi, bác Laure”.

Ông đưa tay ôm nhẹ bà Laure.

Terri đợi cho Cort chào hỏi xong rồi đưa tay ra. Các ngón tay bà Laure mảnh mai lạnh giá. “Xin chia buồn về sự mất mát của gia đình, bà LeClare”.

“Cảm ơn cô”. Bà chỉ tay về phía chiếc ghế sofa màu vàng nhạt. “Mời cô ngồi đây. Ta uống chút gì nhé - trà, cà phê hay nước mát?”

“Không cần đâu ạ”. Terri rút quyển sổ và cây bút. “Tuy không muốn làm mất quá nhiều thời gian của bà, nhưng cũng có một số câu hỏi..”

Cort ngồi xuống cạnh Laure và cầm tay bà ta. “Nếu bác chưa sẵn sàng, chúng cháu có thể quay trở lại sau”.

Terri nghiêng răng. “Vâng, tất nhiên”.

“Không, bác muốn... tốt nhất là làm sao cho chóng xong mọi chuyện”. Bà Laure thoáng nhăn mặt. “Nào, tôi giúp gì được đây?”

“Sáng hôm qua bà có gặp chồng bà trước khi ông ấy rời khỏi nhà không ạ?” Terri hỏi.

“Có, chúng tôi ăn sáng với nhau như thường lệ và lướt qua lần nữa kế hoạch tranh cử cho tuần này”. Laure nhíu mày. “Ông ấy có nói sẽ ghé qua một ngôi nhà cũ của chúng tôi dưới phố trước khi đến trụ sở vận động tranh cử. Cho đến khi cảnh sát gọi...” Bà hơi cựa người, vẻ xúc động.

Terri ghi chú sẽ kiểm tra thời gian biểu của Marc, cô chưa kịp sang câu tiếp theo thì Cort đã hỏi. “Bác Laure, Marc có nói gì với bác về việc gặp cô Duchesne không ạ?”

“Ông ấy có nói với bác về nó, cả việc đóng góp cho dự án cộng đồng của nó nữa. Bác nghĩ ông ấy định cho nó mượn căn nhà ấy làm văn phòng và kho chứa”. Bà Laure ngoái nhìn cánh cửa mở ra và Moriah Navarre đang bước vào.

“Cortland?” Người phụ nữ tóc vàng nhìn ông ta và quắc mắt sang Terri.
“Các vị làm cái gì ở đây thế?”

Đúng là một quý cô. Buổi sáng của mình thế là đủ rồi đấy. “Đây là buổi làm việc chính thức, cô Navarre, nếu cô không phiền...”

“Tôi thấy phiền đấy. Bà LeClare là bạn của gia đình tôi, lúc này bà ấy đâu có lòng dạ nào mà trả lời các câu hỏi chứ”. Cô ta đưa mắt nhìn sang người ngồi cạnh bà Laure. “Em tưởng anh chưa về”.

Sắp diễn ra cảnh như trong vở Bông hoa phương Nam đây, Terri nghĩ, cố gắng lắm để không trợn tròn mắt. Cô nàng sẽ rên rỉ, kiểu như “ô, Cort, người đàn ông mạnh mẽ của lòng em, thật nhẹ cả người khi thấy anh đã trở về đây. Em làm sao thiếu được chỗ dựa đầy nam tính ấy...”

“Anh về hơi sớm”. Ngạc nhiên là Cort có vẻ không mấy quan tâm đến Moriah. “Moriah, bọn anh cần nói chuyện với bà LeClare một chút, em chờ tí nhé”.

Vẻ hờ hững của ông còn khiến cô ta khó chịu hơn cả sự hiện diện của Terri.
“Hỏi bà Laure sao?”

Bà vợ góa của Marc thoáng gật đầu. “Bác không sao đâu, cưng. Cháu xem dùm chuyện nấu nướng bữa trưa thế nào nhé”.

“Vâng. Cần gì bác cứ gọi cháu”. Moriah đi ra sau khi ném một ánh nhìn nóng bỏng cuối cùng về phía Terri.

“Moriah tự vệ hơi thái quá”. Bà Laure nói.

Moriah ăn diện hơi thái quá thì có. “Không sao đâu ạ”. Terri cảm thấy tội nghiệp cho bà quả phụ nhưng cô phải đưa bà ta ra khỏi cảm giác u sầu hiện tại. “Bà LeClare, bà có biết gì về quan hệ giữa chồng bà với cô Duchesne không?”

Bà Laure nhăn trán. “Quan hệ gì? Xin lỗi, tôi không hiểu...” Bà đưa mắt nhìn sang Cort.

Cort phản ứng như Terri vừa làm gì xúc phạm đến người phụ nữ lớn tuổi ấy. “Quan hệ nghĩa là thế nào, cô Vincent?” Terri phớt lờ ông ta. “Bà LeClare, chồng bà có cho bà biết Isabel Duchesne là con đẻ của ông ấy không?”

“Con đẻ?” Bà Laure nhợt nhạt đưa bàn tay run run lên chặn cổ. “Không. Ôi, lạy Chúa. Ông ấy chưa hề nói với tôi một lời nào. Suốt bao năm trời...” Bà úp tay lên mặt nước nở.

Cơn chấn động của bà có vẻ rất thực. “Theo thông tin của tôi, chỉ gần đây chồng bà mới phát hiện việc cô Sable là con gái của mình”. Terri nói nhanh. “Nhưng nếu biết chuyện cô ấy từ trước, liệu có bất cứ lý do gì khiến ông ấy phải giấu giếm bà không? Chi phí cho mẹ cô ta để nuôi dưỡng cô ấy chẳng hạn?”

Cort lên tiếng, giọng gay gắt. “Đủ rồi đấy, Terri”.

Bà quả phụ bừng tỉnh lại rất nhanh. “Không, Cortland, bác muốn biết chuyện đó”. Bà ta nói, khẽ đưa ngón tay quệt mắt. “Chắc Marc không biết mình có con gái. Nếu biết hẳn ông ấy đã cho tôi hay rồi”.

“Vì sao, thưa bà LeClare?”

Thật kinh ngạc khi người phụ nữ đã cao tuổi thoáng đỏ mặt. “Chúng tôi không thể có con”. Bà hạ giọng nói. “Marc và tôi đã thử mọi cách - thậm chí thụ tinh nhân tạo - nhưng đều vô vọng. Tôi có thể mang bầu nhưng lại không thể sinh con”.

Thật bất ngờ. “Xin lỗi, tôi rất tiếc”.

“Thương tổn từ tất cả các lần sẩy thai ấy buộc tôi phải cắt bỏ tử cung cách đây bảy năm”. Bà thẳng người, cố tự chủ lại. “Tôi biết là các thông tin này nhiều hơn những gì cô cần, nhưng thật tình vợ chồng tôi luôn rất vui mừng đón nhận một đứa con gái vào với cuộc sống của mình”.

“Mẹ của cô Sable Duchesne là một người Cajun”. Terri nói khẽ. “Nếu biết vậy liệu bà có sẵn lòng đón nhận cô ta?”

Thay vì phản đối, bà Laure thoáng mỉm cười. “Tôi biết cô nghĩ gì, nhưng tôi không phải là người quá coi trọng địa vị xã hội hay sự giàu sang. Dầu cô ta có là người da đỏ tía với những vết đốm hồng thì chúng tôi hẳn vẫn yêu thương như thường”. Bà ta thở dài. “Tôi không hiểu. Nếu cô ấy là con gái của Marc, sao chúng tôi lại không được biết về chuyện đó? Mẹ cô ta ngăn cô ấy khỏi chúng tôi chằng? Tôi có thể nói chuyện với cô ta được không?”

“Chúng tôi chưa có đủ dữ liệu, thưa bà Laure. Cô Duchesne hiện vẫn đang ở trong phòng giam được bảo vệ”. Cort ném một cái nhìn nặng nề sang phía Terri. “Có thể có kẻ nào đó đã tống tiền Marc. Sự xuất hiện của cô ta có thể gây tổn hại nghiêm trọng đến chiến dịch bầu cử của ông ấy”.

Bà Laure lắc đầu. “Marc hẳn sẽ không bận tâm gì chuyện đó. Nếu cô ấy hay mẹ cô ấy cần tiền, ông ấy sẽ đưa cho họ. Chúng tôi sẵn lòng làm tất cả để giúp đỡ họ”.

Terri nhướn mày. “Ông ấy không sợ chiến dịch tranh cử của mình sẽ đổ vỡ sao?”

“Cô chưa biết chồng tôi, thám tử, thật đáng tiếc. Nếu quen biết chồng tôi hẳn cô sẽ thấy ông ấy là người rộng rãi tuyệt vời đến mức nào”.

Terri hỏi thêm vài câu nhưng bà Laure cũng không cho biết được gì hơn ngoài câu chuyện ngắn ngủi trao đổi với Marc lúc cùng ăn sáng. Khi tiễn hai người ra cửa bà Laure khẽ chạm vào tay Cort. “Tội nghiệp con bé Isabel. Liệu có cách nào để tôi giúp được cho nó? Nó có cần một nơi ở không?”

Đúng là chuyện không phải ngày nào cũng thấy, Terri thầm nghĩ. Bà quá phụ của một người chồng không chung thủy sẵn sàng cứu mang đứa con gái ngoài hôn thú của đức ông chồng. “Không đâu, bác. Nhưng cũng xin cảm ơn về đề nghị ấy.”

Cort hôn lên trán bà ta. “Cháu sẽ giữ liên lạc và cho bác biết sau. Giờ bác cố giữ gìn sức khỏe nhé”.

Terri tưởng Cort sẽ vặt đứt tai mình khi đi ra xe nhưng ông vẫn lặng thinh. “Đi đâu bây giờ, thưa chỉ huy?”

“Cô thả tôi lại chỗ đồn cũng được”.

Cô không thể thụ động để ông ta loại mình ra chỉ vì cô đã tung một đòn đáng kinh ngạc như vậy. “Tôi muốn biết phản ứng của bà ấy. Ông có thể thấy kịch bản rồi đấy: bà ấy cố gắng để ông ta được bầu làm thống đốc; ông ấy báo cho bà ta mình có một đứa con ngoài giá thú; có thể bà ta hơi nổi điên lên”.

“Bà Laure LeClare không nổi điên, cũng chẳng ghen tuông hay giết người. Bà ấy là một phụ nữ khôn phép vừa nhận thấy thế giới đang đổ sụp khắp quanh mình, và cô đã giở mặt bà ta vào đồng gạch vụn hoang tàn ấy đấy”. Ông hướng cặp mắt xanh dữ tợn sang cô. “Ai cho cô biết Sable Duchesne là con của Marc?”

“Em trai ông, kẻ đang đào tẩu khỏi công việc đấy”.

Điện thoại di động của ông đổ chuông, vừa bật máy ông vừa chửi rủa. “Gamble hả?” Ông ta lắng nghe một thoáng. “Anh sẽ lo vụ đó. Cám ơn”. Quay sang Terri, ông hỏi. “Cô nói đã truy vấn Gantry. Tôi có thể tìm hẩn ở đâu”.

“Sao phải tìm ông ấy?”

“Kết quả phân tích cho thấy có hai loại máu trên chiếc gậy cạy hàu tìm thấy ở hiện trường. Chúng trùng với nhóm máu của Marc LeClare và Sable Duchesne”.

“Em gái em không muốn đi”. Từ cửa sổ Jean-Del nhìn theo chiếc thuyền của Hilaire đang quay ngược từ hồ hướng ra phía sông.

“Nó lo cho em”. Sable nhặt một trong các gói đồ anh vừa mang từ bến vào. “Và nó cũng không ưa anh”.

“Phải, anh biết thế”. Anh theo nàng vào bếp. “Có phải vì mình đã ghé nhà ông bà cô ấy tối hôm qua không?”

“Không”. Nàng mở chiếc gói đầu tiên và nhìn vào bên trong. “Trước giờ nói chung nó vẫn không ưa anh”.

“Phải”. Nhận thấy vẻ căng thẳng trên đôi vai và nét chỉ ngang trên miệng nàng, anh tự hỏi chuyện gì đã xảy ra khi mình vắng mặt. “Báo chí có một ngày thật đáng nhớ. Nào là các nhận xét náo loạn trước kỳ bầu cử, rồi cuộc tranh đua thế chỗ cho Marc”. Anh quyết định không hé môi về vụ ban hành lệnh bắt khẩn cấp, vốn sẽ chỉ làm nàng lo lắng thêm thôi. “Tuy nhiên lễ hội Mardi Gras vẫn diễn ra sôi nổi”.

Nàng bắt đầu dỡ đồ khỏi các túi và sắp xếp những thứ anh vừa mua.

Anh thử kích động nàng một chút. “Họ có đăng ảnh em và ông ấy trên trang nhất. Trước giờ anh chưa bao giờ để ý sự giống nhau giữa hai người cho đến khi thấy hai bức ảnh để sát cạnh nhau. Mắt em và ông ấy giống nhau như tạc”.

“Và đây là tất cả những gì em có chung với ông ấy đấy”. Nàng bỏ một mớ rau diếp vào tủ lạnh.

“Chưa chắc”. Jean-Del chưa bao giờ nghĩ Marc thuộc những người biết giữ bí mật, nhưng sự hiện hữu của nàng chứng minh điều đó. Giờ anh cần biết còn chuyện gì nàng đang muốn giấu anh.

“Ông ấy đang tranh cử vào ghế thống đốc và là một triệu phú, em chỉ là một kẻ làm công tác xã hội, may mắn lắm mới kiếm được hai mươi lăm ngàn mỗi năm”. Nàng dập cửa tủ lạnh. “Hai người đến từ hai thế giới hoàn toàn khác hẳn nhau”.

“Không hẳn thế đâu”. Khi nàng đưa mắt nhìn với vẻ nghi ngờ, anh quyết định thay chủ đề câu chuyện. “Hai người đã làm gì khi anh đi vậy?”

“Em nhìn ra hồ và cầu cho anh đừng lấy đi mất chiếc thuyền của nó. Hilaire lục lọi khắp nhà. Nó nghĩ bạn anh có cái bồn tắm thật đẹp”. Nàng xếp chiếc túi rỗng và chuyển sang chiếc khác. “Bọn em nghe đài nữa. Hiển nhiên bây giờ em là kẻ bị tình nghi trong vụ mất tích của anh”. Nàng thấy một gói gạo lên bàn. “Vậy đấy, nếu anh muốn biết”.

Vậy là nàng đã biết, và không lạ gì ánh mắt của Hilaire nhìn anh như một kẻ khốn kiếp và Sable lạnh lùng như ghiến nát người anh. “Anh cũng đã nghe rồi. Anh sẽ lo chuyện đó”.

“Em không tin”. Nàng đập bình cà phê lên mặt bàn. “Em không yêu cầu anh chạy theo em. Anh biến đi là hoàn toàn tự nguyện. Sao anh không báo cáo hết mọi chuyện cảnh sát các anh đã làm khiến họ bung ra săn lùng người ta như vậy?”

“Anh không thể”. Anh đến bên và đặt tay lên vai nàng. “Bình tĩnh nào, điều ấy chẳng có nghĩa gì đâu”.

“Sao lại phải bình tĩnh chứ?” Nàng ngưng sắp đồ và gạt tay anh ra. “Cuộc đời anh không bị đập vùi tơi tả, Jean-Del. Trái hẳn với em”.

Nàng không nói ra mấy chữ “lại một lần nữa” nhưng chúng lơ lửng giữa hai người. Anh có cảm giác nàng đang gán tình huống hiện tại với những gì đã xảy ra vào buổi tối vũ hội mười năm về trước, nhưng tại sao? Việc họ chia tay có liên quan gì với lệnh bắt khẩn cấp này chứ?

Thêm một điều nữa bổ sung vào danh sách những việc họ cần giải quyết trước khi mọi chuyện vượt khỏi tầm kiểm soát. “Người ta sẽ không bắt em đâu. Anh sẽ cho họ biết sự thực”.

Điều đó khiến nàng bật cười - lần này là tiếng cười đắng cay và chua chát. “Sự thực đã từng được lắng nghe và tin tưởng sao?” Nàng không chờ đợi câu trả lời mà vụt quay người lại phía anh. “Em phải đi tắm đây”.

Nàng vẫn đang trốn chạy - tránh xa mọi khó khăn phiền muộn, và tránh xa anh. Luôn muốn tránh xa anh. Anh thấy giận sôi nhưng gắng ghìm mình lại.

“Đồng sự của anh phát hiện một chiếc gậy cạy hào trong ngôi nhà đó. Cùng loại với thứ vẫn dùng ở vùng nhánh sông”. Anh hơi ngả người ra sau nhìn nàng khựng lại nơi ngưỡng cửa. “Họ đang kiểm tra lại nhưng có vẻ như đó chính là vũ khí giết người”.

Nàng chậm rãi quay người lại. “Sao?”

Ánh mắt anh trượt xuống đôi bàn tay nàng đang từ từ siết lại. “Cha em - ông Remy - cũng là người bắt hào, đúng không? Anh cá rằng ông ta biết tất cả những người bắt hào ở vùng cửa sông ấy”.

Mặt nàng trắng bệch. “Cha không dính líu gì ở đây hết”.

Ông ấy đã dính líu rồi, và em cũng đã biết một điều gì đó còn chưa cho anh biết. Những vết sẹo trên mặt ông ấy là do đâu vậy?

“Như hôm qua em đã nói với anh cha bị đốt trong đám cháy suýt giết chết mẹ và em khi em còn bé xíu. Ông ấy chính là người đã cứu mẹ con em”. Nàng khoanh tay lại. “Còn anh, anh nghĩ sao?”

“VẬY CHẮC ÔNG ẤY YÊU MẸ CON EM LẮM”.

“Phải, đúng thế. Và Remy không làm gì trong vụ giết Marc cả. Nếu có bất kỳ ai làm chuyện ấy, đó hẳn phải là...” Nàng ngừng lại và hít một hơi dài. “Có thể là bất kỳ ai”.

“Em muốn nói là Gantry?” Khi thấy nàng không trả lời, anh xoay sang hướng khác. “Remy đã liều mạng để cứu mẹ con em, rồi ông cưới mẹ em và đưa cả hai người đi khỏi nơi đó”. Anh thấy hàm nàng nghiêng căng lộ rõ mạch đập nơi cổ. “Em nói cha của Gantry đã bị bắt ngay sau vụ cháy. Nghĩa là lúc Remy đang hồi phục trong bệnh viện, đúng không?” Nàng gật

đầu. “Vậy sao ông ta lại phải đưa hai mẹ con em tránh đi xa, trong khi Bud Gantry vẫn đang còn ở trong tù?”

“Có ai đó đã trả tiền để ông ấy đốt nhà. Mẹ em sợ chúng sẽ làm lại lần nữa”. Giọng nàng nghẹn lại. “Bà ấy làm thế để bảo vệ em”.

“Hay có thể Remy lo ngại Marc”.

Mắt nàng nhú lại. “Em biết anh muốn nói gì. Cha em có thể chỉ là một ngư dân Cajun nghèo khó nhưng ông ấy chưa bao giờ làm hại một ai trong cuộc đời mình”.

“Ông ấy vừa chĩa súng vào mặt anh sáng nay đấy thôi”.

Nàng sai bước về phía anh. “Chỉ để dọa thôi, anh thừa biết thế”.

“Chắc ông ta từng cảm thấy rất nặng nề khi biết có ai đó đã khiến mẹ em mang bầu mà bà ta lại không bao giờ cho ông ấy biết. Rồi sau khi bà ấy chết lại còn biết thêm rằng cha em quá giàu có, đủ mua bán ông ấy cả trăm lần”.

“Ông ấy luôn mừng cho em”.

“Mừng vì Marc có thể cho em tất cả những gì mà ông ấy không có. Điều đó có thể gặm mòn ông ta. Đầu tiên là vợ, rồi đến cô con gái của mình...”

Jean-Del không có ý định né tránh khi nàng vung tay và tát anh, thật mạnh. “Đừng bao giờ nói với em về cha như vậy nữa”. Nàng khẽ thì thào qua làn môi trắng bệch. “Đừng bao giờ”.

“Em muốn biết sự thực, đúng không cưng? Đôi khi sự thực làm người ta thương tổn”. Anh nắm lấy cổ tay nàng khi nàng định đánh anh lần nữa và dùng nó để kéo nàng vào sát bên mình. “Anh không muốn em hy sinh bản thân để bảo vệ cho một kẻ giết người. Kể cả khi người đó là Remy. Em có hiểu không?”

“Em không biết ai đã giết Marc”, Nàng nói qua hàm răng nghiến chặt, vừa cố thoát khỏi vòng tay anh. “Nhưng chắc chắn đó không phải là Remy. Ông ấy đã xông vào lửa để cứu em và mẹ. Ông ấy đã không để em chết cháy ngày xưa và cũng đã không gây ra chuyện đó bây giờ”.

Anh siết chặt vòng tay quanh nàng. “VẬY HÃY NÓI VỀ ĐIỀU MÀ EM VẪN CÒN GIẤU ANH. HÃY CHO ANH BIẾT VỀ BILLY”.

“Mất thời gian vô ích - chẳng được gì đâu”. Terri càu nhàu. “Tôi đã nói Gantry không có ở đó”.

Cort có thể thả cho Terri về lại thành phố nhưng cô ta biết rất rõ Gantry đang hoạt động ở đâu, còn ông thì chẳng muốn tự mình lang thang tìm kiếm giữa vùng đầm lầy sông nước ấy. “Thì ta sẽ kiểm tra xem sao”.

“VẬY THÌ ĐI”. Cô thở dài và cho xe chạy vào một con đường nhỏ dẫn đến vùng đầm lầy.

“Hãy nói cho tôi cô biết gì về Gantry đi”.

“Đó là một tay khốn kiếp lành nghề nhất trong tiểu bang này”. Nhận thấy cái liếc xéo của ông, cô thở dài. “Thôi được, ông ta là một trong những người rất thạo việc. Có bao giờ ông thực thi nổi nghĩa vụ của mình...”

Ông thầm đếm đến mười. “Hãy cho tôi các sự kiện”.

“Gantry có một cơ sở sản xuất lớn với khoảng ba chục chiếc thuyền, đa phần hai đến ba người mỗi chiếc”. Cô mang kính râm vào khi họ đến gần chỗ bến thuyền. “Hoạt động chính của ông ta là đánh bắt thủy sản và hướng dẫn du lịch vùng đầm lầy. Ông ấy hơi kín tiếng và không ưa gì cảnh sát”. Cô chợt nhoài tới trước “Chết tiệt”.

“Chết tiệt cái gì?” Tất cả những gì ông thấy chỉ là một chiếc Chevy già nua cổ lỗ nằm ở bên đường. “Thử kiểm tra biển số của xe kia xem”.

Cô không muốn nói, nhưng cuối cùng cũng thốt ra, “Khỏi cần. Đó là chiếc xe được báo là đã bị mất cắp ở bệnh viện Mercy tối hôm qua”.

Điều đó có nghĩa là em trai ông và Isabel Duchesne đã ở đây. Và có thể đang còn ở đó. Cort nhận thấy có năm chiếc thuyền và mười lăm người trên bến khi họ dừng xe. Ông bước ra. Một trong đám đó - người to cao nhất - bước tới gặp họ.

“Ông là Gantry?”

“Chính hẳn”.

Terri dang tay đứng chắn trước mặt Cort. “Bình tĩnh nào, Caine. Đây là một cuộc gặp chính thức”.

Gantry nhìn Cort qua đầu cô. “Có vẻ như ông là Gamble?”

“Phải”.

“Có lệnh khám xét không?” Khi Terri lắc đầu, Gantry nghiêng rằng, “VẬY thì cuốn xéo khỏi đây đi”.

Cort mỉm cười đáp trả. “Tất nhiên, chỉ cần cho biết em trai tôi và Isabel Duchesne đang ở đâu thôi”.

“Tôi chẳng biết chó gì hết”. Người đàn ông to lớn nhìn xuống Terri, vẻ căm ghét trên mặt dịu xuống khi ông ta đặt tay lên vai cô. “Therese, chúng ta sẽ lại đi quanh tìm họ, đúng không? Tôi nghĩ tối hôm qua chúng ta đã ca bài ca ấy khá đủ rồi”.

Trước khi nghĩ mình định làm gì Cort đã xắn đến xô Gantry ra khỏi Terri. “Bỏ tay ra khỏi cô ấy và nói xem họ đang ở đâu, anh chàng Cajun”.

“Nếu không thì sao?” Đôi mắt màu đen nhìn Cort ước lượng. “Ông to con đấy, Gamble, nhưng liệu có chịu nổi không đây?”

“Dừng lại. Dừng có mà điên tiết lên thế”. Terri chen vào giữa hai người và đặt một tay lên ngực Cort. “Ta đến đây đâu phải để cãi nhau, thưa chỉ huy,

mà chỉ nêu vài câu hỏi. Còn ông...” cô quay sang Caine và gí đầu ngón tay vào xương ức ông ta, “Ông phải bình tĩnh và trả lời các câu hỏi ấy chứ”.

“Gamble không có ở đây. Isabel cũng vậy”. Ông xĩa ngón tay cái về phía các thuyền của mình. “Hỏi quân của tôi đi. Cả sáng nay chúng tôi bủa đi tìm họ”.

Cort thả lỏng bàn tay. “Thế sao lại phải bực tức?”

“Vì chúng tôi là những người tử tế”. Gantry nói, giọng cũng phẳng lặng như Cort.

“Những người tử tế đang lo lắng cho đám người của mình?”

“Thằng cớm em ông và con ghẹ của nó không phải là người của chúng tôi”. Gantry bĩu môi. “Ông có thể bưng hết họ về thành phố sau khi chúng tôi tìm thấy”.

“Sau khi hay trước khi ông đập bể sọ họ?”

Gantry cười rộng miệng. “Có gì để nói rồi đấy, Gamble, gắng lên và nói tiếp đi”.

“Caine”. Giọng Terri mang vẻ cảnh báo. “Chúng tôi cần biết ông có bị mất dụng cụ nào đó không”.

Đôi mắt đen hướng sang mặt cô. “Chẳng hạn như?”

“Chẳng hạn như một thứ gì đó có thể giết người”. Cort dậm bước về phía nhà kho nhưng người đàn ông to lớn đã chặn ngang đường. “Tôi có thể trở lại đây mang theo lệnh khám nhà cùng một thanh tra bảo vệ nguồn lợi thủy sản và thú săn. Lệnh khám sẽ cho phép xét nhà nhưng cai ngục thì sẽ hạ anh đo ván. Cũng kiểu như Marc vậy”.

“Cứ mang đến. Tôi làm ăn đàng hoàng ở đây, và luật sư của tôi cũng thích lôi những đồ khốn như ông ra tòa lăm lăm”. Gantry quay sang Terri. “Mà thứ vũ khí giết người nào vậy?”

“Có ai đó đã dùng một chiếc gậy cạy hầu để giết Marc LeClare”.

Gantry chột lạng yên rồi đưa mắt nhìn Terri với ánh mắt của một con rắn độc. “Cô thực sự luôn muốn gói ghém mọi sự một cách vội vã như vậy sao, cưng?”

Trước sự ngạc nhiên của Cort, cô gái tóc nâu tỏ ra xúc động. “Không phải như ông nghĩ đâu, Caine”.

“Tôi không nghĩ thế, tôi biết thế. Cái nòi trong nhà nó thế”. Ông ta trừng mắt nhìn Cort. “Vậy là ông đã tâng bốc cô ta để bày ra chuyện ấy hay đây là ý tưởng của cô ta?”

Cort biết cha của Terri từng là cớm nhưng đã dính vụ tạo bằng chứng giả tại hiện trường và bị buộc thôi việc. Chuyện nhục nhã ấy không phải ai cũng biết, nhưng trước khi đập vỡ hàm gã Cajun ông muốn xem Caine biết tới mức nào về vụ đó. “Vậy là sao, Terri?”

“Cha Caine là anh của mẹ tôi”. Cô đưa một tay lên sau gáy. “Tôi rất ghét phải công nhận, nhưng chúng tôi là anh em con chú con bác”.

Cơn thịnh nộ lạnh như băng đông cứng trong con người Cort. “Vì vậy mà cô vẫn cố ém nhẹ vụ này?”

Cô gật đầu. “Ngay khi nghe nạn nhân là Marc LeClare. Nếu Caine ở đây không phóng hỏa giết ông ta thì hẳn cũng phải có một ai đó trong đám họ hàng xa của tôi đã làm chuyện đó”.

Gantry nắm lấy tay cô và lắc mạnh. “Đừng có mà chỉ điểm họ hàng bà con như thế”.

“Gantry”. Cơn nóng giận trào lên ở Cort. “Tôi đã nói hãy buông tay ngay khỏi người cô ấy”.

Người đàn ông to lớn thả tay Terri và khễ nâng cằm cô. “Sao không nói với hẳn rằng cô là một con lừa cái, cưng? Có thể sẽ lăn vào quần hẳn nhanh hơn đấy”.

Ông ta đưa ánh mắt khinh bỉ nhìn sang Cort. “Nếu tắt đèn thì có khác gì nhau, đúng chứ? Mẹ kiếp, một con bé Cajun dư sức dạy cho ông biết có thể làm những gì với con gà trống của mình”.

Có lẽ lần đầu tiên trong đời nếp văn minh ở Cort như vụt tắt. Ông lao tới đối mặt với Gantry đang đứng chặn ngang đường. Họ quấn vào nhau trong cơn loạn ấu.

“Cort!” Terri xoay vòng quanh họ. “Khốn kiếp. Caine, buông ra ngay!”

Nắm đấm nặng nề của Gantry quai vào hàm Cort trong khi ông giáng lại đối phương một quả ngay dưới cơ hoành. Ông xô gã Cajun ra và đứng tấn trong khi Gantry cũng làm như vậy. Cả hai vờn nhau vòng quanh chờ đòn ra tay tiếp. Rồi ba tiếng súng vang lên khiến cả hai cùng đứng yên bất động.

“Giờ tôi đã buộc được các người chú ý lắng nghe rồi đấy”. Terri nhắm súng vào họ. “Tôi cần sự hợp tác. Caine Gantry, ông bị bắt vì tội tấn công người thi hành công vụ và bất cứ tội gì mà tôi nghĩ ra trên đường về đồn. Còn ông, chỉ huy Gamble”, Cô chìa cho Cort một chiếc còng tay. “Vui lòng khóa tay ông ấy lại”. Cô quay sang đối mặt với đám người của Caine và đưa súng lên. “John, ông là sếp. Ông muốn bao nhiêu người trong số này được vào phòng giam khẩn cấp hôm nay đây?”

“Đồ chó cái máu lạnh”. Caine lăm bằm trong khi bị Cort còng tay.

“Cái nòi trong nhà nó thế”, Terri vui vẻ đồng ý. “John, ông đã tới nhà cha tôi, đã thấy các giải thưởng về chiến tích thiện xạ của tôi bày trong phòng ăn rồi đấy. Đừng bổ sung thêm gì vào đấy nữa nhé”.

“Tôi sẽ kêu luật sư, Caine”. Viên quản đốc giang một tay và cả đám dừng lại. “Để cho họ đi”.

Cort dẫn Gantry lại phía xe và đẩy ông ta vào băng ghế sau trước khi ngồi vào chỗ tay lái. Terri ngồi vào phía bên kia, vẫn không rời mắt khỏi các khuôn mặt hằn học của đám thợ chài.

“Cô đã phạm sai lầm lớn, cưng ơi”. Gantry nói. “Hắn tấn công tôi. Đó chỉ là phản ứng tự vệ”.

“Đó sẽ là bất cứ thứ gì mà tôi nói”. Cô liếc nhìn ông ta qua kính chiếu hậu. “Làm ơn câm miệng lại đi, ông anh họ của tôi”.

Gantry chịu nhịn ngồi yên, và Terri cố thử gọi cho ai đó bằng điện thoại đi động. Cort cũng chẳng mấy tự tin để mở miệng trên đường về thành phố. Ông dẫn người đàn ông to lớn vào trụ sở cảnh sát và giao cho viên trung úy trực rồi đi lên thang máy. Terri gọi theo nhưng ông vẫn thẳng bước không chút do dự.

Ông quay lại phòng xử lý sơ bộ nửa giờ sau đó và thấy cô đang đánh máy báo cáo vụ bắt giam trong khi Gantry bị còng tay ngồi kế bên bàn. “Terri”.

“Khoan đã”. Cô kéo tờ báo cáo ra khỏi máy in rồi lục trong ngăn kéo và lôi ra một tập hồ sơ. “Xong ngay đây. Ông có muốn hỏi cung cùng với tôi không? Chắc sẽ có nhiều điều tưởng tượng khó tin đây”.

“Terri”. Cort chờ cho đến khi cô ta nhìn thẳng vào mình. “Thám tử Garcia sẽ thế chỗ cô ở đây”.

“Ông đang nói gì thế?” Cô đưa mắt từ ông ta sang Garcia khốn khổ rồi lại quay sang ông. “Đây là công việc của tôi”.

“Tôi đã đề nghị tách cô khỏi vụ này”. Ông gật đầu về phía Garcia đứng bên. “Cô sẽ thực hiện việc trực bàn ở tầng trên cho đến khi có lệnh mới”.

Ông quay lưng về phía khuôn mặt thất thờ của cô và bước đi thẳng. Âm thanh duy nhất vọng theo sau ông ta là tiếng cười nhạt bóng của Gantry.

CHƯƠNG 9

Sable mừng là mình đã không có trong tay một chiếc gậy cạy hàu ngay lúc đó, bằng không hẳn nàng đã đập vỡ sọ Jean-Del. “Em không giấu diếm chuyện gì ngày xưa hết”.

“Không ư?” Vậy em đã nói gì với bà Colette sáng nay? Tại sao Remy cãi nhau với em về Caine, về người bạn thân nhất của ông ấy và về mẹ em?”

Nàng không thể cho anh biết những điều Marc tiết lộ vào cái đêm ngay trước khi xảy ra án mạng đã khiến nàng cực kỳ bối rối; anh hẳn cho đó là chuyện lố bịch và nghĩ nàng điên. Remy cũng đã nghĩ vậy. “Thì cũng còn nói vài chuyện khác nữa chứ”.

“Chuyện gì?” Khi nàng không đáp, anh đổi sang hướng khác. “Vậy hãy nói anh nghe tại sao chuyện giữa hai chúng ta lại ra như vậy?” Anh kéo đầu nàng vào vai mình, vuốt ve tóc nàng cho đến khi nàng tựa hẳn vào anh. “Anh sẽ không để em bỏ rơi anh lần nữa, Sable. Lần trước anh đã muốn chết”.

“Em cũng có sung sướng gì hơn đâu”. Giọng nàng khàn đi, cổ nuốt vào những giọt nước mắt muốn trào ra.

“Vậy hãy nói với anh đi”.

Cơn giận của anh nàng có thể ứng phó nhưng sự dịu dàng của anh lại xua đi cơn điên giận ở nàng. Nàng phải chấm dứt chuyện này và làm cho anh hiểu. “Jean-Del, những gì chúng ta từng có là chuyện đã qua rồi. Giờ chúng ta đã thành những người khác, trưởng thành hơn và hy vọng là cũng sáng suốt hơn. Em lo cho anh và cảm ơn anh đã giúp đỡ em, nhưng em quyết không dính với anh thêm lần nữa”.

Anh nâng mặt nàng lên đối diện mình. “Quá muộn rồi”.

Sable gắng giữ mình bất động khi miệng anh chạm đến môi nàng. Nếu nàng hưởng ứng hẳn anh biết là nàng nói dối và sẽ đòi hỏi rất nhiều với niềm khao khát của anh. Thà bị lột da còn đỡ đớn đau, bằng ngược lại rồi sẽ chỉ dẫn đến những nỗi niềm nát tan, đổ vỡ. Cũng như anh, nàng không thể chịu đựng nỗi điều đó thêm lần nữa.

Mình không muốn thế. Mình không muốn anh ta.

Sẽ dễ dàng hơn nếu anh điên cuồng thô bạo, như khi anh lôi nàng khỏi tay Caine Gantry. Nhưng Jean-Del đã đưa nàng đến một miền đầy bóng tối và hơi ẩm, nơi thế giới xung quanh xuôi chảy phía bên ngoài, nơi chỉ có riêng hai người tồn tại. Anh hôn mạnh hơn trong khi bàn tay anh mơn man ve vuốt da thịt nàng, và cả hai hướng tấn công ấy khiến đầu óc nàng như mông lung, mù mịt.

Anh ngẩng đầu áp mặt lên tóc nàng. “Em còn nhớ lần đầu tiên anh hôn em không?”

Làm sao nàng quên được chứ? Họ trú mưa phía ngoài khu nhà ngủ dưới một mái hiên hẹp, nép sát vào nhau cho khỏi ướt lúc sắp chia tay.

Cũng đêm ấy anh đã cười giễu nàng, chỉ ướt chút xíu thôi, rồi lôi nàng ra giữa trời, nhắc bổng lên và xoay tròn dưới cơn mưa xối xả. Nàng ôm đầu uốn vạy người và cười như nắc nẻ. Chỉ sau một thoáng nước mưa đã ướt tận da cả hai, nhưng rồi anh chợt dừng lại. Sable buông người xuống đối diện anh, chờ đợi cảm giác chân chạm đất, nhưng chuyện đó không xảy ra. Thay vì vậy anh vẫn nâng nàng trên đôi tay, nhìn ngắm gương mặt nàng trước khi đắm mắt trên đôi môi nàng ướt đẫm nước mưa. Chúa ơi, anh thấy em tỏa sáng. Như có luồng sáng nào đó bùng tỏa tự bên trong.

Trong khoảnh khắc đó nàng cảm thấy mình như tan đi trong màu lam của ánh mắt anh. *Anh đã giúp em cảm nhận được con người mình đấy, Jean-Del.*

Giờ đây Jean-Del cũng đang nhìn nàng với ánh mắt hệt như ngày xưa. “Anh chưa từng thấy ai đẹp như em vào đêm ấy”. Anh hạ thấp đầu, thì thầm những lời cuối cùng ngay sát miệng nàng. “Rồi đêm sau, đêm tiếp theo, rồi những đêm sau nữa, mỗi lần anh được ôm em”.

Nếu có địa ngục cho những cặp tình nhân thì đây chính là nơi ấy, khi nàng vừa khao khát anh, vừa sợ hãi anh, vừa bất lực vì không thể thoát được anh. Nỗi đau cũ hòa với niềm đau mới khi nàng cảm thấy mình đang hưởng ứng theo anh với đôi tay lần trong mái tóc anh, với thân mình ghì ép sát người anh. “Hôn em nữa đi anh”.

Và anh hôn nàng. Nỗi khao khát anh vừa khơi dậy nơi nàng càng mạnh hơn, trở nên nóng bỏng khi bàn tay và đôi môi hối hả của anh xiết trên thân thể nàng, cho đến khi nàng cảm thấy làn da mình như sắp tan đi dưới sức nóng cuồng nhiệt ấy.

“Em muốn anh?” Giọng anh thoảng bên tai trái nàng trong khi tay anh ve vuốt dọc từ bờ vai dọc xuống hông nàng. Anh cần một sự khẳng định. “Vâng”. Nàng xoay mặt muốn tìm lại môi anh nhưng anh đang dùng lưỡi và răng mơn man phần dưới cổ nàng, khiến nàng muốn kêu lên. Hẳn nàng đã phát ra một âm thanh nào đó vì nàng chợt cảm thấy nụ cười của anh trên thịt da mình.

“Em có tin anh không?”

Nàng hơi tự ái. Anh không nhận thấy nàng đã trao cho anh thật nhiều sao? Nhưng nếu anh muốn nhận được những lời nói, muốn được nghe từ miệng nàng, nàng cũng sẵn sàng. “Có, Jean-Del...”

“Tốt lắm. Anh biết em thấy tự ái, nhưng anh cũng vậy”. Anh bước lùi lại, kéo nàng ra khỏi gian bếp. “Anh muốn làm hai đứa cảm thấy dễ chịu hơn”.

Chân nàng dậm bước theo, và nàng bám vào anh. “Bây giờ ư?”

“Ngay bây giờ”. Anh dừng lại trước ngưỡng cửa một phòng ngủ và lại hôn nàng. “Sable”.

“Mmmm?..”. Nàng lại dò dẫm tìm đến miệng anh. Nếu anh cứ khiêu khích nàng quá lâu hẳn nàng sẽ cởi bỏ mọi thứ trên người và vật anh nắm xuống.

Anh lại bắt đầu mơn man phía bên kia cổ nàng. “Em sẽ cho anh biết về Billy chứ?”

Câu hỏi thì thầm dịu dàng ấy có tác dụng như một xô nước lạnh nhầy nhựa tảo đầm lầy dội xuống. Sable cứng người bất động, không tin nổi anh đã lợi dụng sự hưởng ứng tình cảm của nàng như thế.

Chúng ta bên vực người của mình, Hilaire từng bảo thế, và bọn họ cũng vậy thôi.

Nàng không tát anh lần nữa, chủ yếu do sợ nếu đã bắt đầu nàng sẽ không dừng lại nổi. Không, giờ nàng phải khôn ngoan hơn, phải tinh ranh hơn cả Jean-Del.

Nhưng anh đã nhìn vào mắt nàng, ánh mắt lộ vẻ ân hận. “Anh xin lỗi. Tại anh nóng ruột quá”.

Thực tình nàng nghĩ anh cư xử rất khôn khéo. Gần như anh đã khiến nàng phát điên lên và sẵn sàng thổ lộ với anh bất cứ thứ gì anh muốn, chỉ để có được anh. Nếu nàng cho anh hay Marc đã nói những gì, nàng đang nghĩ chuyện gì lúc này thì điều đó cũng chỉ có ý nghĩa đối với nàng, còn anh lại phải đứng trước một sự lựa chọn khủng khiếp.

Và anh ấy sẽ không chọn mình!

Nàng thận trọng gỡ mình khỏi vòng tay anh. “Em phải đi tắm đây”. Một lần tắm lâu. Một lần tắm thật lâu, bằng nước lạnh. Nàng gắng giữ vẻ ngoài bình thản. “Em không sao đâu, Jean-Del”.

“Anh cũng phải gọi vài cú điện thoại, xem cái vụ lệnh bắt khẩn cấp ấy là thế nào”. Anh thở dài tỳ trán mình lên trán nàng. “Em đừng tắm lâu quá nhé”.

Không lâu. Chỉ suốt phần còn lại của đời nàng. “Vâng”. Nàng hôn nhẹ lên chân mày anh trước khi trượt khỏi vòng tay anh. “Hãy chuẩn bị thức gì đó hơi lạnh để uống được không anh? Chắc ta sẽ cần đến chúng”.

Sable gần như nghe rõ tiếng tim mình đập dồn khi anh mỉm cười xoay người quay lại bếp. Nàng đi vào buồng tắm, đóng cửa lại và xem xét kích thước ô cửa sổ. Đó là ô cửa xoay một cánh đơn giản, đủ rộng để nàng dễ dàng lọt qua. Nàng gỡ cánh cửa ra, đu mình lên bệ cửa quan sát hai phía bên ngoài trước khi nhào ra và buông mình xuống đất. Nàng cần tránh mặt tiền ngôi nhà và phía hồ, nhưng cũng nghe lọt tiếng xe cộ từ xa vọng tới. Nàng lần theo hướng đó cho đến khi tới một quăng rừng thưa nằm bên con đường tấp nập xe cộ dẫn về New Orleans. Nàng còn phân vân chưa biết đi đâu thì một chiếc xe mui trần chở đầy các sinh viên đang cười đùa chọt đồ lại cách nàng vài thước. “Này, cô gái dễ thương, có muốn đi nhờ không?” Một cô gái vẫy nàng.

Nàng không thể quay lại vùng cửa sông, nơi Gantry và người của ông ta đang lùng kiếm. Còn Jean-Del hẳn lại sẽ truy tìm nàng trong thành phố. Nàng mỉm cười đi về phía chiếc xe. “Tuyệt quá, cảm ơn các bạn”.

Jean-Del cho chỗ nước đá vừa xay vào bình nước chanh và cố không nghĩ đến hình ảnh Sable đang khỏa thân trong buồng tắm. Chỉ cần kiên nhẫn thêm chút nữa anh sẽ thuyết phục được nàng nói rõ về Caine và Billy, sau đó là cả phần đêm còn lại trên giường cùng nàng.

Mà đâu chỉ một đêm. Cả hai sẽ còn cả một tuần sắp tới thoải mái với đầy đủ không khí, đồ ăn và thức uống.

Việc Sable khẳng khẳng rằng ông già Remy vô tội không khiến Jean-Del bận tâm - nàng hẳn luôn trung thành với người đã nuôi mình khôn lớn - nhưng có quá nhiều sự trùng hợp. Chỉ cần anh tìm được bằng chứng về mối liên hệ giữa đám cháy vừa đây và đám cháy năm nào suýt giết chết Remy...

Cort có thể biết. Nhóm điều tra của ông ấy đang thu thập bằng chứng và dữ liệu về các vụ cháy những năm qua, nêu thâm nhập được vào đó hẳn việc xác định kẻ tái phạm và chặn tay hắn lại sẽ nhanh chóng, dễ dàng hơn. Nhưng Terri nói Cort đang phát khùng, và Jean-Del không muốn gọi trực tiếp cho ông ta.

Anh nôn nóng quay số gọi đến nhà hàng của ông Louis. Giọng nói nhẹ nhàng của cha anh cầu nhàu vọng lên từ máy điện thoại của nhà hàng. “Ai đấy?”

“Có một quả dưa chuột héo muốn quấy rầy ba đây”. Jean-Del nói. “Ba khỏe không ạ?”

“Ba đang rối ruột lo cho con và cũng đang sẵn sàng để ly dị mẹ con đây. Tất cả rượu của New Orleans chắc cũng không làm ba hết rầu được”. Louis thở ra nặng nề. “Giờ con định về nhà chưa, con trai?”

“Chưa được ba ạ. Con muốn nhờ ba làm hộ chuyện này”. Anh giải thích tình hình cho Louis và việc anh cần Cort lấy cho xem các hồ sơ của vụ cháy ngày xưa. “Bảo anh ấy so sánh các tang chứng của vụ cháy ấy với vụ mới đây ở gian nhà kho. Con muốn xem có bất kỳ sự tương tự nào không”.

“Anh con đang ra ngoài để săn tìm con rồi, nhưng để ba xem có thể làm được gì”. Giọng ông già nghe mệt mỏi. “Jean-Del, con nhớ cẩn thận và chú ý săn sóc cho cô bé đó nhé”.

“Con sẽ làm thế, ba ạ. Hẹn sớm gặp ba”. Jean-Del tắt máy và nhú mào. Kinh nghiệm cho biết vòi sen trong phòng tắm của Terri xả rất mạnh và ồn ào nhưng anh hầu như không nghe động tĩnh gì. Anh sức nhớ đến cánh cửa sổ khá to trong phòng tắm và chạy bay ra khỏi bếp.

Cô ấy không thể làm thế.

Anh không buồn gõ mà dùng vai đẩy bật cửa xô vào. Phòng tắm trống không với cánh cửa sổ mở rộng. Anh tự nguyện rửa khi trèo qua cửa sổ

xuống đất và đưa mắt nhìn quanh. Tiếng chân chạy trên đám lá thông kéo anh lao sang phía hông nhà, nơi Terri cất chiếc xe gắn máy.

Jean-Del dùng chiếc chìa khóa dự trữ Terri giấu dưới thanh chắn bùn để khởi động chiếc Harley rồi phóng nó băng qua rừng ra đến đường cái vừa kịp để thấy Sable quá giang một chiếc xe màu đỏ mui trần cùng đám thanh niên. Theo phản xạ chuyên môn anh ghi nhớ ngay biển số chiếc xe, nhanh chóng đội chiếc mũ bảo hiểm màu đen của Terri, kéo sụp tấm chắn gió xuống rồi phóng theo chiếc xe kia về thành phố.

Khi Laure kể lại những gì Terri Vincent đã nói với bà, Elizabet quên mất nguyên tắc vàng mà mẹ đã dạy mình rằng phụ nữ luôn biết kiểm soát những điều họ nói bằng một sự đúng mực cực kỳ. “Tôi thấy lần này con Duchesne thật quá đáng rồi đấy”.

Moriah mang khay nước trà ra. “Cháu đặt ở đây nhé, bác Laure?” Và cô đi vội khỏi phòng.

“Tôi không biết. Tôi biết Marc có dính dáng với một ai đó trước khi tôi và ông ấy...” Người phụ ấy ấy như sắp sụm xuống bất cứ lúc nào. “Eliza, tôi không biết phải nghĩ hay phải làm sao nữa. Nếu cô ta thực sự là con của Marc - tôi biết ông ấy hẳn sẽ muốn tôi giúp đỡ nó...”

“Nhưng bà không thấy sao, Laure? Đó là lý do tại sao cô ta bày ra tất cả câu chuyện này, chỉ để giành được thiện cảm của bà thôi”. Elizabet đưa tay về phía chân dung Marc phía trên lò sưởi. “Tôi biết Marc từ hồi hai người mới cưới, và chưa một lần ông ấy phản bội bà. Nếu câu chuyện của cô ta là thực thì Marc hẳn đã làm mẹ cô ấy mang bầu một tháng trước đám cưới của hai người. Bà có thực sự nghĩ rằng ông ấy đã dan díu đâu đó khi hai người đã đính hôn?”

Khuôn mặt bà Laure nhợt nhạt. “Chúng tôi đã đính hôn một thời gian khá lâu, nhưng không, tôi không nghĩ thế”.

Tự hào rằng mình đã có thể giải quyết được chuyện này, bà Elizabet mỉm cười. “Tôi sẽ gọi cho bạn bè và nói với họ ta sẽ làm gì. Điều quan trọng nhất là lập nên một mặt trận thống nhất. Jacob đã lên lịch một cuộc họp báo ngay hôm nay để phản đối các tuyên bố của cô gái ấy. Tôi nghĩ bà cũng nên làm vậy khi dành thời gian trả lời cuộc phỏng vấn của tờ Daily News”.

“Cháu không nghĩ đó là một ý hay”. Moriah vừa bước qua ngưỡng cửa đi vào và nhẹ nhàng đến ngồi xuống cạnh bà Laure. “Bác Laure, cháu biết Isabel từ hồi ở trường đại học. Cô ấy không xấu như mọi người vẫn nói đâu. Đó là một cô gái rất hiền lành, chân thực và dễ thương”.

Elizabet lừ mắt nhìn cô. “Cô ta đã lừa để bao nhiêu người tin thế đấy, Moriah”.

“Có lẽ tôi cần nghỉ ngơi một chút”. Bà Laure đứng lên. “Cảm ơn hai người đã quan tâm đến, nhưng cả hai chắc cũng còn phải về lo việc ở nhà”.

Moriah hơi cúi đầu. “Có điều này bác cũng nên biết, bác Laure. Mắt Isabel Duchesne cũng có màu nâu đen, màu sẫm của cà phê sữa”. Cô thở ra một hơi nặng nề. “Hệt như màu mắt của Marc”.

Sable thấy bất căng thẳng khi họ thả cô xuống ở Khu phố Pháp. Ngoài việc hào phóng mời nàng cùng uống bia, họ còn rời đường lớn vài lần để ghé mua đồ lưu niệm và dừng lại gần một giờ để ăn trưa với món bánh chiên của người Cajun tẩm nước sốt cà chua, đồng thời tranh cãi nhau xem ai nóng bỏng hơn, Elijah Wood hay Justin Timberlake.

“Justin có giọng ca tuyệt vời, nhưng Elijah mới đích thực là nhạc rock”.

“Britney có bao giờ hò hẹn với Elijah đâu”.

“Vì Elijah nghĩ Britney là tay phóng đãng”.

“Thì Justin cũng vậy thôi”.

Chuyến đi tưởng mất chỉ một giờ hóa ra thành ba do các chặng dừng và đường sá đông đúc. Vào đến thành phố các cô gái còn cố lôi kéo nàng đến khách sạn của họ, nơi một đài phát thanh địa phương đang tổ chức những cuộc tranh tài.

“Bồ có cặp trái đào quá đẹp”. Cô sinh viên trẻ vỗ nhẹ vào ngực Sable, vẻ suồng sã như một tay chơi hợm hĩnh. “Họ sẵn sàng trả ba trăm đô nếu bồ sẵn sàng phơi trần chộp nhoáng chúng ra cho các chàng trai chiêm ngưỡng đấy. Dễ thôi mà”. Cô ta quỳ xuống khi một chiếc xe khác chở đầy sinh viên chạy qua rồi tặc ngược chiếc áo thun và lắc nhẹ bộ ngực trần trước ánh nhìn hau háu của đám con trai. “Thấy chưa?”

Sable cũng bật cười. “Cảm ơn, nhưng tôi còn phải đến vài chỗ nữa”.

“Thật hoài của, cưng ơi”. Cô gái chìa cho nàng một tấm thẻ. “Nghe này, nếu vẫn muốn kiếm vài tờ thì cầm lấy cái này đến ban tổ chức diễu hành ở phố Canal. Bồ thế chỗ cho mình được đấy. Lẽ ra tối nay mình phải tham gia trên một xe diễu hành mà”. Cô ta ợ một cái và cười rúc rích. “Có điều mình xin quá mất rồi, chỉ muốn ngã thôi”.

Giờ đã ở trong thành phố, thực tình Sable không biết phải đi đâu. Du khách bận đồ hóa trang nhảy múa, uống bia nườm nượp trên các đường phố nhưng nàng vẫn cảm thấy không an tâm, thỉnh thoảng lại ngoái đầu nhìn lại. Nàng tìm đường băng qua dòng người đến một khu buôn bán vắng vẻ hơn nhưng nhận thấy các đường lớn đã bị ngăn lại chuẩn bị cho đêm diễu hành của lễ hội Mardi Gras.

Nàng lấy ra chiếc thẻ thông hành cô gái vừa trao và bật cười. Hẳn rồi, mình cũng có thể làm trên xe diễu hành được chứ. Mọi người sẽ thấy nhân chứng một vụ giết người trên truyền hình đang tung kẹo cho đám du khách không chút nghi ngờ. Nàng gắn chiếc thẻ lên ngực áo. Dầu sao nó cũng rất có ích nếu ai đó muốn ngăn cản mình.

Nàng đi dọc theo các rào chắn khoảng một giờ gắng tìm một trạm điện thoại công cộng nhưng trạm nào cũng có cả dãy người đứng đợi, mà nàng

chẳng muốn chờ. Có cảm giác như ai cũng dõi mắt nhìn nàng, và khi thấy bóng hai cảnh sát tuần tra đang ngược đám đông tiến lại phía mình, nàng vụt rẽ ngang. Ba cô sinh viên đeo các chuỗi hạt sặc sỡ va mạnh vào nàng khiến nàng suýt ngã nếu không có ai đó chìa tay giữ lại kịp. Tim nàng muốn vọt khỏi lồng ngực khi ngược nhìn lên thấy một khuôn mặt ngậm ống điếu dằm mồ hôi. “Này”. Đó là một người đàn ông bận áo khoác đen với hàng chữ trắng NHÂN VIÊN BAN TỔ CHỨC ĐIỀU HÀNH trước ngực. Ông ta cầm tấm thẻ từ bàn tay lạnh giá của nàng và quắc mắt nhìn. “Cô đến nhầm chỗ rồi, lại chậm cả giờ đồng hồ nữa chứ. Mà sao tóc cô lại đỏ hả?”

“Xin lỗi”. Nàng cố nghĩ ra lời biện hộ. “Xe cô đông quá. Mà tôi cũng chán tóc vàng lắm rồi”.

“Lựa chọn được lắm, tóc đỏ trông đẹp hơn nhiều. Đi nào, tôi sẽ lấy xe đưa cô đến đó”. Ông ta nắm tay cô kéo về phía chiếc xe đang đợi. “Cô không uống rượu đấy chứ?”

“À, không, thưa ông”.

“Tốt. Có đến một nửa số người biểu diễn xin đến mức đứng không nổi đấy”. Ông ta mở cửa xe cho nàng.

Nhân viên nọ đưa nàng đến khu vực tập kết chuẩn bị điều hành, nơi các xe giăng đèn kết hoa khổng lồ đang xếp hàng chờ đêm lễ hội. Hàng trăm người biểu diễn trong những bộ cánh rực rỡ kỳ quặc len lỏi ra vào, giúp nhau chỉnh lại những chiếc lông chim, đội lại mấy chiếc nón to dùng hoặc trêu đùa đám kỹ thuật viên đang kiểm tra lần cuối các đạo cụ, các giây giăng trên xe điều hành.

“Vào thay y phục hóa trang đi”. Ông ta đẩy nàng vào một căn lều lớn dựng ngay phía sau xe.

Sable bước vào trong lều khi thấy ai cũng mang một kiểu mặt nạ nào đó. Trong khi chưa liên lạc được với Hilaire và bố Remy, nàng cũng cần phải ngụy trang. Vừa bước qua cánh cửa lều lật phật nàng đã thấy xuất hiện

ngay hai phụ nữ kẹp sát hai bên. “Cỡ cô số sáu phải không?” Một người hỏi trong khi người kia kéo thước dây đo ngực nàng.

“Số bảy” Nàng thoáng nhăn mặt khi có ai đó giật mạnh chiếc giầy buộc món tóc đuôi ngựa của mình. “Nào”.

“Chiều cao của cô ta vừa đấy”. Bà thứ hai nói với người kia rồi quay sang hỏi Sable, “Cô đã bao giờ mặc váy phòng chưa?”

Một giờ sau Sable đã bước xuống khỏi bệ trang điểm trong dáng vẻ hoàn toàn khác hẳn. Với bộ áo váy màu xanh lục hai bà nọ đã biến nàng thành một bản sao chính xác của Scarlett O’Hara trong phim *Cuốn theo chiều gió*. Tấm áo nhung cổ cao màu lục ngọc và bộ váy ngoài lung linh tương phản với phần váy trong màu sắc dịu hơn. Mái tóc đỏ của nàng ẩn kín sau bộ tóc giả màu hạt dẻ và cái mũ viền hoa gắn những chiếc lông chim đen với các tua ngù vàng óng.

“Thế này còn lỏng quá”. Một bà chỉnh lại sợi dây nhưng quanh eo nàng giống hệt như tấm màn nhung mà Scarlett đã kéo xuống. “Thế chứ. Tôi nghĩ chính Rhett Butler có trông thấy chắc cũng sững sờ”.

Bà kia hừm hừ răn dạy. “Nhớ có làm gì đi nữa thì cũng đừng có mà ngồi lên những thứ này. Cái vòng này sẽ đập thẳng vào mặt cô, và dân chúng khắp New Orleans sẽ nhìn thấy quần lót của cô đấy”.

Có ai đó gọi tên Scarlett phía trước lều.

“Đi theo Gary đi”. Bà ta chỉ tay về phía người đàn ông đang lượn lờ phía trước. “Anh ta sẽ giúp cô lên chiếc xe diễu hành”.

Nhân viên kỹ thuật xem xét nàng lần cuối trước khi đưa cho cô một ôm đầy các chuỗi vòng nhựa sắc sỡ. “Cô đã làm việc này bao giờ chưa?”

Nàng lắc đầu và thận trọng sắp các chuỗi hạt trên một bên cẳng tay mình.

“Thế này nhé, có ba điều cần nhớ, ấy là cô phải vẫy tay, phải mỉm cười và phải tung các chuỗi hạt này đi. Điều thứ tư - đừng cố đi chuyển nhiều quá”.

Anh ta đưa nàng đến bên một chiếc xe diễu hành lớn, nơi những người biểu diễn đã vào vị trí quanh mô hình nhỏ một ngôi nhà điền trang cũ kỹ.

“Chủ đề ở đây là gì vậy?”

“Các bộ phim hoành tráng về miền Nam - với cô là *Cuốn theo chiều gió*. Cô đã đi vệ sinh chưa? Một giờ nữa cuộc diễu hành mới bắt đầu, đến chín mươi giờ đêm mới mong thoát ra được đây”.

Nàng gật đầu và theo anh ta lên các bậc thang đến thành bên trên một xe diễu hành nơi có hai kết cấu kim loại cao ngang hông nhô lên từ một vòng phẳng nhỏ. Phía sau đó chằng một tấm satin đen hình bầu dục, đằng trước là hai bộ giá đèn rọi sáng.

Không cao quá đủ để mình có thể nhảy xuống được ngay khi ra khỏi đây. Hẳn sau đó nàng phải bỏ những chiếc vòng lót, và khi đã làm xẹp váy sẽ dễ dàng hòa nhập với đám đông ngay.

Gary giúp nàng trèo lên rồi vòng ra sau và thử kéo lôi gì đó. “Thế này có chặt quá không?” Anh ta quấn thêm một tấm băng trong quanh eo nàng. “Nếu gặp rắc rối gì cô cứ gọi ngay cho những người biểu diễn đi trên phố. Họ sẽ giúp cô thoát khỏi những tay muốn vồ cô”.

Nàng nuốt khan. “Họ vẫn làm thế sao?”

“Bao giờ cũng vậy, cứng ơ, mọi lúc mọi nơi. Cô cứ việc đá thẳng vào hạ bộ chúng, đó là cách cảnh báo hữu hiệu nhất đấy.”

Nàng đưa tay lần ra sau thử cách tháo gỡ vòng dây. “Mmm, làm sao tháo những thứ này ra?”

“Cô không tháo được đâu”. Anh ta cười toét miệng. “Chính tôi sẽ tháo nó ra khi xe trở về đây”.

Terri xin phép sắp gặp riêng ông anh họ của mình năm phút tuy chưa biết chuyện gì đang khiến cô lo ngại. Trong một ngày Caine có thể làm hại cho con đường công danh sự nghiệp của cô còn hơn tiếng tăm tệ hại cha cô gây ra trong tám năm trời.

Đừng quên là Cort đã ra tay với ông trước, cô nghe một tiếng nói nhắc nhở từ bên trong.

Phải, cô nợ Cort, nhưng trước tiên còn phải lo liệu chuyện gia đình.

Caine đang ngồi trong phòng thẩm vấn uể oải nhâm nhi ly nước bằng nhựa xộp. Điều đầu tiên Terri làm sau khi khép và khóa cửa lại sau lưng là đánh bay chiếc ly trên tay ông ta. “Trông thoải mái gớm, ông thấy dễ chịu lắm hả, ông anh họ?”

“Tuyệt vời”. Ông để tay lên bàn và nhìn cô với nụ cười nửa miệng. “Thám tử Garcia sẽ bắt ông bạn cô phải đền bồi chi phí cho vụ tấn công, vì vậy tôi không có gì phải kết tội thành phố này. Nhưng tôi nghĩ chắc cô sẽ phải cưỡi một chiếc bàn mà phi ra khỏi đây mất, cưng ơ”.

“Ông đúng là một con lừa nhà quê ngu ngốc. Garcia nói thế để bộ phận tạm giam có đủ thời gian lấy được lệnh khám xét nhà cửa, cơ sở của ông thôi”.

Ông nhún vai.

“Đại úy cho tôi năm phút trao đổi vài câu với ông. Caine, tôi biết ông không giết Marc LeClare, nhưng ông biết ai đã gây nên đám cháy ấy. Tôi tin chắc là ông biết”.

Ông cười vang và chậm rãi lắc đầu.

Terri đợi cho ông ta dứt tiếng cười. “Tôi đã gọi cho vợ Billy Tibbideau. Cô ta không muốn nói chuyện với tôi, vì vậy tôi đã điện cho người quản lý khu nhà trên xe mooc ấy và có được số điện thoại cô bạn thân nhất của cô ta ở sát bên nhà. Cô Lilah ấy đã kể cho tôi nghe nhiều chuyện.

Vẻ cười nhạt héo đi trên mặt Caine. “Billy không làm gì hết”.

“Lilah đã nhìn thấy Billy rời nhà lúc rạng sáng hôm xảy ra vụ cháy. Trước khi hắn đi cô ta còn thấy hắn bỏ mấy cái chai và một can xăng vào sau xe. Cô ta nói đã thấy ngay hôm đó hắn quay về và lôi ra một khẩu súng săn. Cô ta còn cho biết ông đã đuổi việc hắn”. Terri hơi chồm về phía trước. “Ông đã không nhắc gì đến chuyện đó hoặc chuyện vì sao tay ông bị trầy cắt thế kia”. Cô lặng yên một thoáng trước khi nói tiếp. “Giờ ông có thể thoải mái rơi vào đây bất cứ lúc nào”.

“Trí tưởng tượng của cô thật tuyệt, Therese. Lẽ ra cô nên viết tiểu thuyết”.

“Tôi chỉ trình bày sự thực thôi. Việc của ông sẽ thế này: Bộ phận tạm giam sẽ giữ ông hai mươi bốn giờ về vụ xô xát vừa qua, trong thời gian đó Garcia và nhóm điều tra hỏa hoạn sẽ đưa ông đến hiện trường. Họ đã tìm được động cơ vụ đất, sẽ đối chiếu với người của ông, với bạn bè ông, với các kẻ thù của ông. Họ sẽ giam xe ông và tìm đủ cơ sở pháp lý để kiểm tra nó đến từng phân vuông. Họ sẽ cho ông xem các ảnh chụp khu vực quanh gian nhà cháy, sẽ nói chuyện với những người đã có mặt ở đó vào sáng ấy. Tôi đoán họ sẽ tìm ra khá đủ nhân chứng và vật chứng để buộc tội. Nếu ông đã lảng vảng đâu đó gần gian nhà cháy, họ sẽ ghép ông vào tội đồng lõa giết người”.

“Thì họ cứ làm đi”.

“Billy đã đến khu nhà đó, đúng không? Và ông đã lùng theo hắn. Ông đã định ngăn chặn hắn, vì vậy đã có dấu vết xô xát trên cánh tay mình?” Cô thở dài khi thấy ông không chớp mắt. Giờ cô hiểu cảm giác của Jean-Del khi gắng lấy cho được lời khai của Sable Duchesne. “Caine, tôi không muốn để ông ngồi tù vì thằng Billy Tibbideau đã giết người và đốt nhà trước khi ông kịp ngăn chặn. Nhưng nếu ông đã giúp nó, đầu theo cách đơn giản nhất, chính tay tôi sẽ tống ông vào nhà giam và quăng chìa khóa xuống hồ Pontchartrain đấy”.

“Tội nghiệp cho cô em họ của tôi. Tôi đã nhầm về cô”. Cơn giận giữ như tan biến nơi mắt ông ta, trong một thoáng trông ông có vẻ buồn bã. “Quay

lại làm việc đi, Therese. Giờ cô chẳng giúp gì được cho tôi nữa đâu”.

Garcia bước vào, trông có vẻ hờn hờ, Terri cảm thấy vậy. “Năm phút của cô đã hết, Ter”. Anh ta đi vòng qua bàn. “Xin mời đứng dậy, ông Gantry”.

Terri đứng lên. “Này, cho tôi vài phút nữa thôi”.

“Không được”. Anh rút chìa và mở khóa chiếc còng tay. “Ông Gantry đây có vài người bạn tử tế ở đâu đó”. Rồi anh xoay sang Caine và nói, “Ông được tự do”.

Terri chớp mắt. “Đợi chút, bên tạm giam biết vụ này chưa?”

“Chính bên đó đảm bảo để thả ông ấy đấy. Mọi sự được cho qua”.

Billy đợi trong chiếc xe mooc của mình và uống nốt chỗ rượu còn lại trong khi chờ đợi.

Con bé đã bỏ rơi ta.

Gã tỉnh dậy trên chiếc xe tải và nhận thấy khẩu súng săn cùng hộp đạn đã biến mất. Gã đi về chiếc xe mooc của mình và thấy Cecilia đã bỏ đi, mang theo tất cả quần áo của cô ta. Gã lần sang nhà Lilah gõ cửa, nhưng cô hàng xóm cũng đã đi rồi.

Con bé đã bỏ ta. Con vợ ăn mày khốn nạn của gã đã bỏ đi. Theo một con vũ nữ thoát y khốn kiếp.

Lần này Cecilia đã phạm một sai lầm tai hại. Gã phải tìm bằng được cô ta. Hẳn Caine sẽ hiểu. Caine luôn tin vào sự thiêng liêng của một gia đình qua các cuộc hôn nhân.

Phải chăng Lilah suốt ngày cặp kè với cô ta? Lén lút thậm thụt sau lưng gã? Gã quyết không để cô vượt đi như vậy. Người ta nói khi một phụ nữ phá vỡ qui luật của Chúa trời bằng cách dan díu với một phụ nữ khác, điều đó sẽ hủy hoại cô ta, mãi mãi.

Cô ấy đã bỏ ta.

Billy không còn ham muốn đụng chạm đến người cô ta nữa. Gã chỉ muốn thực hiện công việc cần làm, việc mà gã đàn ông nào biết tự trọng hẳn cũng sẽ làm. Một khi đã có tiền - trong bất kỳ giây phút nào sắp tới - gã sẽ lòng cho ra hai con chó cái ấy và cho chúng bị hỏa thiêu nơi địa ngục.

Có tiếng chuông điện thoại, gã gần như giật lấy ống nghe treo trên tường và trả lời máy, “Cecilia, tốt nhất hãy mang cái xác thối của mày về nhà ngay...”

Nhưng đầu dây bên kia không phải là vợ gã. “Ông Tibbideau? Con Sable Duchesne vẫn đang còn sống”.

Nhóm diễu hành Orpheus trẩy đi từ khu tập kết một cách từ từ nhưng tráng lệ. Sable nghe một giọng nam rất hay ca một bản theo giai điệu của Sinatra trong tiếng hò reo huýt sáo từ các con phố đông nghẹt người. Chiếc xe chở nàng cũng đi dần đến chặng cuối và một lần nữa nàng gắng gỡ mình khỏi các dây dai chằng buộc xung quanh.

Nàng không tìm thấy một đầu mối, một nút buộc nào để có thể tháo gỡ ra. “Anh ta làm gì vậy chứ, đem khâu chết gí mình vào đây”.

Chiếc xe diễu hành *Cuốn theo chiều gió* chợt nảy lên khi vấp phải một ổ gà trên đường, Sable nhìn xuống và trông thấy những người tháp tùng vẫn vây quanh ngôi nhà diên trang đang trôi đi. Họ ăn mặc như những người lính thuộc phe liên minh, diễu hành theo hàng đôi, tay vung các khẩu súng dài.

“Scarlett ơi!” Một người đàn ông trong đám đông kêu lên. “Xuống đây đi!” Anh ta mang mặt nạ một chú hề đang nhỏ lệ. “Quăng vài thứ đi nào!”

Nàng dứt một chuỗi hạt từ bên cánh tay và tung xuống cho chàng thanh niên đang tỏ ra sung sướng. Khi anh ta chộp được nó, hàng chục tiếng gọi vang lên kêu nàng và hàng chục cánh tay vươn qua thanh chắn.

“Ném cho tôi một chiếc đi!”

“Ở đây này, cưng ơi, ở đây nữa!”

“Cho một chiếc đi, cô bé xinh đẹp!”

Trong vài phút nàng giữ nụ cười trên môi và ném các chuỗi hạt xuống cho đám đông, rồi có gì đó giật nhẹ bên tay khiến nàng để rơi vài chuỗi hạt xuống sàn. Các dây đai vướng víu ngăn trở và khi nàng cúi xuống gắng nhặt lên thì chợt cảm thấy một đôi tay cặp chặt hai bên hông mình.

“Đứng im”.

CHƯƠNG 10

Nghe thấy giọng anh, Sable đã làm (hay cố làm) đúng với điều ngược lại lời anh vừa nói. Các dây đai giăng giữ nàng vào với mấy thanh kim loại. “Jean-Del, sao anh biết em ở đây?”

“Anh đã theo từ lúc em đi nhờ xe kia”. Anh cúi gằm hơn, kề miệng sát bên tai phải của nàng. “Anh đã nói sẽ theo đuổi em tới cùng kia mà, Isabel”.

Cơn giận dữ trong nàng lại dậy lên. “Em không cần anh giúp. Giúp đỡ kiểu gì mà ra lệnh truy nã người ta”.

“Em cần có những nguyên tắc mới, cưng ơi. Không, Rhett đã nói sao với cô ta trong phim nhỉ? Em cần được nhận những nụ hôn, một cách thường xuyên”. Anh dùng răng day nhẹ trên vành tai nàng cho đến khi nàng cảm thấy nhói đau rồi mới hôn lên chỗ đau ấy. “Và từ một người biết cách phải hôn sao cho phải phép”.

Phía trước mặt nàng những người mang mặt nạ trong y phục hóa trang vẫn la hét, vẫy tay kêu nàng tung quà xuống.

“Cứ tiếp tục đi”. Jean-Del khàn giọng. “ít nhất cũng cứ cho họ thứ gì họ muốn”.

Nàng cảm thấy anh ép sát mình hơn, và quăng xuống vài chuỗi hạt sặc sỡ bằng bàn tay run rẩy. Nàng liếc nhìn qua vai và ngạc nhiên nhận thấy anh cũng mang mặt nạ - một chiếc mặt nạ đen viền vàng của quân cướp biển. Điều đó cùng với bộ áo thun quần đen khiến gần như không thể nhìn thấy anh trên nền tấm satin đen căng sau họ. “Anh làm gì ở đây vậy?”

“Đàn bà sao mau thay đổi thế chứ”. Hơi thở anh thoảng trên gáy nàng. “Lần này tại sao em vẫn trốn chạy? Thấy không thể qua khỏi chuyện này? Hay không còn muốn lợi dụng anh?”

“Em chưa bao giờ lợi dụng anh cả”. Nàng giằng xoắn mấy sợi dây chằng, gắng tránh thật xa anh. “Em tự lo cho mình được, chẳng cần anh giúp đỡ gì hết”.

“Không đúng”. Hai tay anh lần qua lớp vải nhưng trên váy tới cặp đùi nàng. “Em cũng giống như cô ta thôi, em biết thế mà. Như một kẻ trộm không chút xót xa việc mình đi ăn cắp mà chỉ ân hận vô cùng vì phải ngồi tù”.

“Em không phải là Scarlett O’Hara và em sẽ không ngồi tù. Em không làm điều gì sai trái hết”. Nếu chọc giận được anh có thể anh sẽ để nàng yên. “Còn anh thì có đấy. Sao anh không chạy về nhà trước khi mẹ anh biết con mình lại đùa bỡn với đồ cặn bã dâm lầy ấy thêm lần nữa chứ?”

“Đùa bỡn ư?” Anh bật cười, đục trầm và cay đắng. “Này cưng, anh chưa từng đùa bỡn”.

Nàng nghĩ lại chuyện anh đã đưa nàng về căn nhà gỗ, rủ rê đay vắn nàng chỉ để biết được điều mình muốn. “Nếu cần cô nào đó để ái ân anh cứ việc vớ lấy ai đấy ngoài đường cho khỏe”. Nàng nói bằng giọng lạnh băng trong khi vẫn ném các chuỗi hạt xuống đường.

“Việc gì phải chạy quanh khi anh muốn làm chuyện đó ngay ở đây nhỉ?” Anh nghiêng người nắm lấy lưng váy nàng kéo lên cho đến khi làn gió đêm mát lạnh lướt qua sau đùi nàng. “Em cũng mong muốn chuyện này như anh vậy. Vì thế em đã chạy trốn khỏi anh? Vì em sợ xảy ra chuyện ấy?”

“Không”. Nàng gỡ nhẹ tay anh rồi chột lạng đi khi đôi tay anh lần hai bên hông. Toàn bộ máu trong người nàng dồn cả về hai hướng - lên mặt nàng và xuống giữa hai đùi. “Đừng, Jean-Del, đừng làm thế”.

Nàng nhìn xuống những khuôn mặt khát khao bên dưới và tự hỏi không biết mình trông thế nào trong mắt họ. Rồi anh đặt tay lên eo nàng và nàng cảm thấy không lo sợ dẫn đo gì nữa. “Em muốn anh”.

Chàng trai nàng yêu ngày trước từng trêu chọc và ấp ủ nàng nhưng người đàn ông trưởng thành hôm nay đem lại cho nàng cũng như đòi hỏi ở nàng

nhiều hơn thế.

“Gọi tên anh đi”. Anh thì thầm, hơi thở nóng bỏng và hông anh thúc vào nàng dồn dập hơn.

“Jean-Del”. Chiếc túi nhựa rách toang trên tay nàng, các chuỗi hạt và những đồng xu vàng đổ xò trên váy.

Anh ghì xiết nàng mạnh hơn đến mức đau đớn. “Em sẽ không bao giờ rời bỏ anh nữa chứ. Em thề đi”.

“Vâng...”. Nàng quẫn quại áp vào anh trong khi anh như những đợt sóng lửa dâng lên dồn dập thiêu cháy nàng. Những đồng xu vàng hẫng lên trên các ngón tay nàng đang siết lại. “Em thề. Em sẽ không bao giờ rời xa anh nữa”.

Sable xoa tay tung các đồng xu cuối cùng xuống những bàn tay hăm hở bên dưới. Nàng lại thuộc về anh, như bao tháng năm qua vẫn vậy, luôn thuộc về anh.

Caine ra khỏi đồn cảnh sát và thấy Billy cùng John đang chờ trước chiếc xe của ông đậu bên lề đường. Tay quần đốc cũ đang đi lại lòng vòng, mặt nhăn nhó như bánh đa nhúng nước. Caine có thể ngửi thấy mùi rượu từ gã khi còn cách hai người vài bước, ông chẳng hề ngạc nhiên về chuyện đó. Rượu Jack Daniel là nước tráng miệng ưa thích của Billy kể từ khi họ còn là lũ trẻ và không sự đe nẹt nào của Caine đủ khiến gã từ bỏ nó.

“Đây sếp”. John thả chiếc chìa khóa cho Caine nhưng tránh ánh mắt của ông.

Billy thì trái lại, gần như tỏ ra thoải mái, và nguyên nhân duy nhất là gã đã say. Ánh mắt đen của Caine nhìn gã tóe lửa nhưng gã vẫn chìa ra một chai bia trong bàn tay còn không vững.

“Đây là đâu thế, Gantry?” Gã ngược nhìn dòng chữ trên lối vào. “À, phải, lần này thì ông đã ngồi nhà đá rồi đấy. Ông có biết gì không? Con vợ tôi nó

bỏ đi theo một con đồng tính mất rồi”. Gã bật cười như đấy là câu chuyện hài hước nhất gã từng nghe thấy.

Caine phớt lờ gã và ngoái nhìn ra sau trước khi ngó sang John. “Các anh làm cái quái gì ở đây thế?”

“Hắn thò ra ở bến thuyền, nói đi tìm ông”. John nhún vai. “Tôi đang nghĩ không biết nên treo cổ hay xách hắn theo đây”.

“Sao, ông nghĩ bọn cớm sẽ đến đây bắt tôi sao? Sau khi đã bắt rồi phải thả ông ra?” Billy bật cười và hơi nhịu giọng khi lão đảo bước tối. “Lemme sẽ lo chuyện đó. Tôi đã kể cho họ những chuyện xảy ra. Tôi biết tất”.

Caine đã quá quen thuộc với các trạng thái say xỉn của tay cựu quản đốc, chuyển từ những cơn giận sục sôi hùng hổ sang vẻ ỉu xìu tự oán ghét mình. Hắn gã đã uống quá nhiều, đủ để cảm thấy tội lỗi cho những gì đã làm. “Không phải lúc này, Billy”.

“Không, tôi thề đấy. Ngay lần này tôi sẽ làm chuyện đó”. Gã choàng tay sau lưng họ. “Cecilia, mày có thể lấy hết số tiền ấy nếu vẫn muốn con bé đó. Nó chẳng ra gì trên giường đâu nhưng hai đứa sẽ phải làm cho tao xem”.

Caine xốc bên hông Billy trước khi gã nhắc bước đầu tiên. “Mai chúng ta sẽ đi tìm Cecilia, khi mày tỉnh táo lại”. Ông giật chai bia trong tay gã và đẩy gã về phía chiếc xe. “Ta cần nói chuyện khác trước đã”.

Tay đàn ông nát rượu quắc mắt. “Tôi chỉ cố nói chuyện với ông mà cũng bị ông lấy mất chai bia”. Gã lè nhè nhìn sát mặt Caine. “Ông cũng biết, tôi chỉ chần chỉnh lại mọi sự đúng như ý ông muốn thôi”.

Terri và Garcia có thể đi ra bất cứ lúc nào, ông không thể mạo hiểm để họ tạm giữ Billy và tra hỏi tiếp. Ông đưa chai bia cho John, vừa đảo mắt nhìn quanh trông chừng đám cảnh sát. “Chúng ta có những chuyện khác cần chần chỉnh lại đấy”.

“Khốn kiếp, nếu không thích thì trả nó đây cho tôi”. Billy chìa tay muốn giật lại cái chai. “Tôi biết chắc rằng...”

“Ngủ một chút đi, thằng khốn”. Caine giáng một quả đấm nhanh và mạnh vào hàm Billy. Tay cự quắn đốc rũ xuống như một tấm lưới rách.

John giúp Caine lôi Billy lên chiếc xe tải và đặt cái thân xác mềm rũ của gã lên chiếc nệm trống荡荡 sau. “Thực tình họ không qui tội gì sao?”

“Tôi có một giao kèo với họ”. Caine đi vòng sang phía buồng lái và ngồi lên. “Có ai tìm thấy tay cớm và Isabel ở đâu không?”

“Lacy nói Hilaire Martin dùng thuyền đưa họ đến hồ”. John hất đầu về phía hồ Pontchartrain. “Có vẻ như đó chính là ngôi nhà cô em họ ông ở bờ phía bắc, nhưng khi Darel và Caleb đến đó thì họ đã đi rồi”.

Caine gắng hình dung xem Sable có thể ẩn đi đâu. Với sự giúp đỡ của tay cớm, cô ta có thể đến bất kỳ đâu. “Nhất định cô ta sẽ gọi cho Hilaire. Bảo với Lacy khi đó hãy chú ý xem cô ấy gọi từ đâu”, ông kiểm tra kính chiếu hậu khi đánh xe quay lại và văng một tiếng chửi thề.

Billy đã biến mất.

Đã chiếm hữu được nàng, anh chỉ muốn ở lại trong Sable và ái ân với nàng thêm lần nữa. Nghĩ đến điều đó cũng đã khiến anh cảm thấy căng tức lại. Nhưng đám diễu hành đã đi gần đến cuối khu phố, nơi anh biết có cả một đội quân phóng viên đang chờ ghi hình những nhân vật nổi bật nhất trong cuộc diễu hành. Anh nhẹ nhàng tách khỏi người nàng và chỉnh lại quần áo.

“Jean-Del”. Nàng chìa tay ra sau cho anh.

Anh cầm tay nàng và đẩy chiếc váy phồng hạ xuống. “Chúng ta phải ra khỏi chỗ này”.

“Em không ra được - họ buộc dính em vào đây rồi”.

Anh lần tìm cởi những đai buộc ràng với các khung đỡ bằng kim loại. Có lẽ anh đã quá thô bạo với nàng. “Anh có làm em đau lắm không?”

“Em không sao, chỉ còn hơi xây xẩm một chút thôi”. Nàng lấy lại thăng bằng và bám chặt vào cánh tay anh. “Mình đi đâu bây giờ?”

Anh nhìn về phía trước và chợt nhận thấy cơ hội trong chiếc xe giao hàng đỗ bên lề một con phố nhỏ. Họ đang ở quá xa căn hộ của anh, hơn nữa có thể nó cũng đang bị giám sát. “Anh sẽ tìm được chỗ để mình trú ngụ đêm nay”.

“Mọi khách sạn trong thành phố chắc đều được đặt chỗ hết rồi”. Nàng cắn môi.

Anh cũng muốn cắn vào đôi môi ấy, nhưng kìm lại. “Anh biết một chỗ. Anh sẽ nhảy xuống ngay đây”. Jean-Del chỉ tay về phía chiếc xe giao hàng. “Đợi anh xuống đến đất rồi em hãy nhảy nhé”.

Nàng ước lượng khoảng cách đến mặt đất rồi đưa mắt nhìn anh. “Đừng bỏ em”.

“Không bao giờ”. Anh khẽ chạm vào má Sable và nhận thấy vẻ trách yêu trong mắt nàng. “Đừng nhìn anh thế chứ”.

Nàng thoáng mỉm cười. “Tại anh cứ chạm vào em”.

Jean-Del đưa mắt nhìn những người điều hành trên phố phía trước con ngõ cụt và bước lên để chọn chỗ nhảy. Khi xe chạy chậm lại lúc đi ngang con ngõ cụt anh nhanh nhẹn nhảy xuống phía sau xe. Sable chờ anh giang tay ra thì cũng nhảy ào xuống, và anh đón nàng trong mớ váy áo, dây nhung.

“Đi thôi”. Anh kéo nàng đứng thẳng lên dắt đi vòng ra sau chiếc xe tải để tránh ánh mắt của đám khán giả và những người điều hành trên phố. “Phải vứt bỏ bộ quần áo của em đi, trông nó nổi bật quá”.

“Thì anh đã xé mất một món của em rồi đấy”. Nàng nhắc. “Bên trong em còn mỗi chiếc áo ngực thôi”. Nàng đưa mắt nhìn qua vai anh, vẻ ngượng

ngừng.

Người tài xế đang đưa các thùng gỗ thừa đựng trái cây lên xe chột dừng tay lắng nghe họ. Jean-Del nháy mắt với ông ta. “Thực tình tôi đã không tìm nổi được mình”.

Người đàn ông đưa mắt nhìn Sable với món tóc đỏ bù xù cùng bộ áo váy nhàu và thờ dài thông cảm. “Hãy tận hưởng khoảng thời gian hạnh phúc nhé!” Ông ta thò tay vào trong xe lôi ra một chiếc áo khoác chìa cho Jean-Del. “Đây, thứ này giữ ấm cho cô ta được đấy”.

“Cám ơn, ông bạn”. Anh quấn nhanh Sable vào chiếc áo khoác quá khổ và kéo nàng men theo một quán bar lộ thiên đông đúc tới chỗ lối ra ở phía bên kia con phố. Khách sạn anh đang tìm còn cách đó ba khối nhà.

Sable nhìn quanh các con phố tối và nép sát vào anh. “Anh có tin tưởng chỗ này không?”

“Anh biết một người ở đó”. Anh đưa mắt nhìn bảng đèn neon treo trước khách sạn Lagniappe đang nhấp nháy dòng chữ đỏ ‘HẾT CHỖ’. “Ở kia kia”.

“Anh đưa em đến một nơi tuyệt quá đấy”. Tiếng cười của nàng cũng êm dịu và hơi khàn như giọng nói.

“Cứ tin anh đi, cưng”. Anh dừng lại một thoáng và nâng nựng khuôn mặt nàng trong đôi tay mình. “Chỉ vài phút nữa em sẽ quên ngay tình trạng khốn khổ của mình thôi”.

“Chắc anh thích làm vụ đó ngay giữa đám diễu hành Mardi Gras hơn?” Nàng nhìn anh đang tháo cất chiếc còng tay và hít một hơi nhanh. “Phải, em đoán thế”.

Nhân viên trực miễn cưỡng nhìn lên khi Jean-Del đến sát bên quầy tiếp tân sồn cũ. “Chúng tôi hết phòng rồi, thưa ông”.

“Ronnie có ở đây không?”

Tay nhân viên ngoái đầu sang phía cánh cửa mở sau lưng. “Ronnie, có người ngoài này muốn gặp ông đấy”.

Ronald Porter, một người đàn ông da đen thấp bé với vẻ mặt ủ ê bước ra. “À, Jean-Del”. Ánh mắt ông ta nhoáng qua Sable. “Không phải là một em bản hoa đấy chứ?”

“Không”. Anh hất đầu về phía ngăn treo chìa khóa gần như trống rỗng. “Tôi cần một phòng đêm nay”.

Vẻ mặt của Ronnie chuyển từ ủ ê sang đau khổ. “Trời ơi, cậu giết tôi mất. Tôi sắp phải đón cả một xe khách đầy sinh viên ngay bây giờ”.

“Bắt một đôi trong số họ ở chung phòng đi”. Thấy ông ta còn do dự, anh để thêm. “Tôi sẽ đi từng phòng kiểm tra và nếu thấy số phòng xếp ở chung nhiều hơn qui định thì ông lại được quay lại nhà đá nghỉ mát thêm sáu tháng đấy”.

“Chẳng cần phải thế đâu”. Ronnie vớ một chiếc chìa khóa trong ngăn chứa xia ra mặt quày. “Nhưng cậu phải ra khỏi đó trước chín giờ sáng hoặc phải đón thêm vài bạn chung phòng”.

“Cảm ơn”. Jean-Del hất đầu về phía phòng trong. “Cho tôi xem thùng chứa đồ thất lạc của khách được không?”

Ronnie bưng ra một thùng bằng bìa cứng chứa đầy quần áo và quay sang Sable. “Quý cô đây có bị mất gì chẳng?”

Nàng mỉm cười lịch sự, “Ông đoán giỏi lắm”, và liếc nhìn Jean Deal. “Em hy vọng sẽ tìm ngay được chúng”.

Jean Deal gần như xới tung cả chiếc thùng. “Đúng thế”. Anh lục lọi cho đến khi nhặt được vài món hợp với Sable và chìa cho ông ta năm mươi đô. “Đặt dùm chúng tôi món gì đó ăn tối chỗ quán Tailor Dance nhé. Hãy gọi điện báo khi họ mang đến, tôi sẽ ra lấy”. Anh đưa Sable quay lại phía cửa dẫn đến các phòng ở tầng trệt.

“Các vị thích ăn món gì đây?” Ronnie gọi với theo.

Sable nghiêng người ghé môi vào tai anh. “Anh có muốn em trả lời ông ta mình thích món gì không?” Rồi nàng cắn nhẹ lên dái tai anh.

Máu nóng lại trào lên, rạo rức trong người anh. “Món gì đó nóng nóng một chút là được”. Anh kêu lên trả lời Ronnie.

Họ làm chuyện đó bên trong phòng sau khi anh vẫn còn đủ tỉnh táo để khóa trái cửa và bật TV lên. Anh cởi bỏ và quăng các món đồ mượn tạm lên chiếc tủ kê ọp ẹp và ôm nàng vào lòng cùng mọi món váy áo bằng nhung xanh màu ngọc bảo. “Em thấy mấy món đồ này có hợp không?”

“Em không biết”. Nàng nép sát vào anh. “Nhưng em cũng may giỏi lắm đấy”.

“Ồn Chúa”. Jean-Del lột bỏ các lớp vải vóc trên người nàng, lần đến tận da. “Lần này anh phải được ngắm nhìn em, toàn bộ người em”.

Anh ôm nàng đẩy lui về phía giường, vừa gỡ dây đeo tháo chiếc áo ngực và ngắm nhìn khuôn ngực no tròn của nàng hiện ra bên dưới. Giờ chúng đầy đặn hơn nhưng vẫn mịn màng săn chắc như buổi ban đầu anh đặt tay lên, mười năm về trước. Anh mân mê mấy ngón tay trên làn da ấy, nhận thấy hai núm nhỏ đỏ hồng đang săn lên và thẫm lại vì anh.

“Jean-Del”. Nàng kéo chiếc áo thun của anh lên, cổ cởi ra. “Em cũng muốn ngắm nhìn anh”.

“Để lát nữa”. Anh đẩy nàng ngã ra giường, kéo chiếc áo khỏi mình và nhào người cưỡi lên nàng.

Anh kéo nàng gối trên cánh tay mình, xoay người lại để cả hai nằm nghiêng và vén nhẹ món tóc nàng rũ xuống mắt. “Ôi, em đừng khóc nữa mà”.

“Em không khóc nữa”. Nàng chớp mắt. “Bao nhiêu năm qua, có lúc nào em chẳng thấy nhớ anh. Trời ơi, chúng mình đã mất đi bao nhiêu là năm tháng”.

Anh đón giọt nước mắt đầu tiên lăn trên mi nàng, gạt nó lên bờ môi hơi sưng mọng của nàng và hôn xóa nó đi. “Nhưng ta đã tìm lại được nhau. Anh sẽ chẳng bao giờ để em rời xa mình nữa”.

Nàng đáp trả nụ hôn của anh, rồi nằm lặng yên và chột ngẩng đầu lên. “Xem kìa!”

Bản tin cuối trên TV đang chiếu hình Caine Gantry bên một phát thanh viên. Jean-Del vợ thanh điều khiển từ xa và mở âm lượng to hơn.

“... những lời buộc tội chống lại chủ cơ sở thủy sản trên đã được dỡ bỏ. Các quan chức từ chối bình luận nhưng nguồn tin từ Cảnh sát New Orleans cho biết việc thiếu bằng chứng là nguyên nhân để phóng thích Gantry”.

CHƯƠNG 11

Cort rút tập hồ sơ cũ về vụ cháy ngày xưa ở giáo xứ Crowley khi một nhân viên trong nhóm điều tra của ông ghé nhìn qua khung cửa. “Thưa chỉ huy, có một người đang chờ bên máy điện thoại, nói chỉ muốn trao đổi trực tiếp với ông”.

“Bảo họ nhẫn lại đi”.

“Ông ta nói có món quà nhỏ cực kỳ hữu ích cho ông”.

Cort ngẩng đầu đáp ngay. “Tôi sẽ nghe máy. Đóng dùm cửa lại đi”. Ông nhắc máy ngay khi cửa vừa đóng và nhấn nhanh nút chờ đang nhấp nháy. “Porter hả?”

“Không phải, tôi là George, làm việc cho Ronnie”. Giọng nói nghe trờn như mờ. “Nghe nói ông lạc mất cậu em trai. Có món gì thưởng không nếu tìm được anh ấy?”

“Còn tùy. Mà sao anh biết đó là em trai tôi”.

“Anh ta đi với cô gái tóc đỏ có hình trên các báo”.

Cort nghe tiếng ai đó cãi vĩa ngoài cửa. Một giọng trong đó là của Terri. “Ở đâu?”

“Thế tôi được gì chứ?”

“Một tờ năm mươi đô”.

“Ông đừng quên khoản phụ chi cho cô nàng tóc đỏ kia nữa chứ?”

Lạy Chúa, thằng con hoang này còn muốn mặc cả với ông. “Một trăm đô, hoặc tôi sẽ làm thọt ông”.

“Nào, đừng nóng nảy thế chứ”. George bật ra một tiếng cười, vẻ hồi hộp. “Em ông và cô gái ấy vào trọ ở đây hồi tối. Ronnie sẽ ở đây đến năm giờ sáng, sau đó đi lấy bánh ngọt. Tốt nhất nên đến vào lúc đó”.

Cửa phòng Cort chợt bật tung, và Terri lao vào. “Đúng, tôi sẽ ở đó”.

“Đừng quên tiền cho tôi đây”. George gác máy.

Cô gái tóc nâu cao lớn đóng sập cửa sau lưng mình. “Tôi và ông cần nói chuyện”.

Ông tựa người vào lưng ghế. “Không, chúng ta sẽ không nói chuyện, nhưng đừng để việc đó cản trở cô, thám tử”.

Cô sấn tới trước bàn ông, gạt sang bên một chiếc ghế ngăn đường. “Giờ tôi không còn là thám tử nữa, chỉ là một con thư ký, nhờ ông đây”.

“Hãy nói với Pellerin chuyện đó”.

Cô quắc mắt nhìn ông tức tối. “Tôi không cần ông, đúng thế. Tôi đã tưởng ông quan tâm đến em trai mình hơn là các điều luật thổ tả ghi trong cuốn sách kia”.

“Tôi sẽ lo vụ Jean-Del”.

Cô vung tay về phía khung cửa sổ sau lưng ông. “Jean-Del đang ở đâu đó ngoài kia, và tôi tin chắc anh ta đang gặp rắc rối. Ông không thể làm tuần tự theo kiểu đánh số thế được, Cortland”.

“Nếu cô thất vọng vì bị xống mất vụ này...”

Cô đập tay xuống bàn và cúi sát mặt ông. “Tôi không quan tâm đến vụ này. Một vụ khốn kiếp. Nhưng em ông là đồng sự, là bạn thân của tôi, và anh ấy đáng được ông quan tâm hơn thế”.

Cơn giận dữ khiến những vết màu trên da cô như thêm r ám lại. Cô chẳng hề bận tâm đến chuyện trang điểm hoặc các món nữ trang, người cô tỏa ra

hương vị cà phê và thuốc lá. Ông chẳng ước gì hơn là có thể đưa tay chụp lấy mái tóc nâu cắt ngắn của cô và lôi cô ra khỏi chiếc bàn.

Cảm nhận được điều đó, ông đứng lên và vớ lấy chiếc áo khoác của mình. “Tôi có vài nơi phải đi. Tôi đưa cô ra xe nhé”.

“Khốn kiếp”. Cô dợm bước lùi lại. “Ông biết anh ấy đang ở đâu”.

Cô ta mới nhay cảm làm sao. Ông lục tìm chùm chìa khóa. “Tôi đã nói tôi sẽ lo cho nó”.

Cô chặn ngang đường ra cửa. “Jean-Del đang ở đâu?”

“Về nhà ngủ chút đi”. Đầu ông bật sang bên khi nắm tay nhỏ bé của cô chạm tới mũi ông khiến nó như muốn vỡ. Ông chụp được cú đấm thứ hai, bẻ quặt tay đẩy cô đến sát tường và ghì cô vào đấy.

Đây không phải việc ông muốn, nhưng là việc phải làm. “Tôi có thể đẩy cô xuống địa vị một con ỏ vì chuyện này đấy”.

Cô gằn giọng tức tối. “Đồ cạo giấy”.

Sự chán nản và những giọt máu nhỏ ra từ mũi buộc ông phải thả tay cô ra. Cô quay người đứng tựa vào tường.

“Chúc đi thành công”. Cô đưa tay quệt ngang một vết đỏ trên xương gò má. “Có thể ông sẽ còn cho tôi thấy thế này lần nữa, một khi nào đó”.

“Terri...”

Cô lắc đầu. “Chắc tôi cũng phải ỉn vào đâu đó thôi. Hẹn gặp lại, Cort”.

Ông chưa kịp nói gì khi cô giật mạnh đấm cửa và bay khỏi phòng.

Sable nghe điện thoại reo nhưng không buồn nhúc nhích. Nàng nghĩ chắc mình không dậy nổi đâu có muốn đi nữa - sau lần vừa rồi không biết anh ấy có chịu bỏ vụ còng tay cho mình chưa - nhưng khi coi lại nàng thấy tay

mình không còn bị khóa. Tấm nệm bị xô đi khi anh lăn mình sang bên để với tới ống nghe.

Nàng ngáp dài và nghiêng người vùi mặt vào trong gối. Lần sau mình sẽ còng tay anh ấy vào giường.

Vài phút sau có gì đó chạm vào tấm lưng trần của nàng. “Dậy mau, cưng”.

Sable cảm thấy sức nặng đè lên phần giường phía bên nàng và mở mắt. “Jean-Del”. Nàng quay lại nằm ngửa duỗi thẳng người ra và thở dài nhận thấy tay chân mình mệt rã. Anh đã mặc xong quần áo. “Mấy giờ rồi?”

“Gần sáng”. Anh nhìn về phía cửa. Anh muốn em dậy ngay, cưng. Chúng ta phải đi thôi”.

Nàng nhú mày nhồm người lên. “Có chuyện gì sao?”

“Nhân viên của Ronnie đã mật báo về chúng ta. Họ sẽ sục đến đây ngay”. Anh đưa cho nàng chỗ quần áo lấy ở thùng chứa đồ thất lạc. “Em mặc thật nhanh vào đi”.

“Cảnh sát hả?” Cái gật đầu của anh nhanh chóng dựng nàng lên và nàng bắt đầu xỏ chân tay vào bộ quần áo cũ ấy. Chiếc quần jean quá rộng cùng chiếc áo thun quá chật đã được nàng mặc vào trong một thời gian kỷ lục trước khi tìm thấy đôi giày. “Họ đến bắt em sao?”

“Anh cần vài giờ để thu xếp mọi chuyện” Anh kiểm tra lại súng trước khi đặt vào bao súng máng dưới vai rồi đến bên đưa cho nàng một mớ tiền giấy. “Hãy đến chỗ quán cà phê Thế giới chờ ở đó cho đến lúc đám khách du lịch tràn ra. Khi nào họ ra em hãy lên xe buýt, đừng đi taxi, tới chỗ Hilaire và ở lại đó”.

“Em không rời anh đâu”.

Anh sờ tay lên má nàng. “Anh sẽ đón em mà”.

Anh rút trong túi ra một chiếc khăn lớn màu xanh dương sẫm gấp thành hình tam giác và đội lên đầu nàng. “Anh sẽ đi ra ngoài qua sảnh trước. Có một cửa hông ở cuối hành lang phía sau kia - em sẽ ra bang đường đó”. Anh hôn nhẹ lên trán nàng. “Cẩn thận nhé”.

Nàng ngòì phịch xuống mép giường. “Em không làm nổi đâu”.

“Em làm được”. Anh đến bên cửa hé nhìn ra ngoài rồi đưa tay về phía nàng. Nàng đến sát bên. “Anh sẽ đến đón em ở nhà Hilaire ngay khi có thể”. Anh siết chặt tay nàng. “Nhớ ăn mình đi”. Anh hôn thoáng lên môi nàng và rời khỏi phòng.

Sable nhìn qua khe cửa hé thấy anh đang nói gì đó với một nữ sinh viên tóc sẫm vừa bước ra khỏi khuôn cửa cách đó hai phòng. Cô gái hẳn còn loạng choạng vì say nọ bật cười khinh khích và gật đầu rồi đi cùng anh ra phía sảnh trước.

Sable thận trọng ra khỏi phòng đi theo hướng ngược lại, về phía có cửa hông. Nàng nghe có tiếng còi hụ to dần. Mồ hôi rịn trên lưng khi nàng vượt quãng vỉa hè mấp mô băng qua đường rồi đi nhanh về phía cuối khu phố.

Một chiếc xe cảnh sát phóng ngang cạnh nàng nhưng không dừng lại.

Sable đi vào quán bar lộ thiên đầu tiên nàng gặp, nơi có vài thành viên chủ chốt tham gia diễu hành đang ngồi uống bia và nhảy múa trên nền nhạc của Jelly Roll Morton. Nàng băng ngang đám đông đến lối vào đối diện phía bên kia của tòa nhà và nhìn thấy con phố kế bên vắng ngắt.

Từ chỗ này nàng có thể nhìn thấy mặt tiền khách sạn Lagniappe, nơi Jean-Del và cô sinh viên đang bị cả chục cảnh sát và một người đàn ông mặc áo khoác của Sở Cứu hỏa New Orleans vây quanh. Nàng nhận ra người đó là Cort, anh trai Jean-Del. Họ đang đứng đối mặt nhau và to tiếng cãi vã. Chuyện chấm dứt khi cô sinh viên cúi chào và bỏ đi.

Nàng cúi đầu băng nhanh qua con phố, quay lưng về phía Jean-Del cùng đám cảnh sát đi về hướng quảng trường Jackson.

“Xe hăn không có ở đây”. Lilah thở dài khi bước xuống trước chiếc xe mooc của Cecilia và Billy. “Ta thử vào đó thật nhanh chắc cũng được”.

“Em chỉ muốn lấy lại mấy tập ảnh”. Cecilia tựa vào lưng ghế trước nhìn ra qua kính xe. “Chị ngồi lại trong xe đi”.

“Không, chị sẽ đi cùng em”. Lilah mỉm cười nhìn cô gái và nhắc khẩu súng săn từ dưới sàn xe. “Đừng tỏ ra sợ hãi thế - đây là lần cuối cùng em còn phải nhìn thấy chỗ này đây”.

Cecilia cảm thấy bất an kể từ khi rời bỏ Billy, may nhờ có Lilah giúp đỡ rất nhiều. Cả hai tính sẽ đi California, nơi Lilah nói có bà chị có thể cho ở cùng đến khi họ tìm được chỗ ở mới. Bà chị ấy có vài quầy bán hàng nhượng quyền trên bãi biển và hứa sẽ tìm việc cho cả hai người.

Có cảm giác như gánh nặng cuộc đời đã được dỡ khỏi vai cô.

Tay Cecilia run rẩy khi lấy chìa khóa mở cửa vào chiếc xe mooc. “Em thấy mình thật ngu ngốc khi muốn lấy lại mớ ảnh cũ ấy, nhưng đó là tất cả những gì của gia đình mà em còn giữ được”.

“Thế đâu phải là ngu ngốc”. Lilah theo cô bước vào trong xe và đẩy nhẹ vào lưng cô. “Sao...” Cô nhìn qua vai Cecilia và nâng súng lên.

Billy giật lấy khẩu súng. “Xin chào, các quý cô”.

Mánh khóe của anh tỏ ra rất hiệu quả. Với sự giúp đỡ của cô sinh viên nợ Jean-Del làm lạc hướng đám cảnh sát một khoảng thời gian đủ để Sable an toàn rời xa khách sạn. Giờ anh đang ngồi trên băng ghế sau trên xe của ông anh trai suy nghĩ xem bước hành động tiếp theo là gì.

“Cậu phải làm hồ sơ báo cáo vụ việc”.

“Terri có thể làm chuyện đó”. Jean-Del trả lời ông anh. “Em không có thời gian cho chuyện giấy tờ”.

“Cậu đang có rất nhiều thời gian đấy”. Cort liếc mắt nhìn anh qua kính chiếu hậu. “Cậu đã bị tạm đình chỉ công tác, và nguyên nhân duy nhất khiến còn chưa bị còng là vì có tôi đấy”.

Tuy đã đoán trước nhưng Jean-Del phần nào cũng cảm thấy đột ngột. “Anh muốn em phải cảm ơn sao?”

“Tôi muốn biết cậu đang tính làm cái quái gì thế”.

Thấy anh không trả lời, Cort đưa tay cào lên tóc. “Chúa ơi”.

Jean-Del không muốn nghĩ đến Sable. Việc nàng lại ở ngoài kia một mình khiến anh lo ngại. “Cha đã nói chuyện với anh về việc xem kỹ hồ sơ vụ cháy trước kia chưa?”

“Rồi, tôi đã lục nó ra tối hôm qua, khi nghe tin cậu”. Cort đưa tay lên mái tóc nâu cắt ngắn của mình. “Cậu đang lần theo một đầu mối cụt. Chẳng có kẻ đốt nhà nào chờ đến hai mươi lăm năm để hành sự tiếp cả”.

Điều đó còn phải chờ xem. “Terri có phát hiện thêm được chuyện gì mới không?”

“Terri cũng đã bị loại khỏi vụ điều tra và cũng sắp bị đình chỉ công tác”. Ông thoáng suy nghĩ. “Cậu dùng nhà cô ta đăng hồ để giấu cô gái đó, phải thế không? Cút thật”.

Jean-Del dán mắt nhìn ra cửa sổ ngó những tòa nhà trôi tuột ra sau. Thấy Cort băng ngang không rẽ về phía đồn cảnh sát anh nhú mày. “Anh quên là em còn phải trả lại súng và phù hiệu sao?”

“Chúng ta về nhà thôi, ở đồn bây giờ toàn đám báo chí, còn mẹ thì đang phát điên lên”.

Jean-Del không muốn đụng với mẹ lúc này. “Đưa em đến chỗ nhà hàng vậy”.

Cort liếc xéo anh. “Cha cũng không gỡ nổi cho cậu được đâu”.

“Thì anh cứ đưa đến đây”.

Khi họ đến bên lối vào dành cho nhân viên tại nhà hàng của cha mình, Jean-Del bước ra khỏi xe của Cort và đập cửa lại. “Cảm ơn anh”.

“Này”.

Anh quay nhìn lại. “Sao?”

Jean-Del cảm thấy Cort trông có vẻ mệt mỏi. “Tôi muốn giúp cậu”.

“VẬY anh kiểm tra lại dùm mấy hồ sơ đó đi”. Jean-Del gập ánh mắt nhìn của Cort. “Em cần có bằng chứng rằng có cùng một nhân vật đứng đằng sau hai vụ cháy này. Cort, hãy tìm chúng cho em”.

Anh sai bước đi vào qua cổng hậu, băng ngang mọi hoạt động náo nhiệt như tổ ong trong gian bếp khổng lồ. Cha anh đang ở phía xa chọn lựa các sọt rau và loại bỏ những thứ không đạt vào thùng rác.

Jean-Del nhận ra cũng vẻ căng thẳng và mệt mỏi ấy trên mặt cha mình. Vụ này không chỉ xé đời anh thành hai đoạn mà còn chia nhà anh thành mấy mảnh khác nhau. “Cha!”

Louis ngược nhìn lên và đẩy ngay một sọt ớt sang bên để đón con. “Jean-Del!” ông ôm chặt anh rồi đưa mắt nhìn qua vai anh. “Isabel đâu? Cô ấy có sao không?”

“Cô ấy ổn thôi, và đang đợi con. Cha ạ, có việc này con muốn nhờ cha”. Anh kéo ông vào trong nhà kho, tránh xa ánh mắt cùng những cặp tai tò mò của đám nhân viên và kể cho ông nghe những chuyện vừa xảy ra rồi nói. “Con muốn cha tìm gặp và hỏi chuyện ông già Remy Duchesne dùm con”.

“Người đã nuôi dạy Isabel phải không?” Louis nhú mày. “Để làm gì?”

“Ông ấy là người duy nhất biết rõ về vụ cháy ngày xưa, khi cô ta còn là một đứa trẻ. Con muốn biết mọi chuyện về vụ đó, tất cả những gì mà ông ấy còn nhớ, ai là kẻ ông ấy nghi đã trả tiền cho Bud Gantry để phóng hỏa đốt nhà”. Jean-Del dặn cha cách đến nhà ông bà Martin. “Họ có thể giúp cha tìm ra ông ấy”.

Cha anh thở dài. “Con thực tình nghĩ ông ta sẵn lòng tiếp chuyện cha thay vì nói chuyện với con sao?”

“Vì cha đâu có ngủ với con gái ông ta!”

“Ừ, cũng có lý”. Cha anh lục ví lấy hết tiền trong đó nhét vào tay Jean-Del. “Khoan hãy về nhà - mẹ con đang điên tiết và sợ gáo của con là mục tiêu hàng đầu của bà ấy đấy”.

“Cảm ơn cha”. Anh ôm chào cha rồi kiểm tra lại đồng hồ. “Con sẽ gọi lại cho cha”.

Sau khi gọi đến cửa hiệu của cô em họ mà không thấy trả lời, Sable ngồi bên chiếc bàn sát với máy điện thoại công cộng phía trước quán cà phê Thế giới. Trong khi chờ đợi nàng nhâm nhi ly cà phê sữa và quan sát một diễn viên kịch câm đường phố đang làm điệu bộ lau chùi một cánh cửa sổ vô hình. Các chuỗi hạt giăng đầy trên hầu khắp cây cối ở quảng trường Jackson như những vật trang trí trên các cây Giáng sinh kỳ lạ. Ánh sáng lấp lánh sắc sỡ của chúng nhắc nàng nhớ lại buổi tối vừa qua.

Jean-Delano. Nàng ắp ly cà phê giữa hai bàn tay lạnh giá. Sự mù mịt về những gì đang xảy đến với anh khiến nàng muốn bệnh.

“Gắng làm cho tốt nhé”. Một nhân viên vệ sinh đường phố đang dùng chiếc gậy nhọn thu nhặt khăn ăn, cốc nhựa và những thứ rác thải khác còn lại sau lễ hội Mardi Gras vương vãi trên lề đường nói với anh diễn viên kịch câm khi đi ngang. “Chúng ta phải gắng làm cho mọi thứ sạch bóng lên, con trai”.

Sable đến chỗ máy điện thoại công cộng và thử gọi cho cô em họ lần nữa.

Lần này Hilaire trả lời máy. “Chị đang ở đâu vậy?”

“Đang trên đường đến chỗ em đây. Có tay cầm nào lỏng vàng ở đây không? Jean-Del đã gọi cho em chưa?”

“Không. Cô cảnh sát ấy có gọi cho em hôm qua nhưng em chẳng nói gì với cô ta cả. Jean-Del không ở bên chị sao?”

“Bọn chị phải tách ra. Này Hil, chị phải trú tạm ở chỗ em cho đến khi anh ấy đến đón, được chứ?”

“Khỏi cần phải hỏi. Chị có cần em đến đón không?”

“Không, em cần ở đó nhờ Jean-Del gọi đến. Chị sẽ đi xe buýt nên có thể hơi lâu một chút”. Nàng nhìn lại mình. “Chị cần thêm ít quần áo sạch nữa”.

“Em sẽ lo chuyện đó. Chị cẩn thận nhé”.

Sable gác máy và đem bỏ luôn ly cà phê còn gần phân nửa rồi ghé thả một tờ một đô vào chiếc giỏ gom tiền của chàng diễn viên đường phố. Khi anh ta cúi mình cảm ơn, nàng chỉ tay lên bức tường vô hình của anh ta. “Cậu còn để sót một vết bẩn đây này”.

Anh chàng mỉm cười quay lại với mớ giẻ lau vô hình của mình.

Nàng đón chuyến xe buýt chủ yếu chở các khách du lịch theo tour đi đến vịnh Atchafalaya và ngồi vào ghế thật thoải mái để sẵn sàng cho chuyến đi. Tiếng rì rì của máy xe đôi khi khiến nàng muốn thiếp đi nhưng nàng gắng bắt mình phải tỉnh táo. Khi xe rời thành phố, tim nàng như thắt lại. Nàng không muốn để Jean-Del lại đây, chẳng muốn chút nào việc lại phải cách xa anh.

*Em yêu anh, nàng nói thầm khi xe chạy ngang biển báo ngoại vi thành phố.
Hãy mau đến với em, Jean-Del.*

Nàng phải đi bộ khoảng một phần tư dặm (1 dặm bằng 1609 m - ND) từ bên xe đến chỗ cửa hiệu của Hilaire nhưng cũng thấy dễ chịu khi được giãn gân cốt. Mặt trời đã lên khá cao, đủ để xua tan sương sớm và khiến nàng phải cởi khỏi mình chiếc áo khoác của người lái xe tốt bụng. Nàng rảo bước nhanh hơn khi nhìn thấy tấm biển kẻ tay quen thuộc ‘CỬA HÀNG ĐỒNG QUÊ MARTIN’.

Cửa hàng có vẻ như không hoạt động dù đèn vẫn bật và cửa trước vẫn mở. Sable bước vào, hy vọng người thấy hương vị cà phê quen thuộc. “Hilaire?”

Có khoảng hai chục người đang đứng rải rác bên trong. Tất cả đều yên lặng nhìn nàng. Sable quay ra cửa nhưng chưa kịp chạy đi thì ai đó đã ôm lấy nàng từ phía sau. Nàng hét lên.

Caine Gantry quay người nàng lại. “Thế là cô cũng về đến nhà rồi đấy, Isabel”.

Elizabet cũng đồng ý cho nữ phóng viên tờ Daily News đăng hình Laure khi cô đang phỏng vấn bà ta về vụ giết hại Marc. Dù vậy bà vẫn luôn nhẫn nha bên cạnh, sẵn sàng giúp đỡ Laure hoặc chặn chính cô phóng viên nọ khi cần.

“Thưa bà LeClare, một chi nhánh của chúng tôi, đài truyền hình kênh bảy, mong nhận được ý kiến của bà cho chương trình phát thanh buổi trưa. Dân chúng New Orleans rất kính mến và tiếc thương chồng bà, và họ rất biết ơn mọi lời của bà lúc này dành cho họ. Chúng ta có thể cùng thực hiện điều đó ngay, nếu bà đồng ý”. Cô phóng viên ra hiệu cho nhân viên chụp ảnh, người đã mang theo vào cả một máy quay video.

“Tôi chưa bao giờ thấy thoải mái trước máy ghi hình”. Bà Laure nói chậm, vừa quay sang Elizabet cầu cứu. Elizabet cảm thấy tội nghiệp - bạn của bà rõ ràng không thích ý tưởng này, trong tình huống khác hẳn bà đã không

cho phép làm chuyện ấy. Nhưng bà muốn Laure lên sóng để kết tội Sable Duchesne cùng các tuyên bố lố lăng của cô ta.

Cô phóng viên hướng theo ánh nhìn của bà Laure. “Bà Gamble có thể cùng tuyên bố với bà được không ạ? Tôi biết con bà ấy cũng đang bị mất tích - có thể bà ấy sẽ cho biết thêm vài chi tiết, và chúng tôi có thể hỗ trợ...?”

“Tôi thấy thoải mái hơn nếu bà cũng đồng ý thế, Elizabet”. Bà Laure công nhận.

Bà có thể thay thế Laure làm chuyện ấy. Điều đó sẽ giải quyết triệt để luôn vấn đề của bà.

“Một tuyên bố rất ngắn thôi”. Bà nói và đến ngồi cạnh Laure trong khi cô phóng viên bảo người ghi hình sắp đặt máy quay. Elizabet vén lại món tóc sau tai bà Laure rồi đưa mắt nghiêm nghị nhìn cô phóng viên. “Sẽ không có câu hỏi nào hết, cô hiểu chưa. Laure sẽ có đôi lời với công chúng, và tôi sẽ nêu ý kiến của mình”.

“Vâng, tất nhiên, thưa bác”. Cô phóng viên - biết mình sắp có được những tin tức độc quyền nóng bỏng - sẵn sàng chấp thuận ngay mọi điều kiện. Cô ra hiệu cho người ghi hình rồi nói với bà Laure. “Bà LeClare, bà bắt đầu nói ngay khi nào thấy sẵn sàng nhé”.

Bà Laure gượng cười đau khổ nhìn vào ống kính ghi hình. “Gia đình tôi và bản thân tôi xin bày tỏ lòng biết ơn đối với sự cảm thông cùng những lời chia buồn đã nhận được từ dân chúng khắp New Orléans. Marc là một người chồng, một người đàn ông tuyệt vời, và tôi biết quý vị chia sẻ với chúng tôi sự mất mát ấy. Mong hãy nhớ đến chúng tôi trong những lời cầu nguyện của mình. Xin cảm ơn quý vị”.

Ống kính máy quay hơi xoay nhẹ và cô phóng viên gạt đầu ra hiệu cho bà Elizabet.

“Bà Laure đã mất đi người chồng của mình, bang Louisiana đã mất đi một trong những công dân ưu tú nhất. Trong hoàn cảnh ấy, những lời cầu

nguyện cũng là nơi nường nấu cuối cùng của mỗi chúng ta. Con trai tôi, trung úy Jean-Delano Gamble đang điều tra vụ sát hại Marc LeClare cũng đã biến mất khi đang truy đuổi một phụ nữ trẻ tự xưng là con gái của Marc. Điều đó chắc chắn không phải là sự thực, Isabel Duchesne chỉ là một kẻ nói dối hoàn hảo, và đây cũng không phải lần đầu tiên cô ta gây sự với những người vô tội xung quanh”.

Elizabet cảm thấy Laure hơi chạm vào mình, nhưng vẫn nói tiếp. “Mười năm trước người phụ nữ trẻ này đã ngang ngược tấn công một nhóm sinh viên tại trường Đại học Tulane và vì vậy đã bị đuổi học. Qua báo chí quý vị hẳn cũng đã biết người duy nhất được phát hiện tại hiện trường vụ giết hại Marc cũng chính là cô ta. Hiện cô ta đang rủ rê con trai tôi ra vùng nhánh sông và thực tình tôi rất lo lắng cho tính mạng của con tôi”. Bà cố kìm nước mắt. “Isabel Duchesne không biết tôn trọng mọi người, và dù cô ta có khai man thế nào khi bị bắt, tôi hy vọng dân chúng New Orleans cũng không bị người phụ nữ đáng ghét đó lừa dối thêm lần nữa. Bản thân tôi sẽ không ngừng hành động cho đến khi tìm được con tôi và Isabel Duchesne bị kết án vì những tội ác của mình”. Bà gật đầu ra hiệu cho cô phóng viên.

“Thật không thể tin nổi, thưa bà Gamble”. Cô phóng viên sững ngất. “Cả bà nữa, xin cảm ơn, bà LeClare”. Cô ta quay sang nhân viên ghi hình. “Chúng ta về trường quay thôi”.

“Jean-Del, tôi đã gắng ngăn cản họ nhưng Caine đã trói tôi lại ở nhà kho phía sau”. Hilaire sụt sùi ngắt quãng. “Tôi đã gọi cho anh ngay sau khi được một cô ở đây đến cởi trói dùm”.

Jean-Del nhìn vẻ sợ hãi trên gương mặt các nữ nhân viên của Hilaire. Anh nhận được điện thoại từ cô em họ Sable chỉ vài phút sau khi rời nhà hàng của ông Louis và đã phóng xe thẳng đến đây để gặp đám phụ nữ đang trong cơn hoảng sợ tột thế.

“Có ai trong các cô nghe nói họ mang cô ấy đi đâu không?” Tất cả lặng yên, nhưng một cô đưa mắt nhìn xuống. Anh đến bên cô ta. “Cô, cô tên là gì?”

“Lacelle”. Cô gái bẽn lẽn di chân. “Tôi không biết gì hết, thưa ông”.

“Lacy”. Hilaire lầm bầm. “Cô ta đến đây sáng nay - chắc cô ta đã nghe tôi nói chuyện với Sable”. Cô đến bên và chụp lấy hai vai cô gái. “Cô đã nói lại với John, đúng không?”

“Không, Hilaire, tôi...” Lacy ngược mắt nhìn khuôn mặt giận dữ của cô gái tóc vàng và nuốt khan. “Nhưng ông ấy bắt tôi phải nói. Ông ấy bảo họ muốn giúp chị ấy tránh xa đám cảnh sát”. Cô ta đưa ánh mắt trách móc nhìn Jean-Del.

Cô em họ của Sable lắc đầu. “Sao cô điên thế, chính Jean-Del cũng đang gắng giúp chị ấy tránh xa đám cảnh sát đấy!”

“Hilaire”. Jean-Del gắng kìm cơn giận sôi của chính mình. “Lacy, nếu Gantry là kẻ đã giết Marc, ông ta sẽ chẳng giúp đỡ gì cho Sable. Còn nếu không giết thì ông ta cũng biết ai đã làm chuyện đó, và cả hai người đang ở trong tình trạng nguy hiểm vô cùng. Cô phải nói cho tôi biết ngay họ đã đưa cô ấy đi đâu”.

Cô gái bật khóc. “Họ không ở vùng cửa sông, nhưng tôi không biết họ đi đâu. John nói Caine sẽ lo mọi chuyện”.

Hilaire kéo Lacy về phía mình. “Tôi đã gọi điện hỏi vài người quen. Các thuyền của Caine vẫn nằm ở bến và ông ấy cho mọi người nghỉ làm hôm nay”.

“Khốn kiếp”. Jean-Del cần có ai đó biết rõ về cách suy nghĩ của Gantry. “Ông Remy đang ở đâu?”

“Ông ấy vừa vào thành phố sáng nay, đi gặp cha anh”.

Jean-Del gọi đến nhà hàng và để lại tin nhắn hẹn gặp ông Louis tại đồn cảnh sát rồi gọi một tin tương tự cho Terri vào máy điện thoại tự động trả lời ở nhà cô ta. Gọi xong anh kiểm tra lại đồng hồ. “Họ đi được bao lâu rồi?”

“Khoảng ba tiếng”. Hilaire buông Lacy và chạm khê tay anh. “Tôi giúp được gì không?”

“Hãy hỏi khắp mọi người. Tôi muốn biết Caine đã đưa cô ấy đi đâu”.

“Trung úy Gamble, có lẽ ông nên lại xem cái này”. Một cô gái gọi ra từ phía phòng sau. “Có một bà tóc bạc nào đó đang nói về ông trên TV đấy”.

Anh bước ra sau đứng xem chương trình đang phát trên màn hình một chiếc TV đen trắng rồi gất gông. “Tôi phải về thành phố ngay để ngăn chuyện này lại trước khi mẹ tôi tụ tập mọi người thành những đám biểu tình”.

“Chúc bồ may mắn”. Một cô khác nói, vừa bĩu môi hất cằm về phía chiếc TV. “Người đâu mà đáng ghét thế chứ”.

Trên đường về thành phố anh điếm lại mọi tình tiết của vụ án. Gantry hẳn đã không chộp Sable nếu không có một lý do chính đáng nào đó, có thể liên quan đến chuyện ông ta bị tạm giam chẳng hạn. Linh tính mách bảo Jean-Del rằng gã Cajun to lớn nọ không phải là kẻ giết người, cả ông già Remy cũng vậy. Anh vẫn chưa có manh mối gì để trả lời câu hỏi kẻ nào đã giết Marc.

Các phóng viên và nhân viên ghi hình tràn ngập mặt trước đồn cảnh sát nên Jean-Del cố ý dừng xe ở con phố kế bên và đi vào qua cổng hậu. Ông Louis gặp anh ngay bên ngoài thang máy.

“Mẹ đâu ạ?”

“Mẹ mày đang ở trên kia nói chuyện với ông đại úy”. Ông Louis thở dài. “Chắc con xem TV rồi chứ?”

“Dạ, con xem rồi”. Anh theo cha vào thang máy và nhấn ngay nút dừng khi cửa vừa khép lại. “Cha đã nói chuyện với ông Remy chưa?”

Louis gật đầu. “Ông ấy đã đọc mấy bức thư vợ mình để lại nhưng cũng không nói lại với Isabel mọi chuyện. Marc từng đính hôn với ai đó trước khi gặp bà Genevieve. Bố mẹ ông ấy đã đến gặp bà khi ông ấy hủy hôn và đe dọa buộc bà ta phải chuyển đi nơi khác sống. Marc đã quay lại cửa hiệu bán mỗi câu mỗi tuần suốt mười tháng trời sau đó, năn nỉ mọi người cho biết bà ấy đã chuyển đi đâu”.

“Vậy là ông ta luôn bị ám ảnh về chuyện ấy”.

“Marc có đến tìm mẹ của Sable một ngày sau hôm xảy ra đám cháy”. Louis kể tiếp. “Hàng xóm của Ginny nghi ông là người đã thuê Bud Gantry phóng hỏa đốt nhà. Họ nói dối là bà ta đã chết”.

“Vậy là suốt ngần ấy năm trời ông ta không biết tin tức gì về bà ấy”.

Jean-Del nhấn nút khởi động. “Và khi Sable hiện ra, các ngôi nhà lại bốc cháy”.

“Cort cho biết Bud Gantry đã chết, chỉ một tháng sau khi bị tuyên án”.

Khi ra khỏi thang máy ở tầng ba, Jean-Del nhìn thấy mẹ ở khu vực chờ cùng với bà Laure và Moriah Navarre.

“Jean-Del”. Moriah trông thấy anh trước tiên và thở một hơi dài nhẹ nhõm.

“Jean-Delano”. Elizabet lườm ông chồng trước khi quay sang ôm con trai mình và chìa má cho anh. “Mẹ lo cho con quá”.

Anh bước lui lại. “Lo đến mức xuất hiện trên khắp các bản tin ở thành phố này sao, như con thấy?” Anh hất đầu về phía ô cửa sổ cùng đám phóng viên đang chen chúc đợi bên ngoài. “Việc kêu gọi lòng xót thương thực là hiệu quả. Những giọt nước mắt đáng thương nữa chứ. Mẹ đã không làm thế từ ngày con mang một điểm hai trong học bạ về nhà”.

Bà hít cảm. “Mẹ đã lo mọi chuyện để làm sao đưa được con về nhà an toàn. Giờ khi con đã cách xa được con bé ấy, con sẽ thấy...”

Lần đầu tiên trong đời Jean-Del quay lưng về phía mẹ. “Bác Laure, cháu xin lỗi về chuyện ấy. Bác và Marc không đáng bị như thế. Hãy tha lỗi cho mẹ cháu vì đã chen vào, với nhã ý...”

Bà quả phụ gắng mỉm cười. “Không việc gì phải xin lỗi bác, Jean-Delano”.

“Moriah”. Anh cầm tay cô gái. “Anh biết mẹ anh luôn muốn dẫn cho em tin nhiều chuyện về bọn anh, những chuyện mà lẽ ra anh phải đính chính lại từ lâu”.

Mắt cô thoáng mờ đi nhưng cô cũng gật đầu.

Elizabet vung tay lên. “Con định để cho con bé ấy phá hủy cả cuộc đời con một lần nữa hay sao?”

“Cô ấy là cả cuộc đời con”.

“Không, ta cấm. Ta cấm con có bất cứ quan hệ gì với con bé ấy”.

“Đây không phải là một điểm hai trong số học bạ của con”. Jean-Del lạnh lùng nhìn mẹ. “Con yêu Isabel và con sẽ cưới cô ấy sau khi mọi chuyện này kết thúc. Lần sau mẹ có thể thông báo thêm cho giới truyền thông cả chuyện ấy đấy”.

“Jean-Del”. Moriah đặt tay lên cánh tay anh. “Đêm hôm ấy, trước buổi dạ vũ ở Tulane, một đám bọn em đã đến chỗ nhà ngủ tập thể của Sable. Trước đó đã nhắn tin cho Sable nói có anh hẹn gặp bên ngoài. Đám con trai đã tạt nước ao vào cô ấy. Bọn em khởi xướng mọi chuyện. Sable chỉ ném bùn khi chống trả mà thôi”.

“Moriah?”

Cô quay sang mẹ anh. “Sự thật là như thế, và đó không phải là tất cả những gì bọn cháu đã làm”. Cô nhìn thẳng Jean-Del. “Bọn em đã căm ghét, đã

hành hạ cô ta. Bọn em đã làm tất cả những trò gì có thể nghĩ ra chỉ để buộc cô ta phải tránh xa anh. Việc cô ấy chịu đựng lâu đến thế cũng đủ thấy cô ấy yêu anh đến mức độ nào”. Moriah bỏ chạy ra phía cửa, và bà Laure cũng xin lỗi để theo ra.

“Chúng đã làm vậy với cô ta sao?” Elizabet tỏ ra sửng sốt. “Mẹ chưa từng nghe, Jean-Del. Mẹ tưởng...”

“Vâng”. Jean-Del những muốn vung tay đấm mạnh lên tường. “Cả con cũng vậy”.

Louis choàng tay ôm bà vợ thất thần của mình. “Ta về nhà thôi, Eliza”. Ông nhìn con trai. “Mẹ yêu con, Jean-Del. Mẹ chỉ muốn bảo vệ con thôi”.

Jean-Del sẽ lo cho mẹ sau. Anh tháo chiếc phù hiệu cảnh sát và khẩu súng ra khi giáp với khuôn mặt đỏ gay của đại úy Pellerin vừa hiện ra trên ngưỡng cửa phòng ông ta.

“Gamble”. Ông sếp anh trông như sắp nổ tung. “Anh phải giải thích cho tôi vài chuyện đây”.

“Khỏi cần”. Anh đưa phù hiệu và khẩu súng cho viên đại úy. “Tôi nghĩ việc”.

“Đồ chó cái chúng mày nghĩ có thể thoát khỏi tay tao được sao?” Billy đi vòng quanh họ. Gã nhắm súng vào hai người và dùng mu bàn tay quệt mồ hôi trên trán. “Chúng mày đâu có thông minh như vẫn tưởng”.

Cecilia cảm thấy nền sàn xe dưới chân mình thoáng rung nhẹ rồi có vật gì đó khê chạm tay mình. Mấy ngón tay của Lilah khều nhẹ tay cô. Điều đó giúp cô hiểu ngay mình phải làm gì, và cô bấm nhẹ vào mu bàn tay tay Lilah.

“Billy, đây là lỗi của em”. Cô nói, vừa bước tới chắn ngang giữa chồng mình và cô bạn. “Em chỉ bảo Lilah cho đi nhờ xe xuống phố. Có chửi thì

chửi em đây này. Hãy để chị ấy đi khỏi đây rồi anh muốn làm gì cũng được”.

“Cecilia, đừng làm thế”. Cô vũ nữ kêu lên giận dữ. “Hắn không dám bắn chúng mình đâu”.

“Mày nghĩ tao không dám bắn sao, đồ lừa cái”. Billy xia nòng súng vào cô ta. “Đàn bà lại quần đàn bà”. Gã nện chân xuống sàn. “Đồ chó cái khốn kiếp, chúng mày sẽ bị chết thiêu ở hỏa ngục vì chuyện đó”.

“Đầu óc bã đậu của mày sao ngu thế chứ, tao chưa bao giờ chạm vào cô ấy hết!” Lilah gào lên. “Cô ấy luôn trung thành với mày, có trời biết tại sao”.

Sự chú ý của Billy lúc này dồn cả vào cô vũ nữ, và Cecilia biết rằng cô sẽ không bao giờ còn có một cơ hội nào khác nữa. Hình ảnh những lần Billy hành hạ, đe dọa, cưỡng bức nàng làm tình chột trần dăng trong tâm trí. Hắn đã đối xử với nàng như với một con vật, và giờ đây còn đang tính bắn chết cả hai người?

Không bao giờ. Ta sẽ không bao giờ để hắn hành hạ thêm lần nữa. Ý nghĩ đó đem lại cho cô lòng dũng cảm để co chân dồn hết sức đá mạnh vào giữa hai đùi gã.

Khi Billy rút lên khyu xuống Lilah nhanh tay nắm lấy khẩu súng giăng mạnh khỏi tay gã. Lúc Lilah nhắm họng súng vào đầu gã, Cecilia đặt tay lên vai cô.

“Đừng, chị. Không cần đâu”. Cô cúi người ghé sát tai gã. “Billy Tibbideau, nghe rõ không? Anh không đáng giá bằng mớ thuốc súng trong viên đạn tống anh về châu diêm vương đâu”.

Billy dùng cả hai tay giữ chặt đũng quần, sụm người xuống nôn thốc tháo ra sàn.

“Nào, Lilah”. Cecilia cầm lấy tập ảnh và đi lui về phía cửa xe mooc. “Chúng ta đi thôi”.

Cô vũ nữ thoáng do dự rồi trở ngược bóng súng. “Cú này là để trả thù cho vụ cưỡng bức cô ấy mỗi đêm này”. Cô thúc bóng súng vào một bên đầu gã khiến gã ngã nhào vào đám nôn mưa của chính mình.

“Hắn sẽ không còn truy đuổi mình được nữa đâu”. Lilah nhìn cô không chút ân hận.

“Vâng, em cũng nghĩ thế”,

Họ ra khỏi chiếc xe mooc và Lilah nhanh nhẹn nhét khẩu súng vào sau thùng xe. Cecilia chờ cô ta quay hẳn người lại mới đặt tay lên hai vai cô bạn và hơi ghé mặt sang. Mối chị ấy mới mềm mại làm sao, cô thầm nghĩ khi hôn Lilah. Hy vọng mình làm đúng cách.

Khi cô rời ra Lilah mở choàng mắt và đưa tay sờ lên miệng. “Cecilia, em đâu cần phải làm vậy”.

“Nhưng em cũng muốn thế”. Cecilia mỉm cười xấu hổ. “Chị cũng cần cho em biết phải làm sao chứ. Thực tình em cũng chẳng biết nó là thế nào khi cả hai đều là nữ đấy”.

“Ôi cưng ời”, Lilah cười nắc nẻ rồi ôm nhẹ người cô và mở cửa xe bên dành cho khách ngồi. “Đi với chị, chị sẽ bày cho em mọi chuyện”.

Hai người phụ nữ đi được gần một giờ thì Billy tỉnh lại. Các chất nôn mưa nhoe nhóet trên mặt, trên ngực cùng cơn đau khủng khiếp giữa hai đùi khiến gã bật ói thêm lần nữa.

“Đồ chó cái”. Cú đá ác liệt của cô ta như muốn đoạn tuyệt với gã cùng tất cả những gì còn vãn vương ngày trước. Quần gã cũng nhoe nhóet cứt đái của chính mình. Gã trở người găng nuốt ngược chỗ mặt đặng muốn trào ra.

Gã đã suy, nhưng còn chưa sụp. Chưa đâu. Chừng nào hồi phục gã sẽ quyết lần theo họ. Gã sẽ lũng cho ra và bắt họ phải trả giá về những chuyện đã làm với gã.

Phải đánh mềm xương chúng ra, con trai. Lời cha gã vang lên trong đầu gã. Chơi cho chúng toe toét máu me rồi lột da chúng ra, từng phân một.

Cánh cửa xe mooc khẽ mở ra rồi khép lại nhẹ nhàng sau lưng gã. Gã quay đầu nhìn lại xem đó là ai. “Nhìn xem chúng đã làm gì tôi này. Tôi phải vào bệnh viện. Hãy đưa tôi đi”.

Hai con mắt lạnh lùng quét qua người gã. “Không, Tibbideau, mối liên hệ giữa chúng ta đã kết thúc”. Bàn tay đeo găng lần vào túi chiếc áo choàng sang trọng.

“Phải đưa tôi đi ngay, hay...” Mắt gã trợn tròn khi thấy bàn tay kia lại xuất hiện. “Không, không!”

Khẩu súng không phát nổ mà rít lên hơi gió. Như tiếng răn đuôi kêu mà giờ đây chẳng còn có nghĩa gì với gã. Cũng vô nghĩa như viên đạn khoan vào ngực gã, như búng máu trào ra từ miệng gã. Sàn nhà ấp vào mặt gã, tiếp theo sau là một sự yên lặng hoàn toàn, đầy ý nghĩa.

Lẽ ra con phải nghe lời cha, cha ơi. Billy nghĩ thầm khi họng súng hờm xuống trước mặt gã. *Cha nói đúng.*

Tiếng súng rít lên thêm hai lần nữa.

CHƯƠNG 12

Sable vặn vẹo dưới sợi dây siết quanh cổ tay và mắt cá chân, nhưng Caine đã trói quá chặt khiến nàng không sao đẩy ra được. “Ông tính đưa tôi đi đâu?”

“Đến thăm một người bạn cũ của tôi”. Ông cho xe rẽ khỏi đường lớn.

“Là ai vậy?”

“Đã bao giờ tôi nói với cô rằng mẹ cô là người đàn bà đôn hậu, dễ thương nhất mà tôi từng gặp chưa nhỉ?”

“Chưa”. Nàng cảm thấy tù túng, lo sợ bởi không biết chắc Caine có thể cư xử kiểu gì. Vào lúc này cứ để ông ta nói có vẻ như là cách an toàn nhất. “Tôi không biết ông là bạn của bà ấy đấy”.

“Chúng tôi đâu phải bạn bè. Có điều bà ta rất tử tế với tôi”. Ánh nhìn xa xăm thoáng hiện trong mắt khi ông dõi nhìn con đường dài phía trước. “Tôi thường quanh quẩn chỗ tiệm bán mỗi câu mỗi khi bố mẹ tôi ẩu đả. Ba mẹ bà ấy cho tôi ngủ nhờ ở đó mỗi khi tôi gặp chuyện khốn khổ ở nhà. Bà ấy luôn đem cho tôi món gì đó để ăn và đôi khi ngồi trò chuyện với tôi. Không một ai nói chuyện với tôi ngoài Ginny cả. Tôi đoán chính bà ấy đã thuyết phục Remy mượn tôi vào làm”. Giọng ông nói về mẹ nàng đầy thành kính.

“Xin lỗi, Caine, tôi không biết gì chuyện đó”.

“Có gì đâu. Ngay trước khi chuyển đi Ginny kể với tôi về cha cô và tình yêu thiết tha của bà cùng ông ấy. Lúc đó tôi còn chưa hiểu vì sao, và rồi khi bà ấy quay trở về cùng với cô thì tôi hiểu”. Ông đưa mắt nhìn cô. “Bà ấy cho tôi ẵm cô khi cô còn bé xíu. Tôi chưa từng chơi với trẻ và cũng chưa từng thấy một sinh vật nào mỏng manh yếu đuối như cô”.

Nàng nuốt khan. “Vì sao ông kể cho tôi những chuyện ấy?”

“Mẹ cô nhờ tôi gửi dùm một bức thư vài ngày sau khi bà trở về cùng với cô. Lá thư đề gửi cho người cha thực sự của cô là Marc LeClare”.

“Mẹ tôi đã viết thư cho ông ấy?”

Ông phớt lờ câu hỏi nọ. “Một tuần sau khi tôi gửi bức thư đi cha tôi có về nhà đưa cho mẹ tôi cả năm tiền. Ông ta dặn mẹ tôi nói ông ấy đã ở nhà suốt đêm rồi đi”. Caine lặng im để vượt qua một chiếc xe chạy chậm. “Tôi lần theo ông ấy tới chỗ nhà ông bà ngoại cô. Lúc ấy tôi mười ba tuổi, tôi không hiểu vì sao ông ấy cầm theo mấy cái chai và cả một can xăng. Tôi tưởng ông ấy đã vay chúng chỗ ông bà cô. Khi thấy ông ta đổ xăng vào chai, tôi hiểu ông ấy định làm gì”.

Họng nàng như khô lại. “Ông đứng nhìn ông ta phóng hỏa đốt nhà chúng tôi sao?”

“Tôi không đứng lại nhìn sau khi ông ta quăng chai xăng đầu tiên lên gác mái. Ông ta rất to lớn, tự tôi một mình làm sao ngăn nổi. Tôi chạy ra bến tàu để gọi Remy”. Tay ông siết chặt vào tay lái khiến xương các đốt ngón hằn lên. “Khi chúng tôi trở lại cha tôi đã bỏ đi còn cả gian nhà thì ngập lửa. Remy nghe tiếng thét của Ginny và chạy vọt vào trong. Ông ấy đập vỡ cánh cửa sổ và đưa cô cho tôi. Cô đang khóc thét và tóc cô, mái tóc đỏ tuyệt đẹp ấy đã cháy rụi”. Giọng ông nghẹn lại.

Nàng trùm tay che mặt. “Tôi mang cô chạy xa khỏi ngôi nhà, còn Remy đưa được mẹ cô ra. Quần áo ông ta cháy khét, tay chân mặt mũi nám đen. Mọi người đổ xô tới nhưng mái nhà đã sụp xuống không làm sao cứu được ông bà cô. Mẹ cô chạy đến chỗ tôi và giằng lấy cô. Bà ấy nhìn ngôi nhà cháy và thầm gọi tên ông ta, nhắc đi nhắc lại.

“Tên ai?”

“Marc LeClare”. Giọng ông thay đổi. “Tôi theo bà ấy đến chỗ bệnh viện nơi Remy được chở tới và kể cho bà ấy nghe tất cả, về cha tôi, về chuyện

ông ấy đã làm, về món tiền kia. Bà ấy lặng thinh và nói lẽ ra bà đừng bao giờ viết thư cho ông ấy, đừng bao giờ nói với ông ấy về cô”.

“Nhưng Marc đâu có biết gì về tôi”. Nàng cảm thấy bối rối, hoảng sợ. “Ông ấy nói chưa từng biết gì về chuyện đó”.

“Không một ai ở vùng đầm lầy này có một lý do nào để hại cô và Ginny cả. Muốn làm chuyện này duy nhất chỉ có một người thôi”.

Nàng lắc đầu. “Không, tôi không tin ông”.

Giọng Caine trở nên khô lạnh. “Marc LeClare đã trả tiền cho cha tôi để đốt chết mẹ con cô. Cũng chính Marc đã hẹn cô đến chỗ gian nhà kho đó. Ông ấy chính là người muốn giết chết cô”.

“Ông không hiểu gì hết”.

“Không, tôi hiểu chứ. Giờ chúng ta đến gặp Billy Tibbideau. Marc đã thuê hắn đốt trụ gian nhà đó cùng với cô ở bên trong”.

Terri nhìn thấy anh bạn đồng sự của mình bước ra khỏi thang máy và để rơi cả chồng hồ sơ đang cắp trên tay.

“Jean-Del!” Cô chạy vụt đến bên anh, choàng tay quanh cổ anh bắt chập những ánh nhìn khó chịu xung quanh, “Ôi trời ơi, tôi lo cho anh quá”. Cô hơi lui lại và ngắm nhìn anh. “Anh không sao chứ? Đã ở những đâu vậy? Tôi phải dẫn cho ra lẽ ngay mới được. Khoan đã”. Cô ôm anh lần nữa. “Thôi được, để mai hẵng trị tội sau. Thế chuyện gì đã xảy ra?”

“Tôi từ nhiệm”. Anh giúp cô nhặt mớ hồ sơ. “Caine Gantry đã bắt giữ Sable đằng cửa sông. Hiện chưa biết ông ta đưa cô ấy đi đâu”.

“Đầu óc anh sao bã đậu thế chứ”. Cô thoáng áp mu bàn tay lên trán. “Ông ấy sẽ không làm gì hại đến cô ta đâu, Jean-Del”.

“Tôi không thể ở đó chờ để rồi tự nhiên tìm thấy”.

“Tôi đảm bảo ông ấy sẽ không làm thế. Caine là anh họ tôi”. Cô nhăn nhó trước ánh mắt ngờ vực của anh.

“Tôi hiểu, lẽ ra tôi phải cho anh biết chuyện đó rồi, nhưng anh cũng lu bu bao nhiêu là chuyện. Caine phải lòng Sable từ khi họ còn ở tuổi mười tám đôi mươi”.

“Cô biết tôi chẳng cần thêm lý do nào nữa để giết hẳn đâu”.

Anh nhìn quanh và hất đầu về phía phòng họp. “Lại kia đi, chúng ta cần nói chuyện.”

“Khoan đã”. Cô lấy từ bàn mấy tập hồ sơ.

Cô mở một tập hồ sơ sau khi thuật lại cho anh các tiến triển Garcia đã đạt được khi điều tra vụ án. “Đây là giấy tờ về Bud Gantry, tôi có thể khẳng định rằng Caine mới mười ba tuổi khi mẹ cô ta bị thiêu suýt chết. Đêm ấy ông ta đã nhìn thấy cha mình phóng hỏa và chạy đi tìm Remy. Ngay từ dạo ấy Caine đã phát điên lên vì Sable”.

Jean-Del liên hệ với những gì ông Remy đã nói với cha mình. Terri gấp tập hồ sơ. “VẬY là ngày hôm sau Marc đã đến tìm Ginny và họ nói bà ta đã chết, ông ấy chắc không đau khổ lắm đâu, về chuyện đó”.

“Sao cô lại nói thế?”

“Đây là phần điều tra về LeClare”. Cô lần theo mục lục trên trang bìa rồi mở một trang trong hồ sơ vụ Bud Gantry. “Hãy xem chỗ ghi ngày tháng - đám cưới ông ta diễn ra chỉ ba tuần sau vụ cháy”.

“Điều này làm thay đổi mọi chuyện”. Jean-Del trầm ngâm. “Chúng ta phải kiểm tra tài khoản ngân hàng của ông ấy.”

“Đừng quên là anh không còn làm ở đây nữa”. Cô nhắc.

“Phải kiểm tra tài chính, xem xét mọi tài khoản của LeClare, của cá nhân cũng như doanh nghiệp. Tôi quan tâm đến việc rút các khoản tiền lớn tháng

vừa rồi cũng như hai mươi chín năm về trước”.

“Anh nghĩ LeClare gắng giết con gái ruột của mình sao? Mà những hai lần?”

“Tôi chỉ muốn xem cô có thể tìm thấy được gì”. Jean-Del nhìn đồng hồ. “Tôi phải đi gặp luật sư nhà LeClare, ông Jacob Bernard đây”.

Terri lái xe về nhà mười giờ sau đó. Cô mệt mỏi, hoa mắt sau một ngày trời nghiền ngẫm bản in các hồ sơ ghi chép của ngân hàng. Cô vẫn chưa tìm ra vụ rút tiền nào đáng ngờ và đã gọi điện báo cho Jean-Del nhưng anh chỉ bảo cô hãy cố tìm tiếp. Anh có vẻ rất tin vào việc cô nhất định sẽ phát hiện ra điều gì đấy. Terri chỉ ước ao ngả lưng chợp mắt được khoảng mười giờ, thậm chí năm giờ cũng tốt. Cô vẫn nhớ về mặt Cort sau khi bị cô nện cho vào mũi.

Được đấy, cô thầm nghĩ, vừa đưa tay sờ lên vết xước trên má. Thật tệ là mình vẫn chưa làm dập hẳn cái mũi đó.

Đứng dưới vòi nước nóng hồi lâu giúp cô thư giãn phần nào cơ thể rã rời, nhưng cô chưa kịp lau khô người thì nghe có tiếng gõ cửa. Đoán đó là Jean-Del, cô khoác vội chiếc áo choàng chạy ra chỉ để thấy Cort Gamble đang đi lại phía ngoài cửa sổ đằng trước.

Cô bật các chốt khóa và mở cửa. “Sao, ông đang đi chào hàng đồ ăn hả?”

“Không”. Ông thoáng nhìn cô với ánh mắt hơi lạ. “Tôi có thể vào được chứ?” Giọng ông nghe nhũn nhặn như của một linh mục đến thăm nhà.

Cô bước tránh sang bên cho ông ta vào và đóng cửa lại. “Jean-Del về rồi đấy”.

“Tôi biết”. Ông đưa mắt nhìn quanh. “Ở đây hơi chật nhỉ”.

“Có phải ai cũng đủ tiền sắm một dinh thự thế kỷ mười chín đâu. Nhưng tôi thích nó”. Cô lướt ngang cạnh ông đi vào trong bếp. “Hơn nữa thực tình tôi chỉ về đây để ngủ thôi. Ông ngồi đi - uống chút gì nhé?”

Ông không trả lời, cũng không ngồi xuống mà đứng yên giữa phòng nhìn bức chân dung Marie Laveau phía trên ghế sofa và mấy ngọn nến ban phước màu vàng đặt trên giá ngay dưới đó. “Cô tin vào ma thuật à?”

“Tôi không tin, nhưng vài người trong nhà tôi thì có, và tôi cũng không nỡ quăng đi những món tào lao họ tặng”. Cô rót cho mình một ly trà từ quả mâm xôi, thoáng phân vân trước khi rót tiếp thêm một ly cho ông. “Vậy điều gì đã đưa ông đến tệt xá này thế, chắc không phải là mối quan tâm về kiến trúc hay niềm tin vào tà thuật ngày nay?”

“Tôi cần gặp cô”. Ông nhìn cô từ bếp đi ra và chăm mắt vào ly nước cô vừa đưa tới. “Không, cảm ơn”.

Khoảng cách thật gần, cô thoáng thấy mùi rượu từ hơi thở và vẻ đờ dãn từ ánh mắt ông. Bất chấp vẻ ngoài tỉnh táo, cô tự hỏi liệu viên chỉ huy nghiêm trang mực thước Cortland Gamble có hơi say xỉn mà té ngã hay không.

Đừng bao giờ lấy que chọc bánh, cô nhớ lời mẹ từng dặn, dầu trông nó có vẻ mềm mại đến mức nào.

Cô đặt chiếc ly xuống và giữ giọng thật tự nhiên. “Tôi làm được gì cho ông đây, Cort?”

Ông nhìn qua vai cô. “Em trai tôi có ở đây không?”

“Không”. Cô bật cười khi thấy ông quay lui để nhìn vào phòng ngủ. “Nhưng Fabio thì có, đang rất mệt, và đừng đánh thức anh ấy. Anh ta bị tôi cho tời tả rồi”.

Cort quay lại phòng ngoài. “Jean-Del đâu?”

“Tôi không biết”. Ông ta bắt đầu khiến cô lo ngại. “Có lẽ ông nên về nhà đi, Cortland, ngủ một giấc”.

“Cô có ngủ với nó không?”

Cô khoanh tay đứng đó. Trước mặt cô là người đàn ông duy nhất của nhà Gamble mà cô từng quan tâm đến, song ông ta lại nghĩ cô làm chuyện đó với em mình. Có gì đó méo mó, bất thường ở đấy. “Fabio ư? Được, tôi thích. Còn Jean-Del?Ồ, không, xin lỗi. Điều lệ cảnh sát, mục chín, phần ba: nữ cảnh sát phải kiểm chế mọi lúc mọi nơi tránh làm rối trí bạn đồng sự của mình”.

Ông không khoái nghe giọng điệu ấy. “Lúc nào cô cũng giễu cợt tôi”.

“Nói sao nhỉ, tại vì ông rất buồn cười”.

“Không, tôi không phải vậy”. Ông đưa tay chạm vào mái tóc bù xù của cô. “Tại sao là Fabio?” Ông hỏi, vừa lướt nhẹ món tóc ngắn giữa mấy ngón tay. “Sao không phải là tôi?”

Lay chúa, ông ta điên thật rồi. Tranh luận với ông ta lúc này thật vô ích, và cô quyết định lôi ông ta về với chuyện nhà Gamble. “Vì anh ấy giàu hơn ông, lại dễ thương hơn nữa. Đừng...” Terri nghiêng đầu né tránh khi ông cố hôn cô.

“Tôi muốn thế”.

“Tôi chưa bay cao được đến thế đâu, cảm ơn”.

Cô nắm cánh tay ông ta, cố dìu về phía ghế sofa. “Ông chịu khó ngồi đây chờ tôi mặc quần áo rồi lái xe đưa ông về nhà”.

“Tôi đâu có say, Therese”.

“Ông chẳng muốn biến thành trò cười phải không nào?” Cô đẩy ông ngồi xuống và đi vào phòng ngủ. “Chờ một chút, tôi ra ngay đây”.

Terri không ngờ ông cũng theo cô vào trong rồi khép và khóa cửa phòng ngủ lại. Cô không muốn kêu la vì ông. Ông ta đang say xỉn và không biết mình đang làm gì.

“Tôi biết tự mặc quần áo từ năm ba tuổi, Cort. Chẳng cần ai giúp đâu”.

“Tôi biết cô cần gì”. Ông ôm choàng lấy cô, nắm bàn tay cô đẩy xuống trước quần mình đang căng lên. Ông cởi áo. “Tôi sẽ trao nó cho cô”.

Phần thân ông căng dài, rắn chắc trong các ngón tay cô. Cả người ông cũng không hề nhỏ bé. Đã rất lâu Terri không ân ái... từ bao giờ cô cũng không nhớ nổi, rất lâu rồi. Nhưng đây đâu phải là một gã trai ba vạ bất kỳ. Đây là Cort, và cô đang mấp mé bên lề của bờ vực quyến rũ mê hồn.

Cô từ tốn rút tay lại. “Tôi chẳng có cái túi nào cho ông trùm đầu khi lần khỏi đây vào sáng mai đâu”.

“Tôi không lần đi mà cũng chẳng cần một cái túi nào hết”.

“Cứ ra ngoài nhìn quanh hàng xóm, ông sẽ đổi ý ngay thôi.”

Ông bật đèn và bước đến sát bên, vừa lần tay cởi dây lưng chiếc áo choàng của Terri. Cô đưa tay ngăn lại, và ông nhìn thẳng vào mắt cô. “Tôi cần em, Terri”.

Có thể ông ấy đã qua một thời gian dài không gần phụ nữ, điều này giải thích sự lựa chọn của ông ta. “Tại sao lại là bây giờ? Sao không phải là năm 2001, hay dịp Giáng sinh vừa qua, hay thứ ba tuần tới?”

“Tôi đã gắng không nghĩ về em”. Ông nói. “Kể từ khi em trở thành đồng sự của Jean-Del. Giờ thì tôi không gắng nổi”. Ông tháo dây lưng, cởi chiếc áo choàng khỏi người cô và nhìn xuống tấm thân lộ dần sau lần áo.

Cô vẫn nghĩ ngực mình không lớn, thân thể lại hơi gầy nên cố giằng co để giữ vạt áo che mình. “Ông thấy không, thể hình tôi là để đi chuyển chứ đâu phải để trưng bày”.

“Trông em rất...” Hơi thở ông gấp gáp hơn khi ông áp bàn tay lên khuôn ngực tròn, những ngón tay nhẹ nhàng vân vê trên đầu núm.

Nàng gồng mình. “Rất vô duyên? Không nữ tính? Không quyến rũ? Hay chẳng có gì hấp dẫn?”

“Rất đẹp, như một tác phẩm nghệ thuật”. Ông vòng tay ôm ngang eo và áp miệng lên ngực cô.

Trời ơi, cô đang có một giấc mơ đã biến thành hiện thực, đủ để vấn vương tơ tưởng suốt phần còn lại của cuộc đời.

Cô cảm thấy nhịp đập của tim mình và thậm chí đếm theo nhịp thở của ông, như cách các cô gái mới lớn thường rút đếm những cánh hoa. Yêu, không yêu, yêu...

Terri không nhắm mắt khi ông sóng soài trên người cô, gắng kiềm giữ dòng nước mắt của mình để ông không nhìn thấy.

Không yêu, ông ấy không yêu mình.

Caine lái xe đưa Sable vào khu dành cho các căn nhà đi động, bảo cô ngồi lại trên xe và lại gần một chiếc xe mooc cũ kỹ. Ông gõ cửa, thử xoay nắm vặn và bước vào bên trong. Vài phút sau ông quay ra với vẻ mặt nhợt nhạt thảng thốt.

“Có chuyện gì vậy?” Khi ông cầm tay lái nàng nhìn thấy một vết máu trên mu bàn tay ông.

“Đừng hỏi gì hết”.

Ông chở nàng đến một ngôi nhà nhỏ sơ sài bọn họ vẫn dùng khi chạy những chiếc thuyền lớn hơn trên sông Mississippi, lần này ông theo nàng vào nhà. Ông không nói chuyện, cũng chẳng cời trói cho nàng trừ lúc nàng muốn vào nhà vệ sinh, vẫn đứng canh ngay cạnh cửa.

“Ông định giam tôi ở đây sao?” Nàng hỏi khi ông lục lấy ra đồ ăn mang theo nhưng chỉ nhận được một ánh mắt phớt lạnh.

“Mẹ tôi hay rứt rè xấu hổ”. Sable nhất định gọi chuyện khi ông mang ra bàn một tô thức ăn vừa được hâm nóng. “Bà ấy lúc nào như cũng thu mình lại”.

“Ginny thích trò chuyện với mọi người. Bà ấy bán được nhiều mỗi câu hơn mọi cô gái vùng nhánh sông”. Ông xúc ra bát một ít cơm và thêm vào đó thật nhiều đồ biển đã hâm chín. “Sau đám cháy bà ấy mới thành ra như vậy”.

“Ông có nghĩ bà ấy lo sợ một người nào đó không?” Thấy ông không trả lời, nàng thở một hơi dài chán nản. “Caine, Marc không phải là kẻ cố giết tôi đâu”.

Ông quắc mắt nhìn nàng. “Tôi có thể chứng minh điều đó”.

“Ông có biết ai đã giết ông ấy không?”

“Tôi nghĩ là có”. Ông đến phía sau và cởi dây trói cổ tay nàng. “Tuy hiện giờ tôi còn chưa chắc lắm”.

“Ai? Billy phải không?”

Ông đặt mạnh cái tô trước mặt nàng. “Ăn đi”.

Đêm ấy ông ta dọn chỗ cho nàng bằng chiếc túi ngủ đặt trên một kệ gỗ, còn mình ngồi nhìn ra màn đêm qua khung cửa sổ canh chừng. Nàng quá mệt mỏi vì lo lắng không biết ông ta có thể làm gì và đã ngủ thiếp đi trước khi nghĩ ra cách nào đó để tẩu thoát. Rồi khi trời sáng chính Caine đã lay nàng dậy, giúp nàng đứng lên từ chiếc kệ gỗ cứng.

Ông lại cởi trói để nàng có thể uống cà phê và ăn món cháo yến mạch trộn táo ông vừa nấu. Khi nàng đang lạng lẽ nhìn ly cà phê nóng bỏng, ông vỗ nhẹ vào má nàng. “Isabel, cô chưa bao giờ tỏ ra là một con bé ngu ngốc, vậy giờ cũng đừng làm thế nhé”.

Họ rời khỏi bờ sông chạy ngược về thành phố, hòa vào dòng xe dài đặc trên đường. Ông trùm kín tóc cô bằng một chiếc mũ của đội bóng chày để khỏi

bận tâm và có thể chạy khắp New Orleans mà chẳng làm ai nghi ngờ trên xe có một kẻ đào tẩu đang bị truy tìm. Chẳng những thế ông còn dùng xe ngắm nhìn hai đám diễu hành khác nhau và tán thưởng mấy bộ đồ hóa trang hiếm thấy. Ngoại trừ việc ông không cho nàng rời khỏi xe, họ chẳng khác gì các khách du lịch trên đường.

Ông ta đang chờ đợi thời cơ, nàng tự nhủ, nhưng để làm gì đây?

Caine mua một chiếc bánh mì kẹp bán bên đường và đỗ xe gần góc quanh trên một con phố nhỏ rồi chia đôi chiếc bánh với nàng.

“Thật êm đềm ấm cúng”. Nàng càu nhàu. “Rồi chúng ta sẽ cùng đi khiêu vũ chứ?”

Ông thoáng mỉm cười. “Cũng có lúc tôi đã định mời cô đi khiêu vũ thực. Chẳng hề bận tâm việc trong túi không tiền, một bộ đồ ra hồn cũng chẳng có, chỉ muốn được cô mỉm cười, được cô nhìn đến”.

Nàng nhíu mày. “Hồi nào vậy?”

“Dạo cô bắt đầu gặp tay cớm kia ở trường đại học”. Ông mở một chai xô đa đưa cho nàng. “Thật khổ tâm, Isabel, nhưng tôi chỉ mong cô được hạnh phúc. Tôi biết rõ cuộc đời không mấy công bằng với cô. Và tôi đã ngồi lại nhìn anh ta đưa cô đi”.

Nàng có cảm giác giọng ông đầy cảm thông, dường như nỗi bất hạnh đầu đời ấy đã giáng xuống nàng chứ không phải mẹ nàng. “Sao ông chẳng bao giờ...?”

“Nói với cô? Để cô cười nhạo, hay thương hại tôi ư?” Ông lắc đầu. “Có thể tôi xuất thân con nhà nghèo khó, cứng ả, nhưng cũng có riêng niềm kiêu hãnh của mình”.

“Sao tôi có thể cười nhạo chứ?” Nàng thấy mắt ngon và đưa cho ông phần bánh còn lại. Họ đánh xe lòng vòng quanh thành phố vài giờ nữa, Caine dùng xe hai lần để đưa nàng vào một quán giải khát nhỏ mở cửa 24 giờ để

mua thêm thức uống và đi vệ sinh. Nàng không định tìm cách bỏ trốn bởi biết ông chỉ muốn che chở cho mình. Khi nàng quay lại xe sau chặng dừng thứ hai ông đã không trói tay nàng lại nữa.

Ông dừng lại bên một người bán rong mua cho nàng một chiếc bánh tròn như quả cầu tuyết lốm đốm màu nâu chen trắng, trên tráng một lớp sô cô la sữa. “Khi còn nhỏ cô luôn thích món này. Hồi đó tôi chẳng bao giờ có đủ tiền để mua cho cô cả”.

Cách cư xử của ông bắt đầu khiến nàng cảm thấy lo ngại. “Tôi rất tiếc nếu đã từng làm tổn thương đến ông, Caine. Tôi không hề biết ông đã lo lắng cho tôi như vậy”.

“Chính cô đã khiến tôi muốn trở thành một con người tốt hơn, cho đến tối cái hôm cô bỏ trường chạy về”. Ông gặp ánh mắt nàng. “Đó là lúc tôi nhận ra rằng cô đã cảm thấy xấu hổ - không phải về tôi, mà về tất cả chúng ta. Cô chỉ mong được giống như họ thôi”.

“Không, tôi không như thế”. Nhưng những gì nàng đã nói vào đêm hôm đó chợt ào về, và người nàng hơi rúm lại. “Mà cũng có thể tôi đã từng như thế. Caine, đó là kinh nghiệm tồi tệ nhất trong cuộc đời tôi. Nguyên nhân duy nhất khiến bọn họ làm vậy chỉ vì tôi là dân vùng nhánh sông, còn họ thì không”.

“Thế còn các công việc từ thiện của cô? Cô nghĩ cuối cùng mọi người sẽ tha thứ cho cô vì cái tội là người Cajun nếu cô ban bố của bố thí cho những người còn lại trong đám chúng tôi sao?”

Cuối cùng nàng cũng hiểu vì sao ông phản đối dự án cộng đồng của nàng quyết liệt đến như vậy. “Tôi chỉ muốn giúp đỡ cho đồng bào của mình, chẳng để đổi thay hay ân hận gì về việc mình là ai cả. Tôi luôn tự hào về nền văn hóa của chúng ta”.

“Chúng tôi không cần đem các phương pháp của thành phố áp vào vùng nhánh sông kia”.

“Chúng ta cần có những trường học tốt hơn, cần sự chăm sóc y tế, cần sự hỗ trợ cho những hoàn cảnh khó khăn như các bà mẹ hay những người già cả cô đơn. Chúng ta cần giúp cho các ngư dân nguồn tài chính họ cần để duy trì sản xuất và loại bỏ dần đi các hoạt động buôn lậu. Có cả ngàn việc chúng ta có thể làm nhưng không ai biết những chuyện hồ sơ, giấy tờ, thủ tục hoặc phải liên hệ với cơ quan công quyền nào. Tôi có kiến thức về chuyện đó. Điều tôi muốn làm là gắn kết người dân của chúng ta với những nguồn lực đó.”

“Cô đâu thể thay đổi được cả thế giới này, Isabel”.

“Phải. Nhưng tôi luôn gắng thay đổi một phần nhỏ bé của những gì thuộc về chúng ta”. Cô nhìn qua kính chắn gió thấy một người mẹ trẻ đang đẩy em bé trong chiếc xe nôi trên bãi cỏ dẫn về phía một sân chơi lớn. Đứa con trai còn nhỏ xíu của cô ta vừa mút ngón tay vừa lấy tay kia đập đập vào thanh chắn trên xe. “Đứa trẻ kia sẽ không bao giờ bị đói. Nó sẽ có tất cả những gì nó cần, sẽ được khám chữa răng, sẽ được đi học. Nó không phải từ bỏ nền văn hóa của mình vì chuyện đó. Chúng ta cũng vậy”.

Caine xem đồng hồ và mở khóa khởi động xe. “Đã đến lúc đi thôi”.

Moriah chẳng ao ước gì hơn là được trở về nhà nhất mình trong phòng nguyên một tuần, nhưng bởi mẹ cô muốn tìm một bộ đồ mới để mặc vào hôm lễ hội ở nhà Gamble nên cô buộc mình phải ở lại để săn sóc cho bà Laure.

“Cháu có thể về nhà cũng được”. Laure có vẻ lo lắng. “Bác biết bà Elizabeth rất tiếc về chuyện vừa qua”.

CHƯƠNG 13

Moriah nghĩ bà Elizabet Gamble hẳn sẽ không bao giờ thềm nói chuyện với mình nữa. “Lẽ ra cháu cứ lờ đi, giờ thì chẳng có hẹn hò gì nữa”.

Người đàn bà lớn tuổi tỏ ra thông cảm. “Tha lỗi cho bác. Bác cũng không biết cháu nghĩ sao về Jean- Delano nữa”.

Moriah chưa đến mức phải lòng Jean-Del vì vậy trái tim cùng niềm kiêu hãnh bị tổn thương của cô hẳn có thể vượt qua mọi chuyện. “Tốt nhất là cháu vẫn ở lại đây với bác. Tối nay bác định làm gì? Xem video? Hay nghe nhạc?”

“Có lẽ bác sẽ đọc thứ gì đó”. Laure đến bên giở đưng sách báo lấy ra một cuốn tạp chí thời trang Vogue. “Cháu đã xem các một mới nhất mùa xuân này chưa?”

Moriah nghe có tiếng cửa kính vỡ loảng xoảng phía trước nhà. “Người quản gia của bác vẫn còn ở đây à?”

“Không”. Laure lo lắng đứng lên. “Sau bữa tối bác đã cho mọi người về nhà hết rồi”.

Tim Moriah đập mạnh khi cô chạy vội ra đóng cửa và chốt chặt lại. “Bác gọi 911 ngay đi, báo cho họ có ai đó vừa phá cửa vào nhà”.

Người phụ nữ lớn tuổi đến bên bàn cầm lấy ống nghe rồi từ từ đặt xuống. “Đường dây đã bị cắt”.

Moriah nhìn quanh tìm kiếm bất cứ thứ gì có thể dùng làm vũ khí. “Marc có để súng ở đây không bác?”

“Không, ông ấy ghét súng đạn”. Laure đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài và chột kêu lên. “Nhân viên bảo vệ cũng đã về hết rồi. Bác không nghĩ là cần đến

họ vào buổi tối”.

Tiếng chân bước nặng nề về phía thư viện khiến Moriah cảm vội một bức tượng sứ thôn mảnh. “Cái này có đắt lắm không bác?”

“Không”.

Cô nép mình đứng một bên cửa và thoáng giật mình khi có ai đó kích mạnh vào đó từ bên ngoài. “Bác nấp dưới bàn đi, nhanh lên”.

Trước khi bà Laure kịp di chuyển, cú hích thứ hai đã làm bật tung cánh cửa và một người đàn ông tóc đen to lớn lao vào. Moriah giáng bức tượng xuống đầu kẻ đột nhập nhưng cũng đành bất lực nhìn bàn tay to lớn của kẻ nọ giật phắt nó khỏi tay mình. Kẻ đột nhập cầm bức tượng và kéo mạnh ai đó phía sau vào phòng. “Chẳng làm sao chào hỏi cho tử tế được cả, cưng ời.”

Moriah bắt gặp ánh nhìn từ đôi mắt nâu sừng sốt của Sable Duchesne và nhìn xuống sợi dây thừng buộc cổ tay cô ta. Nỗi lo sợ khiến cô đi vòng qua người đàn ông nọ, lấy thân mình che chắn cho bà Laure.

“Ông là ai?” Moriah cố lên giọng đe dọa nhưng người nọ quá to lớn với bộ dạng một kẻ đáng sợ nhất cô từng thấy trong đời. “Ông muốn gì?”

Ông ta đưa ánh mắt đen u ám nhìn cô rồi nhìn sang Laure. “Cô không định gây rắc rối cho tôi đấy chứ, nàng tiên nhỏ?”

“Moriah”. Giọng người phụ nữ lớn tuổi nghèn nghẹn gọi tên cô.

Moriah bước lui về phía sau cho đến khi có thể choàng tay ôm lấy bà ta. “Ông không có công chuyện gì ở đây hết. Cút đi!”

“Caine, tôi xin ông”. Sable nói. “Hãy rời khỏi đây khi còn chưa muộn, trước khi chuyện gì đó xảy ra”.

“Tôi có công chuyện phải làm ở đây, cô bé”. Ông rút ra từ thắt lưng một con dao lấp lánh ánh bạc lạnh ghê người.

Moriah không thể rời mắt khỏi lưỡi dao ngay cả khi ông ta dùng nó để xé lấy một sợi dây nhưng từ một dây đai giữ mảnh. Cô đẩy bà Laure ra sau khi ông ta đến bên họ và đưa tay ra. “Không được động đến bà ấy”.

“Tôi không cần bà ta. Tôi cần cô đấy”. Ông dí sát lưỡi dao vào họng cô.

Mắt ông ta quá đen để cô có thể nhìn thấy rõ được con người. “Tôi sẽ kháng cự”. Cô nói khẽ.

“Cô muốn vậy ư?” Ông thoáng nhìn đôi môi cô run rẩy. “Đưa tay ra”.

Cô liếc mắt nhìn xuống lưỡi dao rồi đưa tay lên. Ông nhanh chóng buộc hai cổ tay cô và chỉ cắt dao đi khi tay cô cũng bị buộc như Sable. Ông để chừa một đoạn dây đủ để có thể dùng nó kéo họ theo mình. “Đi thôi”.

“Cha mẹ tôi rất giàu, họ sẽ trả bất cứ thứ gì ông muốn”. Moriah nói với ông. “Vậy ông chỉ cần giữ tôi thôi. Hãy tha cho Sable và bà Laure”.

Ông dừng lại mỉm cười nhìn cô. “Cô cũng thật gai gạnh đấy, cô bé”. Ông kéo sợi dây lôi cô theo ra cửa. “Bà LeClare, người của tôi đã ở khắp quanh nhà, vậy bà đừng đi đâu hết. Isabel”. Ông hất đầu về phía tầng trên. “Lên lầu”.

Caine buộc hai người phụ nữ lại với nhau và nhốt họ vào một phòng ngủ ở tầng hai. Ông đã lừa Laure về chuyện người của mình ở quanh nhà - họ thậm chí còn không biết ông đang ở đâu - nhưng bà ta vẫn ngồi lại trong thư viện khi ông quay lại đó.

“Ông là ai?” Tuy trông có vẻ nhợt nhạt nhưng bà vẫn thể hiện sự điềm tĩnh hợp với phẩm cách của mình, vẻ như ông chỉ là một kẻ chào hàng đến gõ cửa làm phiền, “Ông cần gì?”

“Tôi cần sự thật, thưa bà”. Xương cốt có vẻ mong manh của bà khiến ông phải thận trọng khi nắm cánh tay bà. “Chỉ cho tôi các hồ sơ cá nhân của chồng bà đang ở đâu”.

Bà ta đưa ông ra khỏi thư viện xuống nhà dưới vào một phòng làm việc lớn bài trí đẹp đẽ. “Nếu ông cho tôi biết cụ thể ông muốn tìm gì, có thể tôi tìm giúp được”.

Ông thả tay bà ta. “Hồ sơ ngân hàng và các thư từ giao dịch cá nhân”.

Bà đến bên bàn mở ra một ngăn kéo. “Marc giữ các hồ sơ tài chính tại văn phòng mình”. Bà rút ra một phong bì lớn có dây cài. “Đây là các báo cáo tài chính sáu tháng vừa qua”.

Caine đóng cửa phòng và chèn một chiếc ghế dưới tay nắm để phòng ngừa. “Mở ra đi”.

Laure rút các báo cáo tài chính đặt lên bàn.

“Bà hãy ngồi xuống đó”. Caine đợi cho bà ta chậm rãi ngồi lên chiếc ghế có tay dựa đối diện với bàn làm việc rồi bật đèn và ngồi xuống chiếc ghế da chuyên biệt oai vệ và tiện nghi của LeClare.

Tuy giữ vẻ ngoài bình thản, đầu óc ông vẫn mông lung với các ý nghĩ về cảnh tượng máu me vương vãi khắp nơi trong chiếc xe mooc của Billy. Billy đã chết, hoặc y đã giết Cecilia, và cũng có thể cả hai đều đã chết. Rất nhiều máu đã đổ.

Có thể bà vợ biết còn kẻ nào dính đến vụ này. “Bà đã nhìn thấy chồng mình vào hôm ông ấy bị giết, đúng không?” Bà ngẩng cao đầu. “Tôi không nói chuyện chồng tôi với ông”.

“Bà phải nói”. Ông lướt qua các tài liệu. “Hai mươi chín năm trước ông ta đã trả cho cha tôi mười ngàn đô để thuê rụi một căn nhà. Tôi nghĩ ông ta đã chi cho Billy đến năm mươi ngàn đô hoặc hơn để đốt cháy một cơ ngơi khác của mình. Còn có ai trong danh sách được ông ta trả tiền nữa không?”

Bà ta khịt mũi. “Tại sao chồng tôi lại phải thuê đốt đi cơ ngơi tài sản của chính mình kia chứ?”

“Để đồ tội cho những người đánh cá Cajun như bọn tôi đã làm chuyện đó. Cũng có thể ông ta muốn được tiền bảo hiểm”. Ông búng nhẹ vào bản báo cáo cuối cùng. “Tôi không tìm thấy. Báo cáo các tháng còn lại trong năm đâu?”

“Các báo cáo năm ngoái để ở văn phòng nhân viên kế toán của chúng tôi. Ông ấy đang chuẩn bị hồ sơ hoàn thuế”. Bà ta dợm đứng lên khi ông rút ra một ngăn kéo và lục lọi bên trong. “Rất tiếc ông đang giận dữ, nhưng việc này cũng không giải quyết được gì. Chồng tôi đã chết”.

“Tôi sẽ chứng minh là ông ta đã làm chuyện ấy, và tìm ra ai đã chi tiền để giết chết Billy Tibbideau”. Ông nhìn qua mặt bàn sang phía bà ta. “Bà muốn giúp tôi chứ. Hãy lại đây”.

Moriah lắng tai. “Có lẽ ông ta đã đi xuống dưới. Tôi không nghe gì nữa cả”.

“Chúng ta phải tự tháo dây trói mới được”. Sable thử giật giật đoạn giây ngăn buộc hai người. Cả hai đang ngồi sát bên nhau trên sàn cạnh tường, nơi Caine để họ lại, bị trói dính vào nhau nơi cổ tay và cổ chân. “Nếu cô đưa tay ra cùng với tôi có thể tôi sẽ tháo được một mối buộc ở chân chúng ta đấy”.

“Được chứ”. Cô gái tóc vàng duỗi tay ra cùng với nàng và giữ yên người trong khi Sable vật lộn với mối thắt. “Sao cô lại dính với gã kia vậy?”

“Ông ta bắt cóc tôi”. Sable cắn môi gắng tháo mối thắt bướng bỉnh bằng mấy ngón tay tê dại của mình. “Ông ta chẳng làm gì ngoài chuyện đưa mình đi lòng vòng quanh thành phố. Tôi nghĩ ông ấy không làm gì hại bà LeClare đâu”.

“Nếu ông ấy làm tôi sẽ giết ông ta”. Cuối cùng thì nút thắt nọ cũng lỏng ra và nàng rên lên. “Sắp được rồi, một phút nữa thôi”. Nàng gập chân cho đến khi tháo được sợi dây trói. “Cô đứng lên được không?”

“Được”. Moriah gập sát chân vào dưới người rồi tựa lưng vào tường và gắng gượng đứng lên. “Chúng ta phải làm gì với chỗ trói ở tay đây?”

Sable nhìn quanh phòng và thấy một chiếc gương soi nhỏ nằm trên bàn trang điểm. “Lại kia đi”. Nàng kéo cô gái lại chiếc bàn và cầm chiếc gương lên. Đó là một chiếc gương cổ trang trí công phu, mặt sau bằng bạc cứng. “Nhân hiệu Bảy năm bất hạnh, cô biết chứ?”

“Đập đi”. Moriah ngoảnh đầu sang bên trong khi Sable đập vỡ chiếc gương, rồi họ xem xét các mảnh vỡ. “Mảnh dài kia trông được đấy”.

Sable nhẹ nhàng nhặt mảnh gương đó lên và cẩn thận xoay gờ sắc luồn vào giữa cổ tay hai người. “Giữ yên nhé, tôi không muốn cô bị đứt tay đâu”. Nàng thận trọng của vào sợi dây trói.

Moriah nhìn với ánh mắt tư lự. “Tôi không nghĩ lại được cô giúp đỡ, sau những gì mà bọn này đã làm”.

“Cô đã làm gì kia?” Sable ngừng tay khĩa.

“Cô không nhớ tôi sao? Tôi cũng là một người trong đám sinh viên ở Tulane ngày trước đấy”. Cô gái tóc vàng nói tiếp. “Tối hôm ấy tôi cũng có ở đó, phía bên ngoài gian nhà ngủ”.

“Giọng cô nghe cũng quen”. Sable nhìn kỹ mặt cô ta một thoáng. “Tôi nhớ ra rồi. Chính cô đã kêu bọn họ dừng tay và để tôi yên”.

“Việc tốt nhất mà tôi có thể làm vào lúc đó”. Moriah sụm vai xuống. “Hồi ức về chuyện ấy cứ ám ảnh theo tôi suốt một thời gian dài. Giá có thể thay đổi được những gì mà bọn tôi đã làm...”

“Bọn họ đã làm. Cô đâu có làm gì lúc ấy”. Sable quay sang cắt tiếp, rồi dừng tay và bỏ mảnh kính sang bên. “Nào, thử kéo mạnh ra xem”.

Họ lấy thế nắm chặt tay và cùng dứt mạnh, sợi dây chợt đứt rời, giải phóng luôn tay họ. Giờ chỉ còn việc tháo các nút buộc cho nhau và họ làm xong trong một phút.

Moriah xoa nắn cổ tay. “Chúng mình phải tách ra thôi. Liệu mình có thể vượt qua đám người của ông ta bên ngoài để đến được một ngôi nhà nào đó cạnh đây không?”

“Tôi đoán ông ta xạ về đám người nọ. Khoan đã”. Sable chột khịt mũi và nói. “Cô có nghĩ thấy gì không?”

Moriah hít một hơi sâu và trợn tròn mắt. “Lạy Chúa, không thể thế được”.

Sable đến bên cánh cửa khóa và thấy những làn khói trắng đang lan vào từ khe cửa hẹp bên dưới. Nàng sờ tay vào nắm đấm cửa và thấy nó vẫn lạnh. “Phải ra khỏi đây ngay”.

“Coi chừng đấy”. Moriah nhấc một chân đèn nặng dựng trên sàn và dùng nó như một công cụ phá cổng thành. Sable cũng vớ lấy một chiếc chân đèn dài phía bên kia cửa để giúp cô ta nện mạnh vào cánh cửa. Khi họ đập vỡ khóa và xô bật được cửa ra, những đám mây khói cuộn cuộn tràn vào. Cởi vội chiếc áo thun để trùm đầu và bịt mũi, Sable chạy về phía phòng lớn, vừa đưa mắt nhìn theo các tay vịn dọc hành lang.

Bên dưới chân họ cơ ngơi nhà LeClare đang bốc cháy.

Jean-Del gặp Terri bên ngoài đồn cảnh sát ngay khi cô vừa tan việc. “Trông cô như vừa cười ngựa cả ngày rồi bị hất cổ xuống sông vậy”.

“Anh chẳng hiểu gì cả”. Cô nhún vai. “Có tin gì mới về Gantry và Sable chưa?”

“Chưa. Còn cô có may mắn hơn chút nào với mớ hồ sơ ghi chép không?”

“Marc LeClare không để lại trong hồ sơ một dấu vết gì”. Cô đi cùng anh ra bãi đỗ xe. “Mà ông ta làm vậy cũng phải thôi, dưới sự xoi mói từng ly của những ủy viên giám sát các khoản đóng góp trong chiến dịch tranh cử. Tôi nghĩ chắc mình khó tìm được điều gì đó đáng kể”.

“Tôi cũng nghĩ thế”.

Cô dừng lại và đưa tay lên. “Giờ đến lượt anh kể đi”.

“Tôi đã nói chuyện với luật sư của Marc hồi chiều. Jacob nói Marc có gọi điện cho ông ấy vào buổi tối trước khi ông ấy chết, hẹn gặp để thay đổi ý nguyện của mình trong di chúc”. Jean-Del dừng lại cạnh xe Terri. “Cho đến thời điểm đó thì Laure LeClare là người thừa hưởng duy nhất đấy. Cô có biết gia tài ông ấy trị giá chừng nào không?”

“Các con số không có lẽ nhiều hơn khả năng đếm của tôi, chắc thế. Chúng ta phải nói chuyện với bà ấy”. Terri thoáng nhăn mặt. “Ý tôi là tôi phải đi đánh máy, anh phải đi làm hồ sơ thôi việc và Garcia phải đi nói chuyện với bà ấy”.

“Tôi vẫn là bạn của gia đình bà ấy mà”. Jean-Del nhìn cô. “Và cô cũng đang mong có một kỳ nghỉ, đúng không?”

“Đúng thế”. Cô bạn đồng sự của anh thở dài và mở cửa xe mình. “Dầu sao thì tôi cũng chẳng khoái gì chuyện phải làm quen từ đầu với một đồng sự mới”.

Trên đường đến dinh cơ nhà LeClare cô rút ra một gói thuốc. “Jean-Del, hãy nhớ rằng bà ta là một mệnh phụ quyền quý. Ta không thể đơn giản qui cho một kẻ nào đó kiểu như bà ta cái tội trừ khử ông chồng mà không có một bằng chứng nào nặng ký”.

“Hắn bà ta đã chi tiền thuê ai đó làm chuyện ấy cho mình”. Anh cầm chiếc hộp quẹt của Terri và bật lửa cho cô. “Hãy hình dung thế này: Laure và Marc đã đính hôn, rồi Marc phải lòng Ginny, làm bà ấy có mang và cắt đứt với Laure. Ginny biến mất, rồi quay về với một đứa trẻ. Bà ấy hẳn thử tìm cách tiếp xúc với ông ta, và Laure đã đánh hơi được chuyện ấy. Vậy là bà ta đã thuê ai đó giết chết Ginny cùng với đứa trẻ. Marc tưởng Ginny đã chết, Laure an ủi ông ta, và hai người cưới nhau”.

Terri rít một hơi sâu và thở dài theo làn khói. “Được, có lý đấy. Vậy là sau khi mẹ mất, Sable đã biết Marc là cha mình và đã gặp ông ta. Marc vô cùng sung sướng, bà Laure thì không. Jean-Del, vậy mà khi trao đổi với tôi và Cort bà ấy nói sẵn sàng mở rộng vòng tay chào đón Sable”.

“Sau bao nhiêu thất bại của mình Laure phát hiện ra một điều là Ginny đem lại được cho ông ấy điều mà bà ta không thể - đó là một đứa con. Nếu là bà ấy cô sẽ có cảm giác gì?”

Terri thoáng suy nghĩ. “Choáng váng”.

Anh gật đầu. “Rồi Laure phát hiện các kế hoạch của Marc định công khai thừa nhận đứa con ngoài giá thú của mình. Điều này có thể làm hỏng chiến dịch tranh cử của ông ta và gây tổn hại nghiêm trọng cho vị thế quyền quý của bà ta. Họ cãi nhau. Có thể ông ấy đã cho bà ta biết cả ý định điều chỉnh di chúc và sẽ dành một nửa tài sản cho Sable, một cô gái Cajun nghèo khó không dòng tộc, không gia thế”. Điện thoại của anh reo, và Jean-Del trả lời máy.

“Cậu đến ngay Quận Garden”. Cort nói thẳng không mào đầu. “Bên anh vừa nhận được một cú điện thoại từ khu nhà của LeClare. Có ai đó thông báo nhìn thấy Caine và Sable đã vào đó ngay trước khi lửa bùng lên. Xe cứu hỏa của bọn anh đang trên đường đến đó”.

Jean-Del kiểm tra lại vị trí của xe họ. “Chúng ta còn cách đó hai khối nhà”. Anh tắt máy di động. “Nhà của Laure LeClare đang cháy với Sable và Caine vẫn còn ở bên trong”. Anh nhìn lên và thấy những làn khói đen cuộn cuộn lướt trên đầu.

“Khốn kiếp”. Terri nhấn mạnh chân ga.

Đám cháy tại khu nhà cổ này đã vượt khỏi tầm kiểm soát khi họ đến nơi, những ngọn lửa rọi sáng cả bầu trời đêm. Jean-Del bảo đỗ xe thật gần nơi cháy và lao vọt ra. Anh và Terri chạy ngay đến chỗ người hàng xóm đầu tiên họ gặp.

“Đã có ai thoát ra được chưa?” Anh cao giọng để át tiếng còi hụ xe cứu hỏa đang đến gần.

Người phụ nữ lắc đầu, vẫn trong cơn hoảng sợ. “Chưa thấy ai thoát ra hết”.

Jean-Del nhận thấy ngôi nhà cháy rất nhanh. Khi các xe cứu hỏa đến nơi chắc nó đã ngập hoàn toàn trong lửa.

Khi cùng Terri chạy dọc theo lối dẫn cô chỉ tay vào mấy cánh cửa kiểu Pháp dẫn ra một khu vườn nhỏ. “Ta có thể đập cửa vào đó lấy vòi nước tưới cây”.

Trong khi Terri tháo cuộn ống nước màu xanh khỏi giá Jean-Del nhảy vào trong. Bên trong mù mịt khói nhìn không rõ nhưng anh có cảm giác thấy hai bóng người đang lôi kéo một vật gì. “Tưới nước lên tôi đi”. Anh gọi Terri.

Cô nhìn ngôi nhà bằng ánh mắt kinh ngạc. “Jean-Del.”

“Cô ta đang ở trong đó”.

Terri quay vòi nước tưới lên người anh khắp từ đầu đến chân. Khi người ướt sũng, anh vớ ngay một hòn đá cảnh đập vỡ kính cửa và lần tay vào trong mở khóa.

Anh khom người luồn trong đám khói lần tới như đi vào địa ngục. “Sable!”

Có ai đó không xa ho và kêu to. “Ở đây này!”

Anh lần theo tiếng gọi và tìm thấy Sable cùng Moriah đang bò đi, gắng kéo theo Caine Gantry nằm bất tỉnh.

“Bọn em không thấy bà Laure đâu cả”. Sable nói, giọng khản đặc trong khi anh hất người đàn ông to lớn lên vai mình để mang đi.

“Bám chặt vào áo tôi”. Vừa lôi khối trọng lượng chết khổng lồ của Caine anh vừa dẫn hai người phụ nữ lần ra phía các khung cửa Pháp. Giữa đường họ gặp Cort trong bộ đồ cứu hỏa.

Moriah dừng chân và cô quay lại. “Tôi không thể để bà Laure ở đây!”

“Đi đi, chúng tôi sẽ đưa bà ấy ra”. Cort nắm ngang lưng hai người phụ nữ xô cả hai qua cửa ra vào.

Jean-Del theo ông anh ra khu vườn nhỏ bên ngoài. Anh đặt Gantry nằm xuống cỏ và quay sang Sable đang ho sặc sụa, người đầy mồ hôi nhưng rõ ràng chưa bị phỏng. “Bà Laure đang ở đâu?”

“Trong phòng làm việc của Marc”. Moriah chỉ bàn tay tấy đỏ về phía cuối ngôi nhà, nơi đang cháy dữ dội. Rồi cô khỵu xuống, và Terri giúp cô nằm lên bãi cỏ.

“Chúng tôi gặp Caine trên đường chạy ra”. Sable nói thêm sau khi đã lấy lại được nhịp thở. “Nhưng lửa nóng quá, và một phần mái đã sụp xuống. Không sao đến chỗ bà ấy được”.

Cort và Jean-Del quay lại ngôi nhà nhìn qua cửa sổ căn phòng làm việc. Căn phòng đang cháy sáng rực, tiếng gỗ vụn mình nghe rảng rặc.

“Coi chừng!” Cort hét lên và lao vào đẩy văng anh sang một bên trước khi một thanh xà ngang đổ sập xuống. Một bức tường gỗ cháy đè xuống nơi họ vừa mới đứng.

Jean-Del nhìn thác lửa đang rùng rùng trong căn phòng làm việc của Marc LeClare và nhắm mắt lại.

Tại bệnh viện, Sable ở lại bên Moriah cho đến khi họ đưa cô ta rời phòng cấp cứu về nơi điều trị.

“Sáng mai tôi sẽ đến thăm cô”. Nàng nói và chạm khẽ vào tay cô ta. “Năm nghỉ yên nhé”.

Moriah gật đầu và thoáng nhăn mặt khi các thuốc xử lý vết đau bắt đầu phát huy tác dụng.

Sable bước ra và nhìn thấy Jean-Del đang nói chuyện với một người đàn ông đậm người, vẻ nhăn nhó trong bộ sắc phục nhàu nhĩ.

“Gantry bị ngắt và đang ở trong phòng săn sóc đặc biệt. Ông ấy bị bỏng cấp độ hai và một vết thương ở đầu”. Jean-Del đang nói với người nọ. “Dầu sao tôi cũng đã đặt một người canh ở đây”. Anh nhìn sang Sable. “Xin lỗi đại úy”.

“Cầm lấy đi, Gamble”. Người đàn ông đưa anh khẩu súng lục và chiếc phù hiệu cảnh sát. “Chúng là của anh, nếu anh muốn chúng quay trở lại”.

Jean-Del mỉm cười. “Ông thực sự muốn tôi quay trở lại chứ?”

“Không”. Viên đại úy vỗ vai anh. “Nhưng cũng cần có ai đó để lôi anh ra khỏi mọi chuyện rắc rối chứ”.

Terri và Cort đang hạ giọng tranh cãi chuyện gì đó nơi sảnh trước nhưng chợt ngừng ngang khi Sable cùng Jean-Del tiến đến gần.

“Moriah thế nào rồi?” Cort hỏi.

“Họ tạm giữ cô ấy lại, nhưng bác sĩ nói cô ấy sẽ hồi phục hoàn toàn”. Sable thông báo.

“Bọn em phải đi đây”. Anh quay sang cô bạn đồng sự. “Có thể mượn xe cô được không?”

“Tất nhiên”. Cô liếc ngang sang phía Cort. “Tôi tin rằng ông anh trai của anh đây hẳn rất vui mừng cho tôi được quá giang”. Cô đưa chìa khóa cho Jean-Del.

Anh lặng im khi họ đã rời xa bệnh viện và anh len lỏi tìm đường đi qua đám đông ồn ào náo nhiệt của lễ hội Mardi Gras. Anh giữ sát Sable trong vòng tay mình. Nàng áp má vào vai anh, gắng không nghĩ đến người vợ bất hạnh của Marc vừa bị chết thiêu trong đám cháy.

“Rồi họ sẽ làm gì Caine?” Cuối cùng nàng lên tiếng hỏi.

“Ông ta phải trả lời về nhiều tội đấy - đốt nhà, bắt cóc, có thể cả tội ngộ sát nữa”. Jean-Del liếc nhìn nàng. “Em có biết là ông ấy yêu em không?”

“Em không hề biết cho đến khi ông ấy nói với em sáng nay”. Nàng lắc đầu. “Em không hiểu vì sao ông ấy lại phải đốt nhà?”

“Vì muốn trả thù cho mẹ con em, có thể thế”. Anh cho xe vào nhà để xe dành riêng cho căn hộ của mình và đậu chiếc xe của Terri ở đó. Thay vì bước ra ngoài anh giữ Sable trong tay và ngồi lại hồi lâu. “Suýt nữa anh đã mất em thêm lần nữa. Từ nay đến chết anh sẽ chẳng bao giờ để em rời khỏi tầm mắt anh đâu”.

“Thế thì khó lắm đấy. May mà em cũng yêu anh đến phát điên lên”. Nàng nhớ lại lời sếp anh nói với anh và ngược mắt nhìn lên. “Nhưng anh cũng thực sự muốn em quay lại chứ?”

“Ôi, em yêu, anh luôn muốn có em bằng mọi cách mà anh có thể. Trong tay anh, trong giường anh, và trong cả đời anh. Anh muốn em ở lại với anh để làm mẹ những đứa con anh và đừng bao giờ rời xa anh lần nữa”. Anh lần tay trên mái tóc bị cắt ngắn của nàng. “Anh yêu em, Isabel. Xưa đã vậy, và sau này cũng vậy”.

Tim nàng đập dồn khi anh hôn nàng. Nàng choàng tay ôm cổ anh, cảm thấy như mình vừa trở về nhà sau bao năm trời sống trong xót xa, trống vắng.

Khi anh lôi nàng ra khỏi chiếc xe của Terri và nhắc bổng nàng lên trên đôi cánh tay mình, nàng cười rúc rích. “Anh chẳng cần bông em chạy quanh như người tiền sử vậy đâu”.

“Đêm nay thì anh làm thế”. Rồi anh bế nàng vào thang máy, đưa lên căn hộ của anh, đưa đến tận giường anh và thả xuống.

Sable tỉnh giấc một hồi lâu sau đó trong vòng tay anh, người rã rời ê ẩm nhưng ngập trong cảm giác hạnh phúc nàng chưa từng thấy trong đời. Tóc nàng vẫn ướt - đã có lúc họ làm chuyện đó trong phòng tắm - nhưng nàng

không bận tâm. Nàng nép sát vào anh, cảm thấy người hơi lạnh, rồi chợt cứng người khi bị ai đó nắm tóc giật mạnh ra sau.

Một bóng người lù lù hiện ra phía trên đầu nàng. “Dậy đi, con điếm”.

Sable buông Jean-Del và trượt lui khỏi giường, nhăn mặt đau đớn vì bị nắm tay của kẻ đột nhập như sắp lột cả mảng da đầu. Nàng không sợ chuyện đó bằng mùi xăng đang nồng nặc trong phòng. “Bà muốn gì?”

“Sự công bằng”. Bóng người nọ cầm trong tay một chiếc can vuông màu đỏ và bắt đầu tưới xăng ra giường.

“Bà không thể có được điều đó bằng cách này đâu, Laure”. Jean-Del trả lời mềm mỏng vừa đưa tay bật ngọn đèn kế bên giường.

Sable kinh hoàng dán mắt nhìn khuôn mặt méo mó vì giận dữ của người đàn bà nọ. “Bà LeClare? Chúng tôi tưởng bà đã...”

“Đã chết? Ồ, không”. Laure mỉm cười. “Các vị biết không, khi thằng cha Cajun điên khùng ấy phóng hỏa đốt nhà tôi, tôi đã táo bạo làm một cuộc vượt thoát kỳ lạ. Sự chấn thương tinh thần là quá đủ đối với tôi nếu tính đến sự tàn bạo khủng khiếp của kẻ đã giết chết ông chồng tội nghiệp của tôi, và vì vậy tôi phải lẩn trốn, bởi lo cho mạng sống của mình. Chỉ một hai tuần nữa tôi sẽ phục hồi, đủ để quay lại và nói với công luận các chi tiết về những cơn hoạn nạn mà tôi đã trải qua”.

Sable lắc đầu. “Caine không đốt nhà. Chính tay bà đã đốt!”

“Ta chưa bao giờ yêu thích ngôi nhà cũ xưa hư nát ấy, nhưng Marc luôn muốn có nó”. Bà ta đưa tay vuốt nhẹ trên mái tóc của Sable. “Như muốn có đứa con gái yêu này của lão. Ta đã đốt ngôi nhà, nhưng vẫn còn chưa giết được mi”.

“Bà đã thử giết cô ấy mấy lần rồi?” Jean-Del hỏi.

“Ba lần. Chúng mày nghĩ vẫn sẽ còn may mắn với lần này ư?” Bà ta giật tóc Sable. “Hãy nhìn nó đi. Không một vết xước trên mặt, như mấy lần kia.

Cứ như nó được làm từ amiăng vậy”. Bà ta nhìn sang Jean-Del và đưa bàn tay ra phía trên giường. Trong tay bà ta cầm một chiếc bật lửa. “Jean-Delano, hãy để tay lên chỗ nào cho ta có thể nhìn thấy được, hoặc là ta sẽ phóng hỏa đốt cái giường này trước”.

Jean-Del đặt tay lên mép chăn. “Chính bà đã thuê Bud Gantry đốt nhà hai mươi chín năm về trước”.

“Tất nhiên. Mẹ của con đĩ này đã tính giành lấy Marc khỏi tay ta”. Bà ta nhíu mày. “Rắc rối là ở chỗ, bay có biết không, Bud Gantry đã muốn tống tiền ta, dầu việc hăn bị bắt là do lỗi hăn? Dầu sao thì thuê ai đó giết hăn ngay trong tù cũng còn rẻ chán, chỉ một ngàn đô với ba thùng thuốc lá, có tưởng tượng nổi không?”

“Bà đã thuê Billy Tibbideau sau khi nghe Marc kể về Sable?”

“Vì nó lão ta sẵn sàng từ bỏ tất - chiến dịch tranh cử, tiếng tăm, vị thế trong cộng đồng, thậm chí lão dọ sẽ ly dị ta mà không cho lấy một xu nếu ta phản đối. Lão muốn ta phải nuốt hết những nỗi ô nhục ấy chỉ vì nó là đứa con gái từ Ginny yêu dấu của lão”.

Sable bắt gặp ánh mắt điên cuồng của bà ta. “Bà đã có mặt ở gian nhà kho vào buổi sáng hôm ấy. Billy không giết Marc. Chính bà đã giết ông ấy”.

Laure mỉm cười giật mạnh món tóc đỏ. “Ta đã trả tiền để Billy mang chiếc gậy cạy hào đến và đốt nhà. Marc đâu có biết ta đã chờ sẵn trên lầu”. Bà ta bấm nút bật lửa. “Đáng tiếc là Billy đã đến đó hơi sớm, nhưng hăn cũng chẳng còn gây rắc rối gì được nữa. Hăn đã rời xa thành phố, chẳng bao giờ trở lại”.

“Laure, bà cần được giúp đỡ”. Jean-Del từ tốn nói.

“Sao lại phải giúp? Ta có thể tự mình thiêu cháy nó. Lẽ ra ta đã phải làm được chuyện đó ngay từ lần đầu tiên, nếu thế nó đã không làm tan vỡ tim mày, Jean-Delano”. Laure đưa ngọn lửa lại sát mái tóc của Sable và tặc lưỡi khi nàng dùng tay đẩy xa ra. “Xem này? Cực kỳ đơn giản”.

Sable nhìn Jean-Del đang căng thẳng, sẵn sàng lao vọt tới.

“Bà không thể thoát được nếu giết người thêm lần nữa chứ không như cái tội chỉ đánh ngất Caine đâu”.

“Chính Billy mới là kẻ định giết mày. Họ sẽ nghĩ cuối cùng thì hẳn ta đã thành công”. Bà ta đẩy cho Sable phải quì xuống. “Tiếc là mẹ mày không có ở đây, Jean-Del. Bà ấy hẳn cũng sẽ thấy thích thú như ta đấy”. Bà ta lại bật lửa và dí vào tóc Sable.

Jean-Del lao vọt khỏi giường, xô bật Sable sang bên và tung chiếc khăn dầm xăng trùm lên đầu Laure. Bà ta rút lên khi ngọn lửa bùng cao, rồi ngã xuống, quần quai, thét gào trong chiếc chăn bằng lửa.

Sable lăn tròn trên sàn tránh xa khỏi bà Laure với đôi tay bị bỏng khi cố giăng lại mớ tóc của mình. Jean-Del kéo nàng dậy xô vào buồng tắm, thả vào bồn nước dưới vòi sen. Nước xả xuống khiến nàng tối tăm mặt mũi, nhưng mùi khét kinh hoàng từ tóc nàng cũng dịu dần đi.

Anh kéo nàng lên, lấy một chiếc khăn tắm ướt đắp lên mũi và miệng nàng rồi cũng làm như vậy cho mình. “Giữ chặt nhé”.

Jean-Del quay trở ra phòng ngủ, nơi mọi thứ hầu như đều đang bốc cháy. Hình dáng tối đen lờ mờ của một thân người nằm ngay tâm đám lửa. Lửa bùng rất mật Sable, cả căn phòng ngập tràn trong khói lửa.

Sable bám theo Jean-Del băng qua đám khói chạy ra phòng trước. Anh nhanh tay vớ lấy hai chiếc áo choàng trong giỏ trước khi kéo nàng chạy thoát ra hành lang. Tiếng chuông báo cháy vang lên, hệ thống cứu hỏa tự động bắt đầu hoạt động, chủ các hộ khác hối hả chạy ra khi đám khói cuộn cuộn lan dọc hành lang.

Lúc nhìn thấy mọi người Sable mới hiểu tại sao anh cầm theo mấy chiếc áo - cả hai đều vẫn không một mảnh vải trên người.

“Không sao”. Jean-Del dừng lại một chút để khoác chiếc áo cho nàng và mặc chiếc áo kia, rồi nhắc bổng nàng lên. “Mọi việc ổn rồi, em yêu. Anh hứa đấy”. Anh mang nàng chạy về phía cầu thang thoát hiểm.

Jean-Del đợi Sable bên ngoài phòng điều trị của Caine Gantry. Người đàn ông khổng lồ nọ đã phục hồi lại sau cơn bất tỉnh và có thể ra viện sau vài ngày nữa. Moriah Navarre cũng đã xuất viện và đang ở nhà nghỉ ngơi sau khi vật lộn với các vết thương của mình và đương đầu với vụ việc ồn ã vừa qua đã làm náo động cả New Orleans.

Sable bước ra, trông thanh mảnh và lộng lẫy trong chiếc áo choàng dạ vũ bằng lụa trắng. Nàng mỉm cười nhìn anh thảm hại khi đưa tay vuốt mái tóc ngắn màu đỏ trên đầu. “Ông ấy không thích kiểu tóc mới này của em. Ông ấy nói trông giống như Anne Heche vậy”.

“Nó sẽ mọc lại mà, nhưng anh nghĩ trông em giống Audrey Hepburn hơn”. Jean-Del không muốn nhớ lại cảm giác của mình khi nhìn Laure dí lửa vào đầu nàng. “Em tin chắc vẫn muốn đến dự cùng anh đấy chứ?”

PHẦN KẾT

Mẹ anh đã có lời mời cả hai người đến dự Lễ hội Trăng Đen, và rất mừng là Sable đã vui lòng đón nhận lời mời thân mật ấy.

“Chắc chắn. Ba anh đã hứa sẽ khiêu vũ với em mà, ông ấy nói còn đi bán vanxơ đẹp hơn anh nữa kia”. Nàng cầm tay anh và ngắm nhìn bộ đồ dạ vũ của anh. “Anh đâu thể sở hữu em nguyên cả buổi tối, phải không, ngài điệp viên 007 Jame Bond?”

Anh bật cười và đưa nàng ra thang máy.

Sau vụ tấn công cố sát cuối cùng của bà Laure, Jean-Del những muốn giữ cho Sable tránh xa báo chí nhưng nàng vẫn một mực muốn đối diện với giới truyền thông để làm rõ ngọn ngành những chuyện vừa qua. Họ hàng nhà Gamble và cộng đồng Cajun lần lượt vây lấy nàng, và giờ đây phần lớn bạn bè của Marc cùng các hội đoàn đều cam kết hỗ trợ cho các dự án cộng đồng Cajun của Sable.

Sable vui mừng về sự hỗ trợ đó nhưng không mấy quan tâm đến sự chú ý dành cho nàng. “Em mang trong mình dòng máu của LeClare”. Nàng nói với Jean-Del. “Nhưng không nhập mình vào với xã hội ấy. Em vẫn là một người Cajun và em mãi mãi tự hào về điều đó”.

Lễ hội lên đến đỉnh điểm khi họ về đến nhà Gamble và được đích thân bà Elizabet ra đón tận cửa. “Mẹ bắt đầu lo lắng rồi đấy”. Bà nói khi hôn lên má Jean-Del rồi quay sang ngắm Sable. “Xem nào, cháu sắm bộ áo váy này ở đâu vậy?”

Nàng nhìn lại mình. “Cháu mua nó ở một quầy hàng mới tại Metairie và nghĩ nó hợp cho buổi tối hôm nay”.

“Tuyệt lắm”. Elizabet cầm tay và thì thầm vào tai nàng. “Lần sau nhớ đưa bác theo khi đi mua sắm, bác sẽ chỉ cho biết bác đã mua đôi giày này ở chỗ nào”.

Sable đưa mắt nhìn xuống đôi giày đen rất đẹp với những dây da lấp lánh dưới chân bà. “Nhất trí”.

Sable bước vào phòng trước mặt tất cả mọi người mà trong lòng hoàn toàn không chút vấn vương e ngại. Hàng trăm đàn ông mang những chiếc cà vạt đen thật đẹp và cánh phụ nữ trong những tà áo trắng thướt tha. Song lần này luôn có Jean-Del ở sát bên nàng, và họ sẵn sàng cùng nhau đối mặt với mọi điều có thể đến.

Ông Louis đến bên và ôm hôn cả hai người với sự niềm nở thân tình vốn có rồi đưa cả hai đi giới thiệu với những người bạn của gia đình. Jean-Del nhướn mày kinh ngạc khi nhìn thấy Terri trong bộ dạ vũ màu đen tha thướt đang rẽ qua đám đông đến chỗ hai người.

“Lạy Chúa, sao đông thế chứ. Tôi thấy mình cứ như con chim cánh cụt bện quần áo đàn ông. Trông anh tươm tất đấy, ông bạn đồng sự của tôi”. Cô cúi chào Jean-Del và mỉm cười với Sable. “Cô cũng đẹp lắm, cô gái tóc đỏ”.

Cort hiện ra và nghiêm mặt nhìn Jean-Del rồi thân tình hôn lên má Sable. “Tôi cứ tưởng cô không chịu đến đây chứ. Ngài thị trưởng muốn ai đó phát biểu một đôi lời và tôi sẽ phát biểu sau cùng”.

“Ôi, không”. Nhận thấy ông anh trai cùng cô bạn đồng sự của mình tỏ ra lúng túng và cố tình tránh ánh mắt của nhau, Jean-Del cố nén cười. “Tối hôm nay tôi chỉ có một lời muốn tuyên bố với mọi người thôi”.

Bà Elizabet cầm tay Sable và nắm một bên cánh tay anh. “Giờ là thời điểm thích hợp nhất đấy, Jean-Delano”.

Anh để bà đưa mình cùng với Sable ra vườn, tại đó bà lên tiếng gọi mọi người. “Thưa tất cả quý vị, mời quý vị vui lòng tụ tập lại đây cùng chúng tôi một lát, con trai tôi có đôi lời muốn thông báo với mọi người”.

Qua các cánh cửa Pháp mọi người đổ ra bầu không khí mát lạnh của trời đêm, và tiếng ồn ào từ từ lắng xuống khi bà Elizabet lui bước đứng sang bên. Ông Louis choàng tay ôm bên hông bà và mỉm cười tươi tắn nhìn con trai.

Jean-Del nhìn Sable rồi cầm lấy tay nàng và làm tắt cả kính ngạc khi chợt quỳ một bên gối xuống. “Thưa cô Isabel Duchesne-LeClare, anh rất lấy làm vinh dự nếu được em vui lòng chấp nhận trở thành vợ của anh”.

Đôi mắt đen của nàng ngân ngấn lệ. “Jean-Delano Gamble, em rất vui lòng chấp nhận anh làm chồng em”.

Tiếng vỗ tay hoan hô vang lên quanh hai người. Anh lấy ra chiếc nhẫn kim cương mang theo trong mình suốt từ đầu buổi tối và đeo vào ngón thứ ba trên bàn tay trái của nàng. Có tiếng pháo hoa chợt nổ bùng, và những đốm lửa rực rỡ sắc màu xòa tung trên đầu họ.

“Vây là đã kết thúc lễ hội Mardi Gras rồi đây”. Anh nói, đôi mắt theo những bông pháo hoa chói lọi trên cao rồi đưa mắt nhìn nàng. “Em có tiếc vì bao nhiêu chuyện kích động vừa qua đã kết thúc rồi không?”

“Không”. Nàng kéo khuôn mặt anh lại sát bên mình. “Với anh và em, mọi chuyện chỉ mới bắt đầu thôi”.

Tủ sách BOOKBT #69

28/01/2015

Chú thích

[1] Creole: Hậu duệ của người Acadia - nguyên thuộc địa Pháp ở miền đông Canada - tại miền nam nước Mỹ, đặc biệt là ở Louisiana: một số tự coi mình thuộc tầng lớp cao hơn so với người Cajun - ND.

[2] Lễ hội Mardi Gras - Tiếng Pháp: Mardi Gras, tiếng Anh: Shrove Tuesday tức Ngày thứ ba ăn mặn là dịp lễ hội hóa trang diễu hành theo phong cách trang phục truyền thống của thổ dân da đỏ, kết thúc vào ngày Thứ ba ngay trước ngày Thứ tư - trong khoảng 22/3 đến 25/4 - khởi đầu mùa ăn chay. Tại New Orleans lễ hội này được tổ chức lần đầu tiên vào khoảng giữa thế kỷ mười chín hoặc có thể sớm hơn. Người ta cho rằng lễ hội này bắt nguồn từ sự đồng cảm giữa những người da đen gốc Phi và người da đỏ Bắc Mỹ như những kẻ bị xã hội ruồng bỏ và những người da đen muốn phá vỡ một số luật lệ phân biệt chủng tộc tồi tệ nhất bằng cách tự thể hiện mình giống như những người da đỏ - ND.

[3] Gallon Mỹ bằng khoảng 3,78 lít - ND.

[4] Charle Darwin: nhà sinh học người Anh, tác giả học thuyết tiến hóa, theo đó con người phát triển từ loài khỉ - ND.

Table of Contents

LỜI DẪN

CHƯƠNG 1

CHƯƠNG 2

CHƯƠNG 3

CHƯƠNG 4

CHƯƠNG 5

CHƯƠNG 6

CHƯƠNG 7

CHƯƠNG 8

CHƯƠNG 9

CHƯƠNG 10

CHƯƠNG 11

CHƯƠNG 12

CHƯƠNG 13

PHẦN KẾT